An illustration of a clock tower with a square face, surrounded by cherry blossom branches with pink flowers. The scene is set against a light blue background.

yêu đúng lúc
gặp đúng người
Tiểu thuyết

Cố Tây Tước
Từ Phong dịch

yêu đúng lúc
gặp đúng người
Tiểu thuyết

Cố Tây Tước
Từ Phong dịch

AMUN vh TRƯỜNG VĂN HỌC

Yêu đúng lúc, gặp đúng người

Tác giả: Cố Tây Tước

Dịch giả: Từ Phong

Ebook Fun&Free – Lưu hành nội bộ

<https://www.facebook.com/groups/eff.eff/>

Sách: Diên Diên

Typers:

1 và 18-10 Nguyen Thuy

2-4 Linh Hương

5-7 Linh Nguyen

8-10 Vũ Ngân

11-13 Chi Phan

14-17 Hương Nguyen

Beta lần 1:

Phạm Hải Hà 1-10

Linh Mushroom 11-hết

Beta lần 2:

Đỗ Lan Phương 1-10

Hải Yến 11-hết

Chụp pic và Làm ebook: Horcrux

Ebook được thực hiện dựa trên tiêu thuyết *Yêu đúng lúc, gặp đúng người* do Amun Đình Tị books phát hành.

CHÚ Ý

Ebook *Yêu đúng lúc, gặp đúng người* được thực hiện **phi thương mại** bởi các thành viên nhóm Ebook Fun&Free vì niềm yêu thích, chỉ trao đổi giữa các thành viên, **lưu hành trong nội bộ nhóm** và **khuyến khích mua sách đã được phát hành**.

Bản quyền truyện thuộc về tác giả và đơn vị phát hành. Nghiêm cấm mọi tổ chức, cá nhân truyền bá, sao chép, chỉnh sửa và upload dưới mọi hình thức. Nếu yêu thích hãy mua sách xuất bản.

Các cá nhân không hài lòng về group EFF và admin EFF vui lòng không đọc ebook này – tránh tự ngược.

Xin cảm ơn!

Giới thiệu

“Đúng thời điểm, gặp đúng người, không phải là rung động mãnh liệt, mà là yên bình vĩnh cửu.”

Có người nói, Giang An Lan lạnh lùng cao ngạo, vênh vác coi trời bằng vung; Có người nói, trên trời chọc đất cũng tuyệt đối không được chọc vào Giang An Lan, bởi vì anh ta luôn có thể khiến bạn hối hận chỉ mong làm lại từ đầu; Có người nói, Giang An Lan, đến cả “mặt dày” cũng là đẳng cấp đại thần.

Trong lòng Diêu Viễn, Giang An Lan cũng đã từng là một vật trưng bày có thể nhìn từ xa nhưng chẳng thể lại gần nghịch ngợm.

Mãi cho đến một ngày, anh ép mua ép bán, “meo” một tiếng với cô, cô liền cảm thấy cả thế giới này dường như đã thay đổi.

Anh nói: “Chỉ cần em nhìn thấy anh rồi là sẽ chẳng thèm liếc mắt nhìn người khác nữa đâu.”

Anh nói: “Cái chuyện ép người khác làm bạn gái mình, tôi chỉ làm với Nhược Vi Quân Cố thôi.”

Anh nói: “Anh không biết theo đuổi người khác thế nào, nếu em muốn từ từ thôi thì anh cũng sẽ giảm tốc độ xuống.”

Anh nói: “Tiểu Viễn... anh không lương thiện, nhưng anh tuyệt đối không phụ lòng em.”

Anh yêu à, có cần câu nào câu nấy đều bắt chẹt người khác vậy không?

Thời khắc này, hoa tuyết nhẹ nhàng thả mình rơi xuống trên mái đầu đen mượt của anh, ánh mắt anh vương vấn ý cười mà cũng tràn đầy yêu thương chăm sóc: “Về sau anh là do em quản lý rồi.”

Nếu có thể chia ly thì đều không phải yêu nhất. Rời đi không được mới là số trời đã định.

Cố Tây Trước

Ngày sinh: 27-10-1986

Chòm sao: Bọ Cạp

Nhóm máu: O

Sở thích: Đọc sách, xem phim...

Mục lục

1 2 3 4 5 6

7 8 9 10 11

12 13 14 15

16 17 18 19

20

HẬU KÝ

1

Bị để ý rồi

Đã vào độ xuân về hoa nở, Diêu Viễn nhìn những bông hoa đào tung cánh bên ngoài cửa sổ phòng học, nghĩ bụng thời tiết đẹp thế này mà không đi chơi thì thật đáng tiếc.

Chuông báo giờ vào học đã reo nhưng giáo viên vẫn chưa xuất hiện, trong phòng học nhốn nháo. Lúc này có một nam sinh sải bước tiến vào, nhìn quanh lớp một lượt, cuối cùng đi đến ngòai xuống chỗ trống bên cạnh Diêu Viễn.

Vì đối phương lạ mặt, Diêu Viễn không khỏi quay đầu sang nhìn một cái.

Nam sinh đó vừa ngòai xuống liền ngả người ra lưng ghé, nhắm mắt dưỡng thần, bộ dạng có vẻ chưa ngủ đủ giấc.

Nữ sinh ngòai bên kia Diêu Viễn kéo tay áo cô, thì thầm: “Ê, tớ biết người này, là đàn anh năm thứ tư.”

Nam sinh này mặc áo lông cao cổ màu lam nhạt, mái tóc tơ mềm mại, tổng thể ngũ quan rất ưa nhìn, chẳng qua bây giờ đối phương đang ngủ gật, trông có vẻ uể oải, hay nói đúng hơn là khí sắc không được tốt, giống như đang ốm vậy.

Nữ sinh bên cạnh Diêu Viễn lại hỏi nhỏ: “Tớ bảo này, có cần nói cho anh ta biết là anh ta vào nhầm phòng rồi không?”

Diêu Viễn trầm ngâm nói: “Thôi, dù sao chúng ta cũng không quen biết anh ta, cứ coi như không biết đi.”

Ngay giây sau, người được nói tới mở mắt, quay đầu nhìn Diêu Viễn, đôi mắt đen láy, sâu thẳm có hồn khiến trái tim người bị nhìn phải đập rộn ràng. Anh ta cất tiếng: “Sao cô lại thất đức thế?”

Diêu Viễn giật mình tỉnh giấc, hoàn toàn không thể hiểu được. “Sao lại mơ một giấc mơ kỳ lạ vậy nhỉ?” Bây giờ cô đã học xong thạc sĩ, vậy mà còn mơ về khoảng thời gian vẫn đang học đại học năm nhất.

“Hẳn là vì dạo này đọc sách nhiều đến đàn cả người ra rồi.” Thế là cô nàng quyết định. “Lát nữa dậy phải chơi game xả “xì trét” mới được!”

Từ nhỏ đến lớn, Diêu Viễn luôn là tấm gương học sinh giỏi tiêu biểu. Cô học khoa Văn ngôn Hán ngữ tại trường Đại học Giang Ninh nổi tiếng, sau đó được trường cử sang Canada học thạc sĩ, tốt nghiệp xong về lại trường cũ công tác, trở thành giảng viên dạy môn tự chọn. Cô dạy môn Mỹ học đại cương, đã đứng lớp được hai tháng rồi.

Cô cũng không có mục tiêu gì to lớn, vĩ đại, chỉ mong ngày ngày trôi qua yên ả.

Tựa như, lúc chơi game nhất định phải đảm bảo tốc độ đường truyền nhanh, không rớt mạng giữa chừng nha ông trời!

Trưa Chủ nhật, Diêu Viễn ngủ dậy, gộp bữa sáng với bữa trưa vào giải quyết một lần rồi mở máy tính, đăng nhập Thịnh thế truyền thuyết. Vừa vào đã nhìn thấy nhân vật của mình, Nhược Vi Quân Cố, đứng tại một đình viện, tường cao gấp khúc, phía trước mặt là một hồ nước nho nhỏ với những bông hoa súng nở rục rở.

Chón thanh tĩnh liểu rủ thướt tha, nước biếc hoa thắm này tên là Tiểu Liễu viện, do cô đi bừa mà tìm thấy được.

Bởi vì chỗ này chẳng có gì để đánh nên chẳng có mấy người chơi lai vãng.

Kiểm khách Nhược Vi Quân Cố lạng lẽ đứng dưới một góc liễu, đeo kiếm bên hông, mái tóc dài đen bóng được cố định bởi ba chiếc trâm bạc, tùy ý buông xuống lưng, bên trong là làn áo mỏng màu tím nhạt, bên ngoài khoác áo hai lớp màu tím hoa cà, còn có áo khoác ngắn và dài thắt lưng màu tím bạc, ngoại hình rất oai hùng, hiên ngang.

“Chỗ này rất thích hợp để hẹn hò, vậy mà có mỗi mình cô đơn lẻ bóng đứng đây, quả là lãng phí!”

Diêu Viễn thở dài cảm thán. Nào ngờ, trên bức tường cao ngay sau lưng Nhược Vi Quân Cố có một đao khách, tóc dài bạc trắng, tay áo phiêu phất, đang lẳng lạng nhìn về phía cô.

Mà Diêu Viễn cũng không mất hứng được bao lâu, người chơi Hoa Khai cùng bang phái đã gửi tin nhắn cho cô: “Tiểu Quân, nghe nói cậu sắp cùng Quân Lâm Thiên Hạ nổi tiếng trâu bò của Thịnh thế mình ước hẹn chung thân à?”

Nhược Vi Quân Cố: “Hả?”

Hoa Khai: “Cậu không biết sao? Hai ngày nay cậu không lên, kênh Thế giới đang đồn ầm ầm kia kìa, nói là cậu được Quân Lâm Thiên Hạ cứu, sau đó định lấy thân báo đáp người ta luôn.”

Nhược Vi Quân Cố: “Cái gì?!”

Mình với cái người “nổi tiếng trâu bò” Quân Lâm Thiên Hạ kia bắt đầu có liên quan đến nhau... nghĩ đi nghĩ lại, cũng chỉ được gần một tuần chứ mấy?

Hồi tưởng, màn một:

Gần một tuần trước, có một ngày cô đang đi dạo dưới một chân núi nào đó thì trông thấy một cặp tình nhân đang ngọt ngào ân ái giữa non xanh nước biếc. Người nam tên Gia Đẹp Trai Nhất, người nữ tên là Mỹ Nhân Như Xưa. Sau đó, dưới ánh chớp lửa bùng, một đoàn người nhảy ra, giết luôn đôi tình nhân đang mặn nồng thắm thiết kia...

Khụ, khoe khoang tình cảm bị người ta giết thì thôi đi, nhưng sao đến người qua đường vô tội như cô cũng bị tấn công nữa? Diêu Viễn rất buồn bực, cái tên Hùng Ưng Nhất Hiệu của đám người kia chẳng nói một lời đã xông thẳng tới giết cô. Một đầu một đuôi đoàng đoàng đến gần mười phút, cuối cùng cô xách kiếm tung một chiêu tức thời, dưới mưa hoa ngập trời, mũi kiếm vẽ một vòng cung như vàng trắng, chiêu này là “Hoa kiến nguyệt”(*), tục gọi là “Cho người hoa mắt”, vừa chặn đứng sự tấn công của đối phương vừa nhân thời gian ba giây đối phương hoa mắt chóng mặt, Diêu Viễn nhanh chóng, chuẩn xác tung ra hai chiêu “Huyết tề”(**), một giây rưỡi một kiếm, hai kiếm là đủ đánh bay nốt chỗ máu còn lại của đối phương. Hùng Ưng Nhất Hiệu ngã gục. Trong khoảng thời gian đó, cặp đôi mặn nồng thắm thiết kia cũng đo đất luôn rồi.

(*) Hoa kiến nguyệt: Còn có tên là “Cho người hoa mắt”, chiêu thức lập tức thi triển (không cần thời gian chờ vận công), chặn đứng sự tấn công của đối phương, đồng thời khiến địch thủ hoa mắt trong vòng ba giây.

(**) Huyết tề: Thời gian vận công một phẩy năm giây, dùng hai mươi lăm phần trăm lượng máu của mình để tăng bốn lần mức độ bạo kích của đường kiếm, nếu sử dụng hết bốn lần thì người sử dụng kỹ năng này sẽ chết.

Sau đó, Diêu Viễn còn tưởng cô sẽ bị đồng bọn của Hùng Ưng Nhất Hiệu vây đánh, chẳng ngờ đám người kia chỉ đứng một bên, một người ra tay hồi sinh cho Hùng Ưng Nhất Hiệu xong thì không ai có động tĩnh gì nữa.

Trong lúc Diêu Viễn còn đang âm thầm nâng cao cảnh giác thì cô nàng tên Mỹ Nhân Như Xưa bị đám người kia đánh gục lại lên kênh Thế giới chỉ mặt điểm tên bang chủ của bang Thiên Hạ, nhân vật trâu bò của Thịnh thế - Quân Lâm Thiên Hạ: “Quân Lâm Thiên Hạ, anh không thể bỏ qua cho bọn này sao?”

Quân Lâm Thiên Hạ hiện không có mặt ở hiện trường đáp lại: “Không thể.”

Đây hẳn là mấy vụ “tranh giành tình cảm” thường thấy nhất trong game. Diêu Viễn đọc xong chỉ có thể cảm thán số mình quá nhỏ, cô đây hoàn toàn là chọn sai thời gian, đi sai địa điểm nên mới gặp phải một dàn diễn viên với trình độ diễn xuất quá là lung tung bát nháo, chẳng tôn trọng kịch bản gì cả. Đúng là tai bay vạ gió!

Ngày đó cô cứ ngỡ vai của mình đến đây là xong, đang định rời đi thì một nhân vật nam trông phong độ phi phàm tên là Ôn Như Ngọc từ đám người bên kia bước sang tạ lỗi với cô, nói rằng anh chàng Hùng Ưng Nhất Hiệu nhà mình mất mũi kèm nhèm nhận nhầm người, sau đó hỏi cô có vui lòng kết bạn cùng bọn họ hay chẳng.

Cô vừa choáng váng vừa thấy khó hiểu, lúc đối phương gửi tới yêu cầu kết bạn, cô ấn “từ chối” rồi chỉ đáp một câu: “Kết bạn thì không cần đâu, nếu chuyện chỉ là nhầm lẫn thì tôi đi trước đây.” Nói xong, cô liền điều khiển nhân vật bước đi, trước khi khuất hẳn còn vô tình liếc thấy mấy câu nói chuyện trên màn hình.

Lạc Thủy: “Quan tài vụ số một bang Thiên Hạ nhà mình bị từ chối rồi??? Lần đầu tiên trong lịch sử nha!”

Ôn Như Ngọc: “Ồn ào cái gì? Chẳng lẽ các người không thấy bang chủ nhà chúng ta tuổi tác cũng không còn nhỏ nữa, đã đến lúc phải thành gia lập thất rồi hả?”

Lạc Thủy: “Ông đúng là không sợ chết!”

Hồi tưởng, màn hai:

Hai ngày sau khi diễn ra màn một, chị họ Thủy Thượng Tiên bị người ta vây đánh, gọi cô sang cứu viện. Trong quá trình miễn cưỡng cứu giúp chị họ nhà mình, cô bị phe kia lên kênh Thế giới ra lệnh truy nã. Cái con người tên Ôn Như Ngọc đó cũng lên kênh Thế giới góp vài câu, nói: “Kẻ nào dám giết Nhược Vi Quân Cố, kẻ đó là kẻ thù của Ôn Như Ngọc ta.”

Người nổi tiếng nói chuyện quả có khác, kênh Thế giới chớp cái đã náo nhiệt hẳn lên. Lúc có người hỏi anh ta Nhược Vi Quân Cố là ai, anh ta lại lên tiếng lần nữa: “Là bang chủ phu nhân nhà chúng tôi chứ ai!”

Thế là, trên kênh Thế giới, câu chữ rào rào như đèn kéo quân, nhấp nháy không ngừng, đến độ Diêu Viễn ngồi trước màn hình phải hít một hơi thật sâu rồi mới xông thẳng lên đó: “Ôn Như Ngọc, anh nói linh tinh gì thế?”

Cùng lúc đó, có người cũng phát ngôn một câu y hệt như cô, đến cả dấu câu cũng chẳng khác tẹo nào.

Người đó... tên là Quân Lâm Thiên Hạ, bang chủ của bang phái đứng đầu Thịnh thế.

Sau đó Quân Lâm Thiên Hạ còn quăng thêm một câu: “Cho dù có là thật thì cũng không thể bạ đâu cũng nói như thế được.”

“...”

Câu này... quả thật rất đáng để nghiên cứu và bàn tán.

Thế là hôm đó, nhân vật Nhược Vi Quân Cố của Diêu Viễn nổi danh như cồn.

Hồi tưởng, màn ba:

Mới hai ngày trước, cô đi làm nhiệm vụ, lượn qua lượn lại trong rừng Mê Cung đến hoa cả mắt mà vẫn không tìm thấy lối ra, đang âm thầm ngẩng mặt nhìn trời cảm thương cho số kiếp mù đường của mình thì màn hình đột nhiên xuất hiện một nhân vật nữa, trên đầu có tên: Quân Lâm Thiên Hạ. Dao khách khôi ngô, phóng khoáng, khoác áo trường bào màu sẫm, mái tóc bạch kim dài buộc sau gáy, có đôi ba sợi nhè nhẹ phát qua thái dương, hai tay cầm hai thứ vũ khí cực phẩm được chế tác tinh xảo, một là Chương đao, một là Hoàn đao. Lúc người đó từng bước tiến lại gần cô, suy nghĩ đầu tiên của cô là: Quả đúng là “quân lâm thiên hạ”. Mà nhóm thiết kế đồ họa của Thịnh thế cũng tài năng ghê!

Đây là lần đầu tiên Diêu Viễn tiếp xúc với vị đại thần này ở cự li gần như thế.

Sau đó anh ta nói: “Tôi đưa cô ra ngoài.”

Tiếp theo, anh ta đưa cô ra ngoài.

Rồi đến lượt Diêu Viễn lên tiếng: “Cảm ơn!”

Anh ta đáp: “Không cần khách sáo. Hôm nay tôi có việc, thoát trước đây.”

Nhược Vi Quân Cố: “...Ừ.”

Kết thúc hồi tưởng. Thế thì cái vụ “lấy thân báo đáp” kia là ở đâu chui ra vậy?

Diêu Viễn thấy mình với Quân Lâm Thiên Hạ quả thật không thân thiết, ngay đến cả “quen biết” cũng chưa tới, cùng lắm thì chỉ được xem như có duyên gặp gỡ một lần mà thôi. Hơn nữa, không phải thiên hạ vẫn đồn người kia rất tàn nhẫn, hung ác, lạnh lùng, cao ngạo lắm sao, người lạnh lùng, cao ngạo sao lại nói ra mấy câu như thế được?

Bởi thế, nhất định là tin vịt rồi!

Diêu Viễn khẳng định: “Mọi chuyện chỉ là tin vịt” xong thì thấy vị đại thần lạnh lùng, cao ngạo nào đó đã lên kênh Thế giới gọi một câu: “Nhược Vi Quân Cố, đến núi Tử Vân đi!”

Trên đỉnh núi Tử Vân được ánh tà dương chiếu rọi, Quân Lâm Thiên Hạ dựa vào cây đại thụ chọc trời, ánh mắt nhìn xa xăm. Về vị đại thần Quân Lâm Thiên Hạ này, có rất nhiều lời đồn thổi.

Có người nói, anh ta tham gia Thịnh thế mới có nửa năm mà đã tiêu không dưới hai trăm nghìn nhân dân tệ, đại gia!

Có kẻ bảo, thật ra anh ta là ông chủ của Thịnh thế, hoặc là con trai của ông chủ, cũng là đại gia!

Có người kể, nghề chính của anh ta là game thủ, chơi game online thế này chỉ là để tiêu khiển mà thôi, trâu bò!

...

Tóm lại, Quân Lâm Thiên Hạ là một đại thần, mọi người đều biết, mà tính cách của con người này “tồi tệ”, cũng là việc mọi người đều biết.

Nghe nói anh ta thường xuyên tán tỉnh các em gái trong trò chơi, nhưng mỗi lần tán xong, “qua lại” chưa được mấy ngày đã đưa tiền tổng tiền người ta đi, thật đúng là lãng nhãng, vô tình cực điểm. Vốn dĩ ấy mà, trong trò chơi nam nhiều nữ ít, đã cưa được con gái nhà người ta mà còn chẳng biết trân trọng như thế nữa!

“Thế loại đại gia lăm tiền này có để cho người ta sống không!” Đây là tiếng lòng của mấy người chơi nam cưa hoài chẳng ai đổ.

“Mặc dù đại thần rất ít nói nhưng mà người thì không tệ đâu, ít ra tiền bạc sổ sách cũng rất hào phóng, tôi nghĩ mình sẽ chẳng dễ dàng mà quên được anh ấy, có duyên sẽ còn gặp lại.” Đây là tiếng lòng của một bộ phận các cô gái bị vứt bỏ.

“Anh ta còn chưa nhìn thấy ảnh của tôi sao đã biết tôi không phải người anh ta tìm rồi? Từ nay tôi quyết không tin vào tình yêu nữa!” Đây là tiếng lòng của bộ phận các cô gái bị vứt bỏ còn lại.

Mà Quân Lâm Thiên Hạ, hay nói chính xác hơn thì là người điều khiển phía sau Quân Lâm Thiên Hạ bị người ngoài đoán già đoán non nhưng lại hoàn toàn không để ý đến những lời đồn đại đó, việc anh ta để ý chỉ có một.

Diêu Viễn đang vô cùng buồn bực. Cô thể nghiệm được sâu sắc cảm giác cuộc đời này đâu đâu cũng là bất ngờ.

Còn về núi Tử Vân ấy hả? Đương nhiên là cô không đi, cô đâu có quen biết anh ta. Gọi cái là đến cái gì chứ, cô cũng có phải người yêu hay thú cưng đâu! Bởi vậy cô không chút do dự chọn đi dạo chợ.

Ngày hôm đó, cô vừa tới khu chợ thì trên kênh Thế giới không ngừng có người lên tiếng:

“Đại thần Quân Lâm Thiên Hạ mở quầy hàng?”

“Không phải chứ? Tôi có nhìn nhầm không vậy nè? Chẳng phải vị đại thần này vừa bảo đang ở trên núi Từ Vân đợi ai đó sao?”

“ID không sai mà, là Quân Lâm Thiên Hạ thật đấy, đang mở quầy bán vũ khí kìa!”

“Ôi trời ơi, bang chủ bang Thiên Hạ giàu thế rồi mà còn phải đi bán vũ khí sao?!”

“...”

Nhưng mà mấy lời trên, Diêu Viễn hoàn toàn không nhìn thấy.

Diêu Viễn đi dạo một hồi thì thấy có một chỗ người bu như kiến, sau đó nghe được hai người đi ngang qua cô nói cái gì mà: “Đại thần ra giá cao khủng khiếp...Anh ta đang chơi xỏ mọi người đấy hả?”

Diêu Viễn không hiểu gì nhưng cũng thấy rất hiếu kì, bèn chạy qua chỗ đó xem người ta mua bán thứ gì. Kết quả là cô còn chưa kịp trông thấy bên đó đang bán cái gì thì người bán ở chính giữa vòng vây đã lên tiếng trước: “Nợc Vi Quân Cố, Nợc hồn kiếm giá một đồng vàng, có mua không?”

Nợc hồn kiếm, cực phẩm thuộc hàng tốt gần nhất, mà một đồng vàng trong trò chơi cũng chỉ bằng tiền mua một con thỏ, phải nói là cực kỳ rẻ.

Đối với chuyện tốt thế này, Diêu Viễn chẳng buồn nghĩ, đáp ngay: “Mua!”

Giao dịch xong xuôi, đến tận lúc này cô mới nhìn rõ tên người bán: Quân Lâm Thiên Hạ.

Đám người xem xung quanh: “Đại thần quả nhiên đang trêu đùa bọn này...”

Quân Lâm Thiên Hạ thu quây dọn sạp, nói với Diêu Viễn: “Thật ngại quá, vừa rồi báo sai giá, là một nghìn đồng vàng mới phải, xin mời bổ sung chín trăm chín mươi chín đồng nữa.”

Diêu Viễn và đám đông xung quanh: “...”

Báo giá sai nhiều như thế thì phi logic đến độ nào vậy, đại thần!

Đương nhiên, người được lợi như Diêu Viễn cũng chẳng phải dạng mặt dày, ai bảo cô đạo đức tốt cơ chứ, “Tôi không có nhiều tiền như thế, hay là tôi trả lại anh cây Ngự hồn kiếm nhé?”

Quân Lâm Thiên Hạ: “Phiền phức. Đi cùng tôi đến núi Tử Vân làm chút chuyện nhé?”

Nhược Vi Quân Cô: “Chuyện gì cơ?”

Quân Lâm Thiên Hạ không trả lời, sải bước đi luôn. Khóe mắt Diêu Viễn khẽ giật một cái, đành phải đi theo sau.

Ngày hôm đó trên núi Tử Vân, một đạo khách nổi danh Thịnh thế và một kiếm khách vô danh dạo bộ giữa non cao khoe sắc, tuyết hắt bóng mai đến cả tiếng đồng hồ, chẳng làm gì cả, đến thỏ cũng không thèm bắt lấy một con.

Có điều khoảng thời gian này, kênh Bang phái Bách Hoa Đường của Diêu Viễn lại cực kỳ sôi nổi.

Bách Hoa Đường, do chị họ Thủy Thượng Tiên của Diêu Viễn thành lập, thành viên cũng chưa có đến chục người, cao thủ chẳng có nhưng nhân tài tám chuyện thì nhiều vô cùng.

Asia: “Hình như em nhìn thấy Quân tử, chị ấy đang cùng Quân Lâm Thiên Hạ trong lời đồn đi dạo ở một trong mười thánh địa hẹn hò của Thịnh thế, núi Tử Vân kia!”

A Di, nam giới duy nhất trong Bách Hoa Đường kinh ngạc: “Cái gì? Lúc này tôi hỏi Tiểu Quân, chị ấy còn bảo không đi cơ mà? Tiểu Quân lừa tôi!”

Asia: “Quân tử thật sự định lấy thân báo đáp đại thần sao?”

Diêu Viễn không nhin được, gửi một loạt dấu ba chấm.

Doraemon: “Quân tử! Chị quyền rũ được anh chàng Quân Lâm Thiên Hạ đó thật rồi hả!? Làm sao mà quyền rũ được vậy? Nói nghe xem nào!”

Cái gì mà “quyền rũ được”?

Diêu Viễn chỉ có thể cảm thán có những chuyện quả đúng là thiên thời, địa lợi, nhân hòa, cụm từ trái nghĩa của nó là gì ấy nhỉ?

Nhược Vi Quân Cốt: “Nói thế nào nhỉ, chẳng qua là tôi nợ anh ta chút tiền nên phải đi giúp anh ta làm nhiệm vụ trả nợ thôi.”

A Di: “Nhiệm vụ gì thế?”

Diêu Viễn nhìn nhân vật đại thần khí độ hiên ngang trên màn hình, nghĩ bụng, đi dạo cùng cho có bạn có gọi là nhiệm vụ không nhỉ? Quả nhiên thế

giới tinh thần của đám trâu bò này, người thường khó mà hiểu được.

Diêu Viễn vừa cảm thán vừa giải thích qua loa trên kênh Bang phái: “Tóm lại không có chuyện như mọi người tưởng đâu.”

A Di: “Ồ ồ, thế thì được! Nếu không tối nay người ta sẽ mất ngủ cho mà xem!”

Bên này Diêu Viễn không nhin được nữa mà mở miệng hỏi thăm đại thần: “Bang chủ Quân Lâm Thiên Hạ này, chúng ta sắp đi hết núi Tử Vân rồi, xin hỏi anh đang tìm cái gì thế? Nói ra thì tôi mới giúp anh tìm được chứ.”

Quân Lâm Thiên Hạ: “Chán rồi?”

Diêu Viễn có gì nói nấy: “Hoi.”

Quân Lâm Thiên Hạ: “Thế thì thôi, hôm nay đến đây thôi. Lần sau đổi chỗ khác.”

Diêu Viễn kinh ngạc: “Đợi đã, đại thần! Chín trăm chín mươi chín đồng vàng tôi nợ anh không phải chỉ đi một lần này là trả hết sao?”

Quân Lâm Thiên Hạ trả lời thế này: “Không phải!”

Diêu Viễn: “...”

Quân Lâm Thiên Hạ: “Kết bạn đi.” Sau đó bổ sung: “Đòi nợ cho tiện.”

Nhược Vi Quân Cố: “Tôi trả anh vũ khí nhé?”

Quân Lâm Thiên Hạ: “Đã nói rồi, phiền phức.”

Anh cứ đòi nợ từng tí, từng tí một thế này chẳng phải còn phiền phức hơn sao?!

Đối phương gửi yêu cầu kết bạn tới, Diêu Viễn bất đắc dĩ ấn “đồng ý”. Đến đây, bảng danh sách bạn tốt của Nhược Vi Quân Cố lại có thêm một vị đại nhân vật kim quang lấp lánh: Quân Lâm Thiên Hạ.

2

Hôn lễ của người khác

Cuối tuần, thời gian trôi nhanh như chớp, chơi game, ngủ nướng, mới đó đã sang tuần mới rồi. Thứ hai, Diêu Viễn lên lớp, đến trưa thì chị họ Diêu Hân Nhiên tới trường rủ cô đi ăn trưa.

Trên đường đến nhà ăn, Diêu Hân Nhiên trước giờ vẫn phóng khoáng, thoải mái đột nhiên cười bảo: “Dạo gần đây, tin đồn của em với đại thần nào đó nổi rần rần luôn đấy. Máy người trong bang chúng ta đều nói nếu em được gả cho Quân Lâm Thiên Hạ thật thì bang mình xem như một người làm quan, cả họ được nhờ.”

Diêu Viễn toát mồ hôi, tường thuật khách quan đại khái sự việc diễn ra trong mấy ngày hôm nay cho Diêu Hân Nhiên nghe.

Diêu Hân Nhiên nghe xong thì chép miệng, nói: “Hoặc là thấy thao tác của em tốt, định lôi kéo em về bang bọn họ, còn không thì... tên đại thần đó quá vô liêm sỉ. Đặc biệt là vụ chín trăm chín mươi chính đồng vàng kia, rõ ràng là anh ta đang chơi xỏ em còn gì?”

Diêu Viễn chỉ biết thở dài.

Ăn xong bữa trưa, Diêu Hân Nhiên lái chiếc xe cục cụng của mình rời đi, trước đó còn dặn dò cô em họ: “Tối nay chị sẽ lên Thịnh thế, em cũng lên một lát đi, có kịch vui xem đấy.”

Nhưng Diêu Hân Nhiên không nói là kịch vui gì.

Có điều, tối hôm đó Diêu Viễn vừa lên mạng đã biết là có chuyện gì. Bất kể là kênh Thế giới hay là kênh Bang phái của cô đều sôi sùng sục bàn chuyện tối nay phó bang chủ Ngạo Thị Thương Khung của bang Thiên Hạ cùng với đệ nhất mỹ nhân Thịnh thế là Thủy Diệu Ca Dao tổ chức một hôn lễ vô cùng long trọng.

Thực ra tin này đã xuất hiện trên kênh Thế giới từ một tuần trước, có điều Diêu Viễn trước giờ không hay để ý mấy tin tức kiểu này lắm nên có đọc được cũng chẳng mấy để tâm.

Lúc này Diêu Hân Nhiên gửi tin nhắn cho Diêu Viễn: “Nghe nói Đệ nhất mỹ nhân lúc đầu là bạn gái của Quân Lâm Thiên Hạ, nhưng lúc đó cô ta còn chưa đăng ảnh lên nên chưa nhận được danh xưng đệ nhất mỹ nhân. Nghe nói sau khi cô ta đăng ảnh lên diễn đàn thì bị Quân Lâm Thiên Hạ đá luôn. Thế là, nghe nói Quân Lâm Thiên Hạ không phải là gay thì chắc chắn là yêu nhân. Cuối cùng, có tin Quân Lâm Thiên Hạ nghe xong cái đám “nghe nói” này đã lạnh lùng “hừ” một tiếng, tiêu diệt luôn người truyền tin.”

Diêu Viễn: “...”

Đương nhiên những người khác cũng đã nghe hết cái đám “nghe nói” đó rồi, thế nên mới thấy A Di lên tiếng trên kênh Bang phái: “Mấy người xem ảnh Thủy Diệu Ca Dao đăng trên diễn đàn chưa? Nhan sắc đó mà Quân Lâm Thiên Hạ còn nỡ đá.”

Hoa Khai: “Cái đệ nhất mỹ nhân gì đó cũng thật buồn cười, chị đây còn chưa đăng ảnh của mình lên cơ mà, đệ nhất ở đâu chui ra được chứ?”

A Di: “Ha ha ha, lần sau Hoa Hoa lên diễn đàn đăng ảnh đi, tôi nhất định sẽ ủng hộ cô!”

Asia: “Lần trước bang chủ của chúng ta nói, em họ chị ấy mới là mỹ nhân thật cơ, cũng chính là Quân tử ấy, hi hi!”

Nhược Vi Quân Cô: “Khụ, đừng đùa nữa.”

Doraemon: “Quân tử lên rồi à? Chị, chị với bang chủ Quân Lâm Thiên Hạ... rốt cuộc là có quan hệ gì thế? Khi các nhân vật lớn trong các đại bang phải kết hôn đều tổ chức ở Thiên Hi cung, phải có giấy mời mới được vào. Nếu chị chơi thân với bang chủ nhà họ, chúng ta có thể lấy thiệp mời vào xem cho vui. Em muốn đi xem quá, em chưa được xem hôn lễ nào hết á, hơn nữa hôn lễ lần này còn lớn như thế, muốn xem quá đi.”

Diêu Viễn thấy cô nhóc vui vẻ, hứng thú như thế, thật sự cũng không nỡ giới cho cô một gáo nước nước lạnh, nhưng mà... “Chị với Quân Lâm Thiên Hạ thật sự không thân nhau đâu.”

Vừa nói xong câu này thì cô nhận được một tin nhắn riêng.

Quân Lâm Thiên Hạ: “Ngạo Thị Thương Khung với Thủy Diệu Ca Dao kết hôn, em muốn đến tham dự không?”

Diêu Viễn nghĩ bụng, mấy lời này mà hỏi trên kênh Thế giới thì quá bằng rút ghế dưới chân cô luôn rồi.

Nhược Vi Quân Cô: “Tôi á? Tôi đâu có quen biết bọn họ đâu.”

Quân Lâm Thiên Hạ: “Không sao. Anh cũng ở đó.”

Vấn đề là, đại ca à, tôi với anh cũng chẳng thân thiết gì đâu.

Nội dung tiến triển gây choáng váng khiến Diêu Viễn hoàn toàn mất khả năng ngôn ngữ, chỉ có thể gửi đi vẻ mặt: >_<

Quân Lâm Thiên Hạ: “Ngoan.”

“...” Anh giỏi!

Quân Lâm Thiên Hạ: “Hơn nữa, em còn nợ tiền anh.”

Ý là gì? Anh muốn đòi? Nhưng mà đại thần này, sao mấy việc mà anh dùng để trừ nợ chẳng hợp lẽ thường gì thế? Giống như lần trước lên núi Tử Vân lượn tới lượn lui, hoàn toàn chẳng có ý nghĩa gì ấy...

Diêu Viễn nhìn Doraemon trên kênh Bang phái vẫn đang nói muốn tham dự hôn lễ.

Asia: “Tôi nói này Tiểu Mon, xem hôn lễ của người khác thì có gì hay đâu, có phải hôn lễ của mình đâu mà.”

A Di lẳng nhăng lập tức lên tiếng: “Tiểu A, cô muốn kết hôn hả? Tôi có thể miễn cưỡng chấp nhận.”

Asia: “Cút! Nếu Quân tử luyện acc nam thì tôi sẽ đồng ý kết hôn, hi hi!”

Đọc đến đây, người chơi nhà nghèo Diêu Viễn cười, bảo: “Lấy Tiểu A về, sau này tôi khỏi cần phải làm nhiệm vụ chạy hàng rồi.”

Hoa Khai: “Tiểu Quân cậu lười như thế, ôm chân phú ông hay phú bà nào đó cũng là lựa chọn không tồi đâu!”

Quân Lâm Thiên Hạ: “Có đến không?”

Vị đại thần này đúng thật là... hiểu khách. Diêu Viễn nhìn đám người bang mình vẫn đang chọc ngoáy lẫn nhau, không biết nghĩ sao lại hỏi đại thần: “... Tôi có thể đưa người cùng tới dự hôn lễ không?”

Bên kia dừng một lát mới đáp: “Được, em tới đi, anh đón mọi người ở cửa. Biết Thiên Hi cung chứ?”

Đồng ý đơn giản thế thôi à?

“Biết”. Có điều, anh đứng đợi ở cửa? Thế hẳn sẽ tắc đường lắm.

Quân Lâm Thiên Hạ: “Thế thì tốt, anh đợi em.”

Diêu Viễn nhìn câu “anh đợi em” mà không khỏi ngẩn người, sau đó vội vã vào mặt mình mấy cái. “Bình tĩnh, anh ta là chủ nợ, thế nên câu “anh đợi em” của anh ta chỉ có nghĩa là “anh đợi em trả nợ” thôi...” Mà nói ra thì, chủ nợ... có tiền... phú ông?

“Quân Lâm bang chủ, anh có rất nhiều tiền à?”

Quân Lâm Thiên Hạ: “...”

Quân Lâm Thiên Hạ: “Ừ”. Diêu Viễn giật mình hoàn hồn, cảm thấy não mình bị làm sao rồi, giờ phút đó cô đã sa đọa muốn tìm phú ông để được bao nuôi rồi sao?

Diêu Viễn hồi hận đến độ không biết phải nói tiếp thế nào.

Bên kia dừng một lát rồi lại gửi tin nhắn đến.

Quân Lâm Thiên Hạ: “Có rất nhiều.”

Diêu Viễn vừa cầm cốc trà bên cạnh lên uống một ngụm để bình ổn tinh thần thì đọc được câu này, liền phun thẳng ra, hộc sù sụ.

Quân Lâm Thiên Hạ: “Anh vừa nói đùa đấy. Mọi người qua đi, anh đợi em.”

Diêu Viễn lại cảm thấy người kia hoàn toàn không giống nói đùa, có điều anh ta đã bắc thang cho cô xuống trước thì tốt quá rồi. Đánh giá của Diêu Viễn về Quân Lâm Thiên Hạ tốt hơn một chút. Người này thật ra cũng... dễ tính đấy chứ!

Sự thật thì, người điều khiển đằng sau Quân Lâm Thiên Hạ nổi tiếng là khó chiều.

Nhược Vi Quân Cố: “Đúng rồi, tôi có thể mang theo bao nhiêu người?”

Quân Lâm Thiên Hạ: “Tùy em.”

Thật đúng là dễ tính quá đi! Diêu Viễn khen ngợi, đã hoàn toàn quên mất ban đầu người ta dùng phương pháp “đòi nợ” để ép cô tới dự hôn lễ này.

Sau đó Diêu Viễn gọi trên kênh bang phái: “Ai muốn tham dự hôn lễ?”

Doraemon: “Hôn lễ của phó bang chủ bang Thiên hạ à? Em đi! Đương nhiên phải đi!”

Asia: “Ừa, trừ Quân Lâm Thiên Hạ ra, Quân tử còn quen nhân vật cấp cao nào trong bang Thiên hạ nữa vậy? Người quản lý tài vụ Ôn Như Ngọc của bọn họ à?”

Nhược Vi Quân Cố: “Khụ, không cần phải là nhân vật cấp cao đâu, đám người mới bên đó chắc cũng có thiệp mời chứ?”

Thế là, bang chủ Quân Lâm Thiên Hạ thoảng chóc đã hạ cấp trở thành “người mới”.

Diêu Hân Nhiên gửi tin riêng cho Diêu Viễn: “Chị thoát cái đã, bị cấp trên giục viết báo cáo, khổ quá, hết giờ làm rồi vẫn không để cho người ta

yên. lát nữa nếu có người đến cướp hôn nhớ gọi điện báo chị nhé, chị muốn đến hóng!”

“...”

Cuối cùng, có tổng cộng bốn người trong bang bọn họ đến tham dự hôn lễ long trọng kia là Doraemon, A Di, Hoa Khai và bản thân Diêu Viễn.

Diêu Viễn vốn định đưa mấy người bạn trong bang đến xong thì chuẩn đi, nhưng nghĩ lại thấy nếu làm thế thì hơi vô trách nhiệm.

Lúc đám người bọn họ đến bên cạnh Thiên Hi cung thì đã thấy ở chỗ đó, người đông như trẩy hội.

Doraemon: “Đông người ghê!”

Doraemon: “Khoan đã, hình như em nhìn thấy đại thần Quân Lâm Thiên Hạ, anh ấy đứng ở cửa làm gì thế?!”

Diêu Viễn đọc được câu này thì vội vã phóng mắt về phía cổng chính của Thiên Hi cung. Quả nhiên, đứng cạnh cánh cửa nguy nga, lộng lẫy đó là... một nhân vật còn nguy nga, lộng lẫy hơn.

Toàn thân trang bị cực phẩm làm chói mắt người nhìn cộng thêm thế lực vốn có của anh ta, khí thế nổi tiếng được thiên hạ truyền tụng khiến người qua kẻ lại không ai không ngưỡng mộ ngóng nhìn nhưng lại chẳng ai dám đến gần.

A Di: “Hình như tôi đánh giá hơi thấp hôn lễ này rồi, không ngờ bọn họ còn dám để bang chủ nhà mình ra làm môn thần canh cửa luôn?!”

Hoa Khai: “Không thể không nói, quá lợi hại! Mà này Tiểu Quân, người cậu quen đâu rồi? Phải đưa thiệp ra mới được vào đó.”

Diêu Viễn vừa định nhắn tin cho Quân Lâm Thiên Hạ thì người đứng ngay ở cửa được quần chúng chú mục đó cũng nhìn thấy cô, sau đó đi thẳng về phía bọn họ, cảm y phiêu phát.

Diêu Viễn nhất thời có chút căng thẳng, đương nhiên, so với sự căng thẳng của cô thì đám bạn xung quanh rõ ràng phải gọi là phát điên rồi.

A Di: “Nãy giờ tôi vẫn nói trong kênh Bang phái đúng không? Đúng không? Tại sao vị đại thần đó lại đi về phía bọn mình thế này?!”

Doraemon: “Aaaaaaaa!”

Mà lúc này, đám người xung quanh cũng lần lượt phát ngôn trên kênh Phụ cận.

“Quân Lâm Thiên Hạ muốn đón ai sao?!”

“Ai mà cao giá quá vậy?”

“...”

Mãi cho đến khi Quân Lâm Thiên Hạ dừng bước trước mặt mình, Diêu Viễn mới giật mình hoàn hồn, “a” lên một tiếng theo số đông.

Tiếng “a” này bao gồm: vừa rồi lại ngẩn cả người, đồng thời còn là do bị ánh mắt của toàn bộ những người có mặt tập trung lên người khiến cô không khỏi cảm thấy đau nhức.

Quân Lâm Thiên Hạ phát ngôn trên kênh phụ cận: “Đến rồi.”

Diêu Viễn vừa định đáp trả đã lập tức đổi sang kênh Riêng tư: “Ừ.”

Thật ra anh đứng ở cửa nói chuyện riêng tư với tôi là được rồi, không cần phải đích thân đến đây đâu, khí thế quá là mạnh mẽ, hoa cả mắt rồi đây này.

Quân Lâm Thiên Hạ vẫn dùng kênh Phụ cận như cũ: “Nhược, tổng cộng có mấy người?”

Diêu Viễn vẫn dùng kênh Riêng tư: “Bốn người.” Đang yên đang lành lại dùng tên gọi tắt làm gì?

Quân Lâm Thiên Hạ: “Trừ em ra thì có A Di, Doraemon và Hoa Khai phải không?”

A Di: “Được nhắc đích danh rồi?!”

Doraemon: “Aaa... Đại thần gọi tên em này!”

Hoa Khai: “Mấy người không ai để ý đến chữ “Nhược” phía trên à???”

Diêu Viễn vẫn chưa thôi hi vọng, tiếp tục nói trên kênh Riêng tư: “Quân Lâm bang chủ, có thể đổi sang kênh Riêng tư không?”

Quân Lâm Thiên Hạ: “Bây giờ không muốn.” Câu nói này khiến đám người xung quanh mù mịt, không hiểu đầu cua tai nheo ra sao. Đại thần quả nhiên rất thâm sâu khó dò!

Diêu Viễn lại nghĩ thầm, lẽ nào đây chính là... ngại ngùng? Ngại mọi người đọc được nội dung giữa hai bên?

Quân Lâm Thiên Hạ: “Tôi đưa thiệp mời cho Nhược, để cô ấy phát cho mọi người.”

Đám người bang Thiên hạ đông như quân Nguyên đứng từ xa nhìn bang chủ đại nhân nhà mình giây trước còn làm môn thần canh cửa, giây sau đã trở thành người phát truyền đơn thì không khỏi nước mắt đầy mặt, ngẩng nhìn trời xanh. Đi Đâu Về Đâu tiện tay liên lạc với Ôn Như Ngọc: “Bang chủ hôm nay khủng khiếp quá!”

Quần chúng vây xem xung quanh: “Lại là Nhược Vi Quân Cố à! Xem ra thân phận bang chủ phu nhân bang Thiên Hạ không chạy đi đâu được nữa rồi.”

Lúc này, Diêu Viễn thực sự cảm thấy muốn hát mà không có lời, muốn kể khổ lại chẳng có chỗ. Nhận giao dịch từ Quân Lâm Thiên Hạ rồi lần lượt trả lời các câu hỏi của mọi người trong đội cho đến hết.

Quân Lâm Thiên Hạ: “Được rồi.”

Bây giờ muốn nói chuyện riêng rồi?

Diêu Viễn ngâm nước trà trong miệng, tắt cửa sổ nói chuyện.

Quân Lâm Thiên Hạ: “Ngoan, đừng giận nữa. Đi thôi, mặc dù hôm nay không phải ngày đại hỷ của chúng ta nhưng tốt nhất vẫn không nên đến muộn.”

“Phụt!” Diêu Viễn rút vài tờ giấy ăn mới lau sạch được màn hình, sau đó run rẩy gõ chữ: “Quân Lâm bang chủ, có phải anh nhầm người rồi không? Ngày đại hỷ của chúng ta... Tôi muốn nói là tôi với anh, chúng ta mới quen nhau được bao lâu đâu?”

Quân Lâm Thiên Hạ; “Ừ, có hơi nhanh chút, vậy để qua mấy ngày nữa đi.”

Diêu Viễn: “...”

Vì Diêu Viễn không trả lời đám bạn trong đội nên đám người bang Bách Hoa Đường bắt đầu lên kênh Bang phái phát biểu.

Hoa Khai: “Tiểu Quân nói quen người trong bang Thiên hạ hóa ra lại là lão đại nhà bọn họ cơ đấy! Tiểu Quân hư quá, còn nói người mới cái gì chứ?”

Doraemon: “Quân tử đỉnh nhất!”

Nhược Vi Quân Cố: “Tôi giao dịch thiệp cưới với mọi người, mọi người vào đi, tôi đi trước đây.”

A Di: “Lần trước ở trên kênh Thế giới, có người bảo Quân tử và bang chủ bang Thiên hạ có giao tình mờ ám, tôi còn tưởng bọn họ chém gió nói bừa, lẽ nào thật sự có giao tình mờ ám sao? Khóc lóc!”

Đọc xong câu này, Diêu Viễn cũng phải khóc lóc mất một lúc, cô cảm thấy chón này quả thật không tiện ở lâu, cuối cùng vẫn là chạy không thoát mà! Sau khi giao dịch xong, mấy thành viên thuộc hàng trưởng lão, tên tuổi rất quen mắt của bang Thiên hạ đều lần lượt chạy ra cổng lớn, sau đó đồng thanh hướng về phía Nhược Vi Quân Cố chào hai tiếng: “Chị dâu!”

Lúc này, vẻ mặt của Diêu Viễn trước màn hình máy tính là:
~~o(>_<)o~~

Sau đó, cả đám người tiến vào trong Thiên Hi cung, bao gồm cả Nhược Vi Quân Cố.

Thực ra, Nhược Vi Quân Cố là tiến vào dưới sự công kích từ cả trong lẫn ngoài.

Công kích từ bên ngoài như:

Ôn Như Ngọc: “Lúc trước tôi còn thấy lạ, sao hôm nay bang chủ lại đích thân đi đón khách, hóa ra là đang đợi chị dâu.”

Lạc Thủy: “Ôn Như Ngọc, ông đúng là không sợ chết! Chào chị dâu!

Và một đồng lời khác...

Công kích nội bộ như:

Hoa Khai: “Chị dâu?!”

Doraemon: “Aaaaaa!”

A Di: “Quân tử, chị đã trở thành phu nhân của Quân Lâm Thiên Hạ rồi sao?! Ôi trời ơi?!”

Đại loại vậy...

Thế là dưới khung cảnh hỗn loạn như thế, Nhược Vi Quân Cố bị Quân Lâm Thiên Hạ “không chế” kéo vào Thiên Hi cung.

Thao tác cụ thể như sau:

Quân Lâm Thiên Hạ: “Nhược, lấy thiệp mời ra đi.”

Diêu Viễn thất thân nháp chuột vào thiệp mời.

Quân Lâm Thiên Hạ: “Ấn “đồng ý”.”

Ấn “đồng ý”.

Sau đó, trong cung điện sang trọng, mặc dù so với bên ngoài thì ít hơn một chút nhưng nhân vật nào cũng là dạng tai to mặt lớn, có số có má trong trò chơi.

Doraemon: “Aaaaaaaaaaaaaa!”

Hoa Khai: “Tiểu Mon, em có thể đừng làm ồn nữa được không? Chị nhìn mà đau hết cả đầu rồi đây này.”

A Di: “Quân tử, đừng đứng xa người ta thế, người ta sợ mà, ở đây toàn người mạnh không ấy.”

Hoa Khai: “Sặc, thế thì cậu chủ động đến chỗ Tiểu Quân đi.”

A Di: “Nhưng mà... nhưng mà bên cạnh Tiểu Quân lại là kẻ mạnh nhất trong đám kẻ mạnh đó!”

Hoa Khai: “Xem cái bộ dạng nhát chết của cậu kìa!”

Người đứng sát bên cạnh Nhược Vi Quân Cô chính là “thần nhân” truyền kì của sever này, Quân Lâm Thiên Hạ. Lấy anh ta làm trung tâm, nguyên khoảng cách nửa màn hình xung quanh hoàn toàn chẳng có mấy người dám tùy tiện bước vào. Khụ, nói thẳng thắn quá mất rồi, thật ra là bởi vì ngày thường, tác phong của vị đại thần này quá khủng bố, quá vô tình, không thân thiện chút nào cả.

Trừ người quản lý tài vụ Ôn Như Ngọc của bang Thiên hạ đứng từ xa hét một tiếng: “Bang chủ, ngài có muốn đến tuyên bố giờ lành không?”

Quần chúng nhìn về phía thần nhân.

Thần nhân Quân Lâm Thiên Hạ chậm rãi trả lời trên kênh Phụ cận: “Không có hứng, có phải hôn lễ của tôi đâu.”

Đối với kiểu logic này, quân chúng đều chẳng có sức đâu mà đi kể tội đại thần luôn rồi.

Nhưng Diêu Viễn nghe câu này lại thấy dường như có ẩn ý sâu xa gì đó, lại thêm lúc trước cô bị người trong bang của anh ta gọi là chị dâu gì gì ấy nữa, người này đang có tính toán gì vậy?

Lúc đứng bên cạnh anh ta, Diêu Viễn cứ có cảm giác tương lai bất trắc, mờ mịt, mà cô lại không giỏi thuật đọc tâm, nhưng quả thật chẳng muốn bị người khác cho vào tròng, thế là cô lên tiếng hỏi thẳng: “Đại thần, anh để bẹn anh gọi tôi là... cái gì đó... là trêu cho vui sao?”

Quân Lâm Thiên Hạ: “Không, anh móm lời đấy.”

Nhược Vi Quân Cố: “...”

Diêu Viễn đột nhiên nghĩ ra một việc, nghe nói Đệ nhất mỹ nhân hôm nay kết hôn đã từng qua lại với anh ta? Không phải anh ta đưa cô đến đây là để chọc tức mỹ nhân đó chứ? Nhưng như thế cũng không hợp lý, chẳng phải có tin anh ta đã đá cô ấy sao?

Nhược Vi Quân Cố: “Đại thần, anh với Đệ nhất mỹ nhân rốt cuộc là như thế nào vậy?” Diêu Viễn hỏi mà hoàn toàn không có chút tư tâm gì cả.

Lần này Quân Lâm Thiên Hạ không trả lời cô qua kênh Riêng tư, cũng không trả lời cô trên kênh Phụ cận, ông lớn đó lên thẳng kênh Thế giới phát ngôn: “Nhược Vi Quân Cố, em hỏi anh với Thủy Diệu Ca Dao có chuyện gì, câu trả lời của anh là, không có chuyện gì cả. Từ đầu đến cuối, trong trái tim anh chỉ có mình em. “

Lần này Diêu Viễn không chỉ mất chữ O mồm chữ A, mà phải nói là đến tim cũng đập chậm mất hai nhịp, sau đó thì kinh hãi tới độ nấc cụt luôn.

A Di: “Quân tử, em thật sự không có cơ hội rồi sao?!”

Hoa Khai: “Ha ha ha, Tiểu Quân thường xuyên làm mấy chuyện khiến người khác không thể không kinh hãi, ví như lần trước đi đánh phụ bản mà không đủ người, cậu ấy còn một mình đảm nhận ba vai trò luôn cơ mà, đỉnh thôi rồi! Ví như trên kênh Thế giới có người kêu bao nuôi nhân vật nữ nào đẹp, cậu ấy cũng đi đăng kí nữa! Lại ví như cậu ấy thu nhận cả Quân Lâm Thiên Hạ rồi! Đúng là làm cho tớ không yêu không được mà!”

Diêu Viễn tỏ vẻ bất đắc dĩ, xem ra sau này có giải thích thế nào cũng vô ích rồi.

Lại còn đám người trong bang Thiên hạ.

Lạc Thủy: “Nồng thắm thật đấy, đúng là khiến người ta ngưỡng mộ quá đi!”

Ôn Như Ngọc cười nhạo Lạc Thủy: “Ngưỡng mộ bang chủ hay ngưỡng mộ chị dâu?” Bởi vì Lạc Thủy chính là một nhân yêu, nam chơi acc nữ.

Lạc Thủy: “Cút!”

Hùng Ưng Nhất Hiệu: “Chị dâu PK với em lần nữa nhé?” Khoảng thời gian trước, không hiểu sao bang chủ đại nhân lại đột nhiên để ý đến danh tiếng của mình, tất cả những tên dám nói anh ta trêu hoa gheo nguyệt, không chịu trách nhiệm đều bị anh ta ra lệnh truy nã. Nhớ lần đó bọn họ truy sát cặp nam nữ hủy hoại danh tiếng bang chủ nhà mình, Hùng Ưng Nhất Hiệu thừa nhận khi ấy mình hoa mắt nhìn nhầm, nhưng càng đau khổ hơn là cuối cùng mình lại là người bị giết, đúng là mất mặt chết đi được! Cậu ta chưa từng bị acc nữ nào PK cho chết, mà quan trọng nhất là trang bị của đối phương cũng chẳng phải xịn gì cho cam. Thế là cậu ta tự lừa mình

đôi người: “Chắc chắn là nhân yêu rồi!” Đương nhiên, bây giờ cậu ta hoàn toàn không dám nghĩ thế nữa.

Hùng Ưng Nhất Hiệu: “Tôi vừa nghĩ ra, nếu tôi PK với chị dâu mà thắng chị ấy, vậy lão đại nhất định không tha cho tôi, thế thì tôi lại phải chết thêm lần nữa à, đau đầu quá!”

Ôn Như Ngọc: “Yên tâm, sẽ không đâu!”

Hùng Ưng Nhất Hiệu: “Thật chứ?! Lão đại sẽ không giết tôi chứ?”

Ôn Như Ngọc: “Ý tôi là cậu đánh không lại chị dâu đâu. Hơn nữa, theo hiểu biết của tôi về bang chủ, tất cả những thứ thuộc quyền “sở hữu” của cậu ấy, nếu không có sự đồng ý của cậu ấy thì đến chạm vào cậu cũng chẳng có cơ hội đâu, cũng tức là trước khi cậu kịp PK với chị dâu thì đã bị lão đại giết chết rồi. ^_^”

Hùng Ưng Nhất Hiệu: “...”

Lúc này, Ngạo Thị Thương Khung một thân quần áo tân lang màu đỏ bước về phía Quân Lâm Thiên Hạ, bên cạnh còn có tân nương Thủy Diệu Ca Dao.

Ngạo Thị Thương Khung: “Bang chủ sama(*), dù gì thì hôm nay cũng là ngày kết hôn của tôi, cậu làm ơn đừng nhảy lên chiếm hết cả ánh đèn trung tâm vậy chứ, ok?” Sau đó lại quay sang nói với Nhược Vi Quân Cố: “Chị dâu, bang chủ nhà chúng tôi mặc dù thủ đoạn có hơi hung ác, tàn độc nhưng con người rất nice, chị dâu cũng đừng khinh thường mà cứ chấp nhận cậu ta đi nhé, chụt chụt!”

(*) Sama: Là hậu tố đứng sau tên người trong tiếng Nhật, bày tỏ thái độ tôn trọng rất cao, thường được dùng với những người có địa vị cao hơn người nói rất nhiều, hoặc những vị khách, khách hàng, và đôi lúc là cả những người mình ngưỡng mộ.

“Phó bang chủ bang chủ bang Thiên Hạ hình như có hơi... ấy ấy thì phải? Mà “hung ác, tàn độc” với “nice” không phải trái ngược hoàn toàn sao? Hơn nữa, tôi với bang chủ nhà mấy người quả thật không có quan hệ gì đâu, chụt chụt!” Diêu Viễn thâm than thở nhưng đã chẳng còn chút sức lực nào mà trả lời nữa.

Ôn Như Ngọc: “Được rồi, lão Thương, tôi thấy mọi người cũng đến gần hết rồi, bắt đầu hôn lễ luôn chứ?”

Ngạo Thị Thương Khung: “OK!”

Trong Thịnh thế phải có đến hơn năm mươi loại hình hôn lễ, người chơi có thể tùy chọn theo sở thích của mình.

Hôn lễ của Phó bang chủ bang Thiên Hạ chính thức bắt đầu. Trên đài chủ hôn xuất hiện một cha xứ tay cầm thánh kinh, mỉm cười nhìn số khách đến tham dự và cặp đôi nhân vật chính ngày hôm nay.

[Hệ thống] Năm tháng hoàng kim, trăm hoa đua nở, hôm nay chúng ta tụ họp tại đây làm chứng cho hạnh phúc của đôi tình nhân này.

Khách đến lần lượt gửi lời chúc phúc.

[Hệ thống] Anh Ngạo Thị Thương Khung, anh có đồng ý cưới cô Thủy Diệu Ca Dao làm vợ, cả đời vui vì niềm vui của cô ấy, buồn vì nỗi buồn của cô ấy không? Mời chọn: A.Tôi đồng ý. B.Tôi không thể không đồng ý.

Quân chúng cười ha hả: “Hóa ra là ép hôn à!”

[Hệ thống] Cô Thủy Diệu Ca Dao, cô có đồng ý cưới anh Ngạo Thị Thương Khung làm chồng, cả đời vui vì niềm vui của anh ấy, buồn vì nỗi buồn của anh ấy không? Mời chọn: A.Để sau. B:Giải quyết riêng.

Hùng Ung Nhất Hiệu: “Quá dã man, hình thức này do ai chọn vậy?”

Ôn Như Ngọc: “Người trả tiền chọn.”

Hùng Ung Nhất Hiệu: “A Ôn, ông bỏ tiền hả? Hiêm có, hiêm có, hào phóng ghê!”

Ôn Như Ngọc: “Không phải tôi, là bang chủ.”

“...”

Lạc Thủy: “Bang chủ lúc nào cũng giết người không dao như thế.”

Ngạo Thị Thương Khung: “Bang chủ, cậu càng ngày càng dã man đấy, mệt chết luôn rồi /(ToT)/~~”

Trong lúc mọi người đang cười nói rộn ràng, Diêu Viễn nhìn thấy Thủy Diệu Ca Dao nhìn về phía Quân Lâm Thiên Hạ, mà Quân Lâm Thiên Hạ đang lại đang nhìn sang hướng Ngạo Thị Thương Khung, thế là không kìm được mà thốt lên một câu: “Thật ra người bang chủ thích là phó bang chủ đúng không?”

Quần chúng: “...”

Lạc Thủy: “Trước khi nhắm mắt xuôi tay, rốt cuộc tớ cũng gặp được người dám lấy bang chủ ra làm trò cười rồi!!!”

Đám người kia kẻ thì sùng bái vô hạn, kẻ thì bò lăn ra đất mà cười, còn Diêu Viễn nước mắt đầy mặt, đọc quá nhiều tiểu thuyết các loại là rất dễ nghĩ lệch lạc đó.

Diêu Viễn mắt bò rời mới chuẩn bị đi làm chuông, định lên tiếng lấp liếm thì Quân Lâm Thiên Hạ lại quay sang cô, nói luôn trên kênh Phụ cận: “Muốn anh giết cậu ta để khẳng định người anh để ý là em sao?”

“...”

Hôm đó, những người có mặt tại hiện trường đều không thể không cảm thán, đương nhiên nội dung cảm thán thì phong phú vô cùng.

Phe sùng bái Quân Lâm Thiên Hạ thì: “Quân Lâm bang chủ với phu nhân đáng yêu quá!”

Đám cao thủ thì chẳng biết là kẻ thù hay bạn tốt của Quân Lâm Thiên Hạ thì: “Cái thằng Quân Lâm Thiên Hạ chết tiệt, xem như mày giỏi, đến yêu đương mà cũng không biết giới hạn như thế nữa!”

Ba người bang Bách Hoa Đường: “Về sau chắc chẳng ai dám bắt nạt Bách Hoa Đường của chúng ta nữa đâu nhỉ?”

Ngày đó, trước khi Diêu Viễn vừa nấc cụt vừa đăng xuất (đúng thế, cô ấy vẫn nấc cụt đến giờ vẫn chưa dừng đâu) thì Quân Lâm Thiên Hạ gửi một tin trên kênh Riêng tư khiến Diêu Viễn nhất thời hết nấc cả cụt.

“Em đã từng cứu anh, vì thế, anh tới đền ơn.”

3

Đại thần, cầu bao nuôi!

Sau hôn lễ kia, mấy ngày liền Diêu Viễn không lên mạng, một là vì thời gian này, công việc ở trường quá bận rộn, hai là bởi vì lời Quân Lâm Thiên Hạ nói ngày đó khiến cô do dự không dám lên.

Cô từng cứu anh ta sao?

Trong trò chơi, người cô cứu nhiều lắm, bởi thế cô quả thật không thể nhớ nổi mình đã từng cứu acc nào đại thần đến thế chưa. Cũng có thể lúc anh ta chơi acc phụ thì gặp mình “trên đường thấy chuyện bất bình chẳng tha” mà đã rút kiếm ra tương trợ? Có điều nói thật thì, trong trò chơi cứu nhiều quá, cô quả thật cũng chẳng thấy chuyện đó có gì to tát.

Trong mấy ngày đó, Diêu Hân Nhiên còn gọi điện tới hỏi: “A Di nói với chị, đám người bên bang Thiên Hạ đều gọi em là chị dâu hết rồi? Rốt cuộc em với Quân Lâm Thiên Hạ có chuyện gì vậy?”

Diêu Viễn cười khỏ. “Em cũng đang chẳng hiểu ra sao đây.”

Sự thật thì, việc “cứu” mà Quân Lâm Thiên Hạ nhắc đến hoàn toàn không phải ở trong trò chơi.

Lúc Diêu Viễn đăng nhập vào Thịnh thế lần nữa thì đã qua hôn lễ kia đến một tuần. Cô nghĩ mấy vụ xôn xao bàn tán lúc đó hẳn cũng đã im hơi lặng tiếng, kết quả đúng là không có ai bàn tán gì về cô, nhưng lại có rất nhiều người đang công kích cô.

Sao dạo này chơi trò chơi thôi mà cũng chẳng thuận lợi gì thế này?

Công kích cô là người của gia tộc Kem đã kết thù với Bách Hoa Đường bọn cô từ lâu, mà mối thù này đương nhiên là được bắt nguồn từ người chị họ có ơn báo ơn, có thù báo thù nhà cô rồi. Diêu Viễn chẳng còn nỗi nhớ chị cô đã cướp quái của bọn họ hay là giết mỹ nhân trong bang bọn họ nữa.

Mặc dù thao tác của cô nàng Diêu Viễn lợi hại nhưng đối phương người đông thế mạnh, lại thêm trang bị đều không tồi, cô có muốn thắng cũng không thể. Cô vừa đánh vừa nghĩ xem có nên lên kênh Bang phái gọi người tới giúp hay không, nhưng nghĩ đi nghĩ lại vẫn thấy không nên làm phiền đến bọn họ... Cùng lắm thì chết luôn ở đó chứ gì!

Đi Đâu Về Đâu: “Ôn trưởng lão, tôi thấy bang chủ phu nhân rồi, đang bị người ta vây đánh!”

Lạc Thủy: “Ý đông hiệp ít hả? Ông đây ghét nhất cái bọn đó, báo tọa độ ra đây, anh đây lập tức bay đến giúp chị dâu giết địch.”

Lúc Diêu Viễn đã đánh đến độ ngón tay đã bắt đầu tê liệt thì đột nhiên xuất hiện một dàn cao thủ, hai người trong số đó nhảy đến giúp cô giết địch, rất nhanh đã lật ngược tình thế. Diêu Viễn tranh thủ chút thời gian nhìn ID hai người nọ, là Lạc Thủy và Hùng Ứng Nhất Hiệu, người của bang Thiên Hạ...

Gia tộc Kem bị đo đất quá nửa, còn lại đều lần lượt rút lui. Bên Diêu Viễn cũng dừng lại, không đuổi theo giết nữa.

Kem Hoa Hồng: “Đám người bang Thiên Hạ kia, mấy người làm thế là ý gì?”

Ôn Như Ngọc từ đầu đến giờ vẫn đứng ngoài quan sát, lúc này mới khe khẽ phẩy quạt. “Thật ngại quá, Hoa Hồng bang chủ, các người ức hiếp bang

chủ phu nhân nhà bọn tôi, bọn tôi đương nhiên phải giết mấy người rồi.
^ ^”
—

Diêu Viễn không muốn để việc của mình liên lụy đến người khác. “Kem Hoa Hồng, các người muốn báo thù thì đến tìm tôi, bất cứ lúc nào tôi cũng có thể phụng bồi, đừng kéo người khác vào.”

Lạc Thủy: “Chị dâu thật có khí phách!”

Kem Vanilla: “Nhược Vi Quân Cố, cô tưởng bọn này thật sự không dám làm gì cô chắc?! Khôn kiếp, từ nay trở đi, tôi gặp cô lần nào thì sẽ giết lần đó!”

Ngay giây sau, Kem Vanilla bị người khác diệt luôn!

Một người tung ra một chiêu trí mạng rồi lại dùng tốc độ “sét đánh không kịp bưng tai” để xuất hiện ngay tại hiện trường đó là Quân Lâm Thiên Hạ. “Kem Vanilla phải không? Có thể rút được rồi.”

Lạc Thủy: “Bang chủ đến rồi!”

Tiếng lòng gia tộc Kem: “Khôn kiếp!”

Tiếng lòng bang Thiên Hạ: “Đỉnh!!!!”

Hai, ba người chơi đi ngang qua: “Wow!”

Diêu Viễn: “Ặc!”

Phải nói anh ta phách lối hay coi trời bằng vung đây... Diêu Viễn ngược mắt nhìn xa xăm...

Mà gia tộc Kem quả nhiên không dám dây dưa nữa, vừa làm bầm chửi rửa vừa rời đi khiến Diêu Viễn kinh ngạc không thôi, lén lút liếc qua Quân Lâm Thiên Hạ đứng bên cạnh, thầm nghĩ, đám bên này cũng giải tán sớm đi thôi.

Diêu Viễn vừa định giải tán nhưng lại bị Hùng Ưng Nhất Hiệu giữ lại.

Hùng Ưng Nhất Hiệu: “Chị dâu, chúng ta PK một lần đi, xin chị đây!”

Nhân vật nữ tên Cục Cung Ngoan đứng bên cạnh Ôn Như Ngọc lên tiếng: “Hùng Ưng ca, Nhược tỷ là bang chủ phu nhân của chúng ta, còn lâu mới tùy tiện đánh nhau với người thô lỗ, cục mịch như ca, đúng không Nhược tỷ?”

Bang chủ phu nhân cái gì, đùa cũng phải có giới hạn thôi chứ? ”Tôi không phải là... bang chủ phu nhân của mọi người. Hùng Ưng Nhất Hiệu, nếu muốn PK thì được thôi, nhưng hôm nay tôi không rảnh.”

Nào chỉ “không rảnh”, sớm biết thế này thì cô đã chẳng đăng nhập vào trò chơi rồi.

Lạc Thủy: “Bang chủ bị bơ rồi... Sau đó, người anh em Hùng Ưng được coi trọng?”

Diêu Viễn toát mồ hôi. “Vừa rồi cảm ơn mọi người đã giúp đỡ, sau này còn cơ hội thì gặp lại.” Khách sáo cảm ơn một câu xong, cô chẳng lưu lại thêm giây nào nữa mà quay người đi thẳng, để lại đám người của bang Thiên Hạ ngẩng mặt nhìn trời.

Lạc Thủy: “Lão đại nhà chúng ta bị phu nhân bơ triệt để rồi?”

Chỉ có Diêu Viễn mới hiểu bản thân cô là rồi quá đành tròn, nhưng bất kể thế nào thì cũng xem như tròn được rồi. Cô vừa mới thở phào một hơi thì đã

nhận được tin nhắn riêng: “Chín trăm chín mươi chín đồng vàng.”

Đại thần à, anh đòi nợ thế này không thấy rất mất mặt sao?

Nhược Vi Quân Cố: “Tôi nhất định sẽ trả hết số tiền nợ cho anh, cho tôi ba ngày được không?”

Quân Lâm Thiên Hạ: “Bây giờ.”

Diêu Viễn cắn răng, còn nói là đến báo ơn, tôi thấy anh đây là đến báo thù mới đúng!

Diêu Viễn nghĩ một hồi, dày mặt hỏi: “Quân Lâm bang chủ, lần trước anh nói là đến báo ơn đúng không? Vậy thì xem chín trăm chín mươi chín đồng vàng kia như đền ơn đi, từ nay về sau chúng ta không liên quan gì đến nhau nữa, được không?”

Quân Lâm Thiên Hạ: “Ờ.”

“Ờ” là ý gì? Diêu Viễn sắp khóc đến nơi rồi.

Nhược Vi Quân Cố: “Thế này đi, Quân Lâm bang chủ, tôi mạo muội hỏi một câu, có thể là do tôi hiểu nhầm... Có phải là anh muốn... quán lấy tôi không thế?” Nói xong, mặt Diêu Viễn cũng đỏ hồng lên, cái gì mà “quán lấy tôi” chứ? Nào cô toàn đậu phụ cả rồi sao, lẽ ra phải hỏi là “có phải anh đang lấy tôi ra làm trò đùa không, từ lúc chúng ta quen nhau đến giờ ấy?”

Quân Lâm Thiên Hạ: “Không phải hiểu nhầm đâu.”

Diêu Viễn nhìn mà hình máy tính thật lâu: “Đây là... gì với gì thế này?”

Tối hôm đó, Diêu Viễn quyết định tránh xa trò chơi đó một thời gian.

Hai hôm sau là thứ bảy, Diêu Viễn đến chỗ Diêu Hân Nhiên. Diêu Viễn ở một mình là vì cha mẹ đã qua đời, Diêu Hân Nhiên thì lại vì bị mẹ giục kết hôn liên tục, phiền quá nên chạy ra ngoài ở riêng luôn.

Giải quyết xong bữa trưa, Diêu Viễn vốn định kéo chị mình đi dạo phố thì lại bị xách cổ đến trước máy tính.

Diêu Hân Nhiên: “Em dùng laptop, chị dùng máy bàn, giúp chị làm nhiệm vụ.”

Diêu Viễn từ chối: “Đừng chơi nữa mà, thời tiết hôm nay đẹp thế này, chúng ta ra ngoài đi dạo đi!”

Vẻ mặt chị nhìn em: (~ _ ~) #

Vẻ mặt em nhìn chị: X_X

Diêu Viễn lại lần nữa đăng nhập trò chơi, chưa đến hai phút sau đã nhận được tin nhắn từ Quân Lâm Thiên Hạ: “Lên rồi?”

“...” Cuối tuần, sao đại thần anh không ra ngoài hóng gió đi hả?

Sự thật là, người ta vừa từ một bữa tiệc hóng gió trở về, mới đặt chân vào nhà, di động đã có tin nhắn báo: “Cô ấy lên mạng rồi”, thế là đại thần cũng bò lên theo.

Quân Lâm Thiên Hạ: “Đang ở đâu? Anh qua tìm em.”

Nhược Vi Quân Cố: “Hả? Không, đừng, tôi phải giúp bạn tôi làm nhiệm vụ.”

Nói đến đây, hẳn là anh ta...

Quân Lâm Thiên Hạ: “Bạn gì? Anh giúp bọn em. Ồ, trong bang bọn anh có người nhìn thấy em rồi, anh qua luôn đây.”

Đại thân à, bang nhà anh rốt cuộc vĩ đại đến nhường nào thế? Đâu đâu cũng có người là sao?

Sau khi Quân Lâm Thiên Hạ nhận được tọa độ chính xác, rất nhanh đã đến bên Nhược Vi Quân Cố, sau đó vào lúc Diêu Hân Nhiên đứng bên cạnh đi tới đi lui định hỏi em mình sao chẳng thấy động đậy gì thì đột nhiên giật nảy mình. “Có phải chị hoa mắt rồi không? Quân Lâm Thiên Hạ? Sao anh ta lại xuất hiện ở đây?”

Quân Lâm Thiên Hạ gửi tin nhắn riêng tới Diêu Viễn: “Làm nhiệm vụ ở đâu?”

Diêu Viễn không trả lời anh ta bởi vì chị cô đột nhiên hiểu ra: “Em quyến rũ được anh ta thật rồi hả?!”

Diêu Viễn toát mồ hôi: “Em không có quyến rũ.”

Thủy Thượng Tiên: “Quân Lâm bang chủ, anh có chuyện gì sao?”

Một lúc sau, có tin nhắn đến, Quân Lâm Thiên Hạ: “Hỏi Nhược.”

Diêu Hân Nhiên quay phắt lại, gào lên với cô em họ ngồi bên cạnh: “Còn nói không quyến rũ người ta!”

Diêu Viễn có trăm cái miệng cũng không giải thích cho rõ ràng được.

Nhược Vi Quân Cố: “Nhiệm vụ này hệ số khó khăn không cao lắm, anh...”

Quân Lâm Thiên Hạ: “Anh rảnh.”

Ba người lập thành một đội, Diêu Viễn cố tỏ ra thân nhiên giới thiệu: “Chị, đây là Quân Lâm Thiên Hạ. Quân Lâm bang chủ, đây là Thủy Thượng Tiên.”

Thủy Thượng Tiên: “...”

Quân Lâm Thiên Hạ: “Chào cô.”

Diêu Hân Nhiên cảm thán với Diêu Viễn: “Nhóc quý, đừng có quên lát nữa phải kể hết cho chị nghe đầu đuôi câu chuyện đây.”

Diêu Viễn rung rung nước mắt. “Cái đuôi” thì chị thấy rồi đấy, còn cái “đầu” thì em cũng không biết ở đâu luôn.”

Nhờ có anh tài số một sever gia nhập mà chưa đầy mười phút sau, nhiệm vụ của Thủy Thượng Tiên đã hoàn thành. Thủy Thượng Tiên khen ngợi rồi rít: “Cái chức đại thần này quả nhiên không phải hư danh.”

Đại thần nhắn tin riêng qua: “Còn có gì cần làm nữa không?”

Nhược Vi Quân Cô: “À, hết rồi, cảm ơn.”

Diêu Hân Nhiên nhìn hai người lại lần nữa chẳng nhúc nhích trên màn hình.

Thủy Thượng Tiên: “Quân Lâm bang chủ, vừa nãy thật cảm ơn, về sau có chuyện gì có thể tìm tôi, đương nhiên tìm Nhược Nhược cũng được! Ha ha, tôi đi trước đây!”

Diêu Viễn quay đầu trừng mắt với chị mình.

Diêu Hân Nhiên chẳng thềm ngó ngang: “Đừng có trừng mắt nữa, em cũng nên biết thế nào là đủ đi, đại thần to thế này cho em tùy ý sử dụng luôn rồi. Khụ khụ, Quân Lâm Thiên Hạ, thật đúng là tên cũng như người. Nếu không phải vừa rồi anh ra phát ra khí thế “người không phận sự có thể đi rồi” mạnh mẽ, rõ ràng như thế thì chị còn định ở lại chiêm ngưỡng thêm một chút cơ.”

Diêu Viễn cầm nín, quay màn hình máy tính lại, nói: “Đây, chiêm ngưỡng đi.”

Diêu Hân Nhiên bật cười, cũng quay đầu qua xem thật.

Trên màn hình, nam tử tóc bạch kim kiêu ngạo đứng đó, trên tay cầm hai thanh đao nức tiếng giang hồ ngang ngửa với Tuyệt kiếm, khí độ hiên ngang, coi thường thiên hạ.

Diêu Viễn cũng nhìn nhân vật khôi ngô tuấn tú, phong độ phi phàm trên màn hình, đột nhiên thấy hơi hiếu kì, không biết người đứng đằng sau nhân vật này là người thế nào nhỉ?

Đúng thế, trong trò chơi là một nhân vật xuất sắc như thế, ngoài đời rất cuộc... “Anh bao nhiêu tuổi rồi?”

Một lúc lâu sau Quân Lâm Thiên Hạ mới trả lời, có điều nội dung hỏi đáp cũng hơi dài: “Hai mươi tám tuổi. Tự mở công ty riêng. Bình thường ngoài thời gian đi làm sẽ đi đánh bóng rổ hoặc bơi lội. Biết nấu cơm, biết dùng máy giặt, biết sửa chữa các đồ điện gia dụng thông thường. Không hút thuốc, rất ít khi uống rượu. Tan làm là về nhà luôn.”

Diêu Hân Nhiên nãy giờ ngồi cạnh, đọc được tin nhắn này mà mắt tròn, miệng há hốc: “Rõ ràng vị đại thần này đang cố quảng bá bản thân, thúc đẩy tiêu thụ đúng không?”

Diêu Viễn cũng không thốt nổi lời nào.

Cuối cùng cô run rẩy gõ một câu: “Ừm, đại thần, tôi thoát trước đây.”

Sau lần đó, lại một tuần sau Diêu Viễn mới lên mạng. Mà cũng không ngoài dự đoán, cô vừa lên đã bị tóm.

Quân Lâm Thiên Hạ: “Thiếu một người, đi đánh Đệ Nhất Phong.”

Đệ Nhất Phong? Diêu Viễn trước nay luôn rất muốn đánh phụ bản này, cũng chính là chỗ Thịnh thế đồn rằng có người đánh rơi ra được vũ khí cực phẩm “Tuyệt kiếm”. Diêu Viễn luyện kiếm khách, nếu có thể lấy được Tuyệt kiếm thì sẽ như hổ mọc thêm cánh. Nhưng mãi đến giờ cô vẫn không kiếm đủ người đi đánh phụ bản có độ khó cao này. Những người mãn cấp trong bang, trừ cô ra thì chỉ có Hoa Khai và acc Thủy Thượng Tiên của chị họ. Mặc dù Đệ Nhất Phong là phụ bản sáu người nhưng phụ bản này không những yêu cầu sáu người đó đều mãn cấp mà còn yêu cầu cả thao tác tốt, còn phải là cao thủ trong cao thủ mới được, nếu không thì chỉ còn nước đứng thẳng tiến vào rồi nằm cẳng đi ra mà thôi.

Bởi vậy lúc này, Diêu Viễn cực kì do dự.

Nhược Vi Quân Cố: “Mọi người đến đó định lấy gì?”

Quân Lâm Thiên Hạ: “Linh thú.”

Diêu Viễn hiểu ra. Linh thú à? Toàn bộ Thịnh thế chỉ có năm con linh thú, lần lượt là những cái tên thân thuộc mà thần thoại nào cũng có, gồm Thanh long, Bạch hổ, Chu tước, Huyền Vũ và Kì lân. Đến bây giờ, Bạch Hổ và Kì lân đã xuất hiện, bắt nguồn từ phụ bản sáu người Đệ Nhất Phong và phụ bản mười hai người Tiên Nữ Phong, hơn nữa chủ nhân của Bạch hổ

là... Diêu Viễn nhìn nam tử tóc bạch kim khoác trường bào đen trước mắt, hình như chính là người trước mắt đây chứ ai.

Diêu Viễn biết được là bởi khi Bạch hổ mới xuất hiện, bang phái của cô cũng náo loạn hăng máu lắm, không ít cô bé bày tỏ ý muốn quyền rũ chủ nhân của Bạch hổ, Quân Lâm Thiên Hạ.

Quân Lâm Thiên Hạ: “Đi thôi.”

Diêu Viễn đúng là muốn đi Đệ Nhất Phong thật, bất kể có kiếm được Tuyệt kiếm mà cô muốn hay không, chỉ cần được đi phụ bản mà mình chưa đến bao giờ xem xét một lần cũng tốt, có điều...

Nhược Vi Quân Cố: “Quân Lâm bang chủ tôi thấy mình không nên đi thì hơn. Bang của anh lớn như thế, không thể nào có chuyện anh không kiếm đủ người đi phụ bản đúng không? Tôi không phải người của bang Thiên Hạ, tùy tiện tham gia cũng không tốt lắm. Cảm ơn ý tốt của anh!”

Quân Lâm Thiên Hạ: “Chỉ là đánh phụ bản thôi mà.”

Diêu Viễn đỏ mặt, cảm thấy bản thân nhỏ nhen quá, chơi trò chơi thì phải chơi cho hết mình, quả thật không nên đắn đo thiệt hơn, để tâm tới những chuyện vụn vặt như thế, nghĩ vậy cô bèn nghiêng răng đáp: “Được rồi.”

Ngay giây sau, Bạch hổ trong truyền thuyết đã xuất hiện trên màn hình, Diêu Viễn không khỏi kích động. Cô kích động là bởi thứ nhất, đây là lần đầu tiên nhìn thấy Bạch hổ, thứ hai là bởi hình tượng đẹp đẽ, oai hùng của Bạch hổ nhất thời đốn đổ trái tim cô luôn rồi. Cô nghĩ đến những lời sách cổ miêu tả linh thú này: “Tư chất anh hùng, thanh âm vang dội, uy hiếp muôn thú, lay động núi rừng” quả đúng là không sai chút nào.

Sau đó, Quân Lâm Thiên Hạ gửi kỹ năng “cùng cười” sang mời cô lên lưng Bạch hổ.

Diêu Viễn vuốt mồ hôi, không cần phải thế chứ, cái khái niệm “cùng cưới” này quả thật có hơi thân mật quá rồi.

Nam nhân vật trên màn hình dường như hiểu được cô đang nghĩ gì. “Chúng ta cưới Bạch hồ sẽ nhanh hơn một chút.”

Vấn đề thực tế, Bạch hồ quả thật... Cô cưới ngựa theo thì đúng là có muốn hít bụi cũng khó.

Diêu Viễn ấn “đồng ý” để trả lời câu hỏi: “Bạn có đồng ý cùng Quân Lâm Thiên Hạ cưới tọa kỵ không?” của hệ thống, chớp mắt cô đã ngồi trên lưng linh thú, bị nam tử tóc bạch kim sau lưng nửa như ôm vào lòng. Diêu Viễn nhìn hình ảnh thiết kế đồ họa mà xấu hổ đỏ mặt, sao không thể là nữ ôm nam được vậy?

Hai người cưới Bạch hồ chạy qua vùng non xanh nước biếc tươi đẹp muôn vàn, chỉ chốc lát đã đến đích.

“Thần thú đúng là thần thú, tốc độ như vũ bão.” Diêu Viễn thầm cảm thán.

Khụ, Quân Lâm Thiên Hạ thì ngược lại, đang than thở tốc độ gì mà nhanh thế.

Nhược Vi Quân Cố vừa xuống khỏi lưng Bạch hồ đã nhìn thấy xung quanh có vài người, trên đầu đều có dòng chữ “Thiên Hạ bang”.

Hùng Ưng Nhất Hiệu: “Bang chủ đưa chị đâu tới rồi?”

Ôn Như Ngọc: “Đã đoán được. ^_^”

Ngạo Thị Thương Khung: “Chị dâu, chụt chụt! Bang chủ đại nhân lập đội đi.”

Diêu Viễn không khỏi hoài nghi, vị phó bang chủ của bang Thiên Hạ này có phải nữ không vậy?

Sáu người nhanh chóng lập thành đội, đội trưởng là Quân Lâm Thiên Hạ.

Huyết Sa: “Lâu lắm rồi mới lên chơi, vừa thò mặt lên đã nghe thấy tin tức nặng ký như thế. Bang chủ đại nhân, hai người đã phát triển đến giai đoạn nào rồi?”

Quân Lâm Thiên Hạ: “Đến giai đoạn tôi đây cầu bao nuôi, cầu vuốt lông, cầu mớm ăn.”

“...”

Quân Lâm Thiên Hạ vẫn bình tĩnh: “Vào phụ bản đi. Những người khác cứ đánh theo cách mọi khi là được. Nhược là lần đầu tiên đánh Đệ Nhất Phong, trước tiên cứ đi bên cạnh anh đã.”

Tất cả mọi người đều bị câu nói: “Đến giai đoạn tôi đây cầu bao nuôi, cầu vuốt lông, cầu mớm ăn” vừa rồi của bang chủ làm cho đứng hình tại trận, bao gồm cả Diêu Viễn.

Đại thần à, anh thật sự là vị đại thần lạnh lùng, cao ngạo trong lời đồn đây hả?

Sau khi vào phụ bản, Diêu Viễn rất tự giác không nghĩ lung tung nữa, bởi vì Đệ Nhất Phong là phụ bản không thể đoán trước được điều gì của Thịnh thế: Con đường đến chỗ boss cuối không chỉ có một mà còn không ngừng

thay đổi, gặp được thứ gì thì đều trông chờ vào vận may của người chơi hôm đó mà thôi.

Có điều Diêu Viễn phát hiện vận may của Quân Lâm Thiên Hạ lại cực kì tốt...

Dưới sự dẫn dắt của Quân Lâm Thiên Hạ, cả đường đi hoàn toàn không gặp ao hồ, khói độc hay ác thú gì cả, chỉ có mấy con quái vật nhỏ với mấy cái bẫy vớ vẩn rất dễ đối phó. Mặc dù Diêu Viễn lần đầu tiên đi phụ bản Đệ Nhất Phong nhưng cũng có đọc qua tài liệu, cô chỉ có thể nói người này vận quá đỏ... Diêu Viễn còn nghĩ có khi xin cái gì đó trên người Quân Lâm Thiên Hạ về làm bùa hộ mệnh có thể đảm bảo bình an, tai qua nạn khỏi, trừ tà diệt ma, không chừng đến cả vận đào hoa cũng tăng lên đôi phần ấy chứ?

Đây có phải người không vậy? Chuyện này quá là phi logic.

Không cần biết sự tồn tại của Quân Lâm Thiên Hạ có phi logic hay không, thời khắc này, Diêu Viễn vẫn còn một câu hỏi đang cần lời giải đáp.

Mặc dù lúc đầu cô chuẩn bị sẵn sàng tinh thần đi cho đủ số, nhưng đến lúc phát hiện bản thân mình đúng là chỉ được thêm cho đủ số thật thì vẫn bị đả kích ít nhiều. Dù sao thì cô vẫn được coi là cao thủ cơ mà, à, tất nhiên là không so sánh được với Quân Lâm Thiên Hạ và Ngạo Thị Thương Khung.

Diêu Viễn đau lòng phát hiện, cô đi sau Quân Lâm Thiên Hạ thì không chạm được vào một góc của con quái nào hết, thậm chí cô còn trở thành đối tượng được bảo vệ như Ôn Như Ngọc luôn rồi. Ôn Như Ngọc thỉnh thoảng còn có thể giúp bọn họ tăng nội lực, tăng máu gì đó từ xa, còn kiếm khách như cô, thứ nhất không thể tấn công từ xa, thứ hai là quái vừa mới tới trước mặt cô đã bị Quân Lâm Thiên Hạ một mình giải quyết sạch.

Thế là Diêu Viễn rất rảnh rỗi bắt đầu bày tỏ suy nghĩ với người tương đối rảnh rỗi: “Ôn Như Ngọc này, thật ra mấy người đưa thêm một acc mục sư

chuyên trị thương nữa thì hợp lý hơn là dẫn theo kiếm khách đấy.”

Ôn Như Ngọc: “Haha... Lão đại có suy nghĩ riêng của mình mà.”

Quân Lâm Thiên Hạ: “Ừ, tôi định thử xem dùng cách đao kiếm hợp bích liệu có được không?”

Ôn Như Ngọc: “...”

Ngạo Thị Thương Khung: “...”

Diêu Viễn nghĩ bụng, đao kiếm hợp bích? Ở đâu cơ? Từ lúc vào phụ bản tới giờ, kiếm của tôi còn chưa được vung lên lần nào đâu đấy.

Lúc này, đột nhiên có một tiếng gào thét từ giữa núi rừng vọng ra.

Hùng Ưng Nhất Hiệu vừa đuổi theo một con quái vào rừng, kết quả đụng trúng một căn thạch thất dưới lòng đất, một con quái cao cấp nhảy xổ ra ngoài.

Ngạo Thị Thương Khung: “Hùng Ưng chết tiệt, cậu làm cái quái gì thế?”

Hùng Ưng Nhất Hiệu vừa chạy vừa gào cứu mạng thất thanh.

Tất cả mọi người lập tức về vị trí theo nhiệm vụ và nhân vật của mình. Mục sư Ôn Như Ngọc, cung thủ Ngạo Thị Thương Khung, thuật sĩ Huyết Sa vừa lùi về sau vừa tấn công từ xa. Kiếm khách Nhược Vi Quân Cố, Hùng Ưng Nhất Hiệu và đao khách Quân Lâm Thiên Hạ thì hăng hái xông lên tiền tuyến, sáu người bận rộn tíu tít. Mà Diêu Viễn rốt cuộc cũng coi như “cầu được ước thấy”, thể nghiệm được đao kiếm hợp bích là thế nào. Không thể không thừa nhận nếu Quân Lâm Thiên Hạ không thi thoảng lại giúp cô chống đỡ thì chắc cô đã toi từ lâu rồi. Điều an ủi duy nhất là ít ra bản thân Diêu Viễn cũng xem như phát huy được chút tác dụng. Mà Quân

Lâm Thiên Hạ quả thật rất mạnh, trong lúc bản thân chiến đấu nhẹ nhàng, thoải mái còn có thể giúp những người bên cạnh giảm bớt gánh nặng, rất có khí thế mãnh liệt dõng non lấp bể. Diêu Viễn nhìn nam tử tóc bạch kim, đột nhiên cảm thấy ngưỡng mộ.

Đánh gần nửa tiếng đồng hồ, rốt cuộc cũng giải quyết được con quái kia, sau đó toàn đội nghỉ ngơi rồi tiếp tục tiến về phía trước.

Quân Lâm Thiên Hạ: “Nhược, qua bên chỗ anh.”

Diêu Viễn trả lời theo phản xạ: “Ừ.”

Quân Lâm Thiên Hạ: “Bảo vệ bản thân thật tốt, những việc khác không cần lo.”

Ngạo Thị Thương Khung: “Giang thiếu gia dịu dàng chăm sóc người khác thế này thật đúng là hiếm thấy, hiếm thấy.”

Huyết Sa: “Giang? Bang chủ họ Giang à?”

Ngạo Thị Thương Khung: “A, lỡ miệng rồi!”

Hùng Ưng Nhất Hiệu: “Thương Khung, ngoài đời ông cũng quen lão đại à?! Như Ngọc với lão đại là bạn đại học, vì thế nên mấy người đều quen nhau hết cả, chỉ có tôi là bị xếp ra ngoài?”

Huyết Sa: “Cả tôi nữa.”

Ngạo Thị Thương Khung: “Đây đều là số mệnh cả rồi ㄟ (͡ ▽ ͜) ㄟ”

Diêu Viễn đang uống nước suýt chút nữa thì phun thẳng lên màn hình, cái icon kia thật đúng là...

Diêu Viễn quả thật rất nghi ngờ: “Ngạo Thị Thương Khung, thật ra anh là nữ đúng không?”

Huyết Sa: “...”

Hùng Ưng Nhất Hiệu: “...”

Ngạo Thị Thương Khung: “...”

Quân Lâm Thiên Hạ: “Ha ha ha ha ha ha!”

Lần đầu tiên Diêu Viễn thấy Quân Lâm Thiên Hạ trả lời như thế thì có chút ngạc nhiên, có điều so ra mà nói, trong cả của đám người đó thì phản ứng của Diêu Viễn là bình tĩnh nhất rồi.

Hùng Ưng Nhất Hiệu: “Lão đại bị trộm nick rồi?!”

Huyết Sa: “Hiện tượng này tôi quả thật mới thấy lần đầu.”

Ngạo Thị Thương Khung: “Ha ha ha, quả nhiên vẫn là chị dâu lợi hại nhất! Có điều chị dâu à, tôi là con trai, đàn ông trăm phần trăm đây!”

Diêu Viễn toát mồ hôi. “Khụ khụ, vậy chúng ta tiếp tục đi, đánh xong tôi còn bận chút việc.”

Hùng Ưng Nhất Hiệu: “Chị dâu bạn gì thế? Đúng rồi, chị dâu làm gì vậy? Không phải vẫn còn đi học đấy chứ? Hihi, liệu có phải là một đại mỹ nữ không?”

Diêu Viễn cảm thấy anh chàng Hùng Ưng Nhất Hiệu này nói nhiều quá, có điều cũng thuộc dạng hiếm hoi nói nhiều mà không khiến người khác thấy ghét.

Nhược Vi Quân Cốc: “Không phải.”

Huyết Sa: “Không phải học sinh? Hay không phải mỹ nữ?”

Quân Lâm Thiên Hạ: “Được rồi, đánh tiếp nào.”

Từ đó về sau, về cơ bản mọi người chỉ bị giật mình hoảng hốt chứ không có gì nguy hiểm nữa.

Cuối cùng cũng tới được Hắc Sơn Động, nơi boss cuối trú ngụ. Ban đầu Diêu Viễn còn tưởng sẽ phải trải qua một trận chiến vô cùng khó khăn, dù sao cũng là cửa ải cuối cùng rồi, thế nhưng kết quả lại tốt hơn nhiều so với dự liệu, chẳng trách trong tài liệu cũng ghi boss cuối bất biến dễ đối phó hơn nhiều đám quái thiên biến vạn hóa trên đường đi. Đám cao thủ của bang Thiên Hạ phối hợp ăn ý, chưa đầy mười phút sau, Quân Lâm Thiên Hạ đã chỉ huy toàn đội đánh cho boss còn dưới mười phần trăm máu, hồi quang phản chiếu, sau đó kiếm khách và đao khách lùi lại, chỉ để hỏa lực tấn công từ xa tấn công liên tục. Cả quá trình từ lúc bắt đầu đánh boss cho tới hoàn thành không quá mười lăm phút, trong đó Diêu Viễn chỉ giúp đỡ Quân Lâm Thiên Hạ và Hùng Ứng Nhất Hiệu có chút xiu, ra tay cũng được mà không ra tay cũng chẳng sao.

Bởi vậy đến khi bọn họ được đưa ra ngoài phụ bản, Quân Lâm Thiên Hạ giao dịch cho cô một món đồ, cô lập tức ấn “từ chối”.

Thứ Quân Lâm Thiên Hạ gửi qua là một món bảo kiếm cực phẩm, mặc dù không sánh được với Tuyệt kiếm nhưng cũng có thể đứng vào một trong năm thứ hạng đứng đầu trong bảng kiếm khí.

Nhược Vi Quân Cốc: “Thứ này đáng giá quá, Quân Lâm bang chủ, trong nhiệm vụ lần này tôi hoàn toàn chỉ đứng ngoài không tham dự gì, quả thật vô công chẳng dám thụ lộc. Anh...anh cứ tiện tay lấy cho tôi món gì đó là

được rồi, thật ra không đưa gì cũng không sao.” Dù sao cô cũng nhận được thêm không ít kinh nghiệm rồi.

Quân Lâm Thiên Hạ: “Em cứ cầm lấy đi, bên chỗ anh vẫn còn hai món nữa đã để lại cho bang rồi. Lần này cả linh thú và Tuyết kiếm đều không xuất hiện, lần sau lại dẫn em đi lấy Tuyết kiếm. Còn nữa, trước nay anh chưa từng thưởng theo công trạng.”

Vậy thưởng theo tâm trạng hả? Khụ, đại thần, anh kiêu căng phách lối như này, người nhà có biết không vậy?

Lại nữa, lần sau lại dẫn em đi lấy Tuyết kiếm? Lẽ nào lần này mục đích chính là đưa cô đi lấy Tuyết kiếm sao? Không đúng, không đúng, anh ta nói linh thú cũng không có rơi ra, hơn nữa ban đầu anh ta bảo đi đánh phụ bản để kiếm linh thú còn gì... nhưng vừa rồi đúng là anh ta bảo “dẫn em đi lấy Tuyết kiếm” mà.

Diêu Viễn cảm thấy não mình hơi hỗn loạn rồi.

Hùng Ứng Nhất Hiệu: “Bang chủ đang nói chuyện riêng với chị dâu đúng không, ừm ừm, hẳn toàn những lời đường mật nồng thắm.”

Huyết Sa: “Nhớ năm đó, bang chủ chúng ta đối với đám con gái phải gọi là không nhẫn nại, không yêu thương.” Dẫn đến việc có không ít người nghi ngờ bang chủ đại nhân nhà bọn họ thật ra là một yêu nhân, mãi cho đến khi Ôn Như Ngọc lấy thân phận bạn học đại học với bang chủ giơ tay thề thốt: “Cậu ta mà là con gái thì tiền tôi kiếm được đều là phân thối hết!” thì mới dám khẳng định bang chủ là nam.

Ôn Như Ngọc: “Được rồi, được rồi, chúng ta đi thôi, đừng có làm phiền thế giới hai người của bang chủ nữa. Lỡ may bang chủ thấy chúng ta ngứa mắt, soạt soạt soạt mấy cái là đi đời cả lũ đấy! ^_^”

Nhược Vi Quân Cố: “Bang chủ của mấy người rất hung ác à?”

Một câu nói bất ngờ được thốt ra, và được đáp trả bằng một sự yên tĩnh bất thường.

Thật ra Diêu Viễn chỉ đang nghĩ... nếu anh ta rất hung ác, thế thì thứ anh ta đưa cho cô liệu có phải không thể từ chối không?

Không ai trả lời, chỉ trừ Quân Lâm Thiên Hạ: “Anh rất dịu dàng.”

Tiếp theo đó là thông báo mời giao dịch lần thứ hai đến từ Quân Lâm Thiên Hạ, lần này Diêu Viễn dứt khoát nhận luôn. Hiện tại cô đã có hai thanh bảo kiếm coi như không tội, một thanh dùng một đồng vàng để mua, một thanh là được người ta thưởng cho, trông qua thì có vẻ may mắn đấy nhưng đằng sau đó là một câu chuyện lịch sử thấm đẫm máu và nước mắt...

Nhược Vi Quân Cố: “Quân Lâm bang chủ, lần sau anh có việc gì cần tôi giúp sức, tôi nhất định sẽ cố gắng. À, tất nhiên là nếu anh cần. Tôi thoát trước đây, gặp sau.”

Quân Lâm Thiên Hạ: “Sau này, mỗi lần lên mạng thì đến tìm anh.”

Nhược Vi Quân Cố: “Hả?”

Quân Lâm Thiên Hạ: “Anh cần.”

Diêu Viễn rùng mình một cái, sau đó “bình tĩnh” thoát khỏi trò chơi. Đến khi nhìn hình nền với cảnh tuyết phủ trắng núi trên máy tính, cô vỗ vỗ mặt. “Bình tĩnh, bình tĩnh, yêu đương qua mạng gì gì đó là không chân thực chút nào đâu.”

Còn trong trò chơi, Ôn Như Ngọc: “Chị dâu đi rồi?”

Hùng Ưng Nhất Hiệu: “Đúng thế, sao vội vàng quá vậy?”

Huyết Sa: “Chắc là có việc bận thật.”

Bọn họ đang đợi bang chủ lên tiếng nói gì đó nhưng acc của Quân Lâm Thiên Hạ cũng chuyển thành màu xám, thoát rồi.

“...”

Huyết Sa: “Phu thê hai người lần lượt thoát hết rồi.”

Ngạo Thị Thương Khung: “Ha ha.”

Hùng Ưng Nhất Hiệu: “Này, Thương Khung, ông với lão đại quen nhau thế nào vậy?”

Huyết Sa: “Đúng thế, nói mới nhớ, mau khai báo thành thật. A Ôn và lão đại là bạn học đại học, thế còn anh thì sao? Không phải cũng là bạn đại học luôn chứ?”

Ngạo Thị Thương Khung: “Tôi ấy mà, tôi làm thuê cho cậu ấy,”

Huyết Sa: “Lão đại là... trọc phú à?”

Ngạo Thị Thương Khung: “Ha ha, quý tộc đó.”

Ôn Như Ngọc: “Lão Thương, cậu đừng nói bừa nữa, quý tộc làm quái gì có ở Trung Quốc? Có điều lão đại quả thật cũng chẳng phải hạng tầm thường.”

4

Nghe nói người ngoài đời rất đẹp

Diêu Viễn tầm thường hôm nay vừa tan làm đã bị chị họ đến lôi đi chơi. Ăn xong cơm xem xong phim, trong lúc hai người đang thả bộ đi lại bãi gửi xe thì Diêu Hân Nhiên không chịu được mà lôi cô em họ ra trêu chọc: “Chị phải nói là lá gan của em cũng lớn ghê đó, chẳng phải bị người ta “bá vương ngạnh thượng cung”(*) trên trò chơi thôi sao, có cần phải trốn chui trốn lủi như thế không? Thử suy nghĩ từ hướng khác, người ta muốn lợi dụng em, chẳng bằng em cũng tính kế lại đi. Đối phương dù sao cũng là đại thần của đại thần, xem như em cũng kiếm được bảo vật rồi, bao nhiêu người ngưỡng mộ, ganh ghét đó.”

(*) Bá vương ngạnh thượng cung: Ý nghĩa ban đầu vốn để chỉ những người mạnh mẽ, ngang ngược, chỉ cường chế tiến hành việc gì đó. Bây giờ thêm ý nghĩa ẩn ý về việc ép người khác thực hiện hành vi tình dục với mình.

Diêu Viễn toát mồ hôi: “Cái gì mà “bá vương ngạnh thượng cung” chứ?”

“Chị không có trình độ văn học như em, biểu đạt không chuẩn lắm, thông cảm đi, dù sao ý nghĩa đại khái cũng thế cả thôi mà.” Diêu Hân Nhiên kéo cô em họ từ tốn đi tiếp. “Nói thật, đây cũng được coi như một kiểu “ông trời rơi bánh xuống” rồi còn gì.”

Diêu Viễn câm nín: “Bánh to thế rơi chết người ấy chứ!”

Diêu Hân Nhiên cười to: “Có để mà rơi chết cũng còn hơn chết đói.” Sau đó lại hỏi: “Rốt cuộc em định lúc nào mới lên mạng thế? Đám người trong bang đều đang đợi em lên mạng để tám chuyện về đại thần kia kìa, đừng để

đường đường bang chủ Bách Hoa Đường là chị đây phải dọn dẹp hậu quả cho em!”

Diêu Viễn nghe đến đây không khỏi dừng bước. “Chị, hình như trước giờ đều là em giúp chị thu dọn hậu quả thôi mà?”

Diêu Hân Nhiên nghiêm túc nói: “Nhược Vi Quân Cố, em phải nhớ, làm người không được quá ích kỷ. “

Diêu Viễn buồn bực.

Rạp chiếu phim mà hai chị em Diêu Viễn vừa vào nằm ở khu tập trung các trường học, ngay gần Đại học Giang Ninh, bởi thế con đường hai người đang đi lúc này có rất nhiều học sinh, sinh viên qua lại. Mà cũng chính thời khắc đó, có một cậu sinh viên nghe được ba câu cuối trong chuyện của hai người, sau đó lập tức đứng ngẩn ra nhìn theo bóng Diêu Hân Nhiên và Diêu Viễn rời xa, mãi lâu sau mới nhảy dựng lên rồi chạy hùng hục về ký túc xá: “Trời ạ!! Mình nhìn thấy chị dâu rồi!!! Còn ai hoành tráng hơn mình nữa?!”

Diêu Viễn do dự mấy ngày, cuối cùng cũng đăng nhập vào trò chơi, chủ yếu là vì chị họ cô báo: “Em này, mau đến cứu nguy đi! Chị lại bị người ta truy sát rồi, không có em là không được đâu!”

Diêu Viễn: “...”

Nhược Vi Quân Cố đăng nhập vào trò chơi, sau đó bị n tin nhắn gửi đến nhắn chìm. “Quân tử, nghe nói chị là tuyệt sắc giai nhân đó, tuyệt sắc đó!”

“Tiểu Quân, có người nói vào chiều tối ngày Hai mươi ba vừa rồi, tại đại lộ Lâm Âm trong khu trường học thành phố Giang Ninh, đã nhìn thấy dung nhan mỹ miều của cậu rồi!”

“Quân Quân, có thật không thế? Cậu là mỹ nữ áo trắng phiêu phát hả? Hoàn toàn trùng khớp với hình mẫu trong tưởng tượng của tớ rồi này!”

Diêu Viễn ngẩn ra, ngày Hai mươi ba? Hôm đó hình như cô mặc áo khoác dày gần như đồ thu đông thì phải, mặc dù cũng là màu trắng thật nhưng “phiêu phát” thì không nổi đâu.

Lúc này, lại có tin nhắn gửi đến, Thủy Thượng Tiên: “Đến rồi à! Mau mau, mở kênh Bang phái đi.”

Diêu Viễn vốn còn muốn hỏi chị mình rằng cái tin đồn kia là sao thế? Còn nữa, không cần cô cứu viện nữa à? Nhưng gửi đi hai tin nhắn đều chẳng thấy hồi đáp, đành phải mở kênh Bang phái lên trước.

Asia: “Quân tử lên mạng rồi à? Cầu ảnh, cầu ảnh!!!”

Hoa Khai: “Bang chủ, mau gọi em gái nhà cậu xuất hiện đi.”

Thủy Thượng Tiên: “Đã gọi rồi, bình tĩnh đừng nóng vội, tớ đi toilet tí đã.”

Nhược Vi Quân Cốc: “...”

Asia: “Aaaaa... Quân tử, rốt cuộc chị cũng xuất hiện rồi, cầu ảnh!”

Giữa một đám hỗn loạn, Diêu Viễn miễn cưỡng chen vào được một câu: “Tôi có thể hỏi đầu đuôi câu chuyện như thế nào không?” Đang yên đang lành lại đi đòi ảnh của cô là sao?

Asia: “Quân tử, là thế này, có người trong bang Thiên Hạ bảo hai ngày trước nhìn thấy “chân thân” của chị ngoài đời, còn nói chị là tuyệt sắc giai nhân nữa đó. Dù sao tin tức cũng là từ bang Thiên Hạ truyền ra, sau đó một truyền mười, mười truyền một trăm, tin đã lộ ra thì không thể che dấu được

nữa! Có điều người đó không chụp được ảnh của chị, hồi hận mất mấy ngày luôn đó, ha ha! Quân tử, bọn em đang tò mò chết đi được, chị cho đám người nhà bọn em xem ảnh chị được không?”

Trong lòng Diêu Viễn dâng trào đủ loại cảm xúc: “Tôi có thể hỏi thêm một câu nữa là người nhìn thấy... “chân thân” của tôi là ai không?”

A Di: “Đi Đâu Về Đâu, là tên này!”

Hoa Khai: “Tiểu Quân, không phải cậu định giết người diệt khẩu đấy chứ?”

Nhược Vi Quân Cố: “Không phải, tớ muốn nói với cậu ta rằng, người cậu ta nhìn thấy thật ra là hóa thân của tớ, ngày đó, ờ thì tớ hóa thân thành con người đến nhân gian dạo một vòng, bây giờ đã về lại thiên đình rồi, A Di Đà Phật.”

“...”

Đi toilet trở vào, Diêu Hân Nhiên vừa đọc được câu trả lời của em họ liền cười như điên. “Cái con nhóc này!”

Mà lúc này, kênh Riêng tư của Thúy Thượng Tiên cũng có tin nhắn tới. Diêu Hân Nhiên đọc xong tin nhắn liền che mặt hồi lâu, cuối cùng ngẩng đầu gõ chữ, trong lòng không ngừng lặp đi lặp lại, tất cả đều vì tình yêu, chính nghĩa và cả... tiền nữa.

Nhược Vi Quân Cố vừa thoát khỏi vòng vây từ kênh Bang phái, bên người liền xuất hiện... đúng vậy, Quân Lâm Thiên Hạ.

Đại thần à, thân là bang chủ bang phái lớn nhất Thịnh thế, anh rảnh rỗi thế này thật sự không thấy quá vô lý à?

Quân Lâm Thiên Hạ gọi Bạch hổ xuất hiện, sau đó gửi lời mời “cùng cưỡi” qua. “Đến Vân Lâm Địa Vực đi dạo không?”

Vân Lâm Địa Vực, một trong mười thánh địa hẹn hò của Thịnh thế.

Nhược Vi Quân Cố yếu ớt nhún “từ chối”: “Quân Lâm bang chủ, anh... không có việc “quan trọng” nào khác cần làm à?” Cô đặc biệt nhấn mạnh hai chữ “quan trọng”.

Quân Lâm Thiên Hạ: “Không có.”

Diêu Viễn: “...”

Quân Lâm Thiên Hạ lại gửi lời mời “cùng cưỡi”: “Đi thôi.”

Nhược Vi Quân Cố lại yếu ớt nhún “từ chối”: “Có thể không đi được không?”

Quân Lâm Thiên Hạ: “Thế em muốn làm gì?”

Vấn đề là tôi chẳng muốn làm gì với ông lớn nhà anh cả, áp lực như núi vậy.

Quân Lâm Thiên Hạ: “Vậy em có muốn kéo đồ đệ luyện cấp với anh không?”

Diêu Viễn kinh ngạc: “Anh có đồ đệ à?”

Quân Lâm Thiên Hạ: “Ừ, để anh gọi nó qua đây.”

Diêu Viễn vừa phản ứng lại, định bảo không cần đâu thì ngay giây sau, bên người đã xuất hiện thêm một nhân vật. Kiếm sĩ nhỏ cấp hai mươi vẫn

còn đang mặc bộ trang bị cơ bản, là nhân vật nữ nhưng trên đầu lại là một cái tên rất nam tính: Kiệt Khắc (Jack), khiến người ta không khỏi nghi ngờ đây là nhân yêu.

Kiệt Khắc vừa đến đã rất nhiệt tình: “Chào sư nương!”

Khóe miệng Diêu Viễn bất giác giật giật, vừa định bảo tôi không phải sư nương của cậu thì anh chàng kiếm sĩ nhỏ kia đã đi vòng vòng quanh cô, nói tiếp: “Sư nương sư nương, sư nương cũng đưa con đi luyện cấp à? Anh... không phải, sư phụ bình thường lười lắm, chẳng đưa con đi luyện cấp bao giờ.”

Kiệt Khắc: “Sư nương, sư nương mất bao lâu để lên được mãn cấp thế?”

Nhược Vi Quân Cốc: “Gần nửa năm.” Từ lúc tốt nghiệp thạc sĩ về nước thì bắt đầu chơi.

Kiệt Khắc: “Ồ, vậy chắc con cần ba tháng là được rồi đúng không? Nếu cả sư phụ lẫn sư nương đều đưa con đi luyện cấp.”

Quân Lâm Thiên Hạ: “Tôi đi lập đội đây.”

Kiệt Khắc: “Vâng vâng!”

Lập đội rất nhanh, Diêu Viễn nhấn nút “đồng ý” trong khi mắt vẫn đang nhìn cậu kiếm sĩ nhỏ nhảy tới nhảy lui, lú ra lú rú.

Kiệt Khắc: “Sư nương, nghe anh Ôn bảo sư nương là đại mỹ nữ đúng không?”

Nhược Vi Quân Cốc: “...”

Quân Lâm Thiên Hạ: “Tiểu Kiệt.”

Kiệt Khắc: “Ồ, cảm miệng.”

Diêu Viễn thâm nghĩ, cái tên này lạm dụng uy quyền, à nhầm, uy thế quá nhiên quá khủng khiếp.

Về sau, trong quá trình cùng Quân Lâm Thiên Hạ đưa Kiệt Khắc đi luyện cấp, Diêu Viễn cũng dần dần cởi mở hơn, không câu nệ nhiều nữa, chủ yếu là bởi cậu nhóc kia quá đáng yêu. Cậu ta nói mình mới mười bốn tuổi, chắc là thật, nói chuyện ngây thơ, hoạt bát khiến người khác cũng thả lỏng bản thân. Tóm lại thời gian thoáng cái đã trôi qua, quay đầu lại nhìn kiếm khách nhỏ đã thăng lên cấp hai mươi tư, Diêu Viễn cũng thấy rất vui vẻ.

Kiệt Khắc: “Sư nương, về sau sư nương có thể đưa con đi luyện cấp nhiều hơn được không? Sư nương đưa đi, con được thăng cấp nhanh hơn sư phụ đưa đi nữa.”

Sặc, không kì lạ đâu, bởi sư phụ cậu từ đầu đến cuối chỉ khoanh tay đứng nhìn thôi mà.

Nhược Vi Quân Cô: “Nếu tôi có thời gian thì được thôi.”

Kiệt Khắc: “Cảm ơn sư nương, sư nương tốt nhất đấy!”

Nhược Vi Quân Cô: “Chuyện nên làm thôi.” Diêu Viễn nói xong cứ cảm thấy có gì đó không ổn, nhưng cảm giác nghi hoặc mờ hồ ấy đã bị thái độ vui mừng hớn hở của cậu kiếm khách nhỏ đuổi đi mất luôn.

Mà lúc này, người đàn ông đang mặc đồ ngủ đang ngồi trước màn hình đang nhìn toàn cảnh mà mỉm cười khe khẽ, sau đó đánh ra một hàng chữ: “Hôm nay cảm ơn em.”

Nhược Vi Quân Cố: “Không có gì.”

Diêu Viễn vừa đánh xong ba chữ “không có gì” thì bên chỗ cô liền xảy ra chuyện.

Asia: “Quân tử, trên diễn đàn có người đăng ảnh chị lên kia! Có đúng không thế? Chị mau qua xem đi, mặc dù ảnh mờ lắm.”

Diêu Viễn mở đường link Asia gửi qua, liền nhìn thấy tiêu đề: Ảnh quý của phu nhân Quân Lâm Thiên Hạ.

Diêu Viễn đọc đi đọc lại đến hai lần, phản ứng đầu tiên là: Đơn giản thế thôi sao? Bởi vì tiêu đề mấy bài viết trên diễn đàn thường rất chấn động, đơn giản, ngắn gọn, đúng trọng tâm như thế này thì quả thật mới thấy lần đầu.

Trong tình trạng ngoài mặt bình tĩnh vô song, trong lòng lại thấp thỏm phập phồng, Diêu Viễn tiếp tục kéo chuột xuống dưới, tới khi bức ảnh ở bài đầu tiên xuất hiện, cô chột tròn mắt nhìn rất lâu. Một bóng người chụp nghiêng đang nằm bò ra bàn, rất mơ hồ, chỉ có thể nhận ra mái tóc dài, khuôn mặt rất trắng, cứ như cương thi vậy, quần áo là một bộ đồng phục thể dục màu đỏ. Bức ảnh này rõ ràng là ngắm hoa giữa sương mù, nhưng Diêu Viễn vẫn nhíu mày, bởi người trong ảnh đúng là cô thật. Có điều bức ảnh này chụp từ thời đại học, bởi vì cô chỉ mặc bộ đồng phục thể thao màu đỏ đó hồi năm thứ ba thôi.

Diêu Viễn hoàn toàn không hiểu nổi, ID của người đăng tin là Lấy Tiền Làm Chuẩn, người này làm sao chụp được ảnh của cô chứ? Còn biết được cô là Nhược Vi Quân Cố trong trò chơi nữa! Diêu Viễn nghĩ cả nửa này vẫn không nghĩ ra, bởi cô hoàn toàn không có chút manh mối nào, ngay cả việc mình bị chụp trộm lúc nào cô còn chẳng biết nữa là.

Diêu Viễn lại đọc tiếp bình luận bên dưới: “Đây chính là phu nhân của Quân Lâm Thiên Hạ? Cái người tên Nhược Vi Quân Cố đó hả? Đẹp ghê đó chứ, mặc dù ảnh hơi mờ nhưng vẫn có thể nhận ra đây là mỹ nữ đấy.”

“Làm mờ đến cái độ này thì ai mà chẳng đẹp chứ!”

“Chỉ muốn ý kiến, nếu làm mờ ảnh tôi đến mức này thì tôi cũng là mỹ nữ đấy, he he.”

Kéo xuống xem một hồi, không có gì ngoài kinh ngạc vì nhìn thấy phu nhân của Quân Lâm Thiên Hạ, hoặc bình phẩm soi mói kiểu thầy bói xem voi như: mặc dù người trên ảnh có vẻ đẹp đấy nhưng là hình photoshop rồi, không thực tế chút nào... gì gì đó. Tóm lại ngưỡng mộ có, ghen tị có, mà căm hận cũng có nốt.

Diêu Viễn vô cùng buồn bực, cô mới là “người bị hại” lớn nhất ở đây cơ mà? Vô duyên vô cớ bị người ta tung ảnh lên mạng (mặc dù rất mờ), lại còn bị chụp cái danh phu nhân của ai đó nữa (mặc dù trước đó cũng bị chụp rồi).

Trước khi buồn bực đóng trang web lại, Diêu Viễn vô tình liếc thấy một ID rất quen, Đi Đâu Về Đâu: “Làm mờ? Làm mờ con khỉ! Bang chủ phu nhân nhà bọn tôi ngoài đời đẹp hơn nhiều, ok?! Cái ảnh mờ mịt này còn chẳng thể hiện nổi ba phần vẻ đẹp của chị dâu ấy chứ!”

Diêu Viễn đăm đăm mò hôi, cái người này cũng biết chém gió quá chứ?

Trong thời gian ba phút lên diễn đàn, kênh Riêng tư đã nhận thêm không ít tin nhắn. Cô đọc lướt qua, đến khi thấy tin nhắn của Quân Lâm Thiên Hạ thì ngẩn người.

Quân Lâm Thiên Hạ: “Vì anh mà dạo gần đây có không ít người bàn luận về mối quan hệ giữa em với anh, anh rất xin lỗi về việc này.”

Đại thần à, anh quên mất rằng người đầu tiên ra việc này chính là bản thân anh rồi hả? Có điều Diêu Viễn là dạng người người ta đối tốt với cô thì cô lập tức đối tốt lại ngay.

Nhược Vi Quân Cố: “Anh cũng đừng để ý quá.” Về sau chú ý đừng có ăn nói linh tinh nữa là được rồi. Câu sau Diêu Viễn còn chưa kịp gõ ra đã thấy Quân Lâm Thiên Hạ trả lời: “Danh tiếng của em, anh sẽ chịu trách nhiệm.”

Nhược Vi Quân Cố: “Ồ?”

Quân Lâm Thiên Hạ: “Về sau em sẽ không cần phiền não vì chín trăm chín mươi chín đồng vàng nữa.”

Nhược Vi Quân Cố: “Hả?”

Quân Lâm Thiên Hạ: “Cũng không cần lo lắng không có tiền mua trang bị.”

Nhược Vi Quân Cố: “Hả?”

Quân Lâm Thiên Hạ: “Càng không cần lo lắng có người tìm em gây rắc rối.”

Nhược Vi Quân Cố: “...”

Quân Lâm Thiên Hạ: “Thế nào?”

Nhược Vi Quân Cố hoàn toàn trả lời theo phản xạ: “Cái gì thế nào?”

Quân Lâm Thiên Hạ: “Chúng ta kết hôn luôn nhé?”

Diêu Viễn trợn mắt há miệng nhìn màn hình. Nhược Vi Quân Cố: “Quân Lâm bang chủ... tại sao tôi cứ cảm thấy anh đang uy hiếp tôi vậy?”

Bên kia dừng lại một lúc lâu. Quân Lâm Thiên Hạ: “Không phải, anh chỉ dùng quy tắc ngầm một cách hợp pháp thôi.”

Diêu Viễn: "..."

Lại mất một lúc mới thấy có tin mới, Quân Lâm Thiên Hạ: "Anh có tiền,có quyền."

Diêu Viễn: "..."

Quân Lâm Thiên Hạ: “Em suy nghĩ đi.”

Đây không phải uy hiếp thì còn là gì được nữa? Sau đó Nhược Vi Quân Cố thoát khỏi trò chơi, là thoát thật đó. Diêu Viễn nhìn máy tính tự động tắt phụt mà đàn cả người.

Hôm đó, tòa nhà Diêu Viễn ở cúp điện một tiếng đồng hồ, có điều cho dù có điện lại rồi cô cũng không dám đăng nhập vào game, liền tắm rửa rồi lên giường đi ngủ luôn. Ngủ từ đêm đến sáng, đương nhiên chất lượng giấc ngủ chẳng ra sao, lại còn mơ thấy ác mộng, nhưng đến lúc tỉnh lại thì hoàn toàn không nhớ được rốt cuộc mình đã mơ thấy gì.

Sáng sớm ngày hôm sau, Diêu Viễn lê bước đến trường trong trạng thái tinh thần bết bát. Bận rộn cả ngày rồi trở về nhà, làm bữa tối ăn quấy quá cho xong rồi ngồi một mình, chẳng có việc gì làm, đành mở máy tính lên.

Nhược Vi Quân Cố vừa đăng nhập đã nhận được một đồng tin nhắn.Diêu Viễn đọc qua một lượt, tin nhắn chói mắt nhất là của vị bang chủ nào đó.

Quân Lâm Thiên Hạ: “139xxxxxx, số điện thoại của anh, em lên mạng thì gọi anh.”

Diêu Viễn giật nảy mình, sao mới chớp mắt mà đã phát triển ra hiện thực rồi thế này?! Trong suy nghĩ của Diêu Viễn, game, kể cả QQ, email, những thứ này đều thuộc về thế giới ảo, cách một khoảng không gian, có quan hệ cũng có thể chấp nhận, nhưng điện thoại thì lại có cảm giác tiếp cận đến hiện thực rồi, một bước tiến quá lớn, cô khó mà chấp nhận được.

Bởi vậy, lúc này cô ngăn người nhìn dãy số kia. Tất nhiên cô không thể nào gọi đến số đó được, cứ nghĩ đi nghĩ lại, do dự vô cùng. Một phần là bởi cô thấy mình có lỗi với đối phương, hôm đó mới nói được một nửa thì nhà cô đã mất điện, cho dù chỉ là nguyên nhân khách quan nhưng sau đó cả ngày cô đều cố ý tránh né. Nói sao thì người ta vẫn rất thân thiện, mặc dù có hơi thân thiện quá đà. Một phần nguyên do nữa là bởi đang yên đang lành lại cho số điện thoại làm gì? Không biết vì sao Diêu Viễn lại nghĩ đến câu “không phải phường trộm cắp, ắt cũng chẳng tốt lành”, nhất thời rùng mình.

Khi Diêu Viễn còn đang bối rối, do dự thì trên kênh Riêng tư lại có người gọi, cũng may lần này không phải là vị bang chủ đang khiến cô đau đầu kia.

A Di : “Quân tử lên mạng rồi! Quân tử có thể qua giúp em đánh boss hoang này không?”

Boss hoang cực kì khó gặp, còn quý hiếm hơn cả boss trong phụ bản nữa, cầu còn không được ấy chứ, những vật rơi ra từ nó, chỉ cần số bạn không quá đen đui thì hầu như đều được đồ cực phẩm cả.

Bởi vậy, Diêu Viễn lập tức đáp lại: “Đến ngay đây! Báo tọa độ đi!”

Nhược Vi Quân Có lập tức đến chỗ A Di, hai người gặp mặt sau một tảng đá lớn, sau đó Diêu Viễn nhìn xung quanh, thấy sau gốc cây, sau tảng đá chỉ chít những người là người, tất cả đều tập trung chú ý đến boss hoang đang đi lại trong rừng sâu.

Boss hoang rất khó đánh, chủ yếu là bởi người nào thấy nó cũng có phần. Không giống như trong phụ bản, boss đương nhiên thuộc sở hữu của đội quân vào đánh, boss hoang thì chỉ cần ai nhìn thấy đều đánh được cả, bởi vậy mới khiến người người tranh nhau đánh boss, cũng tức là nếu đánh boss hoang thì vừa phải đối phó với boss, lại vừa phải đối phó với người chơi, rất hao tâm tổn sức.

Mà giai đoạn hiện tại, các boss hoang trong Thịnh thế phần lớn đều bị các bang phái lớn chiếm sạch. Bọn họ có người chuyên đi các bản đồ tìm boss hoang, vừa tìm thấy là lập tức triệu tập các thành viên khác, những bang phái nhỏ hoặc cá nhân hoàn toàn không có khả năng cạnh tranh với họ về mặt này.

Diêu Viễn nhìn sang đám người cũng đang ngoảnh đầu quan sát họ phía bên kia. Bọn họ hiện nay chưa ra tay hẳn là vì đang đợi người đến.

Nhược Vi Quân Có: “A Di, cậu đã gọi những ai trong bang rồi?”

A Di: “Bang chủ không lên, em gọi chị, Hoa Khai, Asia với Tiểu Mon thôi.”

Diêu Viễn toát mồ hôi, Asia còn chưa đến mãn cấp, càng đừng nói đến người mới như Tiểu Mon, thế tức là chỉ trông đợi vào cô, A Di và Hoa Khai hợp lực đánh xem thế nào thôi.

Nhược Vi Quân Có: “Chúng ta đánh nhanh rút nhanh, nếu bên kia là người của bang phái lớn, bọn họ mà đến là chúng ta hết đất diễn luôn.”

A Di: “Ừ ừ, em cũng nghĩ thế. Người phát hiện boss hoang đầu tiên là em, em đã gọi chị ngay rồi. Bọn họ đến ngay trước khi chị tới nơi đó. Em có ngó qua, toàn lính trinh sát, cấp bậc không cao, hiện giờ chưa thể gây ra trở ngại gì, chỉ lo đám quân tinh nhuệ của bọn họ tới thôi. Vậy đợi Hoa Khai đến là chúng ta phải ra tay ngay, nếu không là hết hy vọng đó.”

Bách Hoa Đường nhỏ bé bọn họ làm sao dám tranh boss với mấy bang phái lớn chứ!

A Di: “Nói ra thì sao Hoa Khai còn chưa tới vậy???” Gặp được boss hoang, tâm tình đồng chí A Di phơi phới, sôi sùng sục khó mà bình tĩnh được.

Kết quả còn chưa đợi được Hoa Khai và đám Asia tới đã thấy mấy người của bang bên kia xuất hiện. Nhân vật đi tiên phong là Gia Đẹp Trai Nhất, là kiếm khách nam, cả thân hồng y, sát khí bùng bùng, bên cạnh còn có một nữ mục sư tên Mỹ Nhân Như Xưa. Diêu Viễn nhìn hai ID này, nghĩ bụng sao cứ thấy quen quen thế nhỉ? Sau lưng hai nhân vật nọ còn có hai người chơi trông rất hung hãn nữa.

A Di: “Quân tử, bọn họ là bang Thiên Sát, bang này chỉ xếp vào bang phái hạng ba nhưng nghe đồn gần đây không biết tìm đâu được một đám cao thủ, hai người đi sau kia kìa. Nghe nói đám cao thủ này rất lợi hại nên đám người bang Thiên Sát giờ vênh váo, ngang ngược lắm. Hu hu, phải dâng hai tay nhường boss rồi sao?”

Vừa rồi Diêu Viễn còn tranh thủ xem qua tài liệu về boss hoang tên Tỳ Hưu kia. “Nếu em muốn đánh thật thì để chị đi ngăn đám người kia lại. Hoa Khai bảo bọn họ đến ngay rồi, khi nào bọn họ đến thì em cùng bọn họ tập trung đánh boss, chị sẽ hỗ trợ từ bên ngoài, cùng lắm là chết thôi mà, cứ thử xem thế nào. Em thấy sao?”

A Di: “Quân tử, sao lần nào em nói chuyện với chị em cũng thấy chị hoành tráng quá vậy?!”

Diêu Viễn cười cười, ba người bọn Hoa Khai cũng đã xuất hiện. A Di liền lập đội. Cả bọn nghe xong kế hoạch đều không phản đối, Hoa Khai còn cảm thán: “Tiểu Quân khí phách như thế đó.” Sau đó dẫn đám người xông thẳng đến chỗ boss. Nhược Vi Quân Cố thì thì nhảy thẳng đến trước mặt đám người bên kia, đám lính trinh sát có thể để sau chủ yếu cần đối phó với đám người đang chuẩn bị ra tay đánh boss này đã.

Gia Đẹp Trai Nhất dẫn theo một đoàn người, vốn còn đang quan sát động tĩnh bốn phía, đột nhiên thấy có người động thủ trước bên lập tức xông lên, chẳng ngờ bị Nhược Vi Quân Cố nhảy ra cản đường: “Thật ngại quá, muốn qua đó thì phải đánh thắng tôi đã.”

Hiện trường im lặng hai giây, sau đó Gia Đẹp Trai Nhất lên tiếng: “Giết nó cho tao!”

Diêu Viễn đã chuẩn bị sẵn tâm lý hy sinh rồi, nhưng không ngờ hai vị cao thủ kia lại rất thân thiện nhảy lên kết thân với cô.

Bắc Cực Tinh: “Là phu nhân của Quân Lâm Thiên Hạ sao?”

Nam Đẩu Quyền Vương: “Nhược Vi Quân Cố? Đúng rồi này, ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu.”

Gia Đẹp Trai Nhất: “Chúng mày làm cái gì thế? Giết cô ta cho tao, không nghe thấy hả?”

Bắc Cực Tinh: “Tôi nói này bang chủ Thiên Sát, vị này là phu nhân của Quân Lâm Thiên Hạ đây, giết cô ấy? Chúng tôi không dám đâu.”

Gia Đẹp Trai Nhất: “Đám lính đánh thuê chúng mày chẳng phải chỉ cần có tiền là làm hết hả?”

Nam Đẩu Quyền Vương: “Chuyện đó còn phải xem đối tượng là ai nữa.”

Diêu Viễn: “...” Thế là không cần đánh nữa hả?

A Di: “Quân tử, bên chỗ chị sao rồi?! Có chống đỡ nổi không?”

Nhược Vi Quân Cốt: “O, mọi người cứ đánh đi, chỗ tôi hiện giờ chưa có vấn đề gì.”

A Di: “Quân tử quả nhiên lợi hại!”

Diêu Viễn trầm nghĩ, người lợi hại không phải tôi, tôi chỉ hưởng lợi chút uy thế của người nào đó thôi.

Diêu Viễn không khỏi cân nhắc liệu có nên giả vờ thân thiện với hai vị cao thủ này chẳng? Không cần biết bọn họ có đúng là e ngại thanh danh Quân Lâm Thiên Hạ nên nể mặt cô hay không, dù sao kéo dài chút thời gian cũng tốt, cho dù cách này có hơi hèn hạ.

Nhược Vi Quân Cốt: “Khụ, chào hai người, tôi là phu nhân của Quân Lâm Thiên Hạ.”

Sau đó, Diêu Viễn nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc xuất hiện từ phía tay phải nơi cô không chú ý đến, vẻ mặt Diêu Viễn lập tức trở thành: O_O

Người đến chẳng phải vị Quân Lâm bang chủ nào đó mỗi lần xuất hiện lại khiến cô nàng Diêu Viễn kinh hãi đó sao?

Y bào hoa lệ rủ xuống, Quân Lâm Thiên Hạ thản nhiên bước tới đứng bên phải Nhược Vi Quân Cố.

Giây trước mình vừa mới nói gì? Anh ta có nhìn thấy không? Diêu Viễn âm thầm nín thở.

Bác Cục Tịnh: “Ồ, Quân Lâm bang chủ, lâu lắm không gặp rồi nha!”

Nam Đẩu Quyền Vương: “Lão Quân à, dạo gần đây bận gì thế, tìm lão PK cũng chẳng thèm trả lời luôn?”

Quân Lâm Thiên Hạ: “Lần nào đánh cũng thua, thích lắm sao?”

Nam Đẩu Quyền Vương: “Xí!”

Bác Cục Tịnh: “Lão Nam bình tĩnh! Lần này ít ra cậu ta không nói giết cậu chẳng có gì to tát là may lắm rồi.”

Nam Đẩu Quyền Vương: “Có gì khác nhau sao?!”

Gia Đẹp Trai Nhất ở bên cạnh rút cuộc cũng hoàn hồn, sau đó kiên quyết dắt người đẹp bên cạnh rời đi khiến Diêu Viễn nhìn Quân Lâm Thiên Hạ với thái độ... ngưỡng mộ vô cùng. Đại thần à, bình thường anh hành xử đã man đến độ nào mới khiến người ta biết thân biết phận quá như vậy? Được rồi, từ nội dung nói chuyện của hai vị cao thủ kia cô cũng đoán được ít nhiều. Có điều, mỹ nữ kia cứ vừa đi vừa quay đầu nhìn đại thần liên tục là ý làm sao?

Lẽ nào... Diêu Viễn bất giác quay đầu quan sát Quân Lâm Thiên Hạ bên cạnh.

Quân Lâm Thiên Hạ hoàn toàn không nhúc nhích, nhưng tin nhắn lại chuyền qua rất chuẩn xác, rất biến thái. “Yêu đơn phương, không liên quan

đến anh.”

Diêu Viễn: “...”

Quân Lâm Thiên Hạ: “Anh giải quyết hai người này. Em đi đánh boss với người của bang em đi, đám người còn lại đã có bọn Thương Khung giải quyết.”

Diêu Viễn hoàn toàn không biết nói gì nữa, do dự một lúc cũng thốt ra tiếng: “Cảm ơn” rồi quay người chạy đến chỗ boss giúp một tay, có điều lòng cô vẫn vô cùng phức tạp, không thể nói rõ được.

Sau đó, trong lúc cô bạn Diêu Viễn và đồng đội đánh boss thì phát hiện ra xung quanh bọn họ đã hình thành một vòng người, những người này duy trì khoảng cách thích hợp, không khiến bọn họ cảm thấy cần cảnh giác nhưng đám người xem, hay nói chính xác hơn là đám người bảo vệ này vẫn khiến Diêu Viễn muốn khóc. Sao đánh boss hoang mà cứ như boss nhà nuôi thế này? Hơn nữa, người nuôi con boss lại là vị bang chủ nào đó nữa chứ! Nghĩ đến vị bang chủ nọ, Diêu Viễn lại thấy toát mồ hôi, là mồ hôi lạnh đó, đây chính là cảm giác bị người khác để ý mà như cá nằm trên thớt vậy.

Đám A Di cũng dần dần phát hiện ra tình huống xưa nay chưa từng xuất hiện. Vây xung quanh là một đám người xa lạ nhưng lại không thấy bọn họ xông vào cướp boss, thậm chí còn giúp chặn đứng đám người định xông vào trong nữa. Nhóm người đó ra tay rất dứt khoát, tàn nhẫn, hoàn toàn không chút do dự, giết xong lại đứng về vị trí "hộ vệ" bọn họ...

A Di: “Tôi có đang nhập nhâm xác ai không? Nhập nhâm vào nhân vật trâu bò nào đó rồi ấy?”

Doraemon: “A Di ca bình tĩnh!”

A Di: “Anh khó hiểu! Đám người đó không phải định chơi trò thả con săn sắt, bắt con cá rô đây chứ?”

Asia: “Lẽ nào định đợi bọn mình giết boss xong rồi đến diệt bọn mình, làm ngư ông đắc lợi?”

Nhược Vi Quân Cốt: “... Không đến nỗi đâu. Trên đời còn nhiều người tốt lắm.”

Kênh Đội ngũ đồng thời xuất hiện vài dấu ba chấm.

Hoa Khai: “Tiểu Quân lúc này còn biết nói đùa để lên tinh thần cho mọi người, bình tĩnh thật đấy!”

Người nào đó đang rối bời chẳng biết phải nói sao. Nói đó là trò chơi ác của vị bang chủ nào đó à? Thế thì khéo còn bị công kích nặng nề hơn ấy chứ.

Nhược Vi Quân Cốt: “Tóm lại, cứ hạ được boss trước đã rồi nói sau!”

Nhược Vi Quân Cốt và A Di đều thuộc dạng lão tướng kinh nghiệm dày mình, loại boss hoang có độ khó bậc trung này đối với họ cũng không có gì khó khăn. Dưới sự tấn công và hiệp lực của năm người, lượng máu của boss cuối cùng cũng tụt xuống còn chưa đến một phần năm.

A Di cũng có phần kích động, hứng thú bùng bùng gào lên trên kênh Đội ngũ: “Các chị em, chiến thắng đã ở ngay trước mắt, con boss hoang đầu tiên của Bách Hoa Đường chúng ta đã sắp vào túi rồi, mọi người phải tiếp tục cố gắng, lên nào!”

Nhược Vi Quân Cốt: “Đợi đã!”

Ngay giây phút A Di xông lên thì boss biến hình, hồi quang phản chiếu. Nhược Vi Quân Cố đứng sau A Di, lập tức nói trên kênh Đội ngũ: “Lùi hết lại đi, để tôi lên trói nó lại, mọi người tấn công từ xa!”

Diêu Viễn vừa nói xong thì thấy đã có người tiến tới thu hút sự chú ý của con quái, trên đánh dưới chạy, vô cùng nỗ lực.

Đi Đâu Về Đâu: “Chị dâu để em T(*) cho, mọi người đánh đi!”

(*) T: viết tắt của Tank, là từ dùng trong game chỉ những nhân vật dùng kỹ năng của mình để thu hút sự thù hận của quái, biến thành mục tiêu để quái tấn công, trong lúc đó các nhân vật khác sẽ tấn công tiêu diệt quái.

Diêu Viễn: “...”

Lúc trước, vòng người bảo vệ đứng khá xa, đám Asia lại tập trung đánh quái nên không chú ý đến ID của bọn họ. Bây giờ nhìn thấy rõ ràng ID người đến giúp và tên bang phái cộng với câu nói vừa xuất hiện, nhất thời cả đội bao gồm Diêu Viễn đều tán loạn, đương nhiên tỷ lệ có hơi khác nhau.

Hùng Ứng Nhất Hiệu: “Đi Đâu, cậu cướp công của tớ, đã nói nếu có chuyện gì thì để tớ lên cơ mà!”

Đi Đâu Về Đâu: “Í? Tớ có đồng ý đâu? Chị dâu nể mặt em chút, tận tình lên đánh quái đi, lão đại đứng đằng kia nhìn kìa.”

Hùng Ứng Nhất Hiệu: “Chị dâu, mau đánh boss luôn đi, em muốn giết thằng nhóc kia!”

Doraemon: “Chuyện gì thế này? Chuyện gì thế này? Đây là người bang Thiên Hạ?”

Asia: “Hi hi, vị bang chủ phu nhân Quân tử có tác dụng ghê!”

Diêu Viễn hít một hơi thật sâu.

Nhược Vi Quân Cố: “Tương ngộ cũng là hữu duyên, nếu hai vị huynh đệ đã trọng nghĩa đến thế, tại hạ cùng bằng hữu đây cũng không khách sáo nữa.” Sau đó quay sang nói với với đồng đội: “Chúng ta tiếp tục đánh boss thôi.”

“...”

Đám trưởng lão cấp cao của bang Thiên Hạ đứng tít ở đằng xa đang nghe tường thật trên kênh Đội ngũ từ đám người kia, nghe đến đây không khỏi bật cười.

Ôn Như Ngọc: “Haha, càng ngày tôi càng thích chị dâu rồi đây!”

Lạc Thủy: “Ôn ca, lẽ nào lúc trước chỉ “hơi hơi” thích chị dâu thôi?”

Ôn Như Ngọc: “Cút! Đừng trách tôi không khách khí, không thấy bang chủ đại nhân trăm năm mới lên YY một lần hả?”

Quân Lâm Thiên Hạ: “Ờ.”

Âm thanh, tiếng cười trầm thấp này không vui không giận khiến Ôn Như Ngọc thót tim, lập tức hỏi: “Bang chủ đạo này tâm tình tốt lắm thì phải?”

“Cậu nói nhiều quá đấy.” Giọng Quân Lâm Thiên Hạ hình như vồn khàn, nói chuyện cũng từ tốn, thông thả khiến cho cách nói nghe có vẻ hờ hững, thờ ơ.

Đi Đâu Về Đâu: “ Báo cáo lão đại, chị dâu đã đánh xong boss. Chị dâu bảo đồ rơi ra bên đó một nửa, bên mình một nửa, phải làm sao đây?”

Ngạo Thị Thương Khung: “Có nghĩa khí!”

Lạc Thủy: “Vấn đề là bang chủ sẽ không nhận mấy thứ đó đâu, đúng không?”

Mọi người đều im lặng thừa nhận, năm giây sau, cuối cùng cũng có một người lên tiếng. Quân Lâm Thiên Hạ: “Tôi qua đó.”

Lạc Thủy: “Tôi cũng qua đó thể hiện lòng ngưỡng mộ với chị dâu đây.”

Ngạo Thị Thương Khung: “Tôi đi giải tán đám người bên kia đã.”

Đi Đâu Về Đâu: “Nói thật xem, lần này bang chủ kéo đông người đến làm gì? Nhiệm vụ này cũng không phải quá khó.”

Ôn Như Ngọc: “Người bụng dạ đen tối mà.”

Hùng Ưng Nhất Hiệu: “Ý là sao?”

Ôn Như Ngọc: “Cậu mà hiểu được thì cậu có thể ngồi vào chỗ tôi luôn rồi.”

Ôn Như Ngọc: “Tôi nghe điện thoại đã!”

Lạc Thủy: “Bang chủ thế mà lại không để tâm đến mấy lời bất kính của Ôn Như Ngọc?”

Ngạo Thị Thương Khung: “Ồ...”

Ngay giây sau, Ôn Như Ngọc: “Khóc lóc, Giang thiếu gia gọi điện thoại, toàn bộ cuộc gọi chỉ có hai chữ: “Câm miệng!” ”

Ngạo Thị Thương Khung: “Ha ha ha, quả nhiên là phong cách của cậu ấy, trực tiếp, dứt khoát, gọn gàng!”

Diêu Viễn vì gặp rắc rối trong việc phân chia đồ rơi ra nên vẫn đứng yên ở đó. Bang bọn họ quen chia công bằng, nhưng đôi phương lại sống chết không nhận, cuối cùng Đi Đâu Về Đâu nói: “Chị dâu, nếu không chị đưa đồ cho lão đại nhà em luôn đi!”

Nhược Vi Quân Cốc: “Hả?”

Hoa Khai: “Sặc, sau lưng cậu kìa.”

Diêu Viễn chậm rãi quay người, vừa quay lại đã thấy một nam tử cầm y hoa phục, đằng sau là một đoàn người theo hóng.

Nhìn đội ngũ trước mắt, trong đầu Diêu Viễn đột nhiên có suy nghĩ: “Sao mình thấy mình sắp trở thành boss nhà nuôi luôn rồi vậy?”

Quân Lâm Thiên Hạ: “Đánh xong rồi?”

Chẳng phải lù lù ra đó sao, Diêu Viễn yếu ớt đáp: “Ừ.”

Quân Lâm Thiên Hạ: “Đồ rơi ra em cứ cầm hết đi.”

Nhược Vi Quân Cốc: “Quân Lâm bang chủ, tôi thấy vẫn phải chia cho mọi người một nửa, dù sao mọi người cũng đã bỏ công rất nhiều.” Phải nói là bọn họ mới là chủ lực ấy, không có bọn họ hung hãn trấn giữ bên ngoài thì nhóm bọn cô đã không giết nổi boss.

Quân Lâm Thiên Hạ: “Em khách sáo quá rồi.”

Chúng ta vốn là người xa lạ chứ còn gì nữa? Diêu Viễn buồn bực, cái người này sao cứ thế mãi vậy, tức rồi đấy! “Anh nhận là nhận, không muốn

nhận cũng phải nhận!”

Quân Lâm Thiên Hạ: “Hung hăng vậy?”

Diêu Viên: “...”

Hai người mặt đối mặt nói chuyện qua kênh Riêng tư, người ngoài mặc dù không biết họ đang nói gì nhưng trông có vẻ rất hòa bình hữu nghị. Có người còn chụp ảnh lại luôn, trong số đó có Asia, Doraemon, Lạc Thủy và Ngạo Thị Thương Khung.

Lạc Thủy: “Nói ra thì bang chủ nhà chúng ta có ý với chị dâu từ lúc nào vậy?”

Hùng Ứng Nhất Hiệu: “Hình như là lúc chúng ta đi dẹp đám người tung tin lão đại là “yêu nhân, lãng nhãng, lạm sát người vô tội” gì gì đó thì phải. Nói chính xác ra thì chắc là sau lúc Như Ngọc lên kênh Thế giới nói mọi người không được bắt nạt bang chủ phu nhân nhà chúng ta.”

Ngạo Thị Thương Khung: “Ồ...”

Lạc Thủy: “Tiểu Thương, ông có lời thì nói, đừng có phát ra cái âm thanh như muốn đi cầu mà không đi được thế!”

Ngạo Thị Thương Khung: “Tôi muốn nói, cậu ấy có đã có ý với chị dâu từ lâu lắm rồi.”

“Hả???”

5

Hôn lễ chóng vánh

Ngạo Thị Thương Khung: “Tôi muốn nói, cậu ấy đã có ý với chị dâu từ lâu lắm rồi.”

“Hà???”

Câu nói: “Tôi muốn nói, cậu ấy đã có ý với chị dâu từ lâu lắm rồi” của Ngạo Thị Thương Khung khiến toàn bộ quần chúng đang đứng nghe đồng loạt thẳng thốt. Chủ yếu là bởi bang chủ đại nhân nhà bọn họ trước nay luôn đi theo con đường “lãng nhăng tuyệt tình”, nay bỗng nhiên từ người đàn ông tuyệt tình thẳng cấp thành người đàn ông thâm tình yêu thầm đối phương, chuyện này hình như chẳng hợp lý tẹo nào thì phải?

Có người ý chí không đủ vững vàng, họa từ miệng mà ra, Đi Đâu Về Đâu: “Hóa ra lão đại vẫn còn trong sáng hả?”

Hệ thống thông báo: Đi Đâu Về Đâu bị bang chủ Quân Lâm Thiên Hạ trục xuất khỏi bang phái.

Quần chúng nhất thời nín bặt, chỉ có một người hăm phanh không kịp, Hùng Ứng Nhất Hiệu: “Sao Đi Đâu...”. Ngay giây sau khi nhìn thấy người thực hiện hành vi là bang chủ đại nhân, anh ta bèn lập tức ngậm miệng.

Trong bang Thiên Hạ, chỉ có bang chủ, phó bang chủ và Ôn Như Ngọc là có đủ thẩm quyền thêm người đá người, nhưng bang chủ đại nhân xưa nay chưa từng sử dụng chức năng đá người này, đây là lần đầu tiên, vậy có thể thấy lời bạn nhỏ Đi Đâu Về Đâu có bao nhiêu phần bất kính rồi.

Đi Đâu Về Đâu bị đá khỏi bang, chỉ có thể gào khóc thảm thiết ở kênh Phụ cận: “Bang chủ, em sai rồi, bang chủ tha cho em về đi mà! Bang chủ không phải người đàn ông trong sáng, bang chủ là người đàn ông vĩ đại!!!”

“...”

Đám người trong bang Thiên Hạ trên YY đã bắt đầu sôi sùng sục, lần lượt bày tỏ ý kiến rằng thằng nhóc này hết thuốc chữa rồi, khả năng cao là hôm nay sẽ bị bang chủ hành hạ tới chết.

Đám người bên Bách Hoa Đường lúc này đã đổi vai thành người xem, cảm thấy rất hiếu kì với tiếng kêu gào của Đi Đâu Về Đâu. Rốt cuộc đại thần Quân Lâm Thiên Hạ đã làm gì với thành viên bang nhà mình mà lại khiến người ta khóc lóc bi thương thế kia?

Diêu Viễn đương nhiên cũng toát mồ hôi hột, cái “người đàn ông vĩ đại” đó đang đứng ngay bên cạnh cô đây này.

Cậu nhóc Đi Đâu Về Đâu ngây thơ vẫn đang tiếp tục gào thét trên kênh Phụ cận: “Chị dâu! Chị nói với bang chủ giúp em, cho em về bang đi, vì em ăn nói bất kính nên bị lão đại đá ra khỏi bang rồi!”

“Hả?” Diêu Viễn kinh hãi, lại nhìn sang khuôn mặt tuấn tú vô song bên cạnh, giật thót tim, chẳng hiểu sao lại nghĩ ngay đến hai chữ “bọ cạp”, A Di Đà Phật!

Nhược Vi Quân Cốt: “Lời tôi nói bang chủ nhà cậu cũng đâu chắc đã nghe?”

“Em có thể nói thử.” Đây là câu tiếp lời của vị bang chủ nào đó bên cạnh.

Quần chúng không khỏi trầm suy đoán việc bang chủ đá người liệu có phải chỉ là thủ đoạn để kiểm soát nói chuyện với phu nhân hay không? Thế là tất cả đồng loạt nhìn sang Đi Đâu Về Đâu, ánh mắt ngập tràn thương xót, tội ghê, đến làm bao cát cũng chưa đến lượt.

Nhưng Diêu Viễn lại cảm thấy tất cả chuyện này đâu có liên quan đến cô? Có điều thấy nhân vật của Đi Đâu Về Đâu cứ lặng lẽ nhìn mình, cô không khỏi nổi máu hiệp nghĩa, nhưng mà phải nói gì đây? Tận nửa ngày sau cô mới cất lời: “Quân Lâm bang chủ, vạn sự dĩ hòa vi quý.”

“...”

Trong YY, Lạc Thủy cười ha hả. “Tôi cả gan nói một câu, nếu chị dâu không phải là người của bang chủ rồi thì tôi cũng muốn theo đuổi xem thế nào.”

Ôn Như Ngọc: “Dùng phương pháp của đàn ông hay cách thức của đàn bà?”

Lạc Thủy: “Cút!”

Mọi người đợi bang chủ trả lời, nhưng đợi mãi vẫn chẳng thấy có động tĩnh gì, mãi đến khi Ngạo Thị Thương Khung “ồ” một tiếng: “Chắc bang chủ vớt mic với tai nghe đi để nói chuyện riêng với chị dâu rồi.”

Không sai, Diêu Viễn đang “bị” nói chuyện riêng, mà câu trả lời của Quân Lâm Thiên Hạ là: “Dĩ hòa vi quý à? Nghe cũng không tồi.”

“Sao cứ nghe thấy có mùi âm mưu vậy kia?” Diêu Viễn cảnh giác nghĩ, nhưng đối phương lại nói: “Bang của em rất tốt.”

Không tìm ra được vấn đề ở đâu thì hẳn là không có vấn đề gì đâu, Nhục Vi Quân Có: “Cảm ơn.”

Quân Lâm Thiên Hạ: “Nếu đã vậy, hai bang chúng ta hòa thân nhé? Anh thay mặt cho bang anh, còn em thay mặt cho bang em, ý em thế nào?”

Hòa thân?!

Quân Lâm Thiên Hạ tiếp tục: “Mấy thứ boss vừa rồi ròi ròi ra em cũng không cần bắt anh nhận nữa, cứ xem như sính lễ đi.”

Sính lễ?

Đại thần, anh cứ nhất định phải thế này hả? Thế này thì khó mà nói chuyện tiếp được lắm...

Nhược Vi Quân Cố: “Quân Lâm bang chủ, trước mắt tôi vẫn chưa có tâm tình để bàn chuyện cưới hỏi.”

Quân Lâm Thiên Hạ: “VẬY “tâm” cứ từ từ, cứ giao “người” cho anh trước đã.”

Câu này mà chụp ảnh lại rồi tung lên kênh Thế giới thì hẳn sẽ làm nổi lên một làn sóng phản ứng mãnh liệt lắm nhỉ?

Quân Lâm Thiên Hạ: “Phần sính lễ còn lại.” Kèm theo đó một bức ảnh chụp, danh sách sính lễ hoành tráng đến độ suýt chói mù cả mắt người nào đó.

Nhược Vi Quân Cố: “...”

Nhược Vi Quân Cố: “Được!”

Sau đó, Diêu Viễn nhìn thấy vị bang chủ nào đó phát thông báo kết hôn trên kênh Phụ cận, cuối cùng ngần ra hai giây mới kịp hoàn hồn. Vừa rồi

mình nói “được” hả? Nói rồi hả? Giây phút đó mình đúng là hám lợi rồi hả?

Còn nữa, sao tự nhiên lại bàn đến chuyện kết hôn? Lại còn thương lượng xong rồi nữa chứ? Ban đầu chẳng phải... chẳng phải đang nói giúp ai đó trong bang của anh ta vừa bị đá khỏi bang sao?

Trên kênh Phụ cận, sau khi bang chủ Quân Lâm Thiên Hạ bố cáo rõ ràng ngày mai sẽ kết hôn với Nhược Vi Quân Cố, quả nhiên dấy lên một trận phong ba bão táp, kinh ngạc, điên cuồng, tung hoa gì gì cũng có.

Lạc Thủy: “Hóa ra là vừa rồi hai người bọn họ bàn chuyện kết hôn à?”

Ôn Như Ngọc: “Bang chủ quả nhiên mặt nào cũng xứng đáng với danh hiệu “thần nhân”, thần tốc quá!”

Doraemon: “Aaaaaaaaaaaaaaaaaa!”

Hoa Khai: “Tôi cũng muốn kêu gào!!!”

Đi Đâu Về Đâu: “Bang chủ sắp kết hôn rồi, OMG, không ngờ trước lúc nhắm mắt xuôi tay em cũng được thấy ngày này!”

Đợi đã, đợi đã...

Bang chủ đại hỷ, đại xá thiên hạ, cậu nhóc nào đó vừa bị đá ra được trở về chón cũ, nước mắt đầy mặt, vẫn không quên cảm ơn ân nhân: “Chị dâu, cảm ơn đại ân đại đức đại nhân đại nghĩa của chị! Mặc dù lần trước em chỉ liếc nhìn chị được một lần giữa biển người mênh mông, nhưng chỉ một ánh mắt là em đã biết chị chính là thiên tiên giáng phàm, tâm hồn chị cũng đẹp điên đảo như vẻ ngoài của chị luôn á!”

Đến lúc kênh Thế giới cũng phát thông báo bang chủ Quân Lâm Thiên Hạ của bang Thiên Hạ và Nhược Vi Quân Cố của bang Bách Hoa Đường chuẩn bị kết tóc xe duyên, Diêu Viễn mới hiểu mình bị “bá vương ngạc thượng cung” rồi ấy, phải nói là, bị bắt “thượng bá vương” rồi?

Diêu Viễn cảm thấy mình thật đen tối quá, sau đó, cô.. đỏ mặt.

Yêu qua mạng gì chứ, thật ghét quá!

Nếu lời đã nói ra miệng thì con người trước nay chính trực, thẳng thắn, nói lời giữ lời như Diêu Viễn đương nhiên chỉ có thể chấp nhận biến chuyển đột ngột, đảo lộn một trăm tám mươi độ của vận mệnh lần này mà thôi.

Hôm đó, mãi đến khi sắp thoát khỏi trò chơi, Diêu Viễn vẫn hoa hết cả mắt, cuối cùng nhận được tin nhắn của vị bang chủ nào đó: “Nghỉ sớm đi, trước tám giờ tối mai có lên mạng được không?”

Diêu Viễn còn đang thất thần, thế là Nhược Vi Quân Cố trả lời: “Được.”

Quân Lâm Thiên Hạ: “Được rồi, chuyện đó anh sẽ sắp xếp ổn thỏa, em không cần bận tâm gì hết, chỉ cần mang người đến là được.”

Nhược Vi Quân Cố: “Ừ.”

Tới lúc Nhược Vi Quân Cố vừa định thoát ra thì lại bị gọi: “Em cho anh số điện thoại của em đi, ngày mai tầm tám giờ anh sẽ gọi cho em.”

Nhược Vi Quân Cố: “...Tôi sẽ lên mạng mà.”

Quân Lâm Thiên Hạ: “Em cứ cho anh đi.”

Diêu Viễn: “...”

Nhược Vi Quân Cố: “138xxxxxxxxx.”

Quân Lâm Thiên Hạ: “Được rồi, mai gặp.”

Anh ta dường như rất bình tĩnh, còn Diêu Viễn cảm thấy mình yếu kém thôi rồi, có điều chẳng phải chỉ là kết hôn trong trò chơi thôi sao, có phải kết hôn ngoài đời thật đâu, kinh ngạc choáng váng thế làm gì? Trò chơi thôi mà, nghĩ thế rồi Diêu Viễn cứ như được đả thông hai mạch Nhâm đốc, lập tức bình tĩnh lại.

Vừa mới bình tĩnh tắt máy tính xong, điện thoại lại vang lên tiếng báo có tin nhắn mới: “Anh là Giang Thiên, đây là số của anh, ngủ ngon.”

“...”

Cuộc sống ngoài đời cũng bị ảnh hưởng luôn rồi!

Ngày hôm sau đi làm, tới bữa trưa, đồng nghiệp ngồi đối diện hỏi Diêu Viễn: “Người đẹp Diêu, sao thế, cả sáng nay trông cậu nặng nề thế?”

Diêu Viễn ở ngoài vốn rất nghiêm túc, lúc này liền nghiêm túc đáp lời: “Khủng hoảng tiền hôn nhân.”

Đồng nghiệp vô cùng kinh ngạc. “Cậu sắp kết hôn rồi?!”

Thế là chiều hôm đó, tất cả giáo viên trong trường Đại học Giang Ninh đều biết Diêu đại mỹ nữ, tu nghiệp ở Canada về nước nhậm chức mới hai tháng, ngay ngày đầu tiên đã thu hút ánh mắt của biết bao nhiêu giảng viên thuộc cánh mày râu chưa kết hôn của trường, sắp kết hôn.

Quân Lâm Thiên Hạ mà biết chiều này của anh ta vô hình trung lại giúp loại đi vô số các tình địch trong hiện thực thì hẳn phải thực hiện kế hoạch “kết hôn” này từ sớm chứ chẳng đợi đến bây giờ.

Lại nói về Diêu Viễn, lúc này, đồng nghiệp còn chưa kịp hỏi kỹ thì cô nàng đã nói thêm một câu vớ vẩn: “Thôi vậy, thuyên tới đâu cầu tự nhiên thẳng. Hơn nữa, khụ khụ, kết hôn rồi không thích thì ly hôn là được, dù sao ly hôn cũng dễ thôi mà.”

Đồng nghiệp lại càng cảm thán không thôi, ra nước ngoài rồi quả có khác, suy nghĩ phóng khoáng thật!

Đồng nghiệp còn đang cảm khái thì lại có người đến chào hỏi Diêu Viễn, là hai nam sinh. Anh chàng lên tiếng trước có mái tóc như con nhím, mặc áo phông rồi khoác gi lê bên ngoài, quần harem, cậu nhóc xinh trai cười tí mắt chào Diêu Viễn một tiếng: “Hi!” Đồng nghiệp của Diêu Viễn không khỏi thở vắn than dài, cả sinh viên cũng đến tỏ tình nữa, có điều muộn rồi, người ta sắp kết hôn đó. Hơn nữa từ lúc giảng viên Diêu Viễn mới về trường đã bị mọi người đánh tiếng hỏi thăm, liệu có chấp nhận được mối tình chị em không? Câu trả lời là: không, vì thế em trai à, lui xuống đi thôi, thời sinh viên tốt nhất cứ tập trung học hành cho tốt.

Kết quả, cậu nam sinh kia cười tí mắt gọi tiếp: “Chào chị dâu!”

Cậu này làm đoạn phim đang diễn ra trong đầu đồng nghiệp đứng hình tại chỗ, còn Diêu Viễn thì bị tiếng gọi này làm cho nghẹn cả cơm, ho mất nửa ngày mới trừng mắt nhìn người trước mắt, hỏi: “Cậu là...”

“Em là Đi Đâu Về Đâu.” Đối phương cười tươi roi rói.

Oái, Diêu Viễn nghĩ, sao lại gặp mặt nữa rồi! Lần trước, lời đồn trên mạng bảo cô là mỹ nữ cũng chính là do cậu nhóc này truyền ra, mặc dù là... bọ đờ cô nhưng bọ đờ hơi quá cũng không ổn đâu.

“Cậu là học sinh trường này?”

"Không phải em học ở trường đại học bên cạnh cơ. Hóa ra chị dâu học ở trường này à! Được gặp chị dâu lần nữa em thấy có duyên ghê! Khoảng thời gian trước em cứ đi lượn lờ trên đoạn đường đó mãi nhưng chẳng gặp được chị thêm lần nào. Hôm nay qua đây tìm bạn chơi thì lại gặp được chị, chị nói xem có phải rất có duyên không?"

"À ờ, rất có duyên." Khu trường học này chẳng phải lớn lắm sao?

"Chị dâu, em có thể chụp một tấm ảnh của chị không?"

"Không được."

"Đừng thế mà!"

"..."

"Chị dâu, chị cũng là sinh viên trường này sao? Giỏi quá đi! Lớp cấp ba bọn em chỉ có hai người đỗ vào trường này thôi, một đứa chính là cái thằng mọt sách cạnh em đây này." Rồi cậu ta kéo vai nam sinh bên cạnh. "Người anh em này của em gà chết được, đến Thịnh thế là cái gì cũng không biết! Chị dâu, chị giỏi quá, chơi game tốt thế, học tập cũng giỏi nữa!"

"... Cảm ơn, cậu đã ăn cơm chưa?"

"Chưa ăn, chị dâu định mời em ăn ạ?"

Thế là Diêu Viễn quẹt thẻ mua cơm cho hai cậu bé, sau đó cùng đồng nghiệp nhanh chóng chuồn đi. Dù sao cũng sắp ăn xong bữa cơm rồi, ở lại thêm quả thật không phải là phương án hay. Đi Đâu Về Đâu cầm đồ ăn nhưng mắt lại nhìn theo bóng lưng Diêu Viễn. "Ôi chao, sao lại đi mất rồi? Mình còn chưa hết kích động nữa mà!"

Tên một sách bên cạnh vỗ vỗ vai bạn. "Đi là đúng rồi, nhân tiện nói luôn, cô ấy là giảng viên của bọn mình đây, không phải là sinh viên đâu."

Đi Đâu Về Đâu: "Hả?!"

Buổi trưa hôm đó, trong phòng của một sách, Đi Đâu Về Đâu kích động muôn phần bò lên mạng, lên kênh Bang phái của bang Thiên Hạ ném một tràng bom đùng đoàng: "Hôm nay tôi gặp được chị dâu rồi!"

"Hơn nữa còn được đứng gần nói chuyện với chị dâu!"

"Hôm nay chị dâu mời tôi ăn cơm! Hai món mặn, hai món chay!"

"Giọng chị dâu hay cực kì!"

"Còn nữa, hóa ra chị dâu là giảng viên đại học! Trẻ quá, hoàn toàn không nhận ra được luôn!!"

Buổi trưa người lên mạng không nhiều, có điều bang Thiên Hạ dân số đông, một phần ba người có mặt là cũng đủ náo loạn rồi, sau n dẫu ba chấm là một loạt các loại cầu ảnh, cầu nội tình.

Đi Đâu Về Đâu: "Chị dâu không cho tôi chụp."

Hùng Ưng Nhất Hiệu: "Bám theo mà chụp chứ, đồ ngốc!"

Lạc Thủy: "Ha ha, chắc sẽ bị diệt khẩu ngay."

Đi Đâu Về Đâu: "Chị dâu rất dịu dàng!"

Lạc Thủy: "Thế sao cậu còn không bám theo?"

Đi Đâu Về Đâu: "Khóc, chị ấy mua đồ ăn cho tôi xong là chuồn mất, tôi còn chưa kịp phản ứng lại nữa ..."

Huyết Sa: "Gian quá."

Ngạo Thị Thương Khung: "Tiểu Đi cậu đã gặp mặt chị dâu hai lần rồi mà lão đại nhà chúng ta còn chưa rước được người vào nhà đâu, gan cậu cũng lớn thật đấy."

Ôn Như Ngọc: "Ừ, chuyện này nói lớn không lớn, nói nhỏ lại tuyệt đối không nhỏ, mọi người phải nhớ kỹ, bang chủ rất hung ác đấy."

Hùng Ứng Nhất Niệu: "Lão đại không có mặt, Như Ngọc cũng dám làm cao ghê."

Ôn Như Ngọc: "Đây không gọi là làm cao, đây gọi là "biết người biết ta", tin hay không tùy các cậu, dù sao thì tôi cũng tin. Chúc cậu may mắn nhé, Đi ca! ^_^"

Đi Đâu Về Đâu: "..."

Lạc Thủy: "Tiểu Đi đừng nghe Như Ngọc hù dọa, bang chủ rất thấu tình đạt lý."

Sự thật chứng minh, trước mặt tình yêu, cái gì cũng chỉ là phù du.

Hệ thống thông báo: Đi Đâu Về Đâu bị bang chủ Quân Lâm Thiên Hạ trục xuất khỏi bang.

Ôn Như Ngọc: "Bang chủ đại nhân, ngài đến rồi, tung hoa, tung hoa!!!"

Lạc Thủy: "..."

Ngạo Thị Thương Khung: "Khụ khụ, lão đại, không cần phải dã man thế chứ?"

Quân Lâm Thiên hạ: "Trượt tay."

Quần chúng: "..."

Không lâu sau bang chủ lại hạ mình giải thích: "Lát nữa kéo cậu ta vào lại, nhắc nhở một chút, chuyện ngoài đời của người khác, tốt nhất không nên bạ đâu cũng nói ở trên mạng."

Ôn Như Ngọc: "Được rồi, được rồi, tớ sẽ xử lý!"

Đám fan cuồng Quân Lâm Thiên Hạ: "Bang chủ đúng là chính trực, liêm khiết quá!"

Ngạo Thị Thương Khung nhắn tin qua: "Thật ra, cậu cũng rất muốn nghe nhiều hơn chứ gì?"

Quân Lâm Thiên Hạ: "Ờ."

Ngạo Thị Thương Khung nghĩ thầm, bản thân điều tra chuyện riêng của con nhà người ta thì mặt chẳng đôi sắc, không hề hỏi hận, lại nhất quyết không để người khác nói gì về người ta lấy một câu, đây gọi là cái gì ấy nhỉ? Ày, chưa tìm hiểu nữa.

Lại nói đến Diêu Viễn, hết giờ làm, Diêu Hân Nhiên nghe tin cô sắp "kết hôn" đã gọi điện sang, cười khuyên giải: "Cái chuyện hòa thân này, em cũng không cần nghĩ nhiều làm gì, chơi đùa trên mạng thôi mà."

Nhưng người ta đã đòi cả số điện thoại rồi, lại còn dùng nó liên lạc luôn nữa chứ! Khi ấy cô còn bất giác gửi lại một câu: "Anh cũng ngủ ngon" đầy nũng nịu nữa... Thật là giống đang yêu đương quá rồi!

"Hơn nữa, nếu không thích thì giải trừ hôn ước, cũng chẳng có gì to tát cả, qua chỗ NPC làm chút thủ tục là xong thôi."

Chuyện này cô cũng đã nghĩ tới, có điều buổi chiều tự dưng cô lại nhận được một tin nhắn nữa. "Buổi tối tám giờ tổ chức hôn lễ, mong em đừng quên. Anh rất nghiêm túc với cuộc hôn nhân của chúng ta, hy vọng em cũng vậy."

Diêu Viễn không hiểu tại sao khi nghe Quân Lâm Thiên Hạ nói chuyện, cô vẫn có cảm giác lẫn lộn giữa ngoài đời và trong game, cứ ngẩn ngơ không rõ, bởi vậy mới cảm thấy cực kì áp lực. Cô cảm thấy đại thần đang hành hạ tinh thần mình.

Tối hôm đó, để tránh đối phương "rất ngoài đời" gọi điện thoại giục cô lên mạng kết hôn, mới bảy giờ tối Diêu Viễn đã bò lên mạng, vừa ấn vào kênh Bang phái nhà mình đã phải lập tức bay ra. Quá náo nhiệt rồi!

Mà kênh Riêng tư của Nhược Vi Quân Cố cũng lấp lánh sắc màu, phần lớn là chúc cô cùng Quân Lâm Thiên Hạ bách niên giai lão, còn có lẽ tẻ mấy người kêu cô cướp mắt Quân Lâm bang chủ, tội hận cô gì gì đó...

Diêu Viễn nghĩ bụng, tội cũng hận đây này, hận bản thân nhất thời bị tiền tài che mắt.

Thủy Thượng Tiên: "Em gái vào kênh Bang phái đi, mọi người đều chuẩn bị quà mừng cưới tặng em đấy!"

Nhược Vi Quân Cố: "Hả? Không cần đâu, chẳng phải lúc trước chị nói..." "Không cần coi hôn lễ này là thật sao?"

Thủy Thượng Tiên: "Em gái cưng à! Ôn Như Ngọc vừa liên lạc với chị, bảo là bang bọn họ có quy định "thuận theo họ thì sống, nghịch lại họ tất chết"... Chị suy nghĩ nửa ngày rút ra được kết luận là, nếu em ly hôn với bang chủ nhà họ cũng tức là hòa thân thất bại... chúng ta chắc sẽ bị diệt toàn bang luôn."

Diêu Viễn ngân ra, đập bàn: "Quá vô liêm sỉ!"

Thủy Thượng Tiên: "Thôi kệ, em chỉ cần nhớ về "thuận theo họ thì sống" là được rồi."

Nhược Vi Quân Cốc: "Chị... có phải chị rất muốn em đi hòa thân với người ta không?"

Thủy Thượng Tiên: "Chị là loại người đó sao?!"

Nhược Vi Quân Cốc: "Bức ảnh mờ mờ ảo ảo trên mạng đó có phải do chị đăng lên không?"

Thủy Thượng Tiên: "Chị là loại người đó sao!"

Nhược Vi Quân Cốc: "...Thôi bỏ đi."

Chuyện đã đến nước này, có nói thêm cũng chẳng ích gì, thực hiện chính sách xưa nay: Thuyền đến đâu cầu tự nhiên thẳng.

Thế là tầm tám giờ, sau khi Diêu Viễn thu hết đám quà cưới của bang mình xong liền nhìn thấy Quân Lâm Thiên Hạ trong danh sách bạn tốt cũng xuất hiện, lập tức mất hai giây tim đập loạn nhịp. Sau đó rất nhanh đã nhận được tin của đối phương: "Sớm."

Nhược Vi Quân Cốc: "..."

Quân Lâm Thiên Hạ: "Vừa rồi anh còn nghĩ nếu em chưa lên mạng thì sẽ gọi điện cho em, tiếc quá."

Anh đây là đang mong tôi xảy ra chuyện đấy hả? "Tôi có mặt rồi."

Sau đó hai người gặp nhau.

Hôm nay Quân Lâm Thiên Hạ thay một bộ y phục màu đỏ nhìn đẹp như là... tân lang vậy đó.

Sau đó anh ta giao dịch sang cho Diêu Viễn ít đồ. Diêu Viễn vừa nhìn đã thấy một bộ y phục đỏ cao cấp nhất, ngoài ra còn có thần long Chu tước mà người người cầu còn không được... Trong danh sách sinh lễ lần trước hoàn toàn không có mấy thứ này.

Nhược Vi Quân Cố: "Tại sao?"

Quân Lâm Thiên Hạ: "Vừa nhận được. Xin lỗi, vẫn chưa tìm được Kiếm tuyệt."

Nhược Vi Quân Cố: "Không... Tôi đang hỏi tại sao lại cho tôi mấy thứ này?"

Quân Lâm Thiên Hạ: "Sợ em đào hôn."

Diêu Viễn đột nhiên nghĩ đến một chuyện. "Quân Lâm bang chủ, nếu tôi đào hôn, có thật bên anh sẽ diệt toàn bang chúng tôi không?"

Quân Lâm Thiên Hạ: "Thế em muốn đào hôn à?"

Nhược Vi Quân Cố: "...Sẽ không."

Quân Lâm Thiên Hạ: "Thế thì không có khả năng đó rồi."

Cũng tức là, nếu cô đào hôn, bọn họ thật sự sẽ...?!

Sau đó đại thần lại gửi sang cho Diêu Viễn đám sính lễ khiến lần trước cô từ anh hùng bất khuất gặt đầu cái rụp thành nữ nhi yếu mềm. Diêu Viễn nhận đồ mà trong lòng ngũ vị tạp trần.

Tâm tình đại thần lại rất tốt: "Đi thôi, sắp đến giờ lành rồi."

"Rốt cuộc mình cũng trở thành "boss nhà nuôi" rồi sao?" Đây là suy nghĩ duy nhất của Diêu Viễn thời khắc này.

"Boss nhà nuôi" bị bắt thay bộ y phục màu đỏ rực, dẫn vào Thiên Hi cung. Vừa vào đã thấy bên trong ồn ào, náo nhiệt, cô còn nhớ mới không lâu trước đây, mình còn là người qua đường đến xem hôn lễ của người khác, không ngờ bây giờ đã đến lượt cô rồi, thật đúng là thế sự vô thường!

Lạc Thủy: "Tân lang tân nương đến nơi rồi, tung hoa tung hoa tung hoa!"

N người đồng thời tung hoa xong, nhân vật bên cạnh Nhược Vi Quân Cố hơi đưa tay lên, toàn hội trường nhất thời im lặng.

Có cần hoành tráng vậy không?

Diêu Viễn trước nay vẫn khiêm tốn, lặng lẽ cảm thấy khung cảnh này thật sự khiến cô nảy sinh ý muốn... bỏ trốn. Nhưng nhìn xung quanh vòng trong ba lớp, vòng ngoài ba lớp toàn người là người, bên trong lại còn cao thủ như mây... Nếu muốn chạy, hẳn sẽ chết không toàn thân mất! Người nhà mình cũng lục tục đến nơi, Diêu Viễn hướng ánh mắt cầu cứu sang đó, lại thấy toàn bộ Bách Hoa Đường đang đồng thanh: "Quân Lâm bang chủ đại thần, giờ lành đến rồi, mau bái đường đi!"

Sao trước giờ cô không biết bang mình có tổ chức, có kỷ luật như vậy nhỉ?

Diêu Viễn không biết phải nói thế nào, đúng vậy, cô hơi căng thẳng, vì dù chỉ là kết hôn trong trò chơi thì đây cũng là lần đầu tiên, hơn nữa, mới lần đầu mà khung cảnh đã hoành tráng thế này rồi...

Quân Lâm Thiên Hạ: "Sao thế?"

Diêu Viễn thật sự rất muốn than thở một câu, mà sau đó cô cũng nói thật luôn: "Anh phô trương, lãng phí quá."

Đây là cách biệt giai cấp sao? Diêu Viễn "nghèo khó" quen rồi, cũng hy vọng anh ta hiểu được gì ấy nhỉ, có câu nói thế này: Bọn họ là người không cùng một thế giới, chuyện kết hôn vẫn phải cân nhắc thật trọng thì hơn.

Quân Lâm Thiên Hạ: "Ừ, có điều cả đời chỉ kết hôn một lần, chúng ta chỉ phô trương lần này thôi, về sau em quản lý sổ sách, anh cần tiền sẽ đến chỗ em xin, thế đã được chưa?"

"Khụ khụ khụ khụ!" Người nào đó ngồi trước màn hình ho đến mức đỏ cả mặt.

Quân Lâm Thiên Hạ: "Phải rồi, bọn họ gọi em lên YY."

Cơn ho vừa lắng xuống, Diêu Viễn trong thấy dòng chữ "lên YY" lại kinh ngạc không thôi. Lên YY? Tức là có thể nghe thấy tiếng nói... Quá "thực tế" rồi!

Vừa định từ chối thì Thủy Thượng Tiên đã gửi tin nhắn tới: "Lên YY đi, phòng xxxxxx!"

Ngay sau đó, Diêu Viễn câm nín, sao mình lại ngu thế cơ chứ, sao mình có thể cho rằng đây là phòng của bang mình được chứ?

Ôn Như Ngọc: "Úi chà, bang chủ phu nhân rớt cuộc cũng đến rồi! Mọi người chào mừng!" N người cùng lên tiếng chào hỏi, có thể nghe được tất cả đều rất hào hứng.

Hùng Ung Nhất Hiệu: "Chị dâu lên tiếng đi, mọi người đều đang đợi giờ phút này đây!"

Thủy Thượng Tiên: "Em gái tôi dễ xấu hổ, mọi người đừng dọa nó chạy mất, tôi phải dụ dỗ mãi mới lòi được đến đây đó."

Diêu Viễn: "..."

A Di: "Quân tử cho dù ở YY của bang mình cũng rất hiếm khi lên tiếng."

Cuối cùng cũng có một đứa không phải loại vong ơn, thật là vui quá đi.

A Di: "Bởi thế lại càng mong đợi, hôm nay là ngày đại hôn của Quân tử, không biết có thể hát một bài trên YY không. Lúc trước bang chủ nói Quân tử hát hay lắm! Mong chờ quá!"

Bà chị họ nhà mình còn cái gì không nói nữa không trời? Hơn nữa cô hát có hay đâu? Chị cô còn bảo giọng cô còn chẳng khớp nổi với nhạc nền nữa là...

Ngạo Thị Thương Khung: "Thật sao? Thế thì mong chờ thật đấy, đúng không người nào đó?"

Người nào đó, vị bang chủ nào đó, quần chúng đều rất ăn ý im lặng nhường không gian, đợi vài giây rồi nhưng Quân Lâm bang chủ vẫn không phát ngôn tiếng nào.

Ngược lại, có một giọng nữ nhẹ nhàng, êm dịu mang theo ý cười lên tiếng: "Hóa ra anh không phải nữ thật."

"..."

"..."

N dấu ba chấm xuất hiện, cảm nín không phải bởi câu nói đó, mà là bởi người phát ngôn ra nó.

Hùng Ứng Nhất Hiệu: "Là chị dâu sao? Vừa rồi ấy?!"

Ngạo Thị Thương Khung: "Đúng thế, mà câu đầu tiên của chị dâu lại là nói với tôi!"

Ôn Như Ngọc: "Ông thật sự không sợ chết."

Ngạo Thị Thương Khung: "Tôi nói sự thật mà, có điều... câu nói đó..."

Hoa Khai: "Ha ha, Tiểu Quân vẫn đáng yêu như từ xưa đến giờ."

Đi Đâu Về Đâu: "Tôi nói rồi mà, giọng chị dâu hay lắm đúng không?"

Cục Cung Ngoan: "Em gái nói thêm vài câu đi."

Asia: "Chắc Quân tử đang xấu hổ rồi, hi hi."

Diêu Viễn quả thật...vô cùng xấu hổ, trở thành tâm điểm, áp lực luôn luôn rất lớn.

Mà người nào đó luôn luôn chọn đúng thời điểm xuất hiện, dù chỉ là có mỗi âm thanh xuất hiện thôi: "Giờ lành đến rồi, chúng ta đến lễ đài cử hành

hôn lễ thôi."

Âm thanh rất trầm, từ tốn khoan thai, ừm, Diêu Viễn nghĩ bụng, xét tổng thể thì... không tồi chút nào, sau đó rất bất đắc dĩ đáp lời: "Ừ."

Ngạo Thị Thương Khung: "Ha ha, cuối cùng cũng được như ước nguyện rồi kìa người nào đó."

Mười giây sau, Ôn Như Ngọc: "Tiểu Thương, thật ngại quá, người nào đó mà cậu nhắc đến, bang chủ vĩ đại của chúng ta ra lệnh cho tớ khóa mic cậu lại."

"..."

Hôn lễ rốt cuộc cũng bắt đầu, Nhược Vi Quân Cố bước theo Quân Lâm Thiên Hạ đến trước bục người chủ hôn. Cả đường đi xuất hiện liên tục những lời chúc phúc đến độ Diêu Viễn cảm thấy hoa mắt chóng mặt. Hình thức hôn lễ do Quân Lâm Thiên Hạ chọn, mà yêu cầu khi chọn hình thức của đại thần chỉ có một: Tốc độ.

Bởi vậy những người có mặt tại hội trường hôm đó được chứng kiến một hôn lễ chóng vánh nhất trong lịch sử Thịnh thế.

Quân Lâm Thiên Hạ, con có đồng ý lấy Nhược Vi Quân Cố làm vợ không?

Đồng ý.

Nhược Vi Quân Cố, con có đồng ý lấy Quân Lâm Thiên Hạ làm chồng không?

... Đồng ý.

Buổi lễ kết thúc, tiến vào động phòng.

Nửa giây im lặng, sau đó toàn hội trường điên cuồng náo loạn.

"Cái gì? Xong rồi á?!"

“Không phải chứ, nhanh quá vậy? Tôi còn chưa kịp hoàn hôn luôn!”

“Không phải chứ, lão đại đã kết hôn xong rồi, tôi vừa mới vào thôi mà, òa òa òa òa!”

“Người đâu? Người đâu?! Lão đại và chị dâu đâu rồi? Bị lag mạng nên thoát rồi hả?!”

Ôn Như Ngọc: “Đồ ngốc, chuyển đến động phòng rồi!!”

Hôn lễ tốc độ nhất trong lịch sử Thịnh thế lần này được hậu thế truyền tụng thành một giai thoại: “Năm đó, có một buổi hôn lễ, tân lang Quân Lâm Thiên Hạ là no.1 của một server nào đó trong Thịnh thế, khụ khụ, buổi hôn lễ đó có n vị cao thủ quy tụ tại lễ đường, có thể coi là cực kỳ long trọng, cực kỳ linh đình, tiêu tốn đến một vạn đồng vàng, bao nguyên Thiên Hi cung trong nguyên một tuần, nhưng toàn bộ buổi lễ chỉ diễn ra chưa đến hai phút, chưa đến hai phút đâu, tân lang đã kéo tân nương vào động phòng luôn rồi, đây mới là thể loại trâu bò của trâu bò.”

“Là lãng phí của lãng phí mới đúng!” Đây là lời bình luận của acc Phụ Tiểu Nữ/Bé Gái/Loli bên cạnh.

Acc Phụ Loli này đã từng hỏi vị tân lang kia, vì sao lại phải bao Thiên Hi cung đến tận một tuần.

Tân lang đáp: “Sợ em chạy mất, nhưng anh tự tin trong vòng một tuần có thể tìm được em.”

Loli: “...”

Nhưng đây là chuyện sau này, bây giờ acc Phụ Loli kia vẫn còn là Nhược Vi Quân Cố, vẫn đang ở trong động phòng.

Diêu Viễn đã tháo tai nghe ra, bởi vì trên đó lúc này đã loạn cào cào như nồi nước sôi, tai cô không chịu nổi nữa.

Lúc này Diêu Viễn đang quan sát phòng tân hôn đỏ rực, ày, đại thần hệ thống cũng tận tụy ghê, hỷ tướng, nến đỏ, bàn đàn hương...

Sau đó, tân lang tuấn tú vui vẻ đến gần nắm lấy tay cô. Tim Diêu Viễn bất giác nảy lên, cuối cùng còn nghĩ được là “không phải sẽ “động phòng” thật đấy chứ”? Hệ thống không... mặt dày vậy đâu nhỉ?

Hệ thống quả nhiên không mặt dày đến thế nhưng mặt người trước mắt thì dày lắm. “Sợ sao?”

Nhược Vi Quân Cố: “...”

Quân Lâm Thiên Hạ: “Việc gì cũng có lần đầu tiên.”

Nhược Vi Quân Cố: “...”

Quân Lâm Thiên Hạ: “Phu nhân, chúng ta lên giường đi?”

Không biết vì sao Diêu Viễn cảm thấy người điều khiển Quân Lâm Thiên Hạ đang cười.

Nhược Vi Quân Cố: “Anh đang cười à?”

Quân Lâm Thiên Hạ: “Ừ.”

Quân Lâm Thiên Hạ: “Vui vẻ.”

Sau đó, Diêu Viễn cũng không hiểu tại sao mình như bị bắt mất hồn, Nhược Vi Quân Cố như con rối trong truyện xưa bị Quân Lâm Thiên Hạ kéo đến bên giường, vén hỷ trướng, đối mắt nhìn nhau, ôm vào lòng rồi màn hình... tối đi.

Cuối cùng Diêu Viễn chỉ cảm thấy... hệ thống thật ra cũng mặt dày lắm.

6

Ảnh đẹp của đại thần

Sau khi “kết hôn”, câu đầu tiên Diêu Viễn hỏi đại thần là: “Nếu, em nói nếu nhé, nếu trong hôn lễ đó em chạy trốn, liệu có phải sẽ chết không toàn thây không?”

Quân Lâm Thiên Hạ: “Không đâu.”

Vừa thở phào một hơi, đối phương đã nói nốt nửa câu còn lại: “Sẽ giữ lại thi thể.”

Từ đó Diêu Viễn có thể xác định người này... tuyệt đối không phải chính nhân quân tử, còn có thủ đoạn nào tàn nhẫn hơn việc giữ xác không? Có không? Cũng may, lúc đó Diêu Viễn đã nghĩ, cũng may là kết hôn rồi.

Diêu mỹ nhân hoàn toàn không nhận ra, đó chính là kết quả mà người ta muốn, “cam tâm tình nguyện” kết hôn với anh ta.

Diêu Viễn, không, sau khi Nhược Vi Quân Cố kết hôn với Quân Lâm Thiên Hạ, trên đầu nhiều thêm một danh xưng: “Phu nhân của Quân Lâm Thiên Hạ”. Danh xưng này khiến cô đi đâu cũng bị người ta ngoái đầu lại nhìn, sau đó cảm thán một câu: “Hóa ra cô ấy chính là vợ của bang chủ bang Thiên Hạ à” gì gì đó...

Diêu Viễn cảm thấy, vì danh tiếng của người nào đó quá mạnh mẽ, thế nên cảm giác tồn tại của cô ngày càng yếu ớt, cũng giống như con cái trong nhà mấy vị đại quan quý tộc, lúc nào cũng bị gọi là con của ai ai ai đó chứ rất hiếm khi được gọi bằng chính tên mình. Rốt cuộc Diêu Viễn cũng được

vinh dự trải nghiệm cảm giác “người nhà của đại quan quý tộc” cùng nguyên lý cân bằng, dương thịnh âm ất phải suy.

Cô cũng là người chơi mần cấp xếp hàng cao thủ cơ mà? Mặc dù so với người nào đó thì thao tác kém hơn chút, trang bị kém hơn rất nhiều chút, tiền... thôi đi, so đo với người khác là việc vô nghĩa nhất đấy!

Diêu Viễn chớp chớp mắt, tiếp tục điều khiển Nhược Vi Quân Cố làm nhiệm vụ... chạy hàng kiếm tiền. Bởi vì đám lính lẽ nhận được, cô đều công hiến cho bang cả rồi.

Asia: “Quân tử chạy hàng à? Không phải anh rể đưa hết tiền cho chị quản rồi còn gì? Sao vẫn còn thiếu tiền vậy?!”

Diêu Viễn thở dài, tiêu tiền của người khác không thoải mái được. “Đây là hai chuyện khác nhau, chị chỉ giúp anh ta quản lý tiền bạc thôi.”

Asia: “Quân tử, chẳng phải chị vẫn muốn ôm chân đại gia sao? Giờ ôm được rồi sao lại không tiêu tiền?”

Diêu Viễn lại thở dài, đại gia này to quá, ôm chân cũng bị áp lực tâm lý ghê lắm. Hơn nữa, người đó tuyệt đối không phải loại lương thiện gì cho cam, cô cứ cảm thấy chỉ cần đi nhầm một bước thôi là coi như hết đường quay lại, từ nghèo đói lên sang giàu thì dễ, mà từ giàu sang xuống đói nghèo là khó khăn lắm đấy.

Không bao lâu sau lại có người trong bang hỏi cô còn chạy hàng làm gì? Cô cũng lười giải thích thêm, chỉ bảo chạy chơi cho vui.

Quân Lâm Thiên Hạ: “Đang chạy hàng à?”

Nhược Vi Quân Cố: “Ừ... chạy chơi thôi.”

Quân Lâm Thiên Hạ: “Chơi chán rồi, có muốn đi đánh phụ bản không?”

Nhược Vi Quân Cốt: “... Được.”

Đúng là chơi chán rồi thật, trước nay cô vốn chẳng mấy hứng thú với mấy nhiệm vụ lặp đi lặp lại trăm năm không đổi của việc chạy hàng.

Điểm tốt nhất sau khi kết hôn là, phu thê hai người có kỹ năng di chuyển trực tiếp đến chỗ nhau, không cần tọa độ, không cần chạy trên đường, chỉ cần nhấn vào “di chuyển tới chỗ phu quân/phu thê” là chớp mắt đã đến được bên cạnh đối phương.

Lúc Nhược Vi Quân Cốt di chuyển tới bên cạnh Quân Lâm Thiên Hạ đã thấy có rất nhiều người ở đó, bao gồm cả acc Thủy Thượng Tiên của chị họ và Hoa Khai.

Còn một chuyện nữa cũng nhất định phải nói rõ, chính là sau khi cô với Quân Lâm Thiên Hạ kết hôn, bang Thiên Hạ cùng Bách Hoa Đường cũng trở thành liên minh. Người bên Bách Hoa Đường đương nhiên vui mừng phát điên, trừ Diêu Viễn ra, đám còn lại bị quyền thế của đối phương mua chuộc bằng sạch rồi.

Hoa Khai: “Tiểu Quân đến rồi hả? Hê, tở có năm mơ cũng không nghĩ có ngày mình được cùng đánh phụ bản với một dàn cao thủ đứng đầu bảng xếp hạng thế này, kích động quá đi mất! Liệu có giống như tin đồn, giết quái trong chớp mắt, một đường thẳng tiến đến boss cuối rồi một kiếm giải quyết xong luôn không?”

Nhược Vi Quân Cốt: “Không đâu.”

Nếu đến cả đám boss trùm của mấy phụ bản cao cấp cũng bị người chơi giết cái vèo thì rõ ràng cái trò chơi này khỏi kiếm ăn luôn rồi.

Hoa Khai: “Đề người ta tưởng tượng tí cũng được mà!”

Nhược Vi Quân Cô: “Ồ, được rồi.” Tưởng tượng thì chẳng có gì không thể cả.

Đội đã lập xong, ba người bên Bách Hoa Đường cùng với Quân Lâm Thiên Hạ, Ngạo Thị Thương Khung, Hùng Ứng Nhất Hiệu và Lạc Hà Mãn Thiên.

Lạc Hà Mãn Thiên: “Vị này là phu nhân của Quân Lâm Thiên Hạ sao?”

Ngạo Thị Thương Khung: “Chị dâu, giới thiệu một chút, Lạc Hà Mãn Thiên là bạn cũ của bọn này, bang chủ phu nhân của bang Vân Hải.”

Diêu Viễn từng nghe đến bang Vân Hải, cũng là một bang phái lớn.

Nhược Vi Quân Cô: “Xin chào!”

Lạc Hà Mãn Thiên: “Chào cô, tôi cứ tưởng Quân Lâm sẽ ở vậy mãi chứ, không ngờ... Tóm lại, rất vui được quen biết cô, nghe nói ngoài đời cô cũng là một đại mỹ nữ nữa, chao, mỹ nữ quả nhiên vẫn được lợi hơn.”

Diêu Viễn nghe được ẩn ý đằng sau, liền nhú mày.

Thủy Thượng Tiên: “Tâm hồn em gái nhà tôi cũng đẹp lắm đấy có biết không?”

Hùng Ứng Nhất Hiệu: “Kỹ thuật của chị dâu cũng rất ok.”

Lạc Hà Mãn Thiên: “Mấy người làm gì thế, tôi cũng có nói Nhược không tốt đâu?”

Quân Lâm Thiên Hạ: “Vào phụ bản đi.”

Người dẫn đầu đã lên tiếng, đám người nào dám nói thêm. Vừa vào phụ bản, Nhược Vi Quân Cố đã nhận được tin nhắn của người dẫn đầu đó: “Lạc Hà Mãn Thiên là do Thương Khung dẫn đến.”

Một câu không đầu không đuôi, giống như trần thuật sự việc, lại tựa như lời giải thích, Diêu Viễn đọc được tự nhiên bật cười.

Anh ta nhạy cảm ghê, cô cũng chẳng nghĩ lung tung gì, chỉ có điều đối phương mới xuất hiện đã gọi cô là đại mỹ nữ gì gì đó khiến cô hơi phản cảm. Nói đi nói lại thì chẳng ai muốn người khác chỉ đề ý đến ngoại hình của mình cả.

Nội tâm mới quan trọng chứ!

Ban đầu Diêu Viễn chẳng nghĩ ngợi vẩn vơ gì, nhưng đến lúc vào phụ bản rồi, dù không muốn nghĩ lung tung cũng khó. Cái cô nàng Lạc Hà Mãn Thiên kia là mục sư phụ trách trị thương cho mọi người, thế nhưng cả đường đi cô ta chỉ chăm chăm đề ý đến Quân Lâm Thiên Hạ, người có lượng máu... cao nhất đội.

Người phải kêu cứu đầu tiên đương nhiên không phải Diêu Viễn mà là Diêu Hân Nhiên, cột máu đang cần cấp cứu: “Tôi nói này chị hai, chị cũng thêm máu cho tôi đi chứ!”

Lạc Hà Mãn Thiên: “Sorry, vừa rồi không chú ý, thêm luôn đây.”

Sau đó tình cảnh này còn lặp lại lần nữa, có điều người kêu cứu là Hùng Ứng Nhất Hiệu.

Diêu Viễn nghĩ thầm, may mà thao tác của cô cũng coi như ok, không phải mất mặt gọi cấp cứu. Đến lúc tiến vào cửa ả cuối cùng, chuẩn bị chiến đấu với boss trùm, Quân Lâm Thiên Hạ bảo mọi người tạm dừng.

Quân Lâm Thiên Hạ: “Lạc Hà Mãn Thiên, một là cô hợp tác cho tử tế, hai là rời khỏi đội ngay bây giờ đi.”

Toàn đội im thin thít.

Lạc Hà Mãn Thiên: “Xin lỗi Quân Lâm, về sau em sẽ chú ý.”

Chị họ gửi tin cho em gái: “Em có thấy con bé này thích Quân Lâm Thiên Hạ không?”

Diêu Viễn trầm nghĩ, làm gì có ai không thấy thế chứ? Có điều cô không quen bàn luận gì về người khác nên cũng chẳng đáp lời. Diêu Hân Nhiên lại gửi tin sang: “Có điều Quân Lâm Thiên Hạ cũng ngẫu ghê đó! Một là hợp tác, hai là rút! Ha ha, vui chưa? Chị ngồi xem mà còn sượng hết cả người. Chị vừa nói với Hoa Khai, cái cô ả Lạc Hà Mãn Thiên này còn không biết tốt xấu gì thì để em bảo Quân Lâm Thiên Hạ diệt luôn đi, chết dưới tay người mình ngưỡng mộ là cách hành hạ kinh khủng nhất đấy.”

Diêu Viễn đỏ mồm hôi.

Ngay giây tiếp theo, cô đã nhận được tin từ Quân Lâm Thiên Hạ: "Đừng suy nghĩ nhiều."

Cô có suy nghĩ nhiều đâu, chẳng qua là cô ta thích anh, anh thích... người khác, mà người khác đó cũng đâu thể... đi so đo với tất cả những người thích anh được, phải không? Thế thì nhỏ nhen quá, bởi vậy Diêu Viễn hào phóng đáp một câu, thậm chí còn mang ý an ủi: "Được hoan nghênh, rất tốt đấy."

Không bao lâu sau, đến lượt Ngạo Thị Thương Khung lên sàn: "Chị dâu, em xin lỗi! Em cứ tưởng Lạc Hà đã quên được Quân Lâm rồi nên mới đồng ý để cô ấy đến đánh phụ bản này. Thật ra lúc trước Lạc Hà là người của

bang bọn em, về sau, ờ, tóm lại trừ chị ra, bang chủ đại nhân không hề để ý đến những cô gái khác đâu!"

Nhược Vi Quân Cố: "Anh không cần kích động thế."

Ngạo Thị Thương Khung: "Chị dâu, em mà không kích động thì anh nhà chị sẽ băm em ra làm trăm mảnh mất, hậu quả vô cùng nghiêm trọng đấy!"

Diêu Viễn toát mồ hôi. "Được rồi, được rồi, tôi tin rồi."

Quân Lâm Thiên Hạ lại gửi tin đến: "Đánh xong boss cuối, anh dẫn em đến núi Vô Hạ dạo chơi nhé?"

Núi Vô Hạ?

Đại thần à, anh yêu thích mấy thánh địa hẹn hò của Thịnh thế đến mức nào vậy?

Mặc dù phong cảnh trong Thịnh thế được thiết kế vô cùng hùng vĩ, đẹp mắt, bình thường Diêu Viễn cũng thích cưỡi chú ngựa hồng của mình đi dạo phố ngắm phường, nhưng mà... Quân Lâm Thiên Hạ. "Có thể không đi được không, lát nữa tôi muốn xem một bộ phim."

Quân Lâm Thiên Hạ: "Ồ, vậy lát nữa cùng xem nhé?"

Diêu Viễn kinh ngạc, đôi phương nói tiếp: "Em nói em định xem phim gì, anh cũng xem, cùng xem đi."

Diêu Viễn: "..."

Vừa định thở phào, cứ y như rằng, vừa mới "định" thôi là quả bom khác to hơn đã bay sang.

Quân Lâm Thiên Hạ: "Đợi lát nữa, có muốn chat video luôn không?"

Nhược Vi Quân Cố: "Hả?"

Quân Lâm Thiên Hạ: "Đùa thôi."

Chưa đợi Diêu Viễn hoàn hồn sau mấy đợt phong ba bão táp, Ngạo Thị Thương Khung lại nhắn tin sang: "Đúng rồi, chị dâu này, em đã nói với chị là lão đại rất đẹp trai chưa, thật đấy, cực kì đẹp trai luôn!"

Câu cuối cùng, Diêu Viễn không phân tích được là ý của người nào đó, hay là Ngạo Thị Thương Khung thật sự "đúng rồi" đột nhiên nhớ tới vậy?

Nói tóm lại, yêu đương qua mạng với đại thần lạnh lùng, cao ngạo rất là tổn hại tinh thần.

Trong tiềm thức, Diêu Viễn đã xác định bọn họ đang yêu đương rồi (yêu qua mạng cũng là yêu!).

Sau khi boss trùm ngã xuống, bàn tay vàng Ngạo Thị Thương Khung lên nhật vật phẩm. Lần này, đồ boss không có gì đặc biệt, ba bên chia xong, cũng có thể nói là hai bên, bởi vì toàn bộ phần của bang Thiên Hạ đều tặng hết cho Bách Hoa Đường của chị dâu. Lúc Ngạo Thị Thương Khung chuyển đồ cho Nhược Vi Quân Cố còn bổ sung một câu: "Chị dâu, em đóng gói luôn số quà mừng tân hôn lần trước bọn em chưa kịp tặng cho chị trong này luôn rồi, chúc chị và bang chủ bọn em tân hôn hạnh phúc!"

Còn có vụ này nữa sao?

Nhược Vi Quân Cố: "Không sao đâu, không tặng cũng không sao cả."

Quân Lâm Thiên Hạ: "Nhận đi, của ít lòng nhiều."

Diêu Viễn nhìn chăm chăm hai chữ “lòng nhiều”, vị bang chủ nào đó à, anh cứ nhất định phải... tích cực lặp đi lặp lại, nhấn mạnh liên tục như vậy sao?

Đây mới gọi là giết người trong nháy mắt, lại còn là một mũi tên trúng hai con nhạn nữa.

Hệ thống Đội ngũ thông báo: Lạc Hà Mãn Thiên rời khỏi đội.

Ế, một mũi tên trúng ba con nhạn luôn?

Đánh xong phụ bản cũng đã là chín giờ tối, đợi đến lúc xem hết phim chắc cũng phải mười một giờ. Diêu Viễn chào mọi người trong đội, bảo mình thoát luôn, mọi người lập tức thắc mắc sao thoát sớm thế, đêm mới bắt đầu thôi mà!

Nhược Vi Quân Cố: “Sáng mai còn có tiết, phải dậy sớm.”

Hùng Ung Nhất Hiệu: “Chị dâu là giảng viên đại học thật à? Em mới học đại học năm hai thôi, cảm thấy cứ... Hi hi, trước nay chưa từng chơi game với giáo viên bao giờ.”

Hoa Khai: “Tiểu Quân là giáo viên? Lại còn là giảng viên đại học? Toát mồ hôi, giờ tớ mới biết á! Nhắc mới nhớ, Tiên Tiên, chẳng phải cậu nói cậu mới hai mươi bảy mùa hoa nở thôi sao? Thế em gái cậu bao nhiêu tuổi?”

Thủy Thượng Tiên: “Em gái tớ kém tớ hai tuổi.”

Ngạo Thị Thương Khung: “Hai mươi lăm à, hê hê, vậy là nhỏ hơn bang chủ nhà bọn này ba tuổi.”

Thủy Thượng Tiên: “Hả? Quân Lâm bang chủ hai mươi tám à, vừa hay, đúng thời điểm cường tráng đó.”

Hùng Ứng Nhất Hiệu: “Sặc!”

Ngạo Thị Thương Khung: “Ha ha, đúng thế, vừa hay đúng thời gian nào đó.”

Nhược Vi Quân Cốt: “Tôi thoát đây, mọi người cứ nói chuyện tiếp nhé!”

Mặt hơi nóng rồi, cái đề tài này thật đúng là... Mà cái vị bang chủ nào đó lúc này lại không lên khóa mic mấy người kia, chẳng phải trước nay vẫn là “theo ta thì sống, nghịch ta thì chết” sao? Ngay giây sau, Ngạo Thị Thương Khung đã nhắn tin đến: “Chị dâu, em bị anh nhà chị giải quyết rồi, cầu an ủi.”

“...”

Quân Lâm Thiên Hạ: “Mai em phải dậy sớm, xem hết phim thì nghỉ sớm đi.”

Giết người xong còn quay lại dặn dò bạn nghỉ ngơi sớm... Diêu Viễn đột nhiên cảm thấy đáng yêu ghê cơ! Ồ, hóa ra bản chất cô lại là người tà ác thế à?

Nhược Vi Quân Cốt: “Ừ, anh cũng thế.”

Quân Lâm Thiên Hạ: “Tuần sau anh sẽ đến thành phố Giang Ninh công tác.”

Diêu Viễn chớp chớp mắt, lại tiếp tục chớp chớp mắt, cô không có đọc nhầm, thành phố Giang Ninh, đó chẳng phải là thành phố cô đang sống sao... Tim cô lại đập rộn ràng...

Quân Lâm Thiên Hạ: “Anh sẽ ở lại đó một đêm. Em muốn gặp mặt không?”

Đột nhiên nghĩ tới câu “vừa hay đúng thời điểm cường tráng”, Diêu Viễn trả lời dứt khoát: “Em là người rất truyền thống!”

Quân Lâm Thiên Hạ: “...”

Lần đầu tiên nhìn thấy dấu ba chấm từ Quân Lâm Thiên Hạ, sau đó Diêu Viễn mới giật mình hoàn hồn, xấu hổ muốn chết! Lúc này điện thoại bên cạnh bỗng đổ chuông cô chẳng thèm nhìn xem số của ai đã bắt máy.

“Xin chào!”

“Chào em!” Một giọng đàn ông đầy sức hút, hơi quen quen, nhìn lại màn hình, đầu óc Diêu Viễn lập tức choáng váng. Giọng nói ở đầu máy bên kia còn mang ý cười: “Lúc nãy anh nghĩ, không biết câu đầu tiên em nói sẽ là gì đây? “Xin chào”, cũng tốt.”

“...”

“Nhận được điện thoại của anh, em rất bất ngờ đúng không?” Giọng nói quyền rũ kia vẫn rất ung dung, từ tốn.

“Khụ, cũng tạm.”

“Cũng tạm là được rồi.” Từ tốn, ung dung... giống như đang quyền rũ người ta?

Diêu Viễn nhẹ giọng hỏi: “Anh gọi đến có chuyện gì không?”

“Không có chuyện gì.” Anh nói. “Chẳng qua anh muốn gọi điện cho em, anh muốn làm thế từ rất lâu rồi. Còn nữa, tuần sau anh đến thành phố Giang

Ninh, việc chúng ta có thể gặp nhau không do em quyết định.”

“...”

“Được rồi, em xem phim đi.”

Thế này làm sao mà xem phim được nữa chứ?

Anh ta chào tạm biệt, cô “ừ” một tiếng. Dập điện thoại rồi, lâu ơi là lâu sau đó, vẻ mặt của Diêu Viễn trước màn hình vẫn như thế này (o_o)

Hôm sau Diêu Viễn đến trường, lúc ngồi trên xe buýt, mắt cô thâm quầng, bác gái ngồi bên cạnh nhìn cô một cái rồi bảo: “Cô gái à, áo khoác cháu mặc trái rồi kìa.”

Sau khi Diêu Viễn mặc lại chiếc áo khoác không cỡ xong thì bị người ngồi ghé sau vỗ vai. Cô quay đầu lại, đối phương liền cất tiếng: “Diêu Viễn, đúng là cậu thật này!” Người đàn ông có vẻ ngoài thư sinh cười, nói tiếp: “Vừa rồi tớ còn không chắc, cậu cắt tóc rồi, nhìn... thay đổi nhiều quá.”

“À, đúng thế.” Từ lúc ra nước ngoài học, cô bắt đầu để tóc ngắn luôn cho tiện.

Đối phương hỏi: “Cậu về nước lúc nào thế? Bây giờ đang làm ở đâu rồi?”

Diêu Viễn đáp lời, người đó lại cười. “Về trường cũ à, tốt thế.”

“Ừ, cũng tạm.” Diêu Viễn đột nhiên nhớ đến câu “cũng tạm là được rồi” của người nào đó, bất giác lắc đầu. Tối qua cô nghĩ cả tối rồi, giờ còn nghĩ gì nữa, chết mất.

Đối phương lại hỏi: “Cậu vẫn đi xe buýt đến trường à? Sao trước giờ tớ chưa gặp lần nào nhỉ?”

Thật ra Diêu Viễn không thích nói chuyện với người khác trên xe buýt, nhưng gặp bạn cũ mà ngó lơ thì cũng không phải, đành câu được câu chăng trả lời đại khái. Còn chuyện lúc trước đối phương chưa từng gặp cô là bởi đây là lần đầu tiên cô đi tuyến xe này, bình thường đều đi bộ đến trường, dù sao đi bộ cũng mất tầm hai mươi phút chứ mấy, coi như tập thể dục luôn.

Diêu Viễn xuống xe trước. Trước khi cô xuống, đối phương còn hỏi xin số điện thoại. Lúc ra nước ngoài cô đã đổi số, lúc về lại đổi tiếp lần nữa, bây giờ người có thể liên lạc với cô cũng chỉ có người nhà và các đồng nghiệp trong trường đại học, còn có... Quân Lâm Thiên Hạ mà thôi.

Diêu Viễn xuống xe, nhìn bạn học cũ Trần Đông Dương ngồi bên cửa sổ vẫy tay chào mình. Đi đến cổng trường rồi Diêu Viễn mới giật mình nhớ lại, hình như người này từng có “tin đồn tình cảm” với cô. Nghe nói lúc trước cô thường xuyên ngồi bên sân bóng rổ chăm chú nhìn nam sinh rục rịch nhất, sôi nổi nhất ném bóng vào rổ, nam sinh ấy chính là Trần Đông Dương.

Cô lại lần nữa phải cảm khái, trí tưởng tượng của con người đúng là không gì là không thể. Cô chẳng qua chỉ đang nhìn quả bóng rổ đó thôi mà. Chẳng phải xem bóng rổ thì ánh mắt đều nhìn theo bóng sao? Mà tại sao lại cứ đồn về cô chứ không phải ai đó cũng đang ngồi xem ở sân bóng chứ?

Tính ra thì từ nhỏ tới giờ, Diêu Viễn đã không ít lần trở thành nhân vật chính trong những tin đồn nhảm. Người đẹp quả nhiên lắm thị phi.

Nhưng Diêu Viễn lại cảm thấy, cô dù có nằm yên cũng trúng đạn nữa!

Đang ở trường thì nhận được điện thoại của chị họ, cô lên tiếng trước: “Em nói trước giờ em chưa từng yêu đương gì, có phải chẳng ai tin không?”

“Chị tin.” Bà chị họ trả lời qua loa lấy lệ, sau đó bắt đầu nói chuyện của mình: “Tôi qua bang bạn mình với bên Thiên Hạ nói chuyện vui vẻ, náo nhiệt cực kì, em ngủ sớm tiếc ghê ấy.”

Hình như cả tôi qua cô có ngủ được đâu?

Diêu Hân Nhiên nói tiếp: “Bang Thiên Hạ đều biết em ở thành phố Giang Ninh, sau đó mọi người nói chuyện huyền thuyên một hồi thì phát hiện số người ở thành phố này không ít tí nào, thế là đề nghị tuần sau tổ chức một cuộc họp mặt, có phải rất hào hứng không?”

Trước tiên chưa nhắc đến việc cô chẳng hào hứng chút nào, cái việc “thành phố Giang Ninh”, “tuần sau”, “họp mặt” và cái vụ người nào đó nói “thành phố Giang Ninh”, “tuần sau”, “gặp mặt” là vô tình trùng hợp hay có người đứng sau giật dây đây? Vấn đề này đúng là cần phải suy nghĩ cẩn thận.

“Ai đưa ra ý kiến gặp mặt?”

“Bạn trên mạng chứ ai.”

“Ai trong đám đó?”

“Đi Đâu Về Đâu, cậu nhóc đó vô cùng nhiệt tình, đến lịch trình thăm quan thành phố Giang Ninh nguyên ngày hôm đó cũng sắp xếp xong luôn rồi. Đầu tiên là hẹn nhau ở đài phun nước quảng trường Vạn Đạt, sau đó đi ăn, rồi đi thăm quan công viên thực vật, ra bờ biển ngắm hải đăng, chính là chỗ lúc nhỏ bọn mình hay đi nhặt vỏ sò ấy. Ăn tối xong thì đi hát karaoke, cuối cùng đi dạo chợ đêm.”

“...”

“Có điều bang chủ nhà bọn họ, cũng chính là phu quân Quân Lâm Thiên Hạ của em hình như không tham gia.”

“Anh ta không đi?”

Hóa ra là cô nghĩ nhiều thật? Diêu Viễn hơi hồi hận, nghi ngờ người ta, người ta thật sự chỉ đến công tác thôi sao?

Còn việc vị bang chủ nào đó có trong sách thật không thì chỉ có trời biết, người đó biết mà thôi.

Bởi vậy tối hôm đó, cô bạn Diêu Viễn không đi guốc trong bụng ông trời ôm tâm tình muốn chuộc lỗi vừa lên mạng đã chủ động gọi Quân Lâm Thiên hạ: “Anh có bận không?”

Quân Lâm Thiên Hạ: “Không bận, đang đợi em.”

Nhược Vi Quân Cố: “... Có muốn đi dạo ở núi Vô Hạ không?”

Quân Lâm Thiên Hạ: “Được.”

Sau đó hai người gặp mặt, cùng cưỡi Bạch hổ. Trong quá trình thưởng thức phong cảnh, Diêu Viễn nhớ ra linh thú mà Quân Lâm Thiên Hạ tặng cho cô còn chưa gọi ra bao giờ, lần sau phải thả nó ra, sau đó cùng anh ta sánh vai phóng song song, mặc sức tiêu dao giang hồ. Diêu Viễn nghĩ thế nào nói thế đó, cuối cùng chỉ nhận được hai chữ từ phía đại thần: “Không được.”

Thưởng thức phong cảnh? Mặc sức tiêu dao giang hồ? No no no, thứ mà vị bang chủ nào đó muốn chỉ là “cùng cưỡi” mà thôi.

Diêu Viễn nhìn khung cảnh trên màn hình, cảm thấy mối quan hệ giữa cô với Quân Lâm Thiên Hạ tiến triển quá nhanh. Mặc dù chỉ là trong game

nhưng vẫn cảm thấy mức độ “hâm nóng tình cảm” này cứ như ngòi hỏa tiễn ấy, xoạch một cái đã tay nắm tay du ngoạn giang hồ rồi.

Hẹn hò xong lại bị chị họ gọi lên phòng YY của nhóm liên minh.

Ôn Như Ngọc: “Chị dâu đến rồi.”

Cục Cung Ngoan: “Chị dâu, chị dâu, cầu ảnh chụp!”

Hoa Khai: “Đúng đó, tôi cũng chưa thấy hình Tiểu Quân bao giờ!”

Cục Cung Ngoan: “Nói ra thì nhìn chị Hoa Khai cũng rất trong sáng, hiền lành, tóc dài ơi là dài, ngưỡng mộ quá.”

Hoa Khai: “Trong sáng, hiền lành? Cái cụm từ này cách tôi xa lắm lắm lắm, còn về tóc thì người ta nuôi bao nhiêu năm rồi đấy!”

Hùng Ưng Nhất Hiệu: “Hôm nay thật sung sướng, nhìn thấy bao nhiêu mỹ nữ!”

Diêu Hân Nhiên bảo Diêu Viễn trượt lên xem nhật ký nói chuyện, Diêu Viễn làm theo mới phát hiện Hoa Khai và hai cô bé nữa bên bang Thiên Hạ đã tung ảnh lên rồi.

Thủy Thượng Tiên: “Chuẩn bị sẵn tinh thần đi, bọn họ thèm muốn ảnh của em lắm đấy!”

Diêu Viễn: “...”

Có điều nói thật thì, bộ dạng của Hoa Khai nhìn hiền thực, dịu dàng hơn cô tưởng nhiều. Trước nay cô cứ nghĩ cô bạn này thuộc dạng già dặn, sỏi đời cơ, dù sao bình thường nói chuyện, câu cửa miệng của cô ấy cũng là kiểu: “Đồ chết tiệt nhà mày, muốn ăn đòn hả” mà.

Hùng Ung Nhất Hiệu: “Lại lần nữa nhỏ giọng lên tiếng cầu ảnh chị dâu!”

Cục Cung Ngoan: “Cầu ảnh chị dâu!”

Sau đó là một loạt người cùng lên tiếng, bao gồm cả người cùng bang phái với Diêu Viễn.

Thủy Diệu Ca Dao: “Náo nhiệt quá, đang nói chuyện gì vậy?”

Cục Cung Ngoan: “Chị Thủy Diệu lên rồi? Lâu lắm không thấy chị rồi đấy.”

Thủy Diệu Ca Dao: “Ừ, dạo gần đây hơi bận.”

Sự xuất hiện của Thủy Diệu Ca Dao rất cuộc cũng chuyển được đề tài “cầu ảnh chị dâu” sang hướng khác. Diêu Viễn thở phào một hơi, sau đó nhìn thấy Thủy Diệu Ca Dao hỏi mọi người đang nói chuyện gì? Sau đó thiên hạ đệ nhất mỹ nhân cũng gửi vài cái ảnh của mình lên, bức nào bức nấy đều xinh đẹp cả.

Diêu Viễn nhìn mọi người tán thưởng một hồi. Thân là người ngoài cuộc đứng xem đương nhiên chỉ thấy hạnh phúc chứ chẳng có áp lực gì. Thế nhưng trong một đám những lời tán thưởng vẻ đẹp của Thủy Diệu Ca Dao, Diêu Viễn lại nhìn thấy có người lợi ngược dòng. Đi Đâu Về Đâu: “Thật ra tôi chỉ muốn nói, chị dâu còn đẹp hơn nhiều...”

Diêu Viễn suýt nữa thì đứng bật dậy, xắn tay áo lên!

Hoa Khai: “Xem ra vị trí đệ nhất mỹ nhân phải nhường ngôi rồi.”

Lạc Thủy: “Cật lực cầu ảnh chị dâu!!”

N người phụ họa, đến cả Thủy Diệu Ca Dao cũng nói: “He he, cầu vồng.”

Câu nói này của Thủy Diệu Ca Dao có vài phần khiêu khích nhưng Diêu Viễn thật sự cảm thấy mấy vụ “độ sắc đẹp” này thật quá vô vị, đây đâu phải thi Hoa hậu Hoàn vũ, ít ra thắng cái đó còn được hai trăm nghìn đô la Mỹ chứ!

Hoa Khai gửi tin nhắn riêng cho cô: “Cô ta cũng tự tin ghê chứ, có bản lĩnh thì đừng đăng mấy cái ảnh đã chỉnh sửa như thế. Mặc dù chị đây bây giờ chỉ mở tiệm bán hoa thôi nhưng dù thế nào năm đó cũng tốt nghiệp khoa Information Technology ra, liếc mắt một cái cũng biết ảnh đã qua chỉnh sửa chưa, còn tưởng không ai nhận ra ảnh mình đã sửa hả? Buồn cười!”

Hoa Khai: “Tiểu Quân này, ảnh của cậu có cần tớ chỉnh sửa giúp tí không? Đem ra đập bẹp con bé kia đi, ngồi lên bảo vệ thiên hạ đệ nhất mỹ nhân luôn!”

Nhược Vi Quân Cô: “Tả hộ pháp, bình tĩnh.”

Hoa Khai: “...”

Diêu Viễn nhìn kênh chính, mọi người vẫn đang cần mẫn, chăm chỉ xin ảnh, dường như không có ý định bỏ qua, phải làm sao đây?

Sau đó, Diêu Viễn bỗng nhiên nhìn thấy một câu khiến cô nảy sinh ý tưởng. Cục Cung Ngao: “Tôi có thể nhờ giọng nói là tôi muốn xem ảnh của lão đại không?”

Nhược Vi Quân Cô: “Khụ, cũng cầu ảnh lão đại nhà mấy người.”

Mọi người vẫn nói chuyện theo quán tính hai giây, sau đó toàn bộ màn hình đều là những tiếng cảm thán liên tục mãi không dứt.

Cục Cung Ngoan: “Ôi ôi ôi ôi ôi!”

Hùng Ưng Nhất Hiệu: “Chị dâu oai dũng!!!”

Ôn Như Ngọc: “Chị dâu oai dũng, tuyệt đôi đây!”

Hoa Khai: “Tiểu Quân lại lấy về “đáng eo” ra xài rồi, sặc”

Đây không phải là lấy về đáng yêu ra xài, mà là lấy... chồng ra xài.

Quân Lâm Thiên Hạ nãy giờ im lặng rút cuộc cũng cất lời vàng: “Muốn xem hình của anh?”

Cục Cung Ngoan: “Vâng vâng vâng vâng vâng vâng!!!”

Quân Lâm Thiên Hạ: “Tôi không hỏi mấy người.”

Diêu Viễn toát mồ hôi, lúc nãy chẳng qua muốn đánh lạc hướng hỏa lực đối phương thôi mà, không ngờ hậu quả lại... Bây giờ, có phải cô đang tìm chết không đây trời?

Nhược Vi Quân Cốc: “Cũng không bắt buộc.”

Cục Cung Ngoan: “Nhất định phải bắt buộc chứ, chị dâu!”

Hoa Khai: “Bắt buộc+1!”

Cục Cung Ngoan: “Cơ hội đến không được để vuột mất, thời cơ không quay trở lại đâu, chị dâu lên đi, xin chị đây!”

Hùng Ưng Nhất Hiệu: “Cầu lên!”

Sao cô cứ cảm thấy có gì đó không ổn vậy trời?

Quân Lâm Thiên Hạ: “Muốn sao?”

Anh có cần phối hợp quá như vậy không?

Quần chúng: “Chị dâu muốn!”

Áp lực quá lớn, bàn tay run rẩy cuối cùng cũng gõ ra một chữ: “Ừ.”

Đây chính là thời khắc mang tính lịch sử!

Quần chúng nín thở chờ đợi, Quân Lâm Thiên Hạ gửi ảnh lên, bức ảnh dần dần hiện rõ, quần chúng lập tức đàn thối.

Một bức ảnh trẻ con, chắc chắn không quá sáu tháng tuổi, quần trong tã đỏ, trên tã còn thêu một hoa văn gì đó vừa giống hoa lại vừa giống một loại phù hiệu. Đứa bé đang mở to mắt nhìn máy ảnh, hơi hé miệng cười, mi mắt rõ ràng, sống mũi đã có thể nhận ra là rất thẳng, da trắng như tuyết, môi đỏ như máu, mái tóc đen như gỗ mun... khụ, tóm lại đứa bé này nhìn đẹp không thể đẹp hơn nữa!

Cục Cưng Ngoan: “Đây là bang chủ lúc nhỏ hả? Ui ui ui, yêu quá đi!!! Tôi không đỡ được rồi!!!”

Giữa một dàn những câu đáng yêu, dễ thương liên tục được tung lên, quần chúng đã hoàn toàn quên mất thứ bọn họ muốn xin hẳn là ảnh bang chủ lúc đã lớn chứ không phải ảnh trẻ sơ sinh như thế này.

Ôn Như Ngọc thật sự, thật sự rất muốn nhắc nhở bọn họ một tiếng, rằng nguyên tắc của mấy người đầu mắt rồi hả?

Diêu Viễn cũng đang cảm thán đứa bé này quá là đáng yêu thì ngay giây sau lại nhận được tin nhắn của ai kia. Quân Lâm Thiên Hạ: “Anh đã hy sinh nhan sắc bản thân rồi, có phải em cũng nên đền bù cho anh chút gì không?”

Tính cách chẳng đáng yêu tẹo nào.

Làn sóng xin ảnh đã trôi qua như thế. Diêu Viễn lưu bức ảnh đứa bé kia vào máy, có lúc còn nghĩ không biết sau này con mình có đáng yêu được như thế không nữa?

Đáp án là, chỉ có hơn chứ không có kém.

Đương nhiên, đó là chuyện về sau.

Sắp đến tháng Mười hai, thời tiết dần dần chuyển lạnh nhưng không khí trong trò chơi thì vẫn nóng hừng hực. Một ngày nay bọn họ chỉ bàn luận về buổi gặp mặt sắp tới ở Giang Ninh. Ban đầu Diêu Viễn định không tham gia, nhưng sau đó nghe nói ngày vị bang chủ nào đó đến công tác cũng trùng đúng vào ngày gặp mặt thì cô lập tức đăng ký. Không cần phải tìm cơ từ chối gặp mặt anh ta nữa, chọn một trong hai, đơn giản, nhanh gọn.

Diêu Viễn đăng ký tham gia, đám người Ôn Như Ngọc, Hùng Ứng Nhất Hiệu, Thủy Diệu Ca Dao ở một nơi cách thành phố Giang Ninh khá xa cũng đăng ký, thế là kéo theo một loạt người không sống ở Giang Ninh tham gia, cuối cùng tổng số người đăng ký tham dự lần họp mặt này lên tới ba mươi ba người, quy mô cũng rất hoành tráng.

Thật ra, lần họp mặt này có rất nhiều người Diêu Viễn hoàn toàn không quen biết, đều là thành viên của bang Thiên Hạ. Trong bang Thiên Hạ, trừ mấy thành viên nguyên lão cô tiếp xúc tương đối nhiều ra, phần còn lại hầu như chưa từng nói chuyện, chủ yếu đều là cô “bị nói” là chính.

Có điều quen hay không không quan trọng, mục đích chủ yếu của cô là tránh gặp mặt người nào đó, chỉ cần đạt được mục đích là được rồi.

Tại sao Diêu mỹ nhân lại sợ gặp Giang bang chủ như thế? Chẳng qua là do vấn đề khả năng chiến đấu thôi, trong lòng Diêu Viễn luôn nghĩ, cô thà một địch một trăm còn hơn chơi một chọi một với anh ta.

Thế nhưng đồng chí Diêu Viễn này, đồng chí không thấy “trùng đúng vào ngày họp mặt” gì gì đó, rất cần phải suy nghĩ kiêm suy đoán một chút sao? Chân tướng đằng sau quá là rõ ràng luôn ấy!

Ôn Như Ngọc đăng ký ăn theo Diêu Viễn không ngừng lắc đầu. “Họ Giang kia, cậu giỏi thật!”

Diêu Viễn gặp lại Trần Đông Dương dưới sân tòa nhà văn phòng ở trường. Cô vô cùng bất ngờ, đi đến chào hỏi: “Trùng hợp quá, lại gặp nhau rồi.”

Trần Đông Dương cười. “Tớ có ý đến tìm cậu đấy, đứng đây đợi cả nửa ngày rồi.”

Diêu Viễn ngạc nhiên: “Tìm tớ? Sao không gọi điện thoại cho tớ?” Chẳng phải đã xin số điện thoại rồi sao?

Đối phương đáp: “Số cậu cho tớ bị sai.”

Diêu Viễn lúng túng, nói là vô tình thôi thì liệu người ta có tin không nhỉ?

Trần Đông Dương: “Tìm chỗ nào ngồi một lát nhé? Tớ có chuyện muốn nói với cậu.”

Diêu Viễn nghĩ cô với Trần Đông Dương cũng không thân thiết lắm, biết nói chuyện gì được? Có điều nể tình bạn học, mà đôi phương đã mời thế rồi, từ chối cũng không phải, cô bèn gật đầu. “Tớ định đi ăn com bây giờ, cậu đã ăn chưa?”

“Chưa.”

Hai người liền đến một nhà ăn nhỏ nhưng rất đặc biệt ở gần trường, gọi hai suất com rang với hai cốc nước rồi ngồi nói chuyện. Có điều chủ yếu là Trần Đông Dương nói, Diêu Viễn nghe, chẳng qua chỉ là bởi bụng đói, com vừa lên là Diêu Viễn đã ngồi ăn, thi thoảng gật đầu cho có lệ. Nói ra thì Diêu Viễn cũng thấy rất khó hiểu, cậu bạn cũ này rốt cuộc tìm cô làm gì? Đến buôn chuyện thời tiết Toronto với cô sao?

Ăn xong bữa com, Diêu Viễn đang định gọi phục vụ tính tiền thì người đôi diện đã rút ví ra, nói cậu ta mời. Diêu Viễn thấy người ta có thành ý thì cũng không tranh giành, chỉ nói cảm ơn.

Trần Đông Dương: “Đừng khách sáo. Diêu Viễn này, cậu đã có bạn trai chưa?”

“Hả?”

“Ờ nghĩ, nếu cậu vẫn chưa có bạn trai... cậu thấy tớ thế nào?”

Hóa ra nội dung chính để dành đến tận sau cùng cơ à? Diêu Viễn ngân ra. “Tớ vừa kết hôn rồi.”

Trần Đông Dương cứng người, sau đó nhú mày, mở miệng định nói gì đó, cuối cùng lại chỉ cười. “Thế à?!”

Mà Diêu Viễn nói câu vừa rồi cũng là miệng nhanh hơn não mà thôi, giờ nghĩ lại bản thân cô cũng thấy choáng. Xem ra cái vụ “kết hôn” này đã để

lại một nỗi ám ảnh không nhỏ trong lòng cô, tiềm thức đã nhận định bản thân là gái có chồng luôn rồi sao?

Trần Đông Dương đứng lên. “Thật ngại quá, làm phiền cậu rồi”, sau đó chào cô rồi quay người đi mất. Dường như cậu ta hơi tức giận? Diêu Viễn nhìn theo bóng lưng cậu ta, vốn muốn giải thích rằng vừa rồi chỉ là lỡ lời thôi nhưng như thế có tính là vô tình mà thành công, hay phải nói là thuận nước đẩy thuyền, nói dối với dụng ý tốt?

Lúc này điện thoại lại báo cáo tin nhắn nhưng tin nhắn hoàn toàn không có chữ nào, chỉ có duy nhất một dấu “?” trên màn hình.

Số nhắn đến là số lạ nhưng là số của vùng này, Diêu viễn nghĩ trước bữa ăn Trần Đông Dương có nói muốn xin số điện thoại chính xác của cô nên ý nghĩ đầu tiên của cô là, số điện thoại này hẳn là của Trần Đông Dương.

Cô nghĩ một lúc rồi nhắn lại: “Thật sự rất xin lỗi, tớ đã có người yêu rồi. Cậu rất tốt, đánh bóng rổ cũng tuyệt, tớ tin là cậu nhất định sẽ tìm thấy một người còn tốt hơn tớ.”

Hồi lâu sau, đối phương vẫn không đáp lại. Diêu Viễn nghĩ, dù lúc đầu cậu ta không tin cách nói “đã kết hôn” thì giờ chắc cũng đã hiểu đại khái rồi chứ? Đến lúc cô rời khỏi quán ăn thì điện thoại lại đổ chuông, vẫn là số máy lạ đó. Diêu Viễn nhận điện, đối phương hỏi: “Có người tỏ tình với em?”

Giọng nói này rõ ràng không phải giọng của Trần Đông Dương, giọng Trần Đông Dương không trầm thấp thế này, mà hơi giống... giống... “Quân Lâm Thiên Hạ?”

“Ừ.”

Diêu Viễn nhìn trời.

“Có người tỏ tình với em?” Đối phương nhẹ nhàng bình thản lặp lại lần nữa.

Diêu Viễn vô cùng lúng túng. “Cũng không đến mức thế.”

“Cậu ta làm gì?”

“Không rõ nữa.”

“Mấy tuổi?”

“Chắc bằng tuổi em.”

“Có đẹp trai bằng anh không?”

Anh hai à, hình như tôi còn chưa nhìn thấy anh nữa mà? Người có trí tưởng tượng phong phú cỡ nào cũng không thể từ một tấm ảnh sơ sinh mà vẽ ra được bộ dạng hiện giờ của anh đâu. “Chuyện này, chắc là do em nghĩ nhiều thôi, có phải anh... đang ghen không thế?”

Người ở đầu máy bên kia im lặng một lát, sau đó “ừ” một tiếng rõ ràng, dứt khoát, tấn công thẳng vào não Diêu mỹ nhân. Có nghi ngờ thì nghĩ trong đầu là được rồi, hỏi ra làm gì chứ, giờ thì ngại chưa? Đỏ mặt chưa?

Giang thiếu gia hỏi: “Tôi nay em có rảnh không?”

“Để làm gì?”

“Chat video.”

“Sao lại nhắc đến đề tài này nữa rồi?”

Giọng nói đầy sức hớp dẫn kia lại lên tiếng: “Tránh đêm dài lắm mộng, bởi vì chỉ cần em nhìn thấy anh rồi là sẽ chẳng thềm liếc mắt nhìn người khác nữa đâu.”

Phải nói là vị bang chủ nhà này chẳng coi ai ra gì hay tứ hải chẳng đề trong mắt hay là chẳng có cái quái gì trong mắt luôn đây?

“Anh tự cao quá rồi.” Thân là người vun trồng mầm non đất nước, Diêu Viễn nghiêm khắc phê bình.

“Không, anh chỉ nhát gan thôi.”

“...”

Trước khi đập máy, Diêu Viễn còn nghĩ đến một chuyện, vị đại thần này đang yên đang lành sao tự nhiên lại đổi số điện thoại vậy? Nếu không thì đã chẳng dẫn đến vụ nhầm lẫn vừa rồi.

Giang bang chủ nói: “Vi tương lai dài hạn phía trước.”

“Không phải chỉ là kết hôn trong trò chơi thôi sao, có phải kết hôn thật ngoài đời đâu, kinh ngạc, choáng váng thế làm gì?” Giờ nghĩ lại mới thấy cái suy nghĩ này nông cạn đến nhường nào!

Diêu Viễn cảm thấy áp lực trên vai mình càng lúc càng nặng nề, từ trong game cho đến ngoài đời, sao người đó vượt qua tự nhiên, thuận lợi, lại còn hoàn toàn không chút do dự như thế chứ?

Cứ nghĩ đến việc buổi tối phải chat video là cô lại thấy tim đập thình thịch.

Thế nhưng tối hôm đó, việc này cũng không thành. Diêu Viễn nhận được tin của đối phương báo có một vụ ăn uống xã giao không từ chối được, chắc phải rất muộn mới xong nên cô không cần đợi nữa.

Diêu Viên cười tươi như hoa ra vẻ tiếc nuối. “Không sao, không sao, sau này vẫn còn cơ hội mà.”

Dường như nhận ra được vẻ như trút bỏ được gánh nặng thể hiện rõ qua ngữ điệu của cô, người đàn ông kia chỉ cười. “Vậy em nghỉ ngơi sớm đi.” Nhìn thấy được nhưng không sờ được, thà không nhìn thấy còn hơn. Thứ anh muốn là vừa được nhìn vừa được chạm vào cơ.

7

Lần đầu tham gia một buổi offline

Buổi họp mặt tổ chức vào thứ Bảy, vì là cuối tuần nên mọi người cũng dễ sắp xếp thời gian hơn. Buổi tối hôm trước, cũng tức là tối thứ Sáu, kênh Liên minh sôi nổi vô cùng.

Lạc Thủy: “Lão đại không lên, chị dâu có mặt, phu nhân đôi nội lại cả đôi ngoại nữa sao?”

Ngạo Thị Thương Khung: “Cũng không nói chắc được đâu, nếu sau này chị dâu kết hôn với bang chủ rồi thì...”

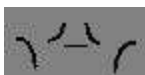
Đi Đâu Về Đâu: “Chị dâu chẳng phải đã kết hôn với bang chủ rồi còn gì?”

Ngạo Thị Thương Khung: “Trẻ con như cậu thì không hiểu được đâu.”

Đi Đâu Về Đâu: “Ai là trẻ con?! Anh đây cũng hai mươi rồi đấy, hai mươi rồi!”

Ngạo Thị Thương Khung: “Trẻ con nhà ai thế này? Đầu óc như này rồi mà còn không lo quản nó đi.”

Đi Đâu Về Đâu: “...”

Huyết Sa: “Chẳng phải lão đại bảo ngày hôm đó cũng đến thành phố Giang Ninh còn gì? Sao không đến tụ tập với bọn mình luôn?”

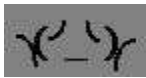

Ngạo Thị Thương Khung: “Lão đại bận mà!”

Tôi Là Người Qua Đường: “Nói thật chứ, Tiểu Thương ca, rốt cuộc anh với lão đại làm công việc gì thế? Bọn tôi tò mò lắm đấy. Tôi thấy bình thường hai người cũng có chơi mấy đâu, đặc biệt là lão đại, thần long thấy đầu không thấy đuôi, thế nhưng lại cứ ở lì trên bảng xếp hạng không đi đâu, quá là thần kì! Thương ca, anh nói thật xem nào, có phải anh với bang chủ là lãnh đạo công ty game không hả? Lão đại là ông chủ hay con cháu của chủ công ty game đúng không?”

Ngạo Thị Thương Khung: “Cậu không biết lúc cậu đi ngủ còn có những người gọi là “cày thuê” chăm chỉ làm việc hả?”

Quần chúng: “...”

Ngạo Thị Thương Khung: “Còn tại sao vẫn cứ đứng mãi ở vị trí đầu bảng thì việc này chẳng phải quá rõ ràng sao, đàn ông trong nóng ngoài lạnh, tâm tư sâu sắc nó chính là như vậy đó!”

Huyết Sa: “Hôm nay bang chủ không lên đâu đúng không?”

Ngạo Thị Thương Khung: “Sa Sa, sao em biết?”

Ôn Như Ngọc: “Miệng lưỡi cậu bán đứng cậu rồi.”

Ngạo Thị Thương Khung: “Khụ, cậu cũng vậy còn gì!”

Lạc Thủy: “Xem ra bang chủ đúng là uy quyền ghê, Như Ngọc với Thương Khung là hai người duy nhất tiếp xúc với bang chủ ngoài đời, mà lúc nào hai người cũng như chuột thấy mèo, khiến tôi lại càng hiếu kì về lão

đại! Thương ca, anh có thể nói với bang chủ là dù thế nào cũng phải dành chút thời gian để tham gia với hội này được không?”

Ngạo Thị Thương Khung: “Cậu cũng nói là tôi nhìn thấy lão đại như chuột thấy mèo rồi còn gì, sao tôi dám tùy tiện nhảy lên nghịch râu rồng chứ. Cậu bảo chị dâu hỏi đi, chỉ cần chị dâu nói một câu là lão đại chắc chắn đi liền!”

Diêu Viễn vừa sắp xếp xong túi đeo của Nhược Vi Quân Cố, quay lại đọc kênh Liên minh, nhìn thấy hai câu này lập tức kinh hãi thất sắc.

Nhược Vi Quân Cố: “Tôi cũng không dám đâu.”

Ôn Như Ngọc: “Ha ha, bang chủ nhà chúng tôi lại bị bơ rồi.”

Đấy gọi là bơ á!

Thủy Thượng Tiên: “Chư vị hương thân lão ấu bang Thiên Hạ, có muốn sang YY hát hò không? Phòng xxxxxx nhé!”

Diêu Viễn thở phào. Nhược Vi Quân Cố: “Cảm ơn nhé, chị.”

Thủy Thượng Tiên: “Hả? Cái gì cơ?”

Diêu Viễn: “...”

Sau đó trong phòng YY, ai hát hay, hát dở gì cũng đều lên sàn ngân nga một lúc, mãi cho đến khi có một âm thanh rách trời vang lên.

[YY] Doraemon: “Cuối cùng tôi cũng giải quyết xong kì thi giữa kì trở về rồi đây!! Tôi cũng muốn hát, tôi cũng muốn hát!!”

[YY] Hoa Khai: “Tiểu Mon! Cậu là nam à?!”

Nhân yêu hay yêu nhân gì đó cũng giống như một hộp sô cô la vậy, trước khi mở ra lớp vỏ bọc, bạn vĩnh viễn không thể nào biết người bạn gặp là nhân yêu hay yêu nhân, hoặc là yêu nhân giữa nhân yêu, nhân yêu giữa yêu nhân... Đó chính là cuộc sống trong game đó.

Cuối cùng cũng đến thứ Bảy. Sáng hôm ấy, mới sáng sớm Diêu Viên đã tỉnh, sau đó nhận được tin nhắn của Đi Đâu Về Đâu. Tối hôm qua, mọi người vừa hát hò vừa lưu số điện thoại của nhau rồi.

“Chị dâu, bên Ôn Như Ngọc ca đã lên máy bay rồi, chắc khoảng hai tiếng nữa sẽ hạ cánh xuống sân bay bên này. Em vẫn còn ở trường, chị thì sao?”

“Chị đang ở nhà.”

“Ồ ồ, chị dâu này, từ nhà chị đến quảng trường mất khoảng bao lâu?”

Diêu Viên nghĩ một lúc, trả lời: “Chắc tầm nửa tiếng.”

“Ồ, vậy cũng bằng em rồi. Tầm chín giờ chúng ta qua đó nhé? Em mặc nguyên bộ đồ đỏ, đảm bảo chị nhìn cái nhận ra luôn! Chị dâu mặc gì thế? Có điều chị dâu mặc gì cũng nhận ra được thôi, mỹ nữ mà! Lão đại không đến thật đáng tiếc!”

“Vậy tầm chín giờ chị bắt đầu đi, cứ thế nhé!”

“Đừng thế mà chị dâu, nói chuyện cùng em đi mà, hôm nay em kích động lắm ấy!”

Nhưng tôi thì chẳng kích động tẹo nào hết.

Diêu Viễn cứ cảm thấy hai ngày nay quá yên ả, cái kiểu “yên tĩnh bất thường” này không biết là đêm tối trước bình minh hay sự yên lặng trước cơn bão, chẳng hiểu sao cô cứ thấy sắp có chuyện gì đó xảy ra.

Diêu Viễn mặc niệm, hy vọng ngày hôm nay trôi qua thuận lợi.

Chưa đến chín giờ, Diêu Hân Nhiên đã lái xe đến đón cô. Vừa nhìn thấy cô em họ, cô nàng liền kêu lên: “Em mặc thế này đi á?”

Diêu Viễn mặc quần bò và áo len dày, đều không phải đồ mới, hơn nữa còn toàn là màu đen, cũng may mà thân hình cô cao ráo, có khí chất, dù có mặc mấy màu tối tăm hơn nữa thì vẫn có cảm giác rất đặc biệt. Cũng giống như người ta nói, mỹ nữ dù có khoác cái bao tải lên người cũng vẫn đẹp, có điều nếu áo khoác bao tải thật thì sẽ bị người ta đem ra bàn tán mất. Diêu Hân Nhiên lắc đầu. “Chị bảo này, em không thể ăn mặc xinh đẹp hơn, trang điểm một tí, chọn đồ màu sắc lên chút được à? Cứ phải tự dìm mình thế này sao?”

Diêu Viễn toát mồ hôi. “Bình thường em cũng ăn mặc thế này còn gì.”

Diêu Hân Nhiên đau lòng ôm đầu. “Bởi thế mới nói em thật lãng phí của trời.”

Hôm đó hai người họ đến sớm, thời gian hẹn là chín rưỡi nhưng lúc họ đến nơi mới là chín giờ mười lăm. Trong lúc Diêu Hân Nhiên đi đỗ xe, Diêu Viễn bảo cô đi mua cốc cà phê. Xung quanh quảng trường có rất nhiều quán cà phê, Diêu Viễn chọn đại một quán rồi đi vào.

Cô xếp hàng sau một người đàn ông nước ngoài rồi nhắn tin báo cho Diêu Hân Nhiên biết mình đang ở đâu.

Tới lúc đến lượt mình thì Diêu Viễn lại nhận được điện thoại của Diêu Hân Nhiên. Chị họ vô cùng vui vẻ nói mình đã gặp Hoa Khai với Hùng

Ứng Nhất Hiệu của bang Thiên Hạ rồi.

“Ồ, bọn họ đến cũng sớm ghê. Chị hỏi Hoa Khai xem cậu ấy có muốn uống gì không?”

Đầu bên kia vọng đến giọng nói hào sảng của Hùng Ứng Nhất Hiệu: “Chị dâu mời? Thế thì đương nhiên phải uống rồi!”

Lúc Diêu Viễn dập máy, đằng sau lại có người cất tiếng: “Chị dâu, chị cũng mời em chứ?”

Diêu Viễn giật nảy mình, quay đầu lại nhìn một gương mặt đang cười tươi roi rói. “Anh...”

Người đàn ông cao ráo hơi gầy, mặc một bộ vest màu sẫm, trông rất lịch sự, nho nhã.

“Xin chào, Ngạo Thị Thương Khung.” Đối phương đưa tay ra.

Diêu Viễn ngẩn người một lát rồi mới bắt tay người kia, lại thấy người đó cười, nói: “Rất vui được gặp chị, ha ha, chị dâu, em tên Lý Cao.”

“Xin chào, Diêu Viễn.”

“Em biết.”

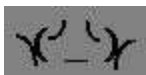
“...”

Sau đó cô gọi thêm đồ, trong lúc ấy thì Lý Cao nhận được điện thoại. “Vâng, vâng, vâng, vâng.”

Dập máy xong, anh ta quay sang cười với Diêu Viễn đang cầm đồ uống đợi mình. “Sếp bảo em gửi lời chào đến chị.”

Tay Diêu Viễn run rẩy, Lý Cao nhận lấy đồ trên tay cô. “Hôm nay anh ấy bận lắm.”

“Ừ.”

“Hai ngày trước anh ấy cũng bận đến mức không có thời gian nghỉ ngơi. Hôm nay lúc ở trên máy bay đến Giang Ninh vẫn phải đọc tài liệu, mà vừa đến nơi đã bị đối tác kéo thẳng đi họp liền hai giờ đồng hồ không cho nghỉ, sau đó còn hẹn ăn trưa xong đi đánh tennis. Mặc dù kỹ thuật đánh tennis của boss là số một nhưng trong tình trạng thiếu ngủ nghiêm trọng thế này thì không biết được, có khi mệt quá mà gục luôn ấy chứ. Ôi chao, làm người đã khó, làm ông chủ còn khó hơn.” Nếu mà đang gõ chữ, hẳn anh chàng Ngạo Thị Thương Khung này sẽ gõ ra vẻ mặt như này cho xem.

Lúc đi ra khỏi quán cà phê, Diêu Viễn rút cuộc cũng nói một câu: “Ừm, quả thật cần chú ý đến sức khỏe hơn nữa.” Thân thể là cái vốn của cách mạng mà.

Lý Cao dừng bước. “Chị dâu, nếu không phiền thì chị có thể nói lại câu vừa rồi không?”

“Hả?”

Lý Cao rút điện thoại ra. “Để em ghi âm lại, câu này đáng tiền lắm đó.”

Diêu Viễn toát mồ hôi.

Lý Cao cười. “Nếu biết chị dâu quan tâm đến mình, Giang thiếu gia trước giờ lạnh lùng, cao ngạo có khi lại trở nên ấm áp, dịu dàng trong chớp

mắt ấy chứ, ha ha ha.”

“...”

Tiếp đó Diêu Viễn lại nghe anh chàng bên cạnh kêu lên một tiếng thảm thiết, tựa như vừa nhớ ra điều gì đó: “Chị dâu, em vừa nhớ ra mua thiếu một cốc cà phê rồi!”

“Gì cơ?” Diêu Viễn nhìn theo ánh mắt anh ta, thấy cách hơn năm mét từ cửa quán cà phê có một chiếc xe ô tô màu đen đang đỗ. Không hiểu tại sao, Diêu Viễn lại thấy tim mình đập mạnh, cô nhìn cửa sổ phía sau xe, không trông rõ người bên trong nhưng lại cảm thấy ở đó có người đang nhìn về phía cô, người đó...

Lý Cao ho khan một tiếng. “Chị dâu à, vừa rồi câu “sếp rất bận” em còn chưa nói hết. Bọn em vốn tưởng đối tác bên đó phải quán lấy cả ngày, nhưng không ngờ lại xong sớm. Sếp là kiểu người sang quý công việc nhiều, nhưng lúc đi công tác mà giải quyết xong công việc rồi thì sẽ không bao giờ tham gia mấy vụ tiệc tùng nhậu nhẹt giải trí khác, thế nên mới có được chút thời gian quý báu...”

Dành ra chút thời gian từ lịch trình bận rộn tối mắt tối mũi để đến họp offline?

Phong ba bão táp lần này đến cũng quá bất ngờ! Trong lòng Diêu Viễn đang có sóng lớn gầm thét.

Sau đó, phản ứng đầu tiên của cô nàng Diêu Viễn là vút lại một câu cho người bên cạnh: “Thiếu một cốc cà phê đúng không? Tôi đi mua” rồi lập tức quay người chạy vào quán cà phê.

Chính xác đúng là “chạy”. Lý Cao trợn tròn mắt, há hốc miệng nhìn theo, cuối cùng quay đầu nhìn chiếc xe, cắn răng tiến lại phía đó. Kính xe

hạ xuống, Lý Cao cười. “Sếp, chị dâu đi mua cà phê cho sếp rồi.”

Diêu Viễn chạy một lèo vào trong quán rồi mới nhận ra phản ứng vừa rồi của mình ngốc đến độ nào. Cô không khỏi che mặt than thở, chẳng có lý nào, cô đã tiếp xúc với anh ta ở ngoài đời bao giờ đâu, sao cũng như chuột gặp mèo luôn thế này?

Tim còn đập loạn nữa chứ!

Chỉ là gặp “bạn trên mạng” thôi mà, đâu cần căng thẳng đến mức phải chạy trốn? Việc này chẳng giống cô chút nào. Trước nay cô toàn được mọi người khen là “tự lập sớm, biết nghĩ sớm, còn nhỏ tuổi mà đã già dặn” rồi cơ mà.

Không nên, không nên!

Diêu Viễn già dặn hít sâu mấy hơi, sau đó đến trước quầy bán hàng mua một cốc cà phê, âm thầm lặp đi lặp lại với bản thân rằng “chẳng qua chỉ gặp cái là xong thôi”, gặp sớm vượt qua sớm!

Đến lúc Diêu Viễn bước ra khỏi quán cà phê thì đã chẳng thấy Lý Cao đâu nữa, nhưng chiếc xe kia vẫn đỗ ở chỗ cũ, còn có một người đang đứng dựa vào xe. Diêu Viễn ngẩn người nhìn “người lạ” kia, nửa ngày sau mới thàn “a” lên một tiếng, vừa rồi còn nhìn đến ngơ ngẩn nữa chứ, cộng thêm cảm giác hơi mất tự nhiên khi bị ánh mắt sắc sảo của “người lạ” kia nhìn chăm chú.

Người đàn ông đang đứng bên cạnh chiếc xe đó mặc vest, dáng người cao ráo, lại thêm đường nét khuôn mặt xuất chúng, khí khái cao ngạo, hơn nữa đến cả dáng đứng cùng ánh mắt cũng hiện rõ vẻ lạnh lùng, dẫn đến câu cảm thán đầu tiên của Diêu Viễn là: “Hoàn toàn chẳng giống bức ảnh sơ sinh kia tí nào!”

Trong lúc Diêu Viễn còn đang nghĩ ngợi lung tung thì người kia đã đi đến trước mặt cô. Người đàn ông cao hơn cô gần hai mươi centimet hơi cúi đầu nhìn cô, sau đó lại nghiêng đầu nhìn cốc cà phê trên tay cô, từ tốn hỏi: “Mua cho anh?”

“... Ừ.”

“Cảm ơn.” Anh lịch sự nói một câu rồi vươn tay cầm lấy, những ngón tay dài nhẹ nhàng lướt qua bàn tay cô. Cô giật mình, ngẩng đầu đối mắt với ánh nhìn của anh. Người đàn ông lại chậm rãi nở nụ cười. “Em muốn uống à?”

“... Không phải.”

“Diêu Viễn, anh tên là Giang Thiên, còn có tên là Giang An Lan, “An” trong an ổn, “Lan” trong ba đào lan tỏa.”

Diêu Viễn thất thần đưa tay ra bắt tay anh.

Đến khi người đẹp Diêu đột nhiên nhớ ra cái tên “Giang An Lan” này thì lập tức đứng hình.

“Ê, tớ biết người này, là đàn anh năm thứ tư.”

“Tớ bảo này, có cần nói cho anh ta biết là anh ta vào nhầm phòng rồi không?”

“Thôi, dù sao chúng ta cũng không quen biết anh ta, cứ coi như không biết đi.”

“Diêu Viễn, cậu không biết anh ta sao? Anh ta là Giang An Lan đấy!”

Một lần khác cô lại nghe nhắc đến anh là lúc một cô bạn cùng phòng kích động khen nức nở: “Tớ vừa nhìn thấy đàn anh Giang An Lan của khoa

Thương mại đấy. Sao khoa chúng ta không có người tài mạo song toàn như thế chứ, nếu đẹp trai thì lại chẳng sâu sắc, còn dám tự xưng “Lý Bạch tái thế”. Bọn họ mà là Lý Bạch thì đàn anh Giang phải là tướng mạo như Tỳ Dạng Đế, tài tình như Nam Đường Hậu Chủ Lý Dục, quyết đoán như Tần Thủy Hoàng, thắng chắc rồi.”

Ba vị hoàng đế hợp thể luôn? Lúc đó Diêu Viễn nghe xong chỉ biết lắc đầu, ở đâu mà lại có người khoa trương quá như vậy chứ?

Nhưng bây giờ ngẫm lại, khoa trương thì đúng là khoa trương thật, nhưng từ một góc độ nào đó thì người kia cũng đúng là anh tuấn xuất trần thật.

Mà bây giờ vị đàn anh họ Giang anh tuấn xuất trần đó đang đứng trước mặt cô tự giới thiệu bản thân. Diêu Viễn bắt đầu mất bình tĩnh. Nhưng cô lại nghĩ, liệu có phải là trùng họ trùng tên không? Bởi vì cô hoàn toàn không nhớ bộ dạng của người từng nói với cô câu: “Sao cô lại thất đức thế?” trông như thế nào nữa.

“Anh...”

“Anh với em từng học chung trường.”

Giang An Lan hơi nghiêng đầu nhìn cô. Mái tóc anh vô cùng mềm mại, chỉ hơi nghiêng đầu đã buông nhẹ xuống. Diêu Viễn nhìn lên, bị chúng làm cho hoa mắt, lấy mắt toàn bộ sự chú ý.

Đúng vậy, họ từng học chung trường. Lúc cô học năm nhất, anh đã học năm tư. Cô lên năm hai, anh đã tốt nghiệp ra trường.

Anh biết tới cô lần đầu tiên, hay phải nói là tiếp xúc với cô lần đầu tiên, là trong khoảng thời gian chọn đề tài luận văn tốt nghiệp hồi học kì hai năm thứ tư.

Lần đầu tiên gặp mặt, cô cứu anh, lần thứ hai hội ngộ, cô bảo: “Dù sao chúng ta cũng không quen biết anh ta...”

Giang An Lan nhìn cô một lúc, khóe miệng hơi nhếch lên như muốn nở nụ cười, cất tiếng: “Lý Cao qua bên kia trước rồi, chúng ta cũng qua đó hay đi hẹn hò riêng đây?”

“Ặc, khụ khụ khụ!!” Diêu Viễn vừa sặc vừa ho khù khù, sau đó đưa tay chỉ về phía đài phun nước được chọn làm nơi gặp mặt. “Đến đó đi.”

Giang An Lan cười, gật đầu. “Cũng được.”

Giang An Lan bảo lái xe rời đi trước. Trên đường đi đến đài phun nước cách đó hơn năm mươi mét, anh lại hỏi: “Phu nhân, hay là em miễn cưỡng một chút nắm tay anh, coi như cùng cưới tợa kị?”

Quân Lâm bang chủ, anh yêu cái việc “cùng cưới” ấy đến mức độ nào vậy hả? “Không cần đâu, cảm ơn, chúng ta cứ đi bình thường là được rồi.”

“Thôi cứ nắm tay đi!”

Diêu Viễn thềm hít một hơi thật sâu. “Quân Lâm bang chủ, à không, đàn anh Giang An Lan, có thể là do em hiểu nhầm, nhưng mà có phải anh... mới gặp đã yêu em rồi không thế?” Vừa mới gặp đã nắm tay rồi.

Giang An Lan: “Không hiểu nhầm đâu, có điều, anh “yêu em” sớm hơn em tưởng một chút.”

“...”

Diêu Viễn cứ thất thần lạc phách bị người ta nắm tay dẫn đi như thế. Cũng bởi vì vậy mà cô hoàn toàn không chú ý đến việc bọn họ đã thu hút

biết bao nhiêu ánh nhìn, tuấn nam mỹ nữ lúc nào cũng hút mắt như vậy đó.

Diêu Hân Nhiên đợi nửa ngày vẫn chẳng thấy em họ quay lại, lúc này ở đây đã có khoảng mười người, bang Thiên Hạ có Ngạo Thị Thương Khung, Hùng Ứng Nhất Hiệu, Huyết Sa, Đi Đâu Về Đâu và người qua đường A, B, C, bên Bách Hoa Đường ngoài cô ra còn có Hoa Khai và Asia. Diêu Hân Nhiên vừa định rút điện thoại ra gọi cho Diêu Viễn thì Asia ở bên cạnh kéo tay cô, chỉ về phía sau lưng, nhỏ giọng hỏi: “Em nói này bang chủ, em họ chị có chói mắt như cô gái đằng kia không?” Sau đó lại quay sang Lý Cao nãy giờ vẫn nói chuyện điện thoại, hỏi nhỏ: “Tôi nói này phó bang chủ Thiên Hạ, bang chủ nhà anh có chói mắt như anh chàng đằng kia không?”

Người đầu tiên cất tiếng lại là Đi Đâu Về Đâu: “Chị dâu?!”

Lý Cao rút cuộc cũng kết thúc cuộc nói chuyện điện thoại, nhìn theo hướng mọi người chỉ, sau đó bái phục sâu sắc: “Lão đại lúc nào cũng có hiệu suất cao như thế.”

Diêu Viễn đi đến đài phun nước thì cảm nhận được bầu không khí có chút bất thường, mới chậm rãi hoàn hồn rút tay ra, cô cũng chẳng biết mặt mình có đỏ không nữa, nhưng chắc là không, bởi vì cô thấy cả quãng đường cô đều toát mồ hôi lạnh.

Hùng Ứng Nhất Hiệu là một cậu trai hơi mập mạp, tuổi tầm đầu hai, lúc này đang há hốc miệng nhìn qua nhìn lại giữa Diêu Viễn và Giang An Lan. “Lão đại and chị dâu?”

Huyết Sa mặc áo khoác dài nhìn rất đứng đắn, tóc búi sau đầu, phong cách dân văn phòng rõ ràng, cười bảo: “Sớm biết bang chủ đẹp trai thế này thì tôi đã xách luôn cái mặt già này để theo đuôi rồi.”

Hoa Khai mở tiệm bán hoa, hai mươi bảy tuổi, trông rất nhỏ nhắn, tính cách lại hào sảng: “Tiểu Quân giống hệt như tượng tượng của tớ luôn.”

Asia là một nghiên cứu sinh thanh tú, xinh xắn. “Oa oa oa, nếu biết trước là như thế này thì em đã không đi, cái cặp này rõ ràng là đến đả kích người ta mà.”

Diêu Viễn thở dài từ tận đáy lòng. “Nếu biết trước là như thế này thì tôi cũng chẳng đến rồi.”

Hoa Khai nhíu mày. “Này, Tiểu Quân, lẽ nào cậu không muốn gặp bọn này à?”

“Không phải, chỉ là...”

Asia cũng cười. “Đúng thế, em thì còn có thể tự ti, mặc cảm chứ Quân tử thì sao lại thế? Còn làm màu ra vẻ à?”

Diêu Viễn có nỗi khổ mà không thể nói nên lời. Còn người đàn ông bên cạnh lại mỉm cười, nhìn thấy Lý Cao đằng kia ra dấu gọi mình đến đó thì nghiêng đầu nói với Diêu Viễn: “Em nói chuyện với mọi người đi, không sao đâu, anh qua bên kia một lát.”

“...” Đại thần, sao anh nói câu này cứ như người chủ bảo boss nhà nuôi có thể ra ngoài hóng gió quá vậy?

Giang An Lan đi mấy bước qua chỗ Lý Cao. Lý Cao lập tức giới thiệu các thành viên của bang Thiên Hạ, sau đó hỏi: “Lão đại, vẫn còn một vài người chưa đến, anh có muốn phát biểu mấy lời không?”

Giang An Lan liếc nhìn Lý Cao một cái, anh ta cúi đầu, sau đó Giang An Lan lên tiếng: “Đến quán ăn phía trước kia đặt một phòng rồi cùng qua đó đợi đi, ở đây người qua kẻ lại nhiều, phức tạp.” Ôn ào phức tạp, Giang thiếu

gia không thích, nhưng chủ yếu là hôm nay trời hơi lạnh mà cô ấy lại mặc phong phanh thế kia.

Lý Cao cười tí tít. “Tuân lệnh!”

Tại sao bao nhiêu người đối diện với Giang An Lan đều có thái độ “khúm na khúm nùm, mặc người sai bảo” như thế? Một số ít là đùa chơi cho vui như Ôn Như Ngọc, như Lý Cao, còn một số là thật sự thán phục anh. Chơi game online mà hào phóng như Giang An Lan quả thật chẳng có mấy người. Anh mới tham gia Thịnh thế nửa năm, acc Quân Lâm Thiên Hạ là do anh mua lại từ lúc mãn cấp, vừa mua xong đã lập bang phái, sau đó mấy ngày trên giang hồ đã đồn một câu: “Theo Quân Lâm lão đại có thịt ăn!” Bởi vậy có n người vì thịt, khụ, vì chính nghĩa giang hồ, đã gia nhập bang Thiên Hạ, quả nhiên đãi ngộ cực kì tốt, mà đãi ngộ tốt thế, bọn họ đương nhiên sẵn sàng cống hiến sức lực nhiều hơn cho bang phái. Chính vì thế mà chỉ trong vòng nửa năm, bang Thiên Hạ đã trở thành một bang phái tuy không đông nhất nhưng chắc chắn là xuất sắc nhất trong server bọn họ.

Mấy thành viên bang Thiên Hạ lần này rớt cuộc cũng được gặp bang chủ đại nhân thật sự, đã thần tốc chuyển sự thán phục kia thành sùng bái luôn, bởi vì lão đại vừa đến đã dẫn bọn họ đến nhà hàng năm sao nguy nga lộng lẫy, sang trọng hoành tráng để nghỉ chân.

Mà đoạn đường đến nhà hàng gần gũi đó, Diêu Viễn sánh bước đi cùng chị họ. Giang An Lan cũng không làm phiền, giữ khoảng cách hai mét sau lưng cô, mỉm cười nhìn ngắm người đi trước.

Khi vào trong phòng riêng có sức chứa năm mươi người, Giang An Lan lại đi đến bên cạnh Diêu Viễn. Lý Cao rất biết điều, vội gọi mọi người ngồi vào chỗ. Phòng riêng rộng, à, nói chính xác phải là một sảnh đường cỡ nhỏ bày năm chiếc bàn lớn. Mười mấy người chỉ ngồi hai bàn mà vẫn chưa đầy chỗ.

Giang An Lan khẽ đặt tay lên sau lưng Diêu Viễn, dẫn cô vào ngòai bên tay phải anh. Hai nhân viên phục vụ đến đưa thực đơn, Lý Cao nói họ vẫn đang đợi người, lát nữa mới gọi đồ ăn, bảo phục vụ đưa trà lên trước.

Nhân viên phục vụ rời đi, Lý Cao nói: “Còn một nửa chưa tới, mọi người gọi điện thoại giục đi, nhân tiện bảo bọn họ là chúng ta đổi địa điểm rồi.”

Không bao lâu sau, Đi Đâu Về Đâu dập điện thoại, báo cáo: “Anh Ôn sắp tới rồi, còn bảo mang đặc sản tới cho chúng ta đó!”

Lý Cao cười: “Nhà hàng này không cho mang đồ ăn từ ngoài vào, để cậu ta ngòai xỏm trước cửa đi.”

Trong lúc mọi người cười đùa vui vẻ thì Diêu Viễn lại thấy mất tự nhiên. Người đàn ông phía bên phải cứ đặt một tay trên lưng ghế của cô, người cũng hơi nghiêng sang phía cô. Mặc dù anh đang nhìn mọi người nói chuyện nhưng cả người Diêu Viễn đều bị hơi thở nam tính của anh bao bọc, nếu để ý còn có thể ngửi thấy một mùi hương dịu mát thoang thoang, chắc là nước hoa, rất phù hợp với con người anh... Suy nghĩ của Diêu Viễn bắt đầu bay lạc đâu mất, cô hoàn toàn không biết mình đang nghĩ gì, chỉ cảm thấy mùi hương này thật dễ chịu, sau đó còn bất ngờ lên tiếng hỏi: “Anh dùng nước hoa của hãng nào vậy?”

Giang An Lan nghiêng đầu nhìn cô, sau đó cười, nói: “Anh không dùng nước hoa.”

Diêu Viễn không tin, Giang An Lan lại nói: “Anh thật sự không dùng mà, em thử ngửi kĩ lại xem?”

Diêu Viễn chẳng nghĩ gì sâu xa, nghiêng người sang định ngửi thử thì đột nhiên có người ho khan một tiếng. Cô quay đầu lại thì thấy mọi người đều đang im lặng nhìn về phía mình. Đến tận lúc này cô mới hoàn hồn,

ngượng ngùng, lúng túng vô cùng. Giang An Lan lại từ tốn nói với đám người xung quanh: “Phi lễ chớ nhìn, không hiểu sao?”

“...”

“...”

Đi Đâu Về Đâu: “Cảm giác cứ như vào lại trò chơi rồi ấy, lão đại vừa nói một câu, mọi người lập tức câm nín.”

Hoa Khai: “Tiểu Quân còn kiệm lời hơn cả ở trong game nữa, là vì anh nhà cũng có mặt sao?”

Diêu Hân Nhiên: “Em nó còn chưa yêu đương bao giờ đâu, mọi người thông cảm đi.”

Diêu Viễn vã mồ hôi như tắm, lại nghe Lý Cao lên tiếng: “Thật á? Lão đại nhà chúng tôi cũng là lần đầu tiên.”

Huyết Sa không thể tin được. “Không phải chứ?!”

Đi Đâu Về Đâu gào lên: “Úi cha, thế tức là nụ hôn đầu của hai người đều còn đúng không?!”

Nếu bây giờ đang ở trong trò chơi, hẳn Đi Đâu Về Đâu đã lại bị đá khỏi bang phái rồi.

Diêu Viễn lúng túng. “Tôi vào nhà vệ sinh, mọi người cứ nói chuyện tiếp đi.” Cô đi rất nhanh. Hoa Khai ngồi bên kia cũng chạy theo. “Đợi tớ với, tớ cũng đi.”

Trên đường đi, Hoa Khai cười, nói: “Quân Quân, lần đầu thấy cậu “rụt cổ” đó, cái anh chàng Quân Lâm Thiên Hạ kia khí thế ghê thật.”

Diêu Viễn cảm nín, có điều cũng có cảm giác bị nói trúng tim đen. Đối diện với người đó, cô không thể tự nhiên, thoải mái được, trong đầu cứ hỗn loạn, mờ mịt.

Lúc này có một người đàn ông đi ngược lại phía họ, dáng người cao gầy, đeo kính gọng đen, trông rất nho nhã, lịch sự. Anh ta đi ngang qua bọn họ rồi lại vòng ngược lại, vươn tay ra giữ lấy hai người, cười tí mắt nhìn Diêu Viễn. “Chị dâu?”

Diêu Viễn ngẩn ra, buột miệng: “Anh là...”

Anh ta xóc lại chiếc ba lô, đưa tay ra, cười rất chân thành. “Tên trong game là Ôn Như Ngọc, tên thật là Ôn Trùng, nghe danh đã lâu, chị dâu!”

Diêu Viễn cũng bắt tay anh ta, sau đó anh ta quay sang bắt tay chào hỏi Hoa Khai. Hoa Khai thấy đối phương còn định nói chuyện tiếp với Diêu Viễn thì lên tiếng ngăn lại: “Người anh em này, bọn tôi còn phải vào nhà vệ sinh, có gì lát nữa vào lại nói.”

Ôn Trùng cười. “Thế cũng được, tôi vào trong trước đã, lát gặp nhé.”

Vào nhà vệ sinh, Hoa Khai mới ôm ngực thốt lên: “Chết mất! Vừa rồi có phải là người đó không vậy?!”

Diêu Viễn nghe mà chẳng hiểu đầu của tai nheo ra sao. “Ai cơ?”

“Là người dẫn chương trình của một chuyên mục phỏng vấn đó, rất nổi tiếng luôn!”

Diêu Viễn rất hiếm khi xem ti vi. “Không rõ nữa.”

“Chương trình của anh ta cũng rất có đẳng cấp đó...” Hoa Khai xúc động một hồi rồi lại cười. “Lần họp mặt này của chúng ta đúng là rất chất lượng

nha, Ôn Trùng là người nổi tiếng, chồng cậu nữa, nhìn cũng biết không phải đèn cạn dầu, không biết lát nữa còn có nhân vật xuất chúng nào xuất hiện nữa không?”

Sự thật đã chứng minh, đúng là có nhân vật xuất chúng xuất hiện thật. Doraemon, không ngờ anh chàng mười tám tuổi này lại là tác giả truyện tranh rất nổi tiếng trong nước. Ngoài ra, người đến muộn nhất là Thủy Diệu Ca Dao, mặc dù không phải người nổi tiếng nhưng ít ra cũng là một mỹ nhân, lại còn là đệ nhất mỹ nhân của Thịnh thế, tóc dài uốn lọn to, làn da trắng sứ, thân hình nhỏ nhắn, nói chuyện nhẹ nhàng...

Lập tức có đồng bào nam ghen tị với phó bang chủ: “Phó bang chủ được lời rồi, cưới được mỹ nhân Thủy Diệu!”

Lý Cao cung tay, nói: “Đâu có, đâu có.”

Khi mọi người đã đến đông đủ thì lần lượt tự giới thiệu bản thân. Trong đó, người giới thiệu ngắn gọn nhất, lười biếng nhất đương nhiên là bang chủ bang Thiên Hạ, chỉ mở đầu bằng hai chữ: “Giang Thiên.” Người khác cảm khái việc đó đã đành, đến cả Diêu Viễn cũng rất thắc mắc người này lúc nào thì dùng “Giang Thiên”, lúc nào lại dùng “Giang An Lan”?

Mặc dù hôm đó xuất hiện không ít “danh nhân” nhưng mọi người kích động một hồi cũng thôi, vẫn là chơi hết mình, nghịch hết cỡ và trêu chọc cũng hết sức. Hoa Khai khoác cổ Doraemon. “Thằng nhóc này giỏi, từ đầu đến cuối toàn dùng acc nhân yêu lừa người khác nhé!”

Doraemon gào khóc thảm thiết. “Trước giờ em có nói em là nữ đâu.”

Hoa Khai nheo mắt. “Mới tí tuổi đầu đã dám cãi người lớn?”

Doraemon khóc to. “Không dám đâu, chị hai!”

Sau đó, đám người chia làm ba bàn chuẩn bị ăn. Mấy món khai vị đã được đem ra, Lý Cao đứng lên nâng cốc. “Hôm nay, chúng ta vượt ngàn trùng xa cách có duyên hạnh ngộ nơi đây...”

Ôn Trùng cười, mắng: “Cậu phát ngôn chính thức nhiều quá lạm luôn rồi đấy, cứ ăn uống luôn đi thôi.”

Diêu Hân Nhiên cũng vỗ bàn. “Anh em chúng tôi đều đã đói đến mức da bụng dính vào da lưng rồi, bớt mấy câu dài dòng đó đi!”

Năm đó Lý Cao cũng là tài tử trong trường danh tiếng, bây giờ là người phát ngôn chính thức cho công ty của Giang thiếu gia kiêm luôn chân trợ lý, tự tôn bị người ta đả kích nghiêm trọng, cuối cùng đành cắn răng nhìn sang boss ở bên kia. Đúng lúc người kia kéo phu nhân bên cạnh đứng lên, giơ ly rượu trên tay, cất giọng bình thản, không quá to nhưng mọi người đều nghe thấy rõ ràng: “Mọi người tự nhiên đi!” Sau đó uống cạn ly rượu của mình khiến quần chúng hoan hô vang dội, còn có người lớn giọng nói: “Chúc bang chủ và bang chủ phu nhân trăm năm hạnh phúc!”

Trong lòng Ôn Trùng khâm phục bạn học cũ vô cùng tận. “Trước giờ chưa thấy ai thủ đoạn như cậu đâu Giang thiếu gia ạ, chỉ bằng mấy động tác mà đã biến buổi họp mặt của bọn này thành hôn lễ của hai người rồi.”

Mà đối với việc này, Diêu Viễn chỉ có thể cảm khái: Nghiêm túc là thua. Bởi vậy, cô tiếp tục làm con rùa rụt đầu.

Bàn tiệc rất phong phú, mọi người ăn cũng rất nhiệt tình, vui vẻ. Trong lúc đó, Diêu Hân Nhiên phát hiện Đi Đâu Về Đâu và Hùng Ứng Nhất Hiệu ngồi cùng bàn mình lại cứ mặt mày nghiêm túc nghịch điện thoại.

Diêu Hân Nhiên hiếu kì hỏi bọn họ: “Hai người đang làm gì thế?”

Đi Đâu Về Đâu còn không thèm ngẩng đầu lên. “Chụp ảnh bữa trưa hôm nay đăng lên Weibo, @Hùng Ưng.”

Hùng Ưng Nhất Hiệu vẫn đang bấm điện thoại như múa. “Trả lời Đi Đâu Về Đâu trên Weibo.”

“Hai người đang ngồi cạnh nhau còn gì... Anh nói xem, mấy anh chàng cả ngày ru rú trong nhà đều như thế hết à?” Diêu Hân Nhiên quay sang hỏi Ôn Trùng.

Ôn Trùng chỉ cười cười. Anh ta sẽ không nói bản thân vừa đến cửa khách sạn đã chụp ngay một tấm đăng lên Weibo hạng Vip của mình đâu.

Kết thúc bữa trưa, mọi người theo chân Đi Đâu Về Đâu đi tham quan hết các danh lam thắng cảnh của thành phố Giang Ninh. Nói là đi nhưng vừa ra khỏi cổng nhà hàng đã có một chiếc xe khách cỡ lớn đợi mọi người. Xe đương nhiên là do Giang An Lan sai Lý đại tài tử chuẩn bị, sau đó thuận theo hành trình đã lên sẵn đi một vòng, gần đến hoàng hôn thì xe dừng bên bờ biển.

Một đám người tranh nhau chạy xuống trước rồi xông thẳng ra bờ biển. Kể cả mấy người sống ở Giang Ninh vốn đã nhìn quen nơi này rồi nhưng vì có bạn bè mới đến bầu bạn nên vẫn có một cảm giác hứng thú hoàn toàn mới.

Diêu Viễn “bầu bạn” cùng Giang An Lan đi sau cùng. Giang An Lan đi rất chậm rãi, thong thả, thậm chí dường như còn đang cố ý đi thật chậm. Người đẹp Diêu không khỏi có suy nghĩ u tối, liệu người đó có âm mưu gì không đây? Mặc dù suốt chặng đường đi tham quan sóng yên biển lặng nhưng cô vẫn mơ hồ cảm thấy sắp xảy ra chuyện gì đó ở đây.

Quả nhiên, Diêu Viễn cho rằng có khi mình nên đổi nghề làm nhà tiên tri hay thầy bói thì hơn.

Đến lúc hai người đi đến bên một tảng đá rất to, dường như có thể che chắn được ánh mắt của đám người trong hai bang rồi, Giang An Lan cất tiếng: “Có phải em hơi sợ anh không?”

Diêu Viễn lập tức thê thốt, phủ nhận: “Không có đâu.”

Giang An Lan cười. “Vậy tại sao em chẳng dám nhìn anh nói chuyện?”

Diêu Viễn ngẩng đầu, sau đó vô cùng buồn bực, căng thẳng, cuối cùng lại cúi xuống, nản lòng.

Giang An Lan nhìn cô, đáy mắt ngập tràn niềm vui, đến khi anh nhẹ nhàng ôm lấy cô thì cô hoàn toàn ngẩn người. Một lúc sau, Giang An Lan mới bình thản hỏi một câu: “Phu nhân, hay hôm nay chúng ta giải quyết luôn nụ hôn đầu nhé?”

Ngày hôm đó, nụ hôn đầu của Diêu Viễn chẳng còn, trong một tình huống rất mờ mịt.

Cô chỉ nhớ anh kéo cô vào lòng, sau đó nâng cằm cô lên. “Ngoan, em nhắm mắt lại đi, nếu không anh cũng sẽ căng thẳng đấy.”

Sau đó cô nàng Diêu Viễn đã căng thẳng đến độ không phân rõ đông tây nam bắc gì nữa, thật sự nhắm mắt lại.

Trong bóng tối, cô cảm thấy hơi thở ẩm ướt tiên lại gần mình, sau đó môi anh chạm vào môi cô. Cô cảm thấy tim mình sắp nhảy ra ngoài, thỉnh thoảng, thỉnh thoảng, thỉnh thoảng...

Bàn tay của Giang An Lan đặt sau lưng cô cũng trượt dần xuống eo, kéo cô sát vào người anh, nhưng nụ hôn vẫn rất dịu dàng, không tiến vào sâu, chỉ nhẹ nhàng chà sát bên ngoài, một lúc sau còn khẽ cắn môi cô một cái, hết hơi rồi mới chậm rãi rời ra.

Lịch trình của ngày hôm đó kết thúc sau bữa ăn khuya, có điều từ lúc ở bờ biển về, Diêu Viễn đã rơi vào trạng thái đầu đờ đờ. Lúc vào quán karaoke, Diêu Hân Nhiên còn chạy qua hỏi cô: “Làm sao mà nhìn mệt mỏi thế kia?”

Diêu Viễn lắc đầu. “Em hơi choáng đầu.”

Lần này, Giang bang chủ bị người trong bang kéo đi đánh bài tây. Đám Hoa Khai, Huyết Sa thì lên sân khấu hát, Diêu Viễn rúc vào trong góc, lặng lẽ nhìn bóng lưng Giang bang chủ khiến Diêu Hân Nhiên không nhịn được phải lên tiếng chọc ghẹo: “Anh chồng trong game của em đúng là quá ỏn nha, đến dáng lưng mà còn đẹp thế kia! Có điều chuyện gì cũng phải từ từ thôi, thực tế không giống trong trò chơi, mới quen nhau đã có thể kết hôn luôn được...”

Diêu Viễn nghĩ, tốc độ hôm nay tuyệt đối có thể so sánh với tốc độ trong trò chơi luôn rồi.

Kết thúc buổi họp mặt, đoàn xe đến khách sạn đã đặt phòng từ trước. Lý Cao còn kêu gọi mọi người: “Mấy người sống ở Giang Ninh cũng qua đó luôn đi, khó khăn lắm mới tụ tập được một lần, buổi tối còn có thể nói chuyện, sáng mai dậy còn có thể chơi một lúc nữa mà?” Trừ Diêu Viễn ra, những người khác vẫn đang vô cùng hào hứng, lại lần nữa “khấu tạ” Quân Lâm bang chủ đã bỏ tiền ra bao. Diêu Viễn cũng bị bà chị họ đang hào hứng kéo theo cùng.

Vào khách sạn, mọi người lần lượt nhận phòng, Diêu Viễn đương nhiên ở cùng chị họ. Giang An Lan đứng đằng xa nhìn cô nàng Diêu Viễn, có điều

hôm nay Diêu mỹ nhân đã mệt mỏi cả ngày, đang dựa lên vai chị họ gà gât chứ không để ý đến ánh mắt của anh. Mãi đến khi cô vô tình ngẩng đầu lên và bắt gặp ánh mắt anh, lại thấy anh mỉm cười, trong đầu cô lập tức “ầm” một tiếng, mặt nóng muốn bốc cháy luôn.

Sau đó cũng không có gì nữa, mọi người ai về phòng nấy. Có điều lúc Diêu Viễn đang nằm đợi chị mình tắm rửa thì có nhân viên khách sạn đến đưa hai cốc sữa ấm, cô vừa định hỏi có phải đưa nhầm phòng không thì nhân viên đã mỉm cười đưa cho cô một tờ giấy.

Chữ viết đẹp đẽ, phóng khoáng: “It is graceful grief and sweet sadness to think of you, but in my heart, there is a kind of soft warmth that can’t be expressed with any choice of words.”

Đáng thương cho Diêu Viễn đã phấn đấu hai năm ở nước ngoài, thoáng cái đã hiểu: “Nhớ em là sự phiền muộn vừa ngọt ngào vừa buồn bã lại vừa tươi đẹp nhất, nhưng trong trái tim anh, đó lại là sự ấm áp không có bất cứ ngôn từ nào có thể diễn đạt.”

Sau đó mấy giây lại có người ấn chuông, trong đầu Diêu Viễn lập tức hiện lên gương mặt của Giang An Lan, do dự hồi lâu ra mở cửa. Không ngờ bên ngoài lại là Ôn Trùng đang cười vô cùng thân thiết. “Chị dâu, có thể nói chuyện với chị mấy câu không?”

Ôn Trùng thấy sắc mặt cô không tốt liền bảo: “Chị dâu, thật ngại quá, muộn thế này rồi còn đến làm phiền chị, nhưng tôi sợ sau này sẽ không còn cơ hội nói với chị nữa, ý là mặt đối mặt ấy. Tôi vẫn luôn muốn mời chồng chị tham gia chương trình của tôi nhưng cậu ta lại không chịu, bởi thế tôi muốn nhờ chị nói giúp mấy câu.”

“Tôi?”

Ôn Trùng mỉm cười, gật đầu. “Đúng thế, chị.”

“Tôi với anh ta...”

“Đừng nói là không thân thiết gì nha, chị dâu.”

Diêu Viễn còn chưa kịp toát mồ hôi thì đã có một chuyện kinh thiên động địa, quỷ khóc thần sầu khiến cô quên luôn cái vụ “thủ thi khuyen nhũ” này, đó là Diêu Hân Nhiên quên mang sữa rửa mặt vào phòng tắm nên quần cái khăn bông to chạy ra ngoài, đúng lúc thấy cửa mở, lại thấy một người đàn ông đứng đó, thế là hét lên một tiếng, tay run run khiến chiếc khăn rơi xuống... Chính đêm hôm đó, Diêu Hân Nhiên và Ôn Trùng kết một mối thù thật bực!

Thật đúng là một đêm lảm sự kiện, Diêu Viễn cảm thấy trái tim mình sắp quá sức chịu đựng rồi.

Cũng may là sau đó không có chuyện gì nghiêm trọng xảy ra nữa.

Hôm sau, trước khi ăn sáng rồi chia tay, mấy người không bị ám ảnh tâm lý bày tỏ lần sau có cơ hội nhất định phải tụ tập thêm lần nữa. Diêu Viễn trầm nghĩ, lần sau cô thà chết chứ không đi, cả tâm hồn lẫn thể xác đều mệt mỏi vô cùng, còn phải “làm phiền” đàn anh Giang đưa cô về nhà nữa chứ. Diêu Viễn thấy rất kì lạ, anh chàng Lý Cao lúc nào cũng lon ton theo sát phía sau sao giờ chẳng thấy bóng dáng đâu nữa, cả chị họ cô cũng thế... Bởi vậy trên chiếc xe sang trọng, rộng rãi này, trừ lái xe ra thì chỉ còn cô với Giang An Lan mà thôi.

Giang An Lan: “Tôi qua anh vốn định qua tìm em.”

Diêu Viễn hỏi: “Ờ giấy đó là do anh viết?”

“Ừ.”

“Khụ, lần sau anh đừng viết nữa.”

“Không thích à?”

Câu này biết phải trả lời làm sao? Diêu Viễn cảm thấy người này mặc dù bên ngoài có vẻ lạnh lùng, cao ngạo nhưng xử lý tình huống và hành động đều rất sắc sảo.

Giang An Lan nhìn cô, nhẹ giọng bảo: “Anh không biết theo đuổi người khác thế nào, nếu em muốn từ từ thôi thì anh sẽ giảm tốc độ xuống.”

Diêu Viễn mở miệng mấy lần định nói gì đó nhưng không thành công, đại thần không hỏi cô có đồng ý hay không mà thẳng thắn hỏi cô thích nhịp độ theo đuổi thế nào...

Giang An Lan lại lên tiếng: “Nói ra thì, anh vẫn còn nợ em một khoản tiền, đàn em Diêu ạ.”

“Hả?”

8

Mỹ nhân cứu anh hùng

Năm năm trước.

Trong khu vực các trường học, vào một đêm sao mờ trăng tỏ, Diêu Viễn com no rượu say chậm rãi đi về phía trường Đại học Giang Ninh. Kì một năm thứ nhất, cô nhận được học bổng cao nhất, thế nên vừa lĩnh học bổng liền mời đám bạn cùng phòng từ năm ngoái đã kêu gào được khao đi ăn bữa tối. Vốn còn định đi hát karaoke nhưng Diêu Viễn thực sự quá mệt mỏi, tối qua đi cả tối thăm, cả đêm chẳng được ngủ nghê tử tế nên cô xin lỗi mấy cô bạn cùng phòng rồi đưa tiền cho bọn họ tự đi chơi, thừa thì trả lại mà thiếu thì tự bỏ thêm ra, còn cô về ký túc xá trước để ngủ bù.

Nhà hàng Diêu Viễn và đám bạn ăn tối cách Đại học Giang Ninh không xa lắm, cô chào từ biệt bạn bè rồi đi bộ chừng mười phút là đã về đến con đường phía cổng sau của trường. Con đường này có lịch sử lâu đời, hai bên cây cao rợp bóng, hôm nào thời tiết tốt có rất nhiều học sinh, sinh viên ra đây hẹn hò, dạo mát, nhưng bây giờ là tháng Ba, nhất là lại vào buổi tối, nhiệt độ rất thấp nên trên đường hầu như chẳng có mấy bóng người. Lúc gần về đến cổng trường, Diêu Viễn đột nhiên nhìn thấy bên đường có một chiếc xe đang đỗ, mà bên cạnh có một người đang dùng chân đá cật lực vào thân xe, trong lòng Diêu Viên không khỏi hoảng sợ, đây chắc không phải là... phần tử xấu của xã hội đấy chứ? Cô nhìn trước nhìn sau chẳng thấy có bóng người, thậm chí tốt nhất vẫn không nên nhiều chuyện thì hơn, lỡ may có tèo thì lỗ vốn quá. Vừa định rảo bước đi đường vòng tránh chỗ đó thì thấy người kia lại đá vào cửa xe, cuối cùng cô không nhịn được mà lên tiếng: “Này, anh đừng làm chuyện xấu nữa, ở đây có camera giám sát đấy.”

Thật ra cô nghe nói hồi trước có nhưng về sau đã gỡ bỏ rồi, có điều không cần biết thế nào, cứ nói bừa thế đã.

Đối phương nghiêng người nhìn qua, đèn đường cách đó rất xa, ánh sáng lại phải len qua cành cây khe lá nên cũng đã mờ tối mất một nửa, Diêu Viễn không nhìn rõ bộ dạng anh ta thế nào, chỉ biết người đó rất cao, sau đó nghe thấy anh ta lạnh lùng lên tiếng: “Cút!”

Diêu Viễn nghĩ bụng, nếu giọng điệu mà có thể dùng số chỉ nhiệt độ để cân đo thì câu nói này hẳn đã dưới âm độ rồi. Nhưng ngay sau đó cô lại thấy anh ta đưa một tay đỡ trán, một tay đặt lên xe, trượt người xuống đất. Sự việc diễn ra quá đột ngột, Diêu Viễn còn chưa kịp nghĩ gì đã chạy thẳng qua đó. “Này, này, anh có sao không?!”

Anh ta có vẻ rất đau đớn, hít thở cũng khó nhọc. Diêu Viễn chần chừ rồi vẫn quỳ xuống, vươn tay định kiểm tra tình hình anh ta thế nào thì bị người kia hất tay ra. “Đừng có chạm vào tôi, tôi còn chưa chết được đâu.”

Lần đầu tiên Diêu Viễn gặp phải tình huống này nên không biết phải làm sao, một lúc sau, đối phương đã chẳng có động tĩnh gì nữa, chỉ dựa vào xe như đã bất tỉnh luôn rồi.

“Này! Này!”

Không phản ứng.

Diêu Viễn hốt hoảng, cho dù anh ta có phải là “phần tử nguy hiểm của xã hội” hay không thì cũng phải đưa người ta vào bệnh viện trước chứ? Hôm đó cũng xem như may mắn, Diêu Viễn vừa đứng dậy thì đã thấy có chiếc taxi chạy ngang qua, cô vội vàng vẫy lại. Nhưng cô cũng biết một mình mình không thể đưa anh ta lên xe nên chạy ra nhờ tài xế giúp một tay. Tính tình bác tài xế cũng dễ chịu, xuống xe giúp cô đưa anh chàng kia lên xe. Trong lúc đó, người kia cũng có mở mắt ra nhưng không nói gì thêm.

Vừa lên xe, Diêu Viễn đã nói: “Bác tài, phiền bác đưa đến bệnh viện nào gần nhất, nhanh lên một chút, anh ta sắp không được rồi.”

Anh chàng đang chiêm mắt hai phần ba ghế sau đã hồi phục được một phần ý thức, lạnh lùng cất giọng một cách khó khăn: “Ai sắp không được rồi chứ?”

Diêu Viễn quay đầu lại nhìn, chiếc xe đã bắt đầu chuyển bánh, ánh đèn đường từ bên ngoài khi có khi không hắt vào trong xe, lúc mờ lúc tỏ, lúc bấy giờ cô mới nhìn được tương đối tướng mạo của người này, rất xuất chúng, có điều cách nói chuyện thì thực sự là quá “khó nghe”. Cô chẳng đáp lời anh ta, thậm chí cứ xem như hôm nay mình tích đức đi vậy.

Anh chàng kia cũng nương vào những luồng sáng lay động hắt bóng để nhìn cô một lúc, cuối cùng nhắm mắt lại.

Vào đến bệnh viện, Diêu Viễn xuống xe trước, vòng qua phía bên kia mở cửa xe, định dìu anh ta xuống thì lại nghe thấy anh ta chậm rãi cất tiếng: “Tôi không đi nổi nữa, vào gọi người mang cáng ra đi, còn nữa, tôi không có tiền đâu, để hết trên xe rồi.”

Thế là cô bạn Diêu Viễn lại chạy vào trong tìm người cáng cái người lạ có tính khí chẳng lấy gì làm tốt đẹp này vào, sau đó lại giúp anh ta làm thủ tục nhập viện, số tiền học bổng mang trên người thoáng cái đã chỉ còn chưa đến năm trăm tệ. Đến khi mọi việc xong xuôi, Diêu Viễn cũng mệt đờ đẫn, đương nhiên cô cũng chẳng có ý định đợi anh ta ra ngoài, ngồi trên ghế bệnh viện nghỉ ngơi một lát rồi ra ngoài vẫy taxi về trường.

Tới lúc nằm được trên giường của mình rồi, Diêu Viễn mới mơ hồ nghĩ, liệu đây có phải là một hình thức lừa đảo mới không? Mà chuyện cũng đã như thế rồi, có nghĩ nữa thì cũng chẳng ích gì, thế là cô ôm lấy túi sưởi rồi lăn ra ngủ.

Giang An Lan nằm viện một đêm, hôm sau quay lại trường. Vừa vào phòng ký túc xá, cởi được áo khoác ra, ngã người xuống giường là ngủ ngay. Ôn Trường đang nghiên cứu đề tài luận văn, thấy thế thì quay đầu nhìn anh. “Về rồi đây à An Lan, hôm qua đi đâu chơi thế?” Hai người khác vẫn đang chơi game cũng phụ họa: “Đúng thế, đúng thế, đi ăn chơi đàng điếm ở đâu vậy?”

Giang An Lan không trả lời, chỉ nhắm mắt nằm im một lúc rồi ngồi bật dậy nói với Ôn Trường: “Mấy cô nàng hoa khôi của trường mình có những ai? Tìm hộ cái xem nào.”

Cậu bạn béo đang đánh game cũng sững sờ. “Ừi ôi, An Lan, cuối cùng cậu cũng có hứng thú với mấy hoa khôi trường mình rồi à?”

Giang An Lan lạnh lùng, kiêu ngạo lườm cậu béo một cái, đứng dậy đi đến sau lưng Ôn Trường. “Tìm đi, cho tôi xem ảnh.”

Ôn Trường cười. “Lại còn háo hức không thể đợi được thế cơ đấy”, nhưng tay đã nhanh chóng mở diễn đàn của trường ra xem. Topic có hoa khôi các lớp, các khối, các khoa hay cả trường đương nhiên không cần phải nghĩ, ở ngay trang chủ, bởi thế vèo một cái đã tìm ra. Ôn Trường kích chuột mở lên xem.

Giang An Lan lướt mắt nhìn tấm ảnh đầu tiên trong đó, lắc đầu. “Không phải cô ấy. Kéo xuống tiếp đi.”

Ôn Trường lại kéo xuống. Tấm ảnh nào xuất hiện, Giang An Lan cũng lắc đầu phủ định. “Không phải.”

Đến tấm ảnh cuối cùng, Giang An Lan không khỏi nhú mày. “Hết rồi à?”

“Đúng thế, đều ở đây hết cả.” Ôn Trùng thực sự rất tò mò. “Rốt cuộc cậu muốn tìm ai?”

Giang An Lan: “Tìm một người.” Ngừng một chút lại bổ sung thêm: “Vấn đề nợ nần.”

Ôn Trùng thâm mắng chửi: “Tất nhiên tôi biết cậu tìm “người” rồi, vấn đề là người nào?” Có điều nghe đến câu “vấn đề nợ nần”, Ôn Trùng liền kinh ngạc. “Ai lại nợ cậu tiền thế? Bây giờ không chỉ có con trai nợ cậu tiền mà đến cả mỹ nữ cũng dày mặt đến tìm cậu vay tiền nữa à?”

Giang An Lan nhú mày. “Là tôi nợ tiền cô ấy.”

Giang An Lan gặp lại Diêu Viễn lần nữa là vào buổi sáng anh đã quyết định xong đề tài luận văn, chuẩn bị buổi chiều lên máy bay về Bắc Kinh. Lúc đó anh vừa từ phòng của giáo viên hướng dẫn ra, đang đi về ký túc xá thì thấy Diêu Viễn đang vừa nói chuyện với bạn vừa đi về phía khu giảng đường bên cạnh.

Giang An Lan chỉ nghĩ có hai giây đã đi theo đằng sau, thấy cô vào giảng đường lớn nằm ở tầng một, do dự một hồi rồi cũng vào theo.

Thời gian đó sức khỏe của anh không tốt, vừa ngồi xuống cạnh cô đã nhắm mắt nghĩ xem nên mở lời thế nào để trả lại tiền cho người ta thì nghe thấy câu nói kia. Vì cô không nhận ra anh mà anh cảm thấy tức giận, không thèm trả tiền mà đi thẳng ra ngoài luôn.

Sau đó, mỗi lần nhớ tới việc này anh lại nghiến răng ken két.

Khi anh về nhà tại Bắc Kinh, vớt số tiền vốn định đem trả cho cô vào tủ đầu giường, suốt năm năm chưa từng động đến.

Trong năm năm này, anh cùng cậu em họ Triệu Tử Kiệt từng đi du học bảy, tám năm ở nước ngoài về mở một công ty thương mại, kết quả không tồi. Ngoài việc sức khỏe không được tốt lắm, Giang An Lan có thể nói là phong quang vô hạn, xuất thân danh giá, thông minh hơn người, lại thêm diện mạo quả thật xuất chúng khiến những cô gái có ý với anh nhiều không kể xiết. Cho dù chỉ là đi ra ngoài ăn bữa cơm thì cũng có những cô nàng to gan lớn mật đến hỏi xin số điện thoại của anh. Thế nhưng anh sống hai mươi tám năm rồi vẫn chưa từng có quan hệ yêu đương với cô gái nào. Hai năm trước, gia tộc họ Giang đã có người lo lắng hỏi thăm anh vài lần, rốt cuộc anh thích kiểu con gái như thế nào? Đáp án của Giang An Lan lần nào cũng là: “Gặp một lần mà khiến tôi nhớ mãi là được.”

Khiến cậu nhớ mãi ấy hả? Đám chị họ, bác gái trong nhà không ai không đau đầu, cậu khiến người ta nhớ mãi không quên thì đơn giản, còn ngược lại, sao càng nghĩ càng thấy chẳng có hi vọng gì hết vậy?

Chỉ có bản thân Giang An Lan biết, mấy năm nay anh vẫn chưa hề quên bóng hình kia.

Năm Giang An Lan hai mươi lăm tuổi, lại lần nữa gặp được Diêu Viễn, tại một nhà hàng nổi tiếng ở Bắc Kinh. Anh và Lý Cao ăn xong bữa trưa, chuẩn bị ra ngoài thì thấy trước cửa có rất nhiều người đang xếp hàng, anh nhíu mày chen qua hàng người, đột nhiên dừng bước, nghiêng đầu nhìn sang phía tay phải.

Thật trùng hợp, tôi qua anh vừa nghĩ đến người này, mặc dù cả năm anh chẳng nhớ người ta đến hai, ba lần, vì mỗi lần nhớ là sẽ lại nhíu chặt hai hàng lông mày, không ngờ hôm nay ra ngoài ăn bữa cơm lại gặp được cô bằng xương bằng thịt. Đừng nói hai người ở hai thành phố khác nhau, cho dù sống ở cùng một thành phố thì tỷ lệ gặp được nhau như thế này cũng thấp đến gần như vô vọng.

Lúc đó Giang An Lan ho khan một tiếng rồi quay lại nói với Lý Cao: “Tôi ra ngoài trước, cậu vào trong nói với quản lý là ưu tiên sắp xếp bàn cho hai vị đằng kia.”

Lý Cao nhìn theo ánh mắt sắp nhà mình, thấy hai cô gái đang cúi đầu cười đùa nói chuyện thì ngẩn ra một lúc, sau đó lập tức quay người đi làm nhiệm vụ. Địa vị của Giang An Lan không phải nhỏ, người ta vừa nghe thấy là anh nhờ thì lập tức cho người đi sắp xếp. Lý Cao ra ngoài báo cáo kết quả, Giang An Lan ngồi sau xe chỉ “ừ” một tiếng. Lý Cao lại không nhận được cười, hỏi: “An Lan, hai cô nàng xinh đẹp đó là ai thế?”

Đương nhiên Giang An Lan không trả lời mấy câu hỏi mang tính “bà tám” của Lý Cao, chỉ trầm mặc ngồi đó.

Cuối cùng Giang An Lan xuống xe, bảo Lý Cao về công ty trước.

Giờ phút này, Giang An Lan ngồi trong xe nhìn người con gái chỉ cách mình trong gang tấc. Cô không biết, lần gặp gỡ ở Bắc Kinh khi ấy, lúc cô ăn xong bữa cơm rồi cùng chị họ đến quán trà thưởng trà nghe kịch, anh đã ngồi ở chiếc bàn phía sau cản hạt dưa, ung dung, thong thả nhìn cô. Lúc đó anh đột nhiên có một ý nghĩ, hóa ra, nhìn cô còn thỏa mái hơn nhiều so với việc nhớ đến cô.

Hiện tại, thiếu gia nhà họ Giang cũng ung dung, thong thả nhìn cô, sau đó cất tiếng: “Nói ra thì, anh vẫn còn nợ em một khoản tiền, đàn em Diêu ạ.”

“Hà?”

“Nhưng anh không định trả nữa rồi.”

“...”

“Có phải em rất tò mò muốn biết chuyện thế nào không?” Diêu Viễn gật đầu lia lịa. Nhưng không ngờ đại thần lại bảo: “Thế thì anh càng không nói cho em biết. Có điều nếu tối nay em mất ngủ thì có thể gọi điện cho anh, anh giúp em giải khuây.”

“...”

Cuối cùng chiếc xe cũng dừng lại trước tòa nhà Diêu Viễn ở. Giang An Lan từ biệt cô rất bình thường, nhưng cô thì đến sức để chào cũng chẳng còn nữa.

Mà chiều hôm đó, trước khi Giang An Lan lên máy bay về nhà còn gửi tin nhắn cho cô: “Không ngủ được thì gọi điện cho anh nhé!”

Bạn nói xem, người này sao mà xấu thế!

Lúc trước chưa gặp mặt, ấn tượng của Diêu Viễn về vị đại thần này là phóng khoáng, quan tâm, vô địch. Còn bây giờ, ý nghĩa của từ “phóng khoáng” và “quan tâm” có hơi kì quái, chỉ có “vô địch” là đương nhiên vẫn còn nguyên.

Nghe nói hình tượng của đàn anh Giang trong mắt Diêu mỹ nhân đã hoàn toàn sụp đổ, sau đó một hình tượng mới được xây nên, mà trên viên gạch đặt nền móng đầu tiên có ghi: “Boss này bụng dạ đen tối, PK cần cẩn thận.”

Dư âm của lần họp mặt này cũng phải gọi là vô địch, hai ngày hai đêm liền, kênh Liên minh đều bàn luận sôi nổi, nào là thành phố Giang Ninh có nhiều thứ hay ho quá, nào là bang chủ anh tuấn, hào phóng vô biên, nào là phó bang chủ chuyện gì cũng dài dòng văn tự, nào là Ôn trưởng lão mỗi lần cười đều như gió xuân về nhưng lại cứ thấy có sát khí, mà quan trọng nhất

là Ôn trưởng lão là người nổi tiếng, người nổi tiếng đó... Ngoài ra còn có n người đẹp, đặc biệt là chị dâu, có điều chị dâu đã thuộc quyền sở hữu của lão đại mất rồi.

Hai ngày nay Diêu Viễn bị mất ngủ nên chẳng có tinh thần mà đăng nhập vào trò chơi, bởi vậy mới thoát được mùa buồn chuyện này, cũng không biết là may hay không may nữa? Mãi cho đến ngày thứ ba, Diêu Viễn bị chị họ kéo lên vì Ngạo Thị Thương Khung lập đội đánh phụ bản mười hai người Tiên Nữ Phong. Diêu Hân Nhiên rất hứng thú với phụ bản này nên mới kéo Diêu Viễn cùng tới báo danh.

Vừa vào kênh Liên minh, Ôn Như Ngọc đã khách khí chào hỏi: “Chào chị dâu! Chào Thủy bang chủ!”

Thủy Thượng Tiên: “Cút!”

Ôn Như Ngọc: “Hê hê.”

Hùng Ứng Nhất Hiệu: “Tôi nói này Thủy bang chủ, cô với Ôn trưởng lão nhà chúng tôi vì sao lại kết thù thế? Nói chuyện hung hãn ghê.”

Thủy Thượng Tiên: “Nhìn ngứa mắt thôi.”

Ngạo Thị Thương Khung: “Thấu hiểu, bọn tôi nhìn cậu ta cũng ngứa mắt.”

Ôn Như Ngọc: “^_^”

Ngạo Thị Thương Khung: “Được rồi, đủ người rồi, hôm nay chúng ta đánh Tiên Nữ Phong, hai ngày nay sức khỏe của lão đại không tốt nên lần này tôi chỉ huy.”

Sau khi mọi người tập hợp lại tọa độ đã hẹn, Ngạo Thị Thương Khung bắt đầu lập đội. Quân Lâm Thiên Hạ đương nhiên không có trong đó vì anh không lên mạng.

Trước khi vào phụ bản, Diêu Viễn lên QQ tìm anh. Lần trước hẹn chat voice, hai người đã trao đổi số QQ. Diêu Viễn định hỏi thăm tình hình sức khỏe anh thế nào vì dù sao thì... khụ, cũng xem như có quen biết đi. Lúc cô gửi tin nhắn đi thì nick của anh đang để chế độ bận.

Về sau, Diêu Viễn nghiêm khắc cảnh báo bản thân, lúc người ta bận thì tuyệt đối không được làm phiền.

Diêu Viễn: “Anh không sao chứ?”

JAL: “[Trả lời tự động] Anh yêu em.”

JAL: “Không vấn đề gì.”

Dao Viễn: “Gì cơ?”

JAL: “[Trả lời tự động] Anh yêu em.”

JAL: “Anh nói không sao, em đừng lo lắng.”

Dao Viễn: “Không, em đang hỏi cái trả lời tự động của anh cơ...”

JAL: “[Trả lời tự động] Anh yêu em.”

JAL: “À, thiết lập đặc biệt.”

Dao Viễn: “...”

JAL: “[Trả lời tự động] Anh yêu em.”

Cái thiết lập “đặc biệt” này là ý gì vậy?

Dựa vào cách hành xử hàng ngày của Giang An Lan, hẳn anh sẽ không chấp nhận gửi trả lời tự động “anh yêu em” đến cho tất cả những người tới tìm anh trên QQ đâu nhỉ?

Nếu quả thật chỉ dùng với cô thì... QQ có chức năng này sao?

Bởi thế, chắc chắn là anh tự động thủ phải không?

Đại thần, một ngày không khiến tôi khó ở là anh không vui phải không?

Nhớ lại hai ngày trước không vào game, hai người vẫn có “giao lưu”. Tình hình “giao lưu” cụ thể như sau: Đúng tám giờ sang, Diêu Viễn sẽ nhận được tin nhắn của Giang An Lan: “Chào buổi sáng”, đúng mười hai giờ trưa: “Đã ăn cơm trưa chưa?”, đúng sáu giờ tối: “Nhớ phải ăn tối.”

Đối phương bận rộn như thế mà ngày nào cũng không quên “chăm sóc” ba bữa cơm của cô, thật khiến cho người trong cuộc được quan tâm mà hoảng hốt, đúng, vấn đề chính là ở chỗ “hoảng hốt” ấy.

Mà lúc này, Diêu Viễn ôm theo ba chữ “anh yêu em” tiến vào phụ bản.

Bạn nói xem cái vị đại thần này, chẳng qua là tôi nợ tiền anh ta, à nhầm, là tôi cho anh ta nợ tiền mà quên mất thôi, có cần phải trăm phương ngàn kế hành hạ tôi như vậy không? Lẽ nào đúng như ông bà ta thường nói, đưa nợ tiền mới là đưa cầm đằng chuôi? Nhưng lúc tôi nợ tiền người ta tiền vàng, người cầm đằng chuôi vẫn là anh ta mà... Quả nhiên con người ta khác nhau chính là ở thái độ.

Sau đó, đánh Tiên Nữ Phong chưa đến mười lăm phút cả đội đã bị diệt, nguyên nhân không phải bởi cô bạn Diêu Viễn, trình độ thao tác của cô

nàng vẫn rất cao, cho dù không tập trung tinh thần thì cũng không đến nỗi hại cả đội như thế. Nguyên nhân là bởi chiến tranh nội bộ của Ôn Như Ngọc và Thủy Thượng Tiên...

Trước khi đội bị diệt, Thủy Thượng Tiên: “Ôn Như Ngọc trị thương đi! Anh bị đần à!”

Ôn Như Ngọc: “Không đần như cô, trình kém thì đừng có xông lên trước! ^_^”

Thủy Thượng Tiên: “Trình kém? Anh có tư cách nói tôi à? Mục sư như anh chắc còn không có tay luôn ấy!”

Tóm lại, cuối cùng đội bị diệt.

Quần chúng ra ngoài phụ bản lần lượt chạy lên kênh Liên minh kẻ lể, đương nhiên là khinh bỉ hai người kia.

Diêu Viễn đọc một lúc thì thấy Quân Lâm Thiên Hạ cũng lên mạng: “Đánh Tiên Nữ Phong lần nữa.”

Lạc Thủy: “Lão đại lên rồi! Thương Khung dẫn bọn tôi đi đánh Tiên Nữ Phong, mới mười lăm phút đã game over, chết trắng cả rồi bị đá ra ngoài, mất mặt chết đi được.”

Ngạo Thị Thương Khung: “Tôi vừa báo cáo với bang chủ rồi, lần này thảm bại cũng đâu phải tại phương pháp chỉ huy của tôi, ok? Là do có hai người cứ tán tỉnh ve vãn nhau làm hỏng cả đội hình đấy chứ! ㄟ (ノ ^ ㄣ)
ㄨ ”

Ôn Như Ngọc: “Ai tán tỉnh ve vãn? ^_^”

Thủy Thượng Tiên: “Ai tán tỉnh ve vãn?!”

Hùng Ung Nhất Hiệu: “Mau đi thêm lần nữa đi lão đại, vừa rồi em hoàn toàn chưa phát huy được thực lực đâu.”

Đi Đâu Về Đâu: “Tiên Nữ Phong một ngày chỉ được đi hai lần, buổi sáng tôi đi cùng người khác rồi, hôm nay không có cơ hội đánh cùng lão đại.”

Lập lại đội mới, so với lần trước thì chỉ đổi Đi Đâu Về Đâu thành Quân Lâm Thiên Hạ mà thôi.

Trước khi vào phụ bản, Giang An Lan nhắn tin cho Diêu Viễn: “Chúng ta lên YY tán tỉnh ve vãn đi!”

Diêu Viễn ngã bò lên bàn phím, đánh ra một hàng “dgsdfghjklfghghj” rồi ấn cả vào phím gửi đi.

Giang An Lan: “Vui đến độ nói không lên lời?”

Diêu Viễn: “...”

Sau khi vào phụ bản, quần chúng nghe theo chỉ dẫn của Quân Lâm Thiên Hạ, một đường thẳng tiến về phía trước, so với lần trước thì thuận lợi hơn không biết bao nhiêu lần.

Lạc Thủy: “Quả nhiên đi với bang chủ là sung sướng nhất!”

Cục Cung Ngoan: “Bang chủ oai dũng, sùng bái bang chủ!”

Ngạo Thị Thương Khung: “Khụ, theo hiểu biết của tôi về bang chủ thì hiện giờ bang chủ nhất định vừa uống hồng trà vừa nói lời đường mật với chị dâu, mọi người có tin không? $(\cong \nabla \cong) / \sim$ ”

Diêu Viễn khóc không được mà cười cũng không xong, bị đoán trúng rồi.

Cục Cung Ngoan: “Thật á? Thật muốn biết bang chủ đại nhân đang nói gì với chị dâu? Tại sao tôi cứ thấy hóng chuyện của bang chủ còn hấp dẫn hơn cả đánh phụ bản thể nhỉ?”

Lạc Thủy: “Ôi chao, tôi cũng có tâm lý như thế, nhất là sau hôm họp mặt, biết lão đại cao quý, hào phóng, chiếu trên như thế, lại thêm được mục sở thị chị dâu là mỹ nhân tuyệt sắc nữa...”

Lúc này Diêu Viễn đầu bù tóc rối đang nằm bò lên bàn phím với bộ dạng lôi thôi, lếch thếch không dám nhìn thẳng vào màn hình, còn về chuyện Giang An Lan nói gì với cô...

Nhược Vi Quân Cốt: “Vừa rồi anh ấy giới thiệu cho tôi một bộ phim điện ảnh, ngoài ra cũng không nói gì.”

Ngạo Thị Thương Khung: “Điện ảnh? Sếp xem phim điện ảnh? Cậu ta có té bào văn nghệ từ lúc nào thế?”

[Hệ thống] Ngạo Thị Thương Khung bị cấm phát ngôn.

Quần chúng hoàn toàn chẳng bắt ngờ.

Ngạo Thị Thương Khung nhắn tin cho Diêu Viễn: “Chị dâu! ~~~~ (>_<)~~~~”

Nhược Vi Quân Cốt: “...”

Ngạo Thị Thương Khung: “Chị dâu ~\(\cong\bigtriangledown\cong)/~”

Nhược Vi Quân Cốt: “... Khụ, không biết phó bang chủ có gì chỉ giáo?”

Ngạo Thị Thương Khung: “...”

Ngạo Thị Thương Khung: “Chị dâu, chị có muốn lấy ảnh của sếp không? Sau này chúng ta có thể hoạt động ngầm, em đưa chị cái chị muốn, chị nói tốt cho em, thế nào?”

Nhược Vi Quân Cô: “Tôi không cần...”

Ngạo Thị Thương Khung: “Em biết là chị đã nhìn thấy người thật rồi, mà người thật cũng là của chị luôn rồi nên nhìn ảnh không có hứng thú gì em có thể hiểu, nhưng bây giờ hai người yêu xa, dù sao có tấm ảnh an ủi cũng tốt mà.”

Diêu Viễn không nhin được mà bật cười, người này nói chuyện thật đúng là dài dòng. Nhưng mà, cô với anh ấy đang yêu nhau à? Sao cô chẳng biết gì hết vậy? Thế là cô nàng Diêu Viễn buột miệng hỏi một câu khiến cả đời hưởng “lợi”: “Chúng ta đang yêu nhau sao?”

Từ trong tai nghe vang lên giọng nói vô cùng nghiêm túc: “Hôn cũng hôn rồi, phu nhân, em nói thử xem?”

“...”

Thủy Diệu Ca Dao: “Tập trung đánh phụ bản đi.” Đúng vậy, đệ nhất mỹ nhân cũng có mặt trong đội.

Diêu Viễn đọc xong câu này thì không nhin được mà phụ họa theo: “Đúng thế, mọi người tập trung vào.” Câu này thật ra là nói với vị đại thần đang nói chuyện “ngả nón” nào đó.

Quần chúng: “...”

Quân Lâm Thiên Hạ: “Đoạn đường phía trước có cơ quan mai phục, tôi với Nhược qua trước phá ải, những người khác đợi lệnh.”

Thủy Diệu Ca Dao: “Quân Lâm, hay để em qua đó với anh đi, nếu xảy ra chuyện em có thể thêm máu cho anh.”

Lạc Thủy: “Đúng đấy lão đại, đi qua đó mang mục sư đúng là hợp lý hơn.”

Thủy Diệu Ca Dao: “Đi thôi, Quân Lâm.”

Quân Lâm Thiên Hạ: “Xin lỗi, tôi làm việc nhìn người không nhìn việc.”

“...”

Cục Cung Ngoan: “Tôi chịu không nổi rồi, quả nhiên tôi đến là để xem chuyện tình cảm của phu thê bang chủ, phụ bản gì gì đó chỉ là phù du thôi!”

Ngạo Thị Thương Khung gửi tin nhắn cho Quân Lâm Thiên Hạ: “Quá tàn nhẫn, mặc dù bây giờ Thủy Diệu Ca Dao là vợ tôi nhưng từ đầu đến cuối người ta chỉ yêu có mình cậu, mình cậu, mình cậu...”

Lần vào phụ bản thứ hai này, Quân Lâm Thiên Hạ dẫn theo một đám bà tám mà vẫn có thể qua hết ải, mặc dù phải đánh đến gần một tiếng đồng hồ, thành tích cũng không quá tốt, có điều vật phẩm rơi ra không tồi chút nào. Về cái vận đồ này, Diêu Viễn nghĩ, đại thần hệ thống chắc “để ý” đại thần rồi chẳng?

Sau khi Ôn Như Ngọc nhặt vật phẩm xong, Hùng Ưng Nhất Hiệu kêu lên: “Như Ngọc, ra khỏi phụ bản chú ý đừng để người ta cướp hàng nha! ~\ ($\cong \nabla \cong$)/~”

Lạc Thủy: “Người chết không sao, đồ không mất là được! O(∩_∩)O Ha ha.”

Ôn Như Ngọc: “Bây giờ cả bang bị lây nhiễm cái kiểu ra vẻ dễ thương kinh tởm của phó bang chủ rồi hả?”

Ngạo Thị Thương Khung đã ra khỏi phụ bản lên tiếng trên kênh Phụ cận: “Ôn trưởng lão, cái gì gọi là “ra vẻ dễ thương kinh tởm”? Hử?”

Ôn Như Ngọc: “^_^”

Quân Lâm Thiên Hạ: “Được rồi, hôm nay tới đây thôi, mọi người nghỉ sớm đi.” Lão đại anh chỉ đến đây để so sánh kết quả đánh phụ bản lúc có và không có anh thôi.

Quần chúng: “Hả?!”

Diêu Viên nhìn đồng hồ, mười giờ tối, mặc dù bản thân cũng hơi buồn ngủ nhưng đối với mấy người chơi game thì giờ này đã đánh răng rửa mặt để đi ngủ có vẻ hơi sớm quá.

Lại thấy Quân Lâm Thiên Hạ đại nhân chép lại y nguyên biểu ngữ tuyên truyền game: “Chơi game đúng mức tốt cho não, chơi game mê muội hại thân thể. Sắp xếp thời gian hợp lý, hưởng thụ cuộc sống mạnh khỏe.”

Ôn Như Ngọc gửi tin cho phó bang chủ: “Cậu có cảm thấy An Lan dịu dàng hơn trước nhiều rồi không?”

Ngạo Thị Thương Khung: “~~~~(>_<)~~~~”

Ôn Như Ngọc: “Đừng có tung lượn sóng nữa, nói chuyện cho tử tế nào.”

Ngạo Thị Thương Khung: “Tính cách hình như vẫn thế thôi, có điều tâm tình tốt hơn nhiều rồi, cậu hiểu mà.”

Ôn Như Ngọc: “Sức khỏe của cậu ấy dạo này như thế nào? Lúc nãy cậu nói lại trở bệnh rồi à?”

Ngạo Thị Thương Khung: “Đúng thế, dạo gần đây bận quá mà.”

Ôn Như Ngọc: “Nói ra thì, không biết chị dâu có biết chuyện này không? Liệu có ngại không?”

Ngạo Thị Thương Khung: “Không rõ nữa, chắc trong lòng An Lan cũng có suy tính rồi. Hơn nữa người như chị dâu... tớ thấy chắc cũng không ngại gì đâu.”

Ôn Như Ngọc: “Ừ.”

Ôn Trùng tán dóc với Lý Cao một hồi rồi lên kênh Liên minh: “Mọi người hôm nay đã vất vả cống hiến sức lực cho bang mình rồi, có cơ hội sẽ bảo bang chủ sama nhà này mời mọi người ăn tiệc.”

Cục Cung Ngoan: “Thật chứ?!”

Ngạo Thị Thương Khung: “Ha ha, hay lần offline sau đến chỗ chúng tôi đi? Ở địa bàn của lão đại nhất định sẽ cho mọi người chơi thỏa mái hơn, đến đi mà, đến đi mà! ~\(\cong\triangledown\cong)/\sim”

Lạc Thủy: “Phó bang chủ, anh làm tôi cảm thấy lợm lợm...”

Ngạo Thị Thương Khung: “Mang thai rồi?”

Lạc Thủy: “Biến ngay, đồ chết tiệt!”

Cục Cung Ngoan: “Í? Lão đại thoát thật rồi hả?”

Quân Lâm Thiên Hạ thoát khỏi trò chơi nhưng vẫn ở trên YY, nói với cô nàng Diêu Viễn: “Em cũng thoát khỏi trò chơi đi, rồi nói chuyện với anh một lúc”.

Đây có được coi là “đãi ngộ đặc biệt” không?

Diêu Viễn nhìn kênh Liên minh đang không ngừng than thở: “Lão đại thoát rồi, chị dâu chắc chắn cũng sắp thoát nốt”, “Phu thê nhà người ta lại đồng loạt thoát rồi, ghét ghê” gì gì đó, sau đó bình tĩnh thoát khỏi trò chơi rồi lấy hết dũng khí nói một câu trên phòng YY: “Sáng mai em còn có tiết, phải dậy sớm. Thoát trước đây, ngủ ngon.”

Bên đó im lặng hai giây. “Ừ, được rồi, ngủ ngon.”

Diêu Viễn tắt YY, hồi lâu sau, Giang An Lan mới bình thản buông một câu: “Tức chết mất.”

Anh nhớ ngày gặp cô ở Bắc Kinh lần đó, anh ngồi trong quán trà mười lăm phút đồng hồ, cuối cùng không nhìn được mới lấy mấy hạt dưa ném vào người người phía trước. Cô quay đầu lại nhìn, liếc mắt qua anh, sau đó lại quay đi tiếp tục xem kịch. Mặc dù phản ứng của cô đã nằm trong dự liệu nhưng anh vẫn không khỏi nhú mày.

Đến lúc xem xong kịch, anh theo chân hai người họ ra ngoài, nghe cô nói phải tranh thủ đến Đại học Giang Ninh đăng ký vào danh sách cử đi học, năm sau sang Canada học hai năm. Cô nói phải phấn đấu, phải nỗ lực, không thể để cha mẹ ở trên trời xấu hổ. Cô dặn dò chị mình phải quan tâm, chăm sóc cho bà. Cô nói... vẫn chưa muốn yêu đương, ít ra là trước khi sự nghiệp học hành xong xuôi.

Có người từng nói, đúng thời điểm, gặp đúng người là hạnh phúc, đúng thời điểm, gặp sai người là bi thương, sai thời điểm, gặp đúng người là tiếc nuối, sai thời điểm, gặp sai người là bất đắc dĩ.

Anh không muốn bi thương, tiếc nuối hay bất đắc dĩ.

Trên kênh Liên minh, mọi người vẫn đang chuyện trò. Cục Cung Ngoan: “Tôi thấy có người lên diễn đàn của Thịnh thế nói bang chủ chúng ta rất xấu, còn đăng cả ảnh lên nữa.”

Hùng Ứng Nhất Hiệu: “Tôi từng gặp bang chủ rồi, ok? Như thế mà gọi là xấu à? Rõ ràng là đại biểu của cao to, đẹp trai, ví dày.”

Ngạo Thị Thương Khung: “Cục Cung, gửi link đây cho tôi xem nào.”

Cục Cung Ngoan: “Được rồi, đợi tí. Người đó nói là đã nghe giọng bang chủ, thấy giống hệt giọng game thủ chuyên nghiệp Đại Mạc. Sau đó, ờ, cái ảnh đó hình như là Đại Mạc? Anh ta nói Đại Mạc là Quân Lâm Thiên Hạ? Thật rắc rối.”

Ngạo Thị Thương Khung: “Tôi thấy rồi, à thì, khụ khụ, sự việc đến nước này thì tôi cũng giải thích với người nhà các cậu vậy. Sự thật là, trong mấy hoạt động lớn, lão đại đều nhờ game thủ chuyên nghiệp đánh hộ, thứ nhất là vì cậu ta rất lười, thứ hai là mấy hoạt động đó chị dâu không tham gia, cậu ta đương nhiên không có hứng thú, mà cho dù chị dâu có tham gia thì hai đội có tới cả trăm người đánh nhau, số số nhiều như thế, trong hoàn cảnh như thế thì tán tỉnh, yêu đương cũng phải chen chúc phát mệt, hiểu chưa?”

Thế là để acc Quân Lâm Thiên Hạ này giữ vững phong độ, chủ nhân lại lười tự tay nâng cao uy tín nên quyết định dùng tiền giải quyết luôn?

Cục Cung Ngoan: “Sao tôi lại càng thấy bang chủ sama đáng yêu dữ vậy nè?”

Lúc này, vị đại thần được mọi người âm thầm ngưỡng mộ đó đang lạnh lùng, kiêu ngạo suy nghĩ xem làm thế nào để tạo được chút cảm giác tồn tại trước mặt “phu nhân” nhà mình.

Ngày hôm sau, trong khuôn viên trường Đại học Giang Ninh, Diêu Viễn dạy hết tiết đang ôm sách trở về văn phòng. Hôm nay trời cao nắng đẹp, mặc dù là mùa đông nhưng có nắng nên cũng không quá lạnh, nhiệt độ ẩm áp rất thích hợp để đi tản bộ.

Trên đường đi, sinh viên biết cô đều lên tiếng chào hỏi, cô cũng đều cười đáp lại. Mặc dù chuyện học sinh chào giáo viên là rất bình thường, thế nhưng Diêu Viễn cứ cảm thấy hôm nay, số người chào cô hình như hơi nhiều.

Sau lưng có người vỗ vai cô, cô quay lại nhìn thì thấy đó là cô Lưu đang đi về văn phòng nằm ở đối diện văn phòng của cô. Đối phương cười, bảo: “Cô giáo Diêu hôm nay ăn mặc đẹp thế!”

Hả? Diêu Viễn lập tức cúi đầu nhìn, từ dưới lên trên, bắt cổ ngắn, quần bò, áo len lông cừu, bên ngoài còn khoác cái áo khoác khóa ngang màu đỏ đã có ba năm lịch sử. “Chị nói đùa phải không chị Lưu?”

Cô gái kia bước song song với cô. “Hiếm lắm mới thấy em mặc đồ màu sắc, chiếc áo khoác màu đỏ này rất đẹp.”

Diêu Viễn cười. “Đồ cũ rồi.”

Đúng lúc này, Diêu Viễn nhìn thấy có người đi đến từ phía đối diện, trông hơi quen quen... Một thân trang phục tối màu nhưng lại không che

giấu được dáng vẻ oai hùng. Bước chân Diêu Viễn chậm dần, đồng thời miệng từ từ mở to, cuối cùng đầu óc cũng đứng hình, mà trước khi đứng hình, trong đầu cô chỉ có một câu: “Không phải chứ?!”

Người đàn ông có phong thái ngút ngàn kia dừng cách cô một mét, cười rất lịch sự. “Lại gặp nhau rồi.” Cách có ba ngày.

Cô giáo Lưu ở bên cạnh Diêu Viễn đã kết hôn, sinh con rồi nhưng nhìn thấy anh chàng đẹp trai thế này cũng không khỏi rung động, có điều thấy đối phương nhìn chăm chăm Diêu Viễn, liền cười cười, huých người đang dờ dẫm ở bên cạnh một cái, nhỏ giọng bảo: “Cô giáo Diêu à, người ta đang nói chuyện với cô đấy.”

Sau này Diêu Viễn nghĩ lại ngày đó, chỉ cảm thấy bản thân vô dụng chết đi được, trước ánh mắt trừng trừng của quần chúng mà bị kéo đi như đũa ngốc.

Sau khi ra khỏi cổng trường, Diêu Viễn mới hoàn hồn, một lúc sau cũng cố nói được một câu hoàn chỉnh: “Sao anh lại tới đây?”

Đối phương đáp: “Hôm qua anh muốn em nói chuyện với anh nhưng em không thích, nên anh đành tự qua đây thôi.” Sau đó lại hỏi: “Đi ăn trước nhé?”

“...”

Giang An Lan nhìn sắc mặt thay đổi liên tục của Diêu Viễn, cười hỏi: “Sao thế?”

Rốt cuộc Diêu Viễn cũng thốt ra được câu nữa: “Trong lòng ngũ vị tạp trần.”

Nụ cười trên gương mặt vốn là núi băng của Giang An Lan lại càng rõ ràng hơn. “Vậy lát nữa ăn cơm, em có thể gọi chút đồ ăn thanh đạm để trung hòa lại.”

Đến lúc này thì Diêu Viễn có thể khẳng định vô cùng chắc chắn, mấy lời đồn anh ta lạnh lùng, cao ngạo gì đó chỉ là chém gió mà thôi. Cô còn nghe thấy có bác gái đi ngang qua đang cười kia kìa!

Còn nữa, mặc dù tính tình cô dễ chịu nhưng cô vẫn có nguyên tắc của mình, anh nói đi là tôi phải đi á! Cô quyết định tỏ thái độ cứng rắn: “Bây giờ em vẫn chưa muốn ăn cơm...” Mới mười giờ chứ mấy.

Giang An Lan quay mắt sang nhìn cô, vẻ mặt vẫn rất ôn hòa nhưng trong đáy mắt đã có một thần thái vô cùng đặc biệt... dễ khiến người ta đỏ mặt, tim đập rộn ràng. Diêu Viễn lại thất bại, hơi quay đầu né tránh, làm râm trong miệng: “Sắc tức thị không, sắc tức thị không.”

Giang An Lan bình thường thuộc loại người mà “núi Thái Sơn có sập mặt vẫn không biến sắc”, trầm mặc kiệm lời, cũng rất hiếm khi mở miệng tâm tình với người khác, duy chỉ đối với Diêu Viễn là có cảm giác như “núi băng tan chảy”...

Hai người đứng rất gần nhau, Giang An Lan đương nhiên nghe thấy câu lảm bảm vô thức vừa rồi, dịu dàng nói: “Phu nhân, hái hoa đương lúc trên cành.”

Người này gọi “phu nhân” nghiện luôn rồi sao?

“Đàn anh Giang, em có thể nói một câu là anh bây giờ khiến em có cảm giác... đảo lộn hết cả rồi không?”

“Hử?”

Diêu Viễn nói rất nghiêm túc: “Không nói ở trên mạng, trong thực tế em cũng từng nghe danh anh vài lần, ừm, bọn họ đều nói anh rất đứng đắn.”

“Anh bây giờ rất không đứng đắn à?”

Diêu Viễn nghĩ, riêng câu này thôi đã thấy không đứng đắn rồi ấy chứ! Cô mỉm cười. “Có điều như thế này chân thực hơn, lúc trước nghe mấy lời đồn đại về anh, em cứ cảm thấy rất khó tưởng tượng.” Cái gì mà ba vị hoàng đế hợp thể chứ...

Không biết cô có nhầm không nhưng người trước mặt nghe cô nói thế thì vẻ mặt dường như hơi cứng lại, sau đó nói: “Có thể là bởi lúc trước em chưa gặp anh.”

Ngữ khí của anh không thay đổi nhưng Diêu Viễn lại nghe ra đôi chút khác lạ, nhưng còn chưa kịp nghĩ kỹ thì anh đã hỏi: “Em có đặc biệt thích ăn gì vào bữa trưa không?”

“Đại thân, anh còn chưa ăn sáng hả?”

“Đúng thế.”

Bởi vậy ngày hôm đó, bữa trưa của Diêu Viễn giải quyết từ rất sớm, dùng được thiện. Đây là lần đầu tiên Diêu Viễn ăn loại thức ăn có thêm thuốc bắc, khẩu vị thanh đạm, cũng có mùi thuốc thoang thoang nhưng khi ăn lại không thấy khó chịu.

Hai người ăn hai suất riêng, Diêu Viễn cứ tưởng là do người kia ưa sạch sẽ, nếu biết sự thật là phần ăn của cô bỏ âm, còn phần của anh bỏ dương thì không biết mặt cô sẽ đỏ đến mức nào.

Giang An Lan nhìn cô. “Sau này, những lúc hẹn hò, chắc em sẽ phải thường xuyên cùng anh ăn loại này, vốn còn lo em ăn không quen, giờ thì

yên tâm rồi.”

Diêu Viễn không thể không hỏi: “Anh thường xuyên ăn dợc thiện à?”
Cô hoàn toàn lơ qua hai chữ “hẹn hò”.

“Gần như thế.” Anh chỉ nói có vậy.

Diêu Viễn cũng không thắc mắc thêm nữa nhưng vẫn rất tò mò. “Vậy nếu em không muốn ăn thì sao?”

“Vậy thì, anh phải ép em rồi.”

Diêu Viễn toát mồ hôi, người này vẻ ngoài thì nho nhã, lễ độ, sao nói chuyện thì câu sau còn khủng bố hơn câu trước vậy kìa? “Khụ, em thích ăn lắm.” Tiết tháo hình như đang rơi rụng lả tả...

“Thế thì tốt.” Giang An Lan gật đầu cười. Người này hoàn toàn có thể gọi là trai đẹp, nhưng cái kiêu đẹp trai của anh lại thiên về phần khí chất... lạnh lùng, cao ngạo hơn, bởi vậy lúc anh cười càng khiến người khác cảm thấy “hiếm có khó tìm, đáng phải quý trọng”. Nhưng Diêu Viễn lại cảm thấy bị áp lực nặng nề.

“Mà anh đến Giang Ninh thật sự chỉ để tìm em nói chuyện thôi à?”

“Em nói xem?”

“Chắc anh tới cho em kinh ngạc, dọa em, chọc em đúng không?” Đương nhiên Diêu Viễn làm sao dám nói lời này ra miệng, mỗi lần đối mắt với anh, cô lại tự động biến thành chong chóng, gió chiều nào xoay chiều ấy.

Ăn xong bữa trưa, Diêu Viễn nói trước hai giờ cô phải về trường, Giang An Lan chỉ đáp: “Đợc”, sau đó kéo cô đi tản bộ. Quán ăn vừa rồi nằm ở

khu trung tâm, hai người đi bộ một lát đã đến quảng trường là nơi hẹn gặp mặt trong lần offline của hai bang lần trước.

Giữa trưa, không ít gia đình đưa con ra ngoài tắm nắng, đùa nghịch. Diêu Viễn còn đang cảm thán: “Đúng là một buổi trưa yên ả” thì có một cậu nhóc còn đóng bím chạy lon ton tới chỗ hai người, lại đi vòng vòng quanh họ mấy vòng rồi đứng trước mặt Diêu mỹ nhân, ngoác miệng hét thật to: “Mẹ ngoại tình rồi! Mẹ ngoại tình rồi!”

Diêu Viễn chết đứng trong nháy mắt!

N người có mặt trên quảng trường đều ngó sang, ánh mắt mỗi người một vẻ, mà thằng nhóc kia thì đã chạy mất từ đời nào. Giang thiếu gia nổi bật đứng cạnh lại chỉ từ tốn buông một câu: “Hóa ra anh là người thứ ba à?”

Diêu Viễn choáng váng một cách triệt để...

Sau đó Diêu Viễn bất đắc dĩ bị người kia kéo vào khách sạn. Đúng vậy, khách sạn!

Anh nói: “Chỉ đi ngủ trưa thôi. Về cái hình ảnh nhạy cảm vừa xuất hiện trong đầu em lúc nghe hai chữ “khách sạn” kia thì... anh chỉ muốn nói một câu, phu nhân, xin hãy tự trọng.”

Anh nói: “Thật ra anh còn muốn làm chút chuyện khác nữa.”

Anh nói: “Ví dụ như chơi game chẳng hạn.”

Anh nói: “Em không nhát gan vậy chứ?”

Lúc này, trong một khách sạn năm sao nằm bên bờ biển thành phố Giang Ninh, Diêu Viễn to gan đang đứng sau cửa sổ sát đất trong căn phòng rộng

rãi với chiếc giường to bự thương thức cảnh biển, sau đó từ từ thở ra một hơi, bởi vì cái người bảo muốn chơi game kia hiện giờ còn đang tắm...

Diêu Viễn cố gắng làm ra vẻ bình thản đi về phía giường, cầm lấy chiếc laptop siêu mỏng mà Giang An Lan đã lấy ra khỏi túi trước khi vào phòng tắm, mang đến bàn đọc sách mở ra, định thực hiện việc “vào khách sạn chơi game” một cách triệt để và chu đáo. Máy tính không cài mật khẩu, rất nhanh đã vào giao diện chính, mà trên màn hình thì vô cùng sạch sẽ, sạch đến độ ngoài My computer, trình duyệt Internet Explorer và Recycle Bin ra thì chỉ có mỗi biểu tượng của Thịnh thế nữa thôi, chiếc máy tính này hình như là máy chuyên dùng để chơi game.

Diêu Viễn cảm thán một tiếng “xa xỉ” rồi đăng nhập vào Thịnh thế, vừa mới thò mặt lên đã có người đến chào hỏi, Ngạo Thị Thương Khung: “Hello, chị dâu!”

Nhược Vi Quân Cố: “Chào anh.”

Ngạo Thị Thương Khung: “Hôm nay sếp không đến công ty, không biết chạy đâu mất rồi, hôm nay chắc không lên được đâu, chị dâu có cần em đưa đi chơi không?”

Nhược Vi Quân Cố: “Không cần đâu... Cảm ơn anh.”

Ngạo Thị Thương Khung: “Đừng khách sáo thế mà, mọi người đều là người nhà hết mà! ㄟ (3) ㄝ ”

Diêu Viễn cười, nghĩ bụng anh chàng này chắc chắn lúc trước chơi acc nữ đúng không? Lúc này có người chọt ôm lấy cô từ phía sau, thò tay ra trước gõ chữ. Nhược Vi Quân Cố: “Cút.”

Diêu Viễn chớp mắt, nghiêng đầu nhìn sang thì thấy khuôn mặt nhìn nghiêng của Giang An Lan đã sát sạt mặt mình, cô còn ngửi thấy mùi

hương nhàn nhạt trên người anh... Cô hơi lùi ra xa, ho khan mấy tiếng.
“Anh tắm xong rồi à?”

Giang An Lan hơi đứng thẳng người lên đối mắt cùng cô. Anh mặc một chiếc áo choàng tắm mềm mại, dày dặn màu trắng. Diêu Viễn nhìn mà không khỏi nghĩ thầm, mặc có chiếc áo choàng tắm thôi mà cũng trưng ra được vẻ “đẹp như cây ngọc đón gió” thế này, muốn con người ta sống sao đây?

“Anh đi ra ngoài về có thói quen phải tắm một cái đã, em có muốn đi tắm luôn không?”

Diêu Viễn vội vã lắc đầu. “Không cần , không cần, em không kĩ tính thế.”

Giang An Lan cũng chẳng nói gì thêm, kéo một cái ghế ngồi bên cạnh cô, nhìn vào màn hình. “Vây em chơi game đi, anh nhìn em chơi.”

Diêu Viễn sắp không theo kịp tiết tấu của đại thần rồi, ngẩn người một lát mới quay lại nhìn màn hình.

Dưới chữ “cút” là một loạt tin nhắn của Ngạo Thị Thương Khung.

Ngạo Thị Thương Khung: “%>_<%”

Ngạo Thị Thương Khung: “Chị dâu, em là Thương Khung mà! ~~~~ (>_<)~~~~ Chị không nhận ra em nữa sao?”

Ngạo Thị Thương Khung: “Nói ra thì, cách nói chuyện này sao cứ quen quen? Dứt khoát, lạnh lùng, quyết đoán gì gì đó...”

Ngạo Thị Thương Khung: “Tôi đột nhiên có dự cảm không lành.”

Ngạo Thị Thương Khung: “Oh no, không phải sếp đang ở chỗ chị đấy chứ, chị đâu?”

Ngạo Thị Thương Khung: “Oh, không phải câu “cút” vừa rồi là do sếp nói đó chứ?!”

Giang An Lan mặt không đổi sắc, nói: “Phu nhân, có cần vi phu chơi hộ không?”

Diêu Viễn mây đen đầy đầu gõ trả lời bên kia: “Khụ, chúc mừng anh, anh đoán đúng rồi.”

Ngạo Thị Thương Khung: “/(ToT)/~~”

Mặc dù bắt đầu có hơi “rối loạn” nhưng Diêu Viễn phải thừa nhận là, trong lòng cô rất vui. Bất kể là đột nhiên gặp lại anh hay bây giờ đang ở bên anh, chơi một trò chơi ban đầu vốn chỉ dùng để giết thời gian.

Không thể nói rõ cảm giác này như thế nào, nhưng Diêu Viễn cảm thấy, cứ thế này cũng tốt.

Asia: “Quân tử, hiếm lắm mới thấy chị lên ban ngày nha!”

Nhược Vi Quân Cố: “Chị lên đi dạo chút thôi.”

Asia lại gọi cô lên kênh Bang phái nói chuyện.

A Di: “Quân tử, từ lúc chị kết hôn đến giờ chẳng để ý đến người ta gì cả, người ta đau lòng lắm đó. Những tháng ngày không có chị, bầu trời của em dường như cũng mất đi cầu vồng rồi đây này!”

Asia: “Là không có Tiểu Quân làm nhiệm vụ cùng nên cậu không thể lười biếng nữa rồi chứ gì?”

Doraemon: “Chị gái xinh đẹp, cầu yêu thương, cầu mớm ăn, cầu bao nuôi!”

Hoa Khai: “Tiểu Mon này, cẩn thận không lại bị bang chủ bang Thiên Hạ đánh cái chết luôn đó.”

Diêu Viễn toát mồ hôi, lại thấy A Di lên tiếng: “Nếu Quân tử chịu đổi sang cưới em, cho dù bị Quân Lâm Thiên Hạ đánh cả trăm lần em cũng chịu!”

Hoa Khai: “Sặc, Tiểu Quân có muốn cưới lần hai không kìa?”

Diêu Viễn cảm thấy đề tài này càng lúc càng nguy hiểm, đang định nói gì đó để đánh lạc hướng thì người ngồi bên cạnh đã lên tiếng: “Phu nhân có muốn trả lời là “phá hoại cuộc hôn nhân này, giết không tha” không?”

Diêu Viễn câm nín rồi bật cười, dù sao cô cũng đã dần dần quen với cách nói chuyện của anh rồi. Cô nghiêm mặt rồi nói: “Đừng nghịch nữa” rồi trả lời trên kênh Bang phái: “Tôi thoát trước đây, mọi người chơi đi.” Ngừng một lát, cô lại gõ thêm một câu cực kì quen thuộc: “Chơi game đúng mức độ tốt cho não, chơi game mê muội hại thân thể. Sắp xếp thời gian hợp lý, hưởng thụ cuộc sống mạnh khỏe.”

A Di: “Quân tử thật tốt bụng.”

Hoa Khai: “Tiểu Quân lại ra vẻ đáng yêu rồi!”

Diêu Viễn nghĩ, cùng một câu nói mà người phát ngôn khác nhau, kết quả cũng quá chênh lệch.

Sau khi cô thoát khỏi trò chơi, đang định nhường cho Giang An Lan lên chơi thì a lại quyết đoán gập máy lại. “Thật ra, anh bảo chơi game chỉ là cái

có thôi.”

“...”

“Game cũng chơi rồi, anh cũng hơi buồn ngủ.”

“Mới bắt đầu chơi thôi mà?” Diêu Viễn cảm thấy đầu óc trì trệ, chậm chạp hơn hẳn. “Anh buồn ngủ thì cứ ngủ đi, em tự nghịch gì đấy cũng được...” Xem phim hay xem gì đó thì hai tiếng chắc sẽ qua nhanh thôi.

Giang An Lan từ tốn nói, giọng còn mang ý cười: “Phu nhân, em căng thẳng hả?”

“Không có.”

“Thế thì... ngủ cùng anh giấc trưa nhé?”

“...”

“Sức khỏe anh không tốt, mong phu nhân thông cảm.”

Ra vẻ để người khác thương, thật là gian quá! Oán thầm thì oán thê thôi, cuối cùng cô cũng ngủ cùng anh thật.

Dường như chuyện nhường nhịn anh đã trở thành chuyện đương nhiên, bản thân Diêu Viễn cũng cảm thấy không thể tin nổi. Từ lúc cha mẹ qua đời, cô vẫn rất thận trọng trong chuyện tình cảm, vậy mà đối với anh, cô lại dễ dàng vứt bỏ hết những chướng ngại trong lòng.

Giang An Lan nằm trên giường, dựa vào người Diêu Viễn, chẳng bao lâu đã ngủ say. Cô nhìn anh rất lâu, cuối cùng cũng nhắm mắt lại.

Nghĩ kĩ thì quãng thời gian từ lúc bắt đầu tiếp xúc trên trò chơi cho đến khi “ngủ” cùng nhau chỉ hơn một tháng chút xíu.

Có phải cô quá dễ dàng bị “giải quyết” không vậy?

Nghi vấn này, về sau Diêu Viễn có đem ra hỏi chị họ mình. Diêu Hân Nhiên lập tức đáp: “Ngang ngựa tốc độ ra siêu thị mua rau củ luôn ấy chứ, lại còn là cái loại không cần mặc cả, cứ thế xách về luôn nữa.”

“...”

Sau giấc ngủ trưa, Giang An Lan phong độ phi phàm đưa Diêu Viễn về trường.

Diêu Viễn vẫn còn đang hoang mang, rồi bời thì Giang An Lan đã đứng giữa quảng đại quần chúng, nhẹ nhàng hôn lên trán cô, nói: “Lần sau chúng ta lại gặp.” Anh quả thật không nở xa cô nhưng anh thực sự có việc bận, cha anh hôm nay sẽ bay từ nước ngoài về, phận làm con không thể không về nhà đón tiếp.

Sau đó, trước ánh mắt của người qua đường, trai đẹp rời sân khấu, gái xinh nhớ lại nụ hôn vừa rồi, mặt đỏ bừng.

Cũng chính từ ngày hôm đó, trong trường lại có tin đồn mới, lúc trước thì là cô giáo Diêu sắp kết hôn, còn bây giờ thì đối tượng kết hôn đã xuất hiện rồi, là một anh chàng đẹp trai, cao to hảnh hoi nhé.

Sau này Diêu Viễn mới hỏi boss Giang: “Mới chừng đó tuổi đầu sao đã kết hôn làm gì? Khụ, anh không biết hôn nhân là nắm mồ của tình yêu à?” “Kết hôn sớm” ở đây đã không phải chỉ kết hôn trong trò chơi nữa rồi.

Boss Giang trả lời: “Ở trong mộ rồi sẽ không có người thứ ba đến làm phiền.”

Diêu Viên: “Khụ, còn có dân trộm mộ mà.”

Boss Giang trầm mặc.

Tôi chỉ ép buộc Nhược Vi Quân Cố thôi

Buổi tối ngày Giang An Lan rời đi, Diêu Viễn còn chưa kịp bị nhân vật trong truyền thuyết Quỳnh Dao nhập xác để thực hiện công cuộc “nhớ anh” thì đàn anh Giang đã gửi tin nhắn tới: “Cùng chơi game đi.”

Được rồi, Diêu mỹ nhân ngày thường chẳng có mấy thú vui tiêu khiển đành phải lên mạng chơi game.

Cô vào Thịnh thế rồi dùng kỹ năng phụ thê di chuyển đến bên cạnh anh. Nhân vật Quân Lâm Thiên Hạ đứng ở đó nhưng rất lâu vẫn không thấy có hành động gì.

Nhược Vi Quân Cố: “Người đâu rồi?”

Diêu Viễn lại đợi thêm một lúc nữa, vẫn không thấy Quân Lâm Thiên Hạ có phản ứng, gan liền to ra, mà chủ yếu là đợi không thì chán, cũng có thể là muốn đùa anh một lần. Nhược Vi Quân Cố: “Phu quân thân yêu à, ra đi nào!”

Một phút sau, Quân Lâm Thiên Hạ: “Vừa rồi cha anh ngồi máy.”

Nhược Vi Quân Cố: “...”

Quả nhiên, giết người trong nháy mắt trước giờ vẫn là tuyệt chiêu của đại thần.

Trong đầu Diêu Viễn không ngừng lặp đi lặp lại câu: “Vừa rồi cha anh ngồi máy”, bất thần buột miệng hỏi câu: “Cha anh cũng chơi game à?”

Quân Lâm Thiên Hạ: “...”

Quân Lâm Thiên Hạ: “Ông đến thư phòng nói với anh chút chuyện.”

Lại xấu hổ lần nữa, Diêu Viễn ôm mặt đứng lên đi một vòng quanh phòng rồi mới trở lại, buồn bực gõ chữ: “Sao anh không nhắc em một tiếng?”

“Không sao.” Quân Lâm Thiên Hạ trả lời. “Cha anh vừa nói em rất hoạt bát, vui tươi.”

Cuối cùng Diêu Viễn cũng phải chấp nhận là mình thua triệt để rồi.

Quân Lâm Thiên Hạ: “Lên YY nói chuyện đi, gõ chữ chẳng khí thế gì cả.”

Đại thân, anh đủ khí thế rồi đó!

Hai người vừa lên YY thì trên kênh Thế giới xuất hiện một tin.

Mỹ Nhân Như Xưa: “Dù thế nào thì hôm nay tôi cũng phải nói ra sự thật, là Quân Lâm Thiên Hạ ăn nói bừa bãi, trước này sau khác! Quân Lâm Thiên Hạ, lúc trước chẳng phải anh ép tôi làm bạn gái anh còn gì? Về sau lại làm như chưa có chuyện gì xảy ra!”

[Thế giới] Thiên Thiên: “Ồ, thật á?! Bang chủ bang Thiên Hạ còn từng ép người khác làm bạn gái mình á?”

[Thế giới] Lâm Quỷ Cũng Phong Lưu: “Trên đời này đúng là không gì là không thể.”

[Thế giới] Cuộc Sống Tươi Đẹp: “Sao có thể như thế được, Mỹ Nhân Như Xưa, cô lên kênh Thế giới nói nhăng nói cuội, bảo tiêu Gia Đẹp Trai Nhất nhà cô có biết không thế?”

[Thế giới] Hoa Khai: “Không nào, miễn giải thích.”

[Thế giới] Đi Đâu Về Đâu: “Bực rồi đây! Lão đại nhà chúng tôi? Cô đang nói đùa đấy hả, chị hai?!”

[Thế giới] Kem Vanilla: “Ủng hộ Mỹ Nhân Như Xưa.”

Giữa một trận thị phi như thế, trên kênh Thế giới đột nhiên xuất hiện một câu nói, dùng lời của đám người chơi thì là “đáng yêu nhất hội” từ lúc Thịnh thế mở ra đến giờ.

[Thế giới] Quân Lâm Thiên Hạ: “Cái chuyện ép người khác làm bạn gái mình, tôi chỉ làm với Nhược Vi Quân Cố thôi.”

[Thế giới]: “...”

Diêu Viễn: “...”

Trong kênh Liên minh.

Thủy Thượng Tiên: “Cô nàng đó không có vẻ giống rảnh rồi sinh nông nổi. Bang chủ mấy người không phải đã làm chuyện đó thật chứ?”

Ngạo Thị Thương Khung: “Sao có thể thế được, là trước khi bang chủ mua acc “Quân Lâm Thiên Hạ” này, cái tên chủ trước của nó gây họa đấy chứ.”

Ôn Như Ngọc: “Có điều sau khi Giang thiếu gia lấy acc này rồi cũng có mấy cô Mi Mực Như Họa, Lạc Hà Mãn Thiên gì gì đó liếc mắt đưa tình với cậu ta. Trong đó tôi thấy ngứa mắt nhất là cái người Mi Mực Như Họa dạo này đã không chơi nữa rồi ấy, kiêu căng xác xược, bám dai như đĩa, chị dâu hơn cô ta đến cả trăm lần có thừa ấy chứ! ^_^”

Lạc Thủy: “Nghe Thương Khung nói, Như Ngọc ông ghét cái cô nàng Mi Mực Như Họa đó là bởi cô ta nợ ông một trăm đồng vàng trong game chưa trả đúng không?”

Ôn Như Ngọc: “Tôi là cái loại ki bo, tính toán so đo từng tí một như thế hả?”

Cả đám người không chút do dự gõ: “Đúng thế!”

Ôn Như Ngọc bày tỏ: “Cảm ơn đã khen! ^_^”

Diêu Viễn không nhịn được lầm bầm: “Cái vị bang chủ nào đó thật ra cũng nên tự kiểm điểm đi chứ, sao lại chọc nhiều ong bướm vậy không biết...”

Diêu mỹ nhân đã quên bém mắt, bây giờ cô đang nói chuyện trực tiếp với “vị bang chủ nào đó” kia.

Giang An Lan ung dung nói: “Bởi thế em phải sớm cho anh danh phận đi.”

“Khụ khụ!” Diêu Viễn cố ngừng ho khan. “Chẳng phải đã kết hôn rồi còn gì?”

Giọng Giang An Lan mang theo ý cười: “Phu nhân, tranh đấu ngoài đời còn mãnh liệt hơn trên mạng nhiều, bởi thế, em phải cố gắng lên.”

Kiều ngạo đến mức này rồi, hẳn cũng không có nhiều đâu nhỉ?

Diêu Viễn: “Ồ, anh được yêu mến thế, nhưng em cũng chẳng kém đâu...” Từ nhỏ đến lớn, số người theo đuổi đếm trên một bàn tay có thừa.

Giang An Lan: “Thế à?”

Cùng lúc đó, trên kênh Liên minh.

Thủy Thượng Tiên: “Mà nói thật thì, Ôn Như Ngọc, cái loại chuyên gia luôn cúi, tranh thủ cơ hội như anh mà cũng bị người ta lừa tiền nữa hả? Có phải anh để ý con gái nhà người ta rồi không, xong mới mất cảnh giác bị cuỗm mất tiền?”

Ôn Như Ngọc: “Ngất, tôi thà để ý đến cô chứ chẳng thèm để ý đến cô ta đâu.”

Thủy Thượng Tiên: “Ôn Như Ngọc anh vô liêm sỉ!”

Ôn Như Ngọc: “Tôi đang khen cô còn gì.”

Thủy Thượng Tiên: “Ai cần anh khen! Cút cút cút!”

Lạc Thủy: “Khụ, cả ngày từ sáng đến tối, yêu nhau lắm, cắn nhau đau, tình cảm giữa hai người tốt thật đấy.”

Ôn Như Ngọc: “Ai có tình cảm với cô ta?”

Thủy Thượng Tiên: “Ai có tình cảm với anh ta!”

Ngạo Thị Thương Khung: “Chỉ cần nhìn độ ăn ý của hai người là biết nếu không có cảm tình thì cũng có gian tình! ㄟ (͡ ▽ ͜) ㄟ”

Hoa Khai: “Sặc, đồng tình.”

Cục Cung Ngoan: “Sao bang chủ với chị dâu không nói gì thế? Có phải lại đi hẹn hò riêng rồi không?”

Giang An Lan hỏi xong câu “thế à” kia liền lên kênh Liên minh tiếp lời. Quân Lâm Thiên Hạ: “Tôi nay làm xong nhiệm vụ, chị dâu sẽ hát cho mọi người nghe.”

Ngát thẳng!

Đại thân, anh đúng thật là bình thường không ghi hận, có hận liền trả thù ngay tại trận luôn!

Vì một câu nói của bang chủ, hôm nay mọi người làm nhiệm vụ tích cực trăm năm hiếm thấy, chưa đến một giờ sau đã hoàn thành sạch sẽ, thu dọn đồ đạc rồi háo hức chạy đến phòng YY. Diêu Viễn đương nhiên cũng bị lôi theo.

Mọi người hào hứng reo hò, mong đợi bang chủ phu nhân cất giọng vàng. Lần này chính là bang chủ nói đó nha! Diêu Viễn nghĩ bụng, là anh hứa thì anh đi mà hát chứ, sau đó cũng nói ra câu này. Chủ yếu là cô biết trình độ ca hát của mình quả thật không ra gì, trong buổi họp mặt lần trước, mọi người đi hát karaoke nhưng cô cũng không lên sân khấu.

“Nghe thấy chưa kìa? Giang thiếu gia, vợ cậu bảo cậu lên hát kìa. Hay đại lão gia cậu lên hát trước một bài đi? Nhé né?” Người vừa phát ngôn là anh chàng mặc hội chứng thích bị hành hạ nghiêm trọng, Lý Cao.

Ôn Trùng cười. “Đúng đấy An Lan, lâu lắm rồi không nghe cậu hát. Chẳng phải hồi học đại học cậu vẫn thường xuyên ngâm nga vài câu trong

phòng tắm sao, cái gì mà “trợn đời trợn kiếp, âm thầm lặng lẽ mơ về em(*)” với “người yêu ơi, hoa dại bên đường người đừng hái(**)” còn gì?

(*) Câu trong bài Người đuổi theo giấc mơ của Lưu Đức Hoa.

(**) Câu trong bài Hoa dại bên đường người đừng hái của Đặng Lệ Quân.

Toàn YY im lặng mất mấy giây, mãi cho đến khi Diêu Viễn bật cười. “Xin lỗi, ha ha ha, anh ấy hát “người yêu ơi, hoa dại bên đường người đừng hái” thật á?”

“Thật trăm phần trăm luôn, tôi còn ghi âm lại nữa, chị dâu có muốn nghe không?”

N người nháo nhào bảo muốn. Giang An Lan lạnh lùng lên tiếng: “Lá gan đều to ghê nhỉ?”

Nguyên phòng YY lại im thin thít lần nữa, bao gồm cả Ôn trưởng lão. Nhưng vẫn có người to gan lên tiếng, là Diêu Hân Nhiên: “Quân Lâm bang chủ, lúc trước anh nói làm xong nhiệm vụ sẽ bảo em gái tôi hát mà, bây giờ em gái tôi lại bảo anh hát, thế rốt cuộc là anh hát hay em gái tôi hát thế? Mấy cặp đôi cứ hợp cùng nhau lại đùa giỡn người khác là ghét nhất đấy!”

Diêu Viễn có cảm giác bị người đốt lửa sau sân nhà mình, tiếp đó lại nghe thấy giọng Giang An Lan: “Vậy cô thử hỏi em gái mình xem là cô ấy hát hay để tôi hát thay?”

Diêu Viễn mơ hồ cảm thấy có gì đó không đúng, nhưng nhất thời không nói được không đúng ở chỗ nào. Mà quần chúng đồng thuận bày tỏ, tốt nhất là bang chủ và bang chủ phu nhân hát song ca một bài, bọn họ coi như mãn nguyện rồi. Diêu mỹ nhân cuối cùng nhăn nhó mặt mày, nói: “Tôi không hát được, để anh ấy hát đi vậy.” Sau đó Diêu Viễn thấy tin nhắn riêng nháy

lên tin mới: “Phu nhân muốn anh bán nghệ, thế định lấy gì thưởng cho anh?”

Diêu Viễn bất đắc dĩ gõ chữ: “Anh muốn gì?”

“Em.”

“Em nói này... anh không thể uyển chuyển hơn được à?” Diêu mỹ nhân mặt đỏ bừng, tim đập rộn ràng.

“Vậy thì phu nhân, từ nay về sau, ngoài anh ra, hoa đại bên đường, em không được hái đâu nhé!”

Bạn nói thử xem, sao cái người này không nói thẳng luôn cho rồi, cứ phải vòng vèo một vòng lớn như thế rồi cuối cùng lại quay về nội dung ban đầu: “Cho dù có người theo đuổi em, em cũng không được để ý đâu.”

Nói thật ra thì, cô sống đến từng này tuổi rồi mà đã từng hái đóa hoa nào đâu, đến lúc vừa hái liền hái ngay phải đóa hoa cao sang thế đấy!

Mà việc chính thức “hái” được đóa hoa đó là một ngày, cô tỉnh dậy, mơ màng mở mắt nhìn thấy người nằm bên cạnh đang mỉm cười nhìn mình. Đầu óc dần dần tỉnh táo, sau đó cô liếc mắt thấy giường chiếu lộn xộn, lại cảm thấy cơ thể mình dưới chăn không có một mảnh vải, cùng với người đàn ông gọi cảm đang trần nửa thân trên... mắt hạnh dần dần tròn xoe.

Anh nói: “Em uống say.”

Diêu mỹ nhân run rẩy. “Sau đó thì sao?”

“Loạn tính.”

“...”

Đương nhiên, mấy chuyện này đều là chuyện về sau.

Còn ngay lúc này, cô bạn Diêu Viễn đang nghe đàn anh Giang nổi tiếng tài mạo song toàn hát *Giang hồ tiếu*. Giọng nam trầm thấp hơi khàn, từng câu từng chữ vẽ nên khung cảnh hào hùng và man mác. Diêu Viễn nghe đến mê mẩn.

Giang hồ cười, ân oán giải, người vẫy tay, cười ẩn đao.

Hồng trần cười, cười tịch mịch, tâm quá cao, với chẳng tới.

Trăng soi sáng, đường miên man, người sẽ già, tâm chẳng lão.

Yêu không được, buông không nổi, quên không được chỗ tốt của người...

Kết thúc bài hát, mọi người vẫn đang chìm đắm trong giọng ca của bang chủ, mãi sau mới có người hét lên một câu: “Thêm bài nữa”, kéo theo rất nhiều người phụ họa. Diêu Viễn đang cười, định hòa theo hô: “Encore!” thì di động bỗng đổ chuông. Cô đặt tai nghe xuống, nhìn màn hình thì thấy một dãy số lạ, do dự một lúc mới bắt máy. “A lô?”

“Là sư nương đúng không ạ?”

“...”

“Sư nương, sư nương, con là Kiệt Khắc, sư nương có thể gọi con là Tiểu Kiệt.”

“Ồ, chào cậu, Tiểu Kiệt.”

“Con tìm số trong danh bạ điện thoại của anh con, sau đây dùng điện thoại của mình để gọi cho sư nương.”

Diêu Viễn nghe giọng đối phương thì... quả nhiên là con trai. “Em tìm chị có chuyện gì thế?”

“Con muốn nghe giọng sư nương, à, anh bảo có thể gọi sư nương là chị. Chị ơi, lúc nào chị lại dẫn em đi luyện cấp được? Lần nào tìm anh hai, anh ấy cũng không để ý đến em, mấy anh họ thì đều bận cả, mà mấy chị họ thì không ai chơi game hết, còn nữa...” Diêu Viễn nghe gần mười phút, cảm thấy cô đã “bị ép” hiểu hết tình cảnh nhà họ Giang từ trong ra ngoài, từ trên xuống dưới, có khi giờ đi đến nhà họ lừa gạt kiếm tiền cũng được ấy chứ.

Diêu Viễn chen vào: “Tiểu Kiệt à, em không phải đi học sao?”

“Có mà, nhưng đang đợt nghỉ ạ.”

Trường nào mà nghỉ sớm quá vậy? Diêu Viễn không biết đứa nhóc này học ở nước ngoài, đến tháng Mười hai là bắt đầu nghỉ Giáng sinh rồi.

Lúc này, ở đầu máy bên kia vọng đến tiếng ồn. “Chết rồi chết rồi, anh em đến đây, em dập máy đã, bao giờ chị lên mạng nhớ gọi em nhé, em muốn thắng cấp!”

Diêu Viễn nghe tiếng “tút tut” vọng lại, lắc đầu bật cười.

Cô lại đeo tai nghe lên. Trên YY, mọi người đang luôn miệng kêu chị dâu biến mất, lão đại cũng chuồn luôn, thật quá đáng! Cô nàng Diêu Viễn âm thầm tháo tai nghe ra, đứng dậy đi ra ngoài phòng khách lấy nước. Cô lo lắng nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy ngoài trời tuyết rơi, không phải rất to nhưng dày hạt, cảnh sắc dưới ánh sáng trắng của đèn đường lại càng đẹp đẽ. Cô nhìn một lúc lâu mới cảm xúc nước đang bốc khói về lại thư phòng đang bật máy sưởi. Vừa ngồi yên đã thấy trên màn hình có thêm một loạt tin nhắn.

Thủy Thượng Tiên: “Em gái giúp chị giết Ôn Như Ngọc! Mời em ăn cơm nguyên một học kì luôn!”

Thủy Diệu Ca Dao: “Nhuộc Vi Quân Cố, chúng ta nói chuyện lát đi.”

Ngạo Thị Thương Khung: “Chị dâu, chị dụ sếp làm thêm lần họp mặt nữa đi, làm loại sang chảnh, cao cấp nhất ấy. Lúc trước em đã nói ra miệng hết rồi, giờ nhiều người tới hỏi em lắm mà em hỏi thì sếp chẳng thèm để ý cái gì cả!”

Diêu Viễn còn đang nghĩ xem nên trả lời ai trước thì lại có tin nhắn khác đến. Đông Tử: “Quân Lâm Thiên Hạ chơi đùa nhiều cô gái thế rồi, cô không để ý sao?”

Diêu Viễn khẽ nhú mày. Đông Tử này mới gia nhập Bách Hoa Đường không lâu. Cô không trả lời người đó, chỉ nói riêng với chị họ và Quân Lâm Thiên Hạ một câu rồi thoát.

Mười một giờ, cũng đến giờ tắm rửa chuẩn bị đi ngủ rồi. Diêu Viễn nằm trên giường, trước khi tắt máy còn nhận được tin nhắn của Giang An Lan: “Chúc ngủ ngon!”

Một đêm không mộng寐. Sáng sớm hôm sau, bên ngoài đã phủ một lớp tuyết dày, cô phóng tầm mắt ra xa chỉ thấy một màu trắng xóa. Hôm nay cô suýt muộn giờ dạy, vừa vào đến văn phòng đã nhận được điện thoại từ chị họ: “Sao tối qua em lại bảo chị đẩy Đông Tử ra khỏi bang? Cậu ta đắc tội gì với em à?”

“Không.” Diêu Viễn đáp. “Khụ, em chỉ cảm thấy cậu ta là người xấu thôi.”

Diêu Hân Nhiên câm nín.

Hôm đó, cô giáo Diêu rất bận, mãi tới tận bữa trưa mới rảnh được một chút, đang định cùng đồng nghiệp đi ăn thì có người đến văn phòng tìm cô. Người đến mặc đồng phục cảnh sát, đeo kính đen, nhìn thấy Diêu Viễn liền đi thẳng tới. “Chào cô, tôi là Giang An Trình.” Diêu Viễn đương nhiên không quen biết.

Đôi phương tháo kính ra, bỏ qua ánh mắt tò mò của đám giáo viên trong phòng, nhìn thẳng vào Diêu Viễn, nói: “Tôi là anh họ thứ hai của Giang An Lan, cậu ta nhờ tôi đưa thứ này cho cô.” Nói xong, anh ta rút từ trong túi ra một chiếc hộp nhỏ chuyển cho Diêu Viễn. Diêu Viễn ngỡ ngàng nhận lấy, lại nghe thấy người đàn ông có đôi ba nét giống Giang An Lan nói tiếp: “Khoảng thời gian này tôi có chuyện cần giải quyết ở Giang Ninh, có việc gì cứ tìm tôi.” Nói xong, anh ta cầm tờ giấy trắng trên bàn lên, viết số điện thoại của mình rồi đưa cho Diêu Viễn, sau đó khẽ gật đầu rồi quay người rời đi..

Tôi có thể có việc gì mà cần tìm cảnh sát chứ?

Diêu mỹ nhân dò dẫm cả người, không biết ba phút ngắn ngủi vừa rồi đã có chuyện gì xảy ra.

Đám đồng nghiệp của cô đã hoàn hồn sau cơn choáng váng, có người lên tiếng: “Có cần ngầu như vậy không!”

Thấy Diêu Viễn vẫn chưa phản ứng lại được, nữ đồng nghiệp ở bên cạnh không nhịn được mà huých cô một cái. “Cô giáo Diêu, trong hộp đựng gì thế? Mau mở ra xem đi, có phải là anh chàng đẹp trai lần trước đến trường mình tặng không? Anh họ anh ta cũng ngầu quá đi, có đôi tượng chưa thế?”

“Ồ, tôi không rõ nữa.” Diêu Viễn mở chiếc hộp được làm rất tinh xảo kia ra, thấy bên trong là mấy tấm ảnh cùng với một sợi dây chuyền bạch kim...

Nữ đồng nghiệp cảm thán: “Sợi dây chuyện này tinh xảo quá! Í, chỗ ảnh này là ảnh của bạn trai cô đúng không? Đẹp trai quá, chụp lúc tầm mười tám tuổi đúng không? Bạn trai cô cũng thú vị ghê!”

Người trong ảnh đúng là Giang An Lan, dây chuyện cũng rất đẹp, nhưng đang yên đang lành sao lại nhờ người đến tận trường đưa tặng cô mấy thứ này? Diêu Viễn thấy vô cùng khó hiểu.

Chiều hôm đó, Diêu mỹ nhân gửi tin nhắn cho ai kia: “Anh tặng em quà làm gì?”

“Quà gặp mặt.”

“Hả?”

“Lần trước gặp quên mất không đưa cho em. Có thích không?”

“Anh nói dây chuyện hay ảnh?”

“Ảnh.”

“... Có thích.”

“Thế còn dây chuyện?”

Nhắc đến sợi dây chuyện, trên đó còn dính cả kim cương nữa chứ, Diêu Viễn bất đắc dĩ nói: “Anh nhiều tiền quá à? Nếu nhiều quá thì cứ đưa luôn tiền cho em là được rồi.”

“Được, để anh bảo người chuyên cho em, số tài khoản là bao nhiêu?”

“...”

“Phu nhân, cướp tiền xong rồi có muốn cướp sắc luôn không?”

“...”

“Tiểu Viễn, kết thúc học kì này, em đến gặp anh nhé!”

Tiểu Viễn cái gì chứ? Mặt Diêu Viễn lại đỏ tới tận mang tai.

10

Anh muốn hôn

Đến khi tuyết tan thì đã là giữa tháng Một, khoảng thời gian này, Diêu Viễn chẳng mấy khi đăng nhập vào trò chơi, chỉ thi thoảng lên một lát để kéo Tiểu Kiệt luyện cấp. Mà phương thức liên hệ với Giang An Lan cũng dần chuyển sang giao lưu thực tế, tin nhắn, điện thoại mỗi ngày đều có. Diêu Viễn vốn tưởng nói chuyện cùng người tên Giang An Lan này nhất định sẽ có nhiều lúc bị “sét đánh” như lúc nói chuyện trong game, được rồi, khi anh nói qua điện thoại cũng có lỡ lời, nhưng cảm giác không quá căng thẳng, ngược lại còn vô cùng... mờ ám, đầy ẩn ý nữa kia, đương nhiên, cũng có lúc khiến người ta muốn khóc nữa. Tóm lại, việc “yêu đương” với vị đại thần này không phải tốn công bình thường đâu.

Ví dụ như, ngày Mười bảy tháng Một, ngày nghỉ lễ đầu tiên của trường, mới năm giờ sáng, chiếc di động Diêu Viễn để trên tủ đầu giường đã đổ chuông. Cô lơ mơ ngái ngủ, cầm điện thoại lên xem, là tin nhắn: “Anh ở dưới nhà đợi em, chúng ta đi đăng ký đi!”

“Thích” một tiếng rõ to, cả người lảo đảo rơi thẳng xuống đất.

Một tin nhắn nữa lại đến ngay sau đó: “Tỉnh hẳn chưa?”

Diêu Viễn tức điên, mới năm giờ sáng đã bị chọc giận khiến máu nóng xông lên não. “Đàn anh Giang, anh có biết bây giờ là mấy giờ không hả?”

“Xin lỗi, chớ anh bây giờ là bốn giờ chiều, đang đợi lên chuyến bay lúc năm giờ trở về. Phu nhân, lúc nào thì em đến gặp anh?”

Diêu Viễn đại bại, ôm lấy chân ngòi luôn dưới sàn, nghiến răng nghiến lợi một hồi, đáp: “Ngoan, đợi bao giờ em hứng lên sẽ triệu kiến anh nhé!” Tin nhắn gửi đi rồi cô mới lo lắng nghĩ lại, không biết có bị “báo thù” không nữa. Đợi mãi vẫn không thấy đối phương hồi âm, Diêu Viễn thở phào một hơi, có điều dù lên giường lại cũng chẳng ngủ tiếp được nữa, cô buồn bực vô cùng.

Đến trưa, Diêu Viễn đi ăn cùng chị họ. Diêu Hân Nhiên làm ở công ty liên doanh, nghỉ trưa gần ba tiếng đồng hồ, mỗi lần rảnh rỗi không biết làm gì lại gọi em họ cùng đi ăn cơm. Hôm nay Diêu Viễn ngủ không đủ nên tinh thần không tốt.

Diêu Hân Nhiên nhìn cô em họ, thắc mắc: “Chẳng phải em đã nghỉ rồi à, sao vẫn trông như không ngủ đủ giấc thế kia?”

Diêu Viễn lắc đầu, cũng lười giải thích, chỉ hỏi xin phục vụ một cốc nước ấm. Diêu Hân Nhiên cũng không hỏi thêm, lật xem thực đơn, ánh mắt có hơi thất thần. “Phải rồi, lát nữa còn có người đến.”

“Hả?”

“Mợ chị giới thiệu cho một anh chàng, mẹ chị cứ ép chị phải đi gặp, chị mà nói “no” lần nữa chắc mẹ chị giết chị luôn.”

Diêu Viễn toát mồ hôi. “Chị có hẹn còn gọi em theo làm gì?”

“Chị em có họa cùng chịu mà!”

“...”

Không bao lâu sau, điện thoại của Diêu Hân Nhiên đổ chuông, cô bắt máy nói mấy câu: “Đến rồi à, bọn tôi đang ngồi ngay chỗ cạnh cửa sổ...” Sau đó có hai người đàn ông đi đến, thì ra đối phương cũng gọi một người

bạn đi cùng. Diêu Hân Nhiên chào hỏi rồi mời bọn họ ngồi xuống. Bàn hình vuông, bốn người ngồi bốn cạnh, hai anh chàng kia cũng không câu nệ, vừa ngồi xuống đã tươi cười giới thiệu bản thân. Anh chàng A, người đến xem mắt với Diêu Hân Nhiên thuộc dạng cao to oai vệ, xuất ngũ từ một năm trước, bây giờ đang làm trong đội cảnh sát, người bạn B anh ta đưa theo thuộc loại đoan chính thư sinh, là nhân viên văn phòng.

Gọi đồ ăn xong, Diêu Hân Nhiên chuyện trò cùng họ. Diêu Viễn thì chỉ yên lặng ngồi uống nước, chủ yếu là vì cô chẳng có gì để nói, bình thường cô cũng không giỏi nói chuyện với người lạ. Có điều ngoại hình của Diêu Viễn nổi bật, cho dù chỉ im lặng ngồi đó thì người khác cũng không bỏ qua. Anh chàng B uống ngụm trà, thi thoảng lại hỏi cô đôi ba câu kiểu như cô làm ở đâu, bình thường thích làm gì... So với nội dung nói chuyện của Diêu Hân Nhiên nào là: “Trong quân đội nhiều người đẹp trai ghê, ha ha” với “Cô Diêu này, tôi có một người bạn có tính cách giống cô lắm đấy, ha ha ha”... thì Diêu Viễn cảm thấy cô còn giống đang đi xem mắt hơn.

Diêu Viễn lịch sự trả lời có chừng mực mấy câu hỏi đó, cho đến lúc anh chàng B hỏi: “Ngày kia cô rảnh không, có bộ phim mới ra rạp nghe bảo hay lắm, chúng ta cùng đi xem được không?” thì điện thoại của cô kêu một tiếng. Cô thâm thở phào, nhưng đến lúc nhìn thấy tên người nhắn tin thì cô quên luôn cả việc thở. “Em đang ở đâu thế?”

Suy nghĩ thoáng chốc tập trung hoàn toàn vào chiếc điện thoại trên tay, cô nàng Diêu Viễn cúi đầu gõ chữ: “Đang dùng cơm bên ngoài.”

“Cùng ai?”

“... Với chị họ em.”

“Ừ.” Một lúc sau: “Còn ai nữa?”

Diêu Viễn bắt giắc ngẩng lên nhìn bốn phía, xác định chắc chắn không có Giang An Lan ở quanh đây. Cũng không thể trách cô suy nghĩ nhiều quá được, câu hỏi này đặt trong tình huống hiện tại, sao có thể không chột dạ mà dẫn đến nghi thần nghi quỷ được! Phải trả lời sao đây? Nói sự thật? Mặc dù không phải đi xem mắt nhưng cũng gần như thế rồi còn gì, lại càng không thể nói dối, cô liền đáp qua loa: “Cái gì cơ?”

“Hai người đàn ông kia là ai?”

Diêu Viễn đứng bật dậy khiến Diêu Hân Nhiên giật mình. “Sao thế?”

Anh chàng B nhìn Diêu Viễn, quan tâm hỏi han: “Cô Diêu, cô không sao chứ?”

Diêu Viễn cười gượng gạo. “Tôi xin phép gọi điện thoại một lát.” Nói xong, cô đi ra ngoài, vừa nhìn quanh vừa gọi điện. “Anh đang ở đâu thế?”

Người ở đầu máy bên kia cười dịu dàng. “Ở Mỹ đang có tuyết, máy bay lùi giờ nên vẫn đang ở khách sạn, phu nhân không cần lo lắng... anh nhìn thấy gì.”

“Khụ, thế làm sao anh biết?”

“Trong bang có người nhìn thấy, nói lại với anh. Phu nhân đang xem mắt?”

Lúc này Diêu Viễn đã ra khỏi nhà hàng, nhìn phong cảnh tiêu điều giữa ngày đông, chậm rãi thở ra một hơi rồi cảm khái sâu sắc, rốt cuộc bang của anh thần thông quảng đại đến mức nào thế, đây là cuộc sống thực rồi mà đi đâu cũng gặp người bang đó là sao?

“Thật ra là chị họ em xem mắt, em chỉ đơn thuần là đi ăn cơm thôi.” Diêu Viễn choáng váng xong, cuối cùng vẫn giải thích một câu. Cô không

thể không thừa nhận rằng quả thật mình cũng không muốn anh hiểu lầm.

Đôi phương “ừ” một tiếng. “Anh thật muốn vẽ một kết giới xung quanh em, làm một mẻ, khỏe cả đời.”

“...”

Cuối cùng, buổi xem mắt kết thúc sớm vì Diêu Viễn “đau dạ dày”. Lúc Diêu Hân Nhiên đưa Diêu Viễn về còn hỏi: “Em bị đau dạ dày thật hay vì bị phu quân trong game bắt gian tại trận nên mới đau dạ dày thế? Lúc gọi món, chị nhìn thấy một thành viên của bang Thiên Hạ lần trước có tham dự buổi gặp mặt ngồi ăn cơm cách bọn mình mấy bàn.”

Diêu Viễn tựa vào cửa sổ, buồn bực. “Thế sao chị không nhắc nhở em?”

“Để em qua đó giết người diệt khẩu à?” Diêu Hân Nhiên cười to. “Được rồi, có thể khiến Quân Lâm Thiên Hạ theo sát từng bước như thế là ước mơ không thành sự thật của biết bao nhiêu cô gái, em đã được lợi lại còn ra về nữa hả!”

Diêu Viễn thật sự là có khổ mà không thể nói ra.

Sau đó Diêu Viễn hỏi chị họ: “Chị thấy anh chàng hôm nay xem mắt thế nào? Chẳng phải chị vẫn thích hình mẫu oai vệ, to con này à?”

“Đúng thế, rõ ràng đó là hình mẫu lý tưởng của chị nhưng không biết tại sao chị lại không có cảm giác gì, cứ thấy thiếu thiếu gì đó.”

Lúc này, radio trên xe đang phát sóng chương trình *Lời danh nhân*, một giọng nam nho nhã mở đầu: “Chào khán thính giả nghe đài, đây là chương trình *Lời danh nhân*, tôi là người bạn cũ Ôn Trùng của quý vị và các bạn...” Diêu Hân Nhiên lập tức chửi đồng một tiếng rồi đổi sang đài khác. Diêu

Viễn ngẩn ra một lát mới phản ứng lại. “Đây là chương trình của Ôn Như Ngọc?”

Diêu Hân Nhiên làm bộ nôn ọe. “Đài phát thanh sao lại chuyển sang phát chương trình truyền hình rồi? Chị phải đi khiêu nại, chuyện này làm ảnh hưởng nghiêm trọng đến tâm trạng của chị khi lái xe!”

Thế là Diêu Viễn phải nghe Diêu Hân Nhiên kể lể, chửi bới Ôn Trùng cả quãng đường. Mà lúc này tại phòng hóa trang, Ôn Trùng đang không ngừng hắt hơi làm chuyên viên trang điểm cũng không biết phải làm sao. “Anh Trùng, xem ra hôm nay có người nhớ anh lắm đấy.”

Ôn Trùng nhún vai. “Chắc thế.”

Bên kia đại dương, Giang An Lan đang đứng trước cửa sổ phòng khách sạn nhìn tuyết bay đầy trời, lầm rầm rủa một câu: “Khốn kiếp, thời tiết này đúng là bực cả mình.”

Triệu Tử Kiệt đứng sau lưng anh dè dặt mở lời: “Ngày mai thời tiết sẽ tốt hơn thôi, máy bay chắc sẽ cất cánh bình thường, ở lại thêm một ngày không sao chứ An Lan?”

Giang An Lan quay đầu, nói: “Nếu tôi bảo có sao thì thế nào?”

Triệu Tử Kiệt cười nịnh. “Mười một giờ ở Metropolitan Opera có buổi hòa tấu nhạc đêm khuya, hay chúng ta đến đó giết thời gian? Em đi lấy vé.”

“Không có hứng.” Giang An Lan nói xong liền đi vào phòng tắm. “Tôi đi tắm, trong lúc đó đừng có làm phiền tôi.”

Triệu Tử Kiệt đương nhiên đồng ý. Đợi đến khi Giang An Lan vào phòng tắm, đóng cửa lại rồi, cậu ta mới vò đầu bứt tai. Cũng phải giải thích tại sao đường đường Triệu Tử Kiệt như cậu ta lại kiêng kị anh họ mình đến thế. Bởi vì từ nhỏ đã bị hành hạ đến phát sợ, không chỉ cậu ta mà tất cả những đứa em họ nhỏ tuổi hơn Giang An Lan đều rất sợ anh. Cũng không phải bị đánh mắng gì, chẳng qua vì lúc nhỏ mọi người đều ngốc, còn An Lan rất thông minh, bởi vậy khi bọn họ chơi đùa cùng An Lan thường xuyên bị anh nói: “Có thể ngu thêm nữa không?”, “Đừng có làm trò lố trước mặt tôi” gì gì đó... trong khi bọn họ đều chẳng biết mình sai ở đâu cả. Lớn hơn một chút họ mới hiểu, sau đó lại càng thấy An Lan lợi hại, cũng ngày càng kiêng nể anh. Tóm lại, lúc nào họ cũng cảm thấy chỉ hơi bất cẩn một chút thôi là sẽ bị anh nắm đằng chuôi, sau đó sẽ lại bị khinh bỉ đến tan tác, toi bời.

Triệu Tử Kiệt đau đầu suy nghĩ, hôm qua, người anh họ cao ngạo, khó hầu hạ này vẫn yên ổn, sao giờ lại lên cơn rồi? Trước mắt, nguyên nhân có thể xác định là do giờ bay bị lùi lại, nhưng lúc trước cũng đã từng gặp tình huống như thế này rồi, đâu thấy anh ta khó chịu như bây giờ? Bởi vậy, để tránh anh trai nhà mình ăn no rảnh rồi sinh nông nổi, Triệu Tử Kiệt quyết định gọi điện thoại đường dài quốc tế về cho Lý Cao, kết quả là người kia không nghe máy. Triệu Tử Kiệt lại nhớ lúc trước Lý Cao có đưa cho anh ta một số điện thoại, dặn là nếu lão đại không vui, anh ta không biết làm thế nào nữa thì gọi điện đến số này cầu cứu, đảm bảo người đó sẽ giúp anh ta giải quyết mọi chuyện rất đơn giản, nhẹ nhàng.

Triệu Tử Kiệt bán tín bán nghi gọi cho số điện thoại kia. Hồi lâu sau đối phương mới nhắc máy, là một giọng nữ rất hay: “A lô!”

“Xin chào, tôi là Triệu Tử Kiệt, anh họ tôi đang không vui, phải làm sao bây giờ?” Triệu Tử Kiệt nói xong cũng cảm thấy sao mà mình hỏi ngốc thế?

“Anh gọi nhầm số rồi thì phải?”

“Đợi đã, cô có quen Lý Cao không?”

“Lý Cao?”

Triệu Tử Kiệt: “Đúng thế, còn nữa, anh họ tôi tên là Giang An Lan.”

“A!”

Sân bay quốc tế thủ đô Bắc Kinh, Triệu Tử Kiệt đi theo sau anh họ, anh chàng số khổ kéo theo hai cái va li. Ra đến bên ngoài đã có xe của công ty đợi sẵn, Triệu Tử Kiệt đi lên trước hỏi anh họ: “An Lan, anh muốn về nhà nghỉ ngơi hay đi đâu đó ăn trưa đã?” Anh ta vừa nói vừa ra hiệu cho tài xế chất va li lên cốp sau xe, còn mình thì theo đuôi anh họ ngồi lên băng ghế sau. Người kia ngồi ổn định đâu vào đấy rồi mới lên tiếng: “Không ăn cơm, đưa tôi về nhà đã, tỏ trách ấy. Xe này lát nữa cậu dùng đi.”

Triệu Tử Kiệt nghe giọng nói này thì cảm thấy tâm trạng anh họ có vẻ rất tốt. Nhớ đến cuộc điện thoại hôm qua, anh ta vừa nhắc đến tên anh họ, đối phương đã im lặng rất lâu rồi mới lên tiếng: “Giang An Lan à... Vậy anh gọi anh ấy nghe điện thoại đi!” Triệu Tử Kiệt giật nảy mình, không khỏi nghĩ cô nàng này thật đúng là rất quyết đoán. “Tôi có thể hỏi trước một câu không, cô là...”

“À, cứ coi tôi là bạn anh ấy đi, hoặc cũng có thể nói là đàn em của anh ấy.”

Bạn bè, đàn em? Whatever, cứ coi cô như cái cọc vớ được khi sắp chết đuối đi. “Là thế này nhé, ông anh họ Giang An Lan nhà tôi tính khí không tốt lắm, bình thường sẽ rất trầm mặc, không thích nói chuyện, còn lúc nào tâm trạng cực kì tồi tệ thì sẽ từ chối tất cả những người muốn tới gần, mà bây giờ anh ta đang ở trong trạng thái này. Tôi định nhờ cô tư vấn xem phải xử lý thế nào? Lý Cao bảo tôi có thể tìm cô... Nói thế nào nhỉ? Solve.”

“Tính khí anh ấy không tốt? Tính khí anh ấy không phải rất tốt à?”

“Rất tốt? Không không, tính khí anh họ tôi trước nay luôn rất tệ, vô cùng tệ luôn ấy.”

Đối phương lại im lặng rất lâu. “Thật ra... mấy người đang chơi trò nói thật hay mạo hiểm đúng không?”

“Chơi? Đương nhiên là không rồi, không ai dám lấy anh họ tôi ra làm trò đùa đâu, chúng tôi cũng không phải đang chơi.”

“Ồ... đợi chút, cái ông anh họ tính khí rất tệ mà anh bảo đang gọi điện cho tôi đây này, hay là chúng ta cứ dừng ở đây đã?”

Lúc này, Triệu Tử Kiệt không nhìn được nghiêng đầu nhìn anh họ đang nhắm mắt dưỡng thần bên cạnh. “An Lan, có phải anh có bạn gái rồi không?”

Giang An Lan mở mắt, nghiêng đầu nhìn Triệu Tử Kiệt. “Làm sao?”

Triệu Tử Kiệt thấy anh không khó chịu khi bị hỏi câu này, liền cười: “Tò mò thôi!”

Giang An Lan lại ngồi về tư thế thả mái vừa rồi, nhắm mắt nghỉ ngơi. “Thế thì tiếp tục tò mò đi.”

“...”

Nêu Diêu Viễn có mặt ở đó, nhất định sẽ cảm thán: “Quả nhiên, dù là ai thì khi đối diện với đại thần, bị ghen lời cũng là chuyện thường ngày ở huyện.”

Lúc này Diêu Viễn đang ngồi ở phòng chờ chuẩn bị lên máy bay tới Bắc Kinh cũng rất choáng váng. Mặc dù chuyện đối diện với đại thần chỉ là chuyện sớm muộn nhưng nghĩ đến cuộc điện thoại tối qua, Diêu Viễn lại thấy khóc không được mà cười cũng không xong. Điện thoại vừa kết nối anh đã nói: “Đến tìm anh đi, sớm muộn gì cũng phải đến, để tránh đêm dài lắm mộng, anh cho người đặt vé máy bay ngày mai cho em nhé?”

Cô vừa mở miệng: “Hả? Gấp thế...” Không phải buổi sáng mới bảo bao giờ cô có hứng thú mới gặp sao, thì đối phương đã nhẹ nhàng ngắt lời: “Đúng thế, gấp chết anh rồi.”

“...”

Rốt cuộc là ai “solve” ai đây? Chuyện này chắc chỉ có ông trời mới biết.

Hai tiếng sau, máy bay hạ cánh, ngoài trời nắng vàng rực rỡ nhưng nhiệt độ lại thấp hơn ở Giang Ninh nhiều, Diêu Viễn bất giác khép chặt áo khoác và kéo khăn choàng cổ. Trước khi lên máy bay, cô nhận được tin nhắn của anh, nói là sẽ sai người đến đón cô. Thật ra cô cũng rất mờ mịt, kể cả việc đến đây gặp anh..., nhưng đồng thời lại có cảm giác là chuyện này đương nhiên phải thế.

Có người đến hỏi cô đi đâu, có cần xe không, cô đang định trả lời là không cần thì phía sau đã có người giúp cô chặn người kia lại. Đó là một bác trai tầm tuổi trung niên, mặc áo khoác đen, trông rất uy phong, nói với cô: “Là cô Diêu phải không? Cậu Lan dặn chúng tôi đến đón cô, mời đi theo hướng này.”

Diêu Viễn hơi bất ngờ, bởi thứ nhất là bác trai này cũng kiêu ngạo ghê, hai nữa là sao người ta lại biết cô là “cô Diêu”?

Bác trai kia chắc cũng hiểu được thắc mắc của cô, liền giải thích: “Cậu Lan nói cô Diêu có dáng người đẹp, khuôn mặt xinh xắn, có khí chất, rất dễ

nhận ra.”

Thật ra, sự thật không giống kịch đến thế, Giang An Lan lấy ảnh ra, sau đó chỉ nói qua với bác lái xe mấy câu mà thôi.

Diêu Viễn cầm nín leo lên xe, khi ngồi lên rồi nhìn sang người bên cạnh mới giật nảy mình. “Anh sao lại...”

Lúc này Giang An Lan về nhà thay quần áo, bây giờ anh mặc một bộ vest vừa người kiểu Anh màu xám đậm, bên ngoài khoác áo khoác da, trên cổ áo còn có một dải lông chồn màu đen, lúc bình thường trông đã lạnh lùng, cao ngạo, bây giờ trong lại càng... cao ngạo, lạnh lùng hơn. Diêu Viễn đột nhiên có cảm giác như đang nhìn thấy vương gia thời phong kiến, đến tận khi vị thiếu gia kia cất lời: “Chẳng phải phu nhân tới gặp vi phu à? Sao thế, nhìn thấy vi phu nên ngạc nhiên quá ư?”

“Không... đã lâu không gặp, trông đàn anh lại càng... yêu nghiệt hơn.”

Giang An Lan cười. “Phu nhân quá khen.”

Bác trai kia đã lên xe, đang chuẩn bị khởi động máy thì nghe thấy mấy lời này, trên khuôn mặt không khỏi xuất hiện vẻ ngạc nhiên, bởi “cậu Lan nói chuyện dễ chịu, lại còn biết nói đùa với người khác nữa, quả là hiếm thấy.”

Diêu Viễn không nhận ra sự tò mò của bác trai ngồi trên ghế lái, chủ yếu là bởi mỗi lần ở bên cạnh Giang An Lan, toàn bộ sự chú ý của cô đều bị anh chiếm mất. Diêu Viễn vốn cũng không phải là người hay suy nghĩ phức tạp, chưa kể người ngồi bên cạnh lại là anh chàng yêu nghiệt cấp boss được tôi luyện từ nhỏ như Giang An Lan.

Trong xe rất ấm áp, Giang An Lan giúp Diêu Viễn tháo khăn quàng cổ rồi dịu dàng nói: “Trước tiên cùng anh đi ăn đã, sau đó về tổ trách.”

Diêu Viễn vừa nghe đến tổ trạch liền mờ mịt, cái từ này bây giờ bách tính bình dân đều không dùng nữa thì phải? Mà “tổ trạch” gì gì đó, ý là đến gặp các thành viên trong gia tộc đúng không vậy?

“Đưa em đi chào hỏi ông bà một tiếng.”

Quả nhiên, Diêu Viễn yếu ớt lên tiếng: “Không phải... gặp người lớn chứ?”

Giang An Lan bình thản nói: “Sao thế, phu nhân chỉ định chơi đùa chút thôi sao?”

Diêu Viễn giơ tay đầu hàng. “Em đói rồi, đi ăn cái đã, anh hùng.”

Giang An Lan nhìn cô, khuôn mặt ẩn hiện nét cười.

Giang An Lan đưa Diêu Viễn đến một quán ăn mở ngay tại tư gia, một căn nhà nhỏ hai tầng, trang trí theo kiểu cổ, sau này Diêu Viễn mới biết chủ nhà hàng này còn là hậu duệ của một vị quan lớn thời Thanh, mà chỗ ngồi trong quán ăn này cũng nổi tiếng khó đặt. Nhưng lúc hai người họ đi vào, nhân viên phục vụ nhìn thấy Giang An Lan cũng không hỏi han gì, cung kính dẫn họ đi thẳng vào trong.

Khi họ đến trước cửa căn phòng riêng có tên “Mai Hương” thì một đôi nam nữ đang đi lại từ phía đầu hành lang bên kia, nhìn thấy Giang An Lan liền cười, chào hỏi: “Cậu Lan, trùng hợp thật đấy, hôm nay cũng tới đây dùng bữa à?”

Giang An Lan khẽ gật đầu. “Hai người ăn xong rồi à?”

“Ừ, đang định về đây.” Anh chàng kia đáp lại, cuối cùng cũng nhìn thấy Diêu Viễn đang đứng cạnh Giang An Lan. “Vị này là...”

Giang An Lan: “Bạn gái tôi.”

Trả lời thẳng thắn như thế khiến ba người còn lại đều ngẩn ra. Diêu Viễn lén chọc vào lưng Giang An Lan, hai người kia cũng không làm phiền thêm nữa, khách sáo nói hai, ba câu rồi chào tạm biệt. Ra khỏi quán ăn, anh chàng kia mới nói với cô gái bên cạnh: “Trước nay Giang An Lan chưa từng dẫn cô gái nào theo, hóa ra anh ta thích mẫu con gái như thế.”

Cô gái kia cúi đầu, cười. “Cậu Giang trước nay vẫn kén chọn, anh đâu phải không biết. Cô gái kia trông rất thanh tú, khí chất nhẹ nhàng, trong sáng, cũng có thể nói là xuất chúng. Chỉ không biết gia thế sau lưng như thế nào, có vào nổi nhà họ Giang không thôi.”

Anh chàng kia cũng cười. “Thái độ của nhà họ Giang với Giang An Lan là thế nào? Chỉ cần anh ta gật đầu thì ông anh ta chín phần không phản đối, như vậy đương nhiên không ai lắc đầu hay dám lắc đầu nữa rồi.”

Cô gái nhìn người bên cạnh. “Khó trách tại sao bọn anh cứ phải bám lấy Giang An Lan.”

Anh chàng kia cũng chẳng để tâm, chỉ cười một tiếng.

Trong phòng riêng, Giang An Lan trước nay luôn được người khác phục vụ đang rót trà cho bạn gái. “Uống chút trà Phúc Nhĩ trước đi, làm ấm dạ dày.”

“Cảm ơn.” Diêu Viễn nhận lấy uống một ngụm, trà thực sự rất thơm. “Hai người vừa rồi là bạn anh à?”

Giang An Lan mỉm cười. “Bạn anh không nhiều.” Ý là hai người đó không tính là bạn.

“Ồ.” Diêu Viễn cũng không biết phải tiếp lời những câu kiêu này như thế nào. “Em có rất nhiều bạn.”

“Vậy sau này anh phải theo em lăn lộn rồi, phu nhân.”

Diêu Viễn lại bị anh chọc cười. “Đàn anh à, anh có thể đừng gọi em là “phu nhân” được không, cứ thấy kì kì...”

“Xấu hổ?”

Giang bang chủ, anh thắng rồi.

Ăn xong, theo lịch trình thì là đến tổ trạch nhà họ Giang, nhưng giữa đường Giang An Lan nhận được điện thoại nên lại đổi sang chỗ khác, chính là công ty của anh. Đó là một công ty khá quy mô, chiếm ba tầng của một tòa cao ốc. Lúc Diêu Viễn đi vào liền liên tưởng đến mấy cảnh trong phim truyền hình. Nói ra thì cô nàng Diêu Viễn chưa từng đến những nơi như thế này, thậm chí còn chưa từng bước ra xã hội, từ đầu đến cuối vẫn chỉ ở trong khuôn viên trường học... Dừng lời của Giang bang chủ mà nói thì là... “lăn lộn”.

Trong lúc Diêu Viễn đang nhìn ngắm xung quanh thì đâu biết bản thân cô cũng trở thành tiêu điểm để mọi người ngắm.

Sếp đưa người đẹp tới? Quá hiếm thấy! Không, phải nói là lần đầu tiên trong lịch sử luôn!

Lý Cao từ phòng nghỉ bước ra, nhìn thấy Diêu Viễn thì sững người, sau đó gọi một tiếng “chị dâu” rõ to, khiến Diêu Viễn giật nảy mình.

Đợi đến khi Giang An Lan dẫn Diêu Viễn vào phòng của mình rồi, đám người bên ngoài mới bắt đầu thảo luận về “chị dâu”. Không bao lâu sau, Lý

Cao đi vào tìm Giang An Lan. “Sếp đưa chị dâu đến sao không nói với tôi một tiếng? Cậu xem, tôi vừa kích động đã không khống chế được bản thân mà làm lộ hết cả rồi, bây giờ, chuyện cậu có vợ chắc đã truyền hết tầng mười sáu, mười bảy, mười tám của chúng ta, thậm chí còn bị truyền lên tầng trên tầng dưới luôn rồi.”

Diêu Viễn câm nín.

Mặt Giang An Lan không chút biểu cảm, đang gọi điện thoại sai thư ký bên ngoài pha trà cho Diêu Viễn, sau đó mới quay đầu hỏi Lý Cao: “Bên Mỹ còn vấn đề gì nữa? Không phải đã qua đó giải quyết rồi sao?”

“Tử Kiệt đang ở phòng họp gọi chat voice với bọn họ nhưng bên đó cứ muốn nói chuyện với cậu lần nữa.”

Giang An Lan im lặng, định nói gì nhưng lại thôi. Anh để Diêu Viễn ngồi lại trong phòng mình, cười bảo: “Vậy anh bận chút, em tự mở máy tính chơi nhé.”

“Dạ.”

Lý Cao chớp mắt với Diêu Viễn rồi cũng theo sếp ra ngoài. Cửa vừa đóng đã nghe lão đại lạnh lùng nói: “Đồ vô dụng.”

Lý Cao bày tỏ, có thể hưởng thụ nụ cười dịu dàng của lão đại, cả hành tinh này chắc cũng chỉ có chị dâu sama thôi.

Diêu Viễn mở máy tính trên bàn làm việc của Giang An Lan. Thời gian rảnh cô mở máy tính cũng chỉ có ba việc, đọc tin tức, xem phim và chơi game. Chiếc máy tính này không cài Thịnh thế, cô lướt một vòng xem tin tức, thấy hơi tẻ nhạt liền mở QQ lên, không bao lâu sau đã nhận được tin nhắn từ chị họ: “Cả buổi sáng nay bận muốn chết, giờ mới xong đây! Đọc

được tin của em rồi, sao tự nhiên đi Bắc Kinh thế? Chẳng phải mấy năm trước bọn mình đã đến đó chơi rồi còn gì?”

Diêu Viễn cũng chẳng biết phải giải thích ra sao, đang nghĩ phải nói thế nào cho hợp lý thì đối phương đã nói tiếp: “Chị nhớ là Quân Lâm Thiên Hạ ở đó, không phải em đi gặp anh ta đấy chứ? Hai người bên nhau thật rồi à?!”

Ồ, câu này phải trả lời thế nào?

“Chị, hình như em thật sự... hơi thích anh ấy.”

Đối phương khựng lại hai giây. “Thế thì lợi cho anh ta quá rồi!”

Diêu Viễn ngẩn ra một lúc rồi bật cười, trong lòng cảm thấy ấm áp, lại cùng chị họ nói chuyện đôi ba câu. Mà lúc này, tài khoản QQ cố định tự động đăng nhập của máy tính cũng báo có tin nhắn đến, tài khoản này đương nhiên là của Giang An Lan, mà người gửi tin nhắn đến còn là người Diêu Viễn quen nữa kìa.

Ôn Trùng: “Nghe nói ngài đây đã dụ dỗ được chị dâu đến chỗ ngài rồi đúng không?”

Khóe miệng Diêu Viễn giật giật.

Một phút sau, Ôn Trùng: “Lại không có đó? Không phải đang yêu đương thắm thiết mặn nồng mờ ám gì đó chứ?”

Diêu Viễn không nhin được, gõ một dòng dấu ba chấm gửi đi.

Ôn Trùng: “Có đó à, tiếp xúc đến giai đoạn thứ mấy rồi?”

Ôn Trùng: “Có cần bạn học cũ giúp cậu lên kế hoạch tí mĩ không? Đúng rồi, vừa nãy tôi bảo trợ lý John gửi vào hòm thư cho cậu mấy thứ đồ tốt đó. Biết cậu lần đầu tiên có thể làm... không được tốt lắm, nhưng học tập thêm chút cũng chỉ có lợi chứ không có hại, ha ha ha.”

Tay Diêu Viễn run run gõ thêm một hàng dấu ba chấm rồi gửi đi.

Ôn Trùng: “Đừng nói với tôi cậu nhớ cô ấy... bao lâu rồi ấy nhỉ, mà còn chưa nghĩ đến chuyện này nhé! Chị dâu lại còn xinh đẹp thế nữa.”

“Tôi là Diêu Viễn.”

Cô nàng Diêu Viễn dùng tài khoản của Giang An Lan để nói câu này, sau đó mặt đỏ bừng quay lại QQ của mình gửi cho chị họ một tin nhắn: “Em giúp chị giết Ôn Như Ngọc, miễn phí!”

Một tiếng sau, Giang An Lan quay lại thì thấy Diêu Viễn đang xem phim hài hước nước ngoài, mặt mày nghiêm túc. Anh đến bên cạnh cô, ngồi dựa vào tay ghế, định đưa tay xoa má cô nhưng lại kiềm chế, cười hỏi: “Anh xong việc rồi, về nhà nhé?”

Diêu Viễn vẫn chẳng nói một lời, mắt nhìn chăm chăm vào màn hình có vẻ chăm chú lắm. Giang An Lan cũng xem cùng cô tầm năm phút, sau đó khẽ đặt tay lên vai cô. Lúc này Diêu Viễn mới quay lại, nói bằng giọng rất nghiêm túc: “Đàn anh, đừng giở trò lưu manh!”

Rốt cuộc cũng đến lượt Giang bang chủ không đáp nổi lời nào, không những thế, anh còn hơi nheo mắt như đang suy nghĩ điều gì, sau đó mới khôi phục vẻ mặt bình thản, dịu dàng nhưng không hề rút tay về, thậm chí còn chạm vào cổ cô.

Diêu Viễn bị lạnh rụt cổ lại, khẽ kêu một tiếng. Giang An Lan mới từ tốn cất lời: “Thế thì quá rối tình dục nhé.”

Cô nàng Diêu Viễn đỡ khóc đỡ cười bắt lấy bàn tay anh, hai người ngồi cạnh nhau, tay cũng quấn lấy tay nhau, cuối cùng Diêu Viễn không thể không nhượng bộ mà đứng dậy. “Vừa rồi anh nói về nhà đúng không? Vậy chúng ta đi thôi.”

Giang An Lan cũng đứng lên. “Được, nghe em hết.”

Diêu Viễn cảm thấy mình đã nằm sát đất lắm rồi mà sao vẫn bị trúng đạn. Anh nói cứ như cô muốn đến nhà anh bằng được ấy!

Triệu Tử Kiệt sắp xếp xong hồ sơ, lúc từ phòng họp đi ra thì nhìn thấy anh họ mình đưa một mỹ nữ rời khỏi công ty, lập tức há hốc miệng, kéo Lý Cao lại hỏi: “Cô gái bên cạnh An Lan là ai thế?”

Lý Cao bình tĩnh đáp: “Bạn gái cậu ta, chẳng phải tôi đã cho cậu số điện thoại của cô ấy rồi còn gì? Bao giờ tâm tình sếp không tốt, cậu cứ tìm cô ấy, đảm bảo tính mạng vô lo, thân thể mạnh khỏe, trường thọ trăm tuổi.”

“Ôi chết tiệt!” Triệu Tử Kiệt nhất thời kích động đến mức buột miệng chửi thề.

Lý Cao lại còn đùa: “Chết tiệt cái gì cơ?”

Nửa tiếng sau, xe chở Diêu Viễn dừng lại trước tổ trạch nhà họ Giang. Việc đầu tiên sau khi cô xuống xe là quay lại nhìn cánh cổng siêu to mà xe vừa đi vào, lại còn có hai người canh giữ, trong lòng cô càng hỗn loạn, gia tộc nhà đàn anh rốt cuộc là thế nào vậy?

Giang An Lan xuống xe từ phía bên kia, nhìn vẻ mặt phức tạp của cô bèn đi lại, lặng lẽ ôm eo cô. “Vào thôi.”

Ở cửa chính của tòa biệt thự hai tầng đã có người đợi sẵn, một phụ nữ trông có vẻ thân thiện giúp họ cất giày, cười nói với Giang An Lan: “Tiểu Ngũ đến rồi à. Ông đang ở sau nhà chơi cờ với bác cả, vừa rồi còn hỏi sao cháu chưa đến đây.”

Giang An Lan gật đầu. “Cháu biết rồi. Bác dâu cả, cô ấy tên là Diêu Viễn.”

Người phụ nữ được gọi là bác dâu cả cười, nói với Diêu Viễn: “Được, bác gọi cháu là Tiểu Viễn nhé!”

Diêu Viễn vội đáp: “Dạ vâng.”

Giang An Lan lại hỏi: “Bà đâu rồi ạ?”

“Bà đang nghỉ, đừng làm phiền lúc này, đợi lát nữa bà dậy bác sẽ đưa Tiểu Viễn đến chào.”

“Vâng ạ.” Giang An Lan đáp một tiếng, kéo Diêu Viễn về phía sân sau. Diêu Viễn thấy bác dâu cả không đi theo liền nhỏ giọng hỏi: “Đàn anh Giang này, tự nhiên em đến làm phiền thế này có phải là không thích hợp lắm không?” Cô thừa nhận cô thích anh, nhưng trước mắt họ vẫn đang ở giai đoạn đầu tiên của mối quan hệ bạn trai bạn gái thôi mà? Sao vèo một cái đã bị anh đẩy lên gặp phụ huynh luôn rồi? Mà cô cũng đến thật nữa chứ.

Giang An Lan ra vẻ nghiêm túc nói: “Chẳng phải đã nói rồi sao? Sớm muộn gì cũng phải tới, em tới sớm thì có thể sớm cùng anh danh chính ngôn thuận, không bị chia cách nữa rồi.”

Diêu Viễn không nhận ra chút đùa cợt nào trong giọng điệu của anh, bất giác giơ ngón cái lên khen: “Anh thật giỏi!”

Đến sau nhà, Giang An Lan chào hỏi hai người lớn đang đánh cờ: “Ông! Bác cả!”

“Ồ, An Lan, đón được người rồi à?” Bác cả lên tiếng trước.

Ông nội Giang nhìn hai người họ, từ tốn cất tiếng: “Đây chính là cô bạn gái mà lúc trước cháu bảo sẽ đưa đến giới thiệu cho ông đấy hả?”

Diêu Viễn không theo kịp mấy người họ nhưng lễ nghi cơ bản thì cô vẫn hiểu, lập tức cúi đầu chào. “Cháu chào ông!”

Ông cụ gật đầu. “Tiểu Viễn phải không, được rồi, buổi tối ở lại ăn bữa cơm đi!”

Tốc độ diễn biến như ánh sáng thế này khiến Diêu Viễn không biết phải làm sao. Sao ông cụ chấp nhận cô nhanh quá vậy! “Dạ, vâng ạ.”

Giang An Lan lại bảo cô chào hỏi dăm ba câu với bác cả, sau đó nói: “Bà đang ngủ nên cháu chưa đưa cô ấy qua chào được. Giờ cháu đưa cô ấy đi dạo xung quanh, trước giờ ăn tối sẽ về.”

Ông cụ cười. “Đi đi, chú ý an toàn.”

Trước khi ra khỏi sân, Diêu Viễn nghe thấy ông nói với bác cả: “Rất tốt.”

Vào đến phòng khách, Diêu Viễn cũng thật lòng nói với Giang An Lan: “Ông anh hiền quá.”

Giang An Lan nghiêng đầu nhìn cô rồi bật cười, đưa tay lên xoa đầu cô. Diêu Viễn bị hành động yêu thương bất chợt này làm cho cứng đờ cả người, sau đó lại nghe thấy anh bảo: “Hay chúng ta rèn sắt khi còn nóng, hôm nay đi đăng ký kết hôn luôn?”

Ngát!

Hai người đi qua phòng bếp chào bác dậu cả một tiếng rồi rời khỏi biệt thự. Vừa ra ngoài, Diêu Viễn chợt nhớ tới chuyện gì, cúi đầu rút một vật từ trong túi ra đưa cho Giang An Lan. Anh nhận ra vật đó nhưng lại không nhận, chỉ hơi nhếch khóe miệng, nói: “Em trả lại tín vật định tình anh tặng à? Em không thấy làm thế là quá nhẫn tâm sao, phu nhân?”

Nếu cô không bị mất trí nhớ thì đây rõ ràng là quà gặp mặt cơ mà? Cuối cùng là ai nhẫn tâm hơn ai? Diêu Viễn trước giờ luôn bị công kích tới mức nghẹn lời lại nghe thấy vị anh hùng bên cạnh lên tiếng: “Em phải đối xử với anh tốt một chút.”

Diêu Viễn đưa tay nhét luôn vật đó vào túi anh rồi quay người rời đi. Vậy mà ánh mắt như trách như móc lúc quay đi đó lại khiến Giang An Lan cảm thấy vui vẻ, rảo bước theo sau. Anh nghĩ, người yêu xấu hổ rồi, vậy thì để anh giúp cô cất giữ nó vậy.

Sau đó Giang An Lan đưa Diêu Viễn đi thăm thú cảnh trí phương Bắc. Mấy năm trước cô đến Bắc Kinh vào mùa hè, cảnh vật đương nhiên khác hẳn so với mùa đông thế này. Cũng không biết cuối cùng anh đưa cô đến đâu, đó là lúc hoàng hôn buông xuống, trải ánh vàng kim hư ảo lên dãy núi. Hai người đứng đó, thưởng thức phong cảnh một lúc thì Giang An Lan lên tiếng: “Anh muốn hôn.”

Lúc đầu Diêu Viễn còn chưa kịp hiểu, sau đó thì kinh ngạc tới độ mặt trắng bệch, vội vàng nhìn trái ngó phải. “Chỗ này đông người lắm... anh đừng đùa nữa.”

Giang An Lan ung dung nói: “Anh không quan tâm.”

Cuối cùng Diêu Viễn cũng tin, tính khí của anh đúng là không tốt, không, phải nói là hoàn toàn không biết xấu hổ.

Môi tình đầu trong sáng không nên như thế này!

“Lần trước anh không hôn sâu, lần nào nghĩ lại cũng thấy không đủ.”

Diêu Viễn đàn người nhìn anh.

Giang An Lan nhân lúc cô thất thần liền kéo cô vào một chỗ khuất, xung quanh còn có rừng cây che chắn, anh đứng quay lưng về phía mặt trời, áp sát vào cô, nhỏ giọng nói: “Nỗi nhớ khắc tận trong xương...”

Lúc nụ hôn của Giang An Lan đến gần, lưng Diêu Viễn đã dựa vào thân cây đằng sau, một tay anh giữ tay cô, còn tay còn lại ôm lấy khuôn mặt cô. Lúc hai đôi môi chạm nhau, cô hoảng hốt quá mà nhắm chặt mắt lại. Giang An Lan chậm rãi tách đôi môi cô, đưa lưỡi vào trong thăm dò. Diêu Viễn phát ra tiếng rên khe khẽ, anh lại càng hôn sâu hơn. Trong đầu Diêu Viễn lúc này trắng xóa, tai chỉ nghe thấy tiếng tim mình đập rộn ràng còn cơ thể thì nhẹ bẫng, cô bất giác hôn lại làm anh càng trở nên mãnh liệt hơn. Nụ hôn nóng bỏng dần dần chuyển thành ve vuốt nhẹ nhàng rồi dừng lại, cuối cùng anh thấp giọng cười. “Thế này mới tạm chấp nhận được.”

Mặt Diêu mỹ nhân đã đỏ như mặt trời chiều.

“Có muốn làm lại lần nữa không?”

Diêu Viễn thở hắt hắt, nhìn anh. “Anh... Chuyện này anh học được ở đâu vậy?”

Giang An Lan hơi ngẩn ra, cười đáp: “Tự học thành tài.”

Diêu Viễn dựa vào thân cây, ánh mặt trời nóng rực chiếu xuống đôi môi ướt át, xinh đẹp của cô, mặt đỏ bừng. “Vậy thì anh đúng là có tài thiên phú đấy.”

Giang An Lan bật cười, ôm cô vào lòng, hôn nhẹ lên mái tóc cô. “Vậy phải cảm ơn phu nhân biết thưởng thức rồi.”

Hai người lại tiếp tục đi dạo. Tới lúc xuống núi, Diêu Viễn không kìm được hỏi: “Rốt cuộc anh thích em ở điểm nào?”

Giang An Lan lười biếng đáp cho có lệ: “Ngoại hình.”

Diêu Viễn cắn môi. “Thật nông cạn!”

“Vậy phu nhân thích anh ở điểm nào?”

Diêu Viễn cũng bắt chước anh: “Ngoại hình.”

Nhưng cô không nghe ra thái độ thất vọng trong giọng nói của Giang An Lan: “Vậy anh yên tâm rồi, xung quanh em chắc chẳng tìm được ai có ngoại hình bắt mắt hơn anh đâu.”

Anh hai à, anh có thể kiêu ngạo thêm chút nữa được không?

“Chúng ta bây giờ thật sự là bạn trai bạn gái sao?” Diêu Viễn hỏi bằng giọng yếu ớt.

“Em nói xem!”

Diêu Viễn lúng túng. “Đàn anh Giang, anh có thấy chúng ta tiến triển quá nhanh không?”

Giang đại thần bình tĩnh đáp: “Chẳng phải còn chưa tới giai đoạn ba sao?”

“...” Diêu Viễn hít sâu một hơi. “Đúng rồi, rốt cuộc lúc nào anh mới chịu kể cho em chuyện em cứu anh thế? Em thật sự không nhớ được là đã cứu anh lúc nào.”

Giang An Lan chỉ “hờ” một tiếng. “Xem em thể hiện thế nào đã.”

Đại thân, anh đáng đánh thế này, người nhà anh có biết không?

Bữa tối tại nhà họ Giang, Diêu Viễn lại gặp thêm mấy người họ hàng của Giang An Lan. Có bà nội của Giang An Lan, anh họ Giang An Hoàn và em trai hoạt bát, thông minh của Giang An Lan là Giang An Kiệt. Vừa biết cô là “sư nương” nhiều lần dẫn mình đi luyện cấp trong game, Tiểu Kiệt lập tức không còn vẻ xa lạ mà cứ dính chặt lấy cô. Sau này Diêu Viễn mới biết Giang An Kiệt là em trai cùng cha khác mẹ của Giang An Lan, mẹ ruột của anh đã qua đời không bao lâu sau khi sinh anh, còn cha của Giang An Lan thì cô không thấy xuất hiện. Về cơ bản thì bữa ăn này diễn ra rất hòa hợp.

Sau bữa ăn, bà nội Giang kéo Diêu Viễn đến phòng mình nói chuyện. Họ cũng không nói gì nhiều, chỉ là đôi ba câu chuyện phiếm, thậm chí còn không hỏi mấy câu “bắt buộc” thường thấy trong những buổi ra mắt như hoàn cảnh gia đình với công việc gì gì đó, chỉ hỏi vài vấn đề đơn giản như cô bao nhiêu tuổi, bình thường thích làm gì, thích ăn gì... Diêu Viễn cũng rất nhẹ nhàng đáp lại từng câu một.

Lúc Diêu Viễn đi xuống nhà đã chẳng thấy bóng dáng Giang An Lan trong phòng khách mà chỉ có Giang An Hoàn và ông nội Giang đang ngồi trên xô pha xem ti vi. Giang An Hoàn nhìn thấy cô liền đứng dậy, nói: “Qua đây ngồi đi, An Lan đưa Tiểu Kiệt lên thư phòng kiểm tra bài vở rồi, chắc sẽ xuống nhanh thôi.”

Ông nội cũng vẫy tay gọi cô tới. Lúc qua đó rồi cô còn nghĩ, một mình đối diện với người nhà của người yêu thật đúng là đáng sợ! Cô ngồi xuống,

ông nội Giang liền đẩy đĩa đồ ăn ở trên bàn trà đến trước mặt cô, nói: “Tiểu Viễn, ăn chút hoa quả đi!”

Diêu Viễn ngoan ngoãn nói lời cảm ơn.

Lúc Giang An Lan xuống nhà thì được bác dậu cả báo là mọi người đều đang ở phòng chơi thể thao đánh bóng bàn. Anh “ạ” một tiếng rồi đi về hướng đó, vừa vào đã thấy ông nội cười rạng rỡ. “Đánh tốt lắm, hiếm có đấy!”

Diêu Viễn lúng túng cười. “Lúc còn học trung học, cháu ở trong đội bóng bàn của trường.”

Anh họ Giang An Hoàn cũng đứng đó trêu đùa: “Có thể đánh ngang sức ngang tài với ông nội thì chắc cũng là nhân tài của đội bóng bàn đúng không?”

Ông nội Giang vui vẻ để vọt xuống, quay đầu nhìn Giang An Lan, nói: “An Lan, cháu có muốn đánh một ván với cô bé không?”

“Thôi ạ.”

Ông cụ gạt đầu. “Tôi nay ở đây luôn chứ?”

Ngày đầu tiên đến đã ngủ ở nhà người ta? Diêu Viễn đưa ánh mắt cầu cứu nhìn Giang An Lan. Anh cười với cô rồi đáp: “Cô ấy chưa dám ở lại đây đâu, sợ cháu giữ lại luôn. Hôm nay cứ về chỗ cháu ở tạm đã!”

Diêu Viễn tròn tròn mắt.

Ông nội Giang cười, nói: “Vậy tùy hai đứa.”

Giang An Lan dẫn Diêu Viễn đi chào ông bà nội rồi rời khỏi tổ trạch nhà họ Giang. Xe vừa ra khỏi cổng chính, Diêu Viễn đã nói với người bên cạnh: “Em muốn về nhà.”

Giang An Lan cũng ngồi ở ghế sau vươn tay vuốt lưng cô. “Ngoan.”

Diêu Viễn rút cuộc cũng lệ chảy thành sông.

Lại nói đến chuyện tại sao lần nào ra khỏi cửa, Giang An Lan cũng phải có người lái xe cho, không phải anh cố tình ra vẻ cao sang hay khoe khoang có tiền, mà vì hồi còn học đại học, anh đã ngất xỉu trên xe, cứ nghĩ đến chuyện này lại tức giận nên không thèm tự lái nữa. Thế là lúc này, bác lái xe đưa cặp đôi “âu yếm” về “địa bàn” riêng của Giang An Lan.

Căn hộ của Giang An Lan cũng không quá lớn nhưng gọn gàng, phóng khoáng, chỉ có ba màu xanh lam, trắng và xám đơn giản. Diêu Viễn nhìn một lượt rồi ngồi xuống xô pha màu trắng sữa trong phòng khách, vẫn không thôi hy vọng. “Hay em ra ngoài ở khách sạn?”

Giang An Lan rót cho cô một cốc nước ấm. “Khách sạn ở Bắc Kinh rất đắt.”

Đại ca, anh còn thiếu chút tiền đó sao? Mà cũng có ai bảo anh phải bỏ tiền ra đâu? Nhớ đến mấy lời ban sáng Ôn Trùng nói, Diêu Viễn lại cảm thấy việc chỉ có hai người ở cùng nhau thật khiến người ta bối rối. Giang An Lan cũng chẳng để ý đến thái độ “đa sầu đa cảm” của cô, mở laptop đang đặt trên bàn trà lên. “Có muốn chơi game không?”

Ồ, đúng rồi, lên cảnh cáo Ôn Như Ngọc một chút, có những lời không nói bừa được đâu! “Được.” Diêu Viễn vẫn chưa hết hy vọng. “Vậy chơi xong anh đưa em đi tìm khách sạn nhé?”

“Không đi.” Giang thiếu gia còn chẳng thèm ngẩng đầu lên.

“...”

Giang An Lan đăng nhập acc mình, sau đó đưa máy cho Diêu Viễn.
“Giết người thì dùng acc của anh tốt hơn. Anh đi tắm đây.”

Diêu Viễn kinh ngạc: “Sao anh biết?”

“Di động anh vẫn mở QQ liên tục.” Giang thiếu gia giải thích xong liền đi vào phòng tắm. “Anh hiểu tâm trạng của em.”

Diêu Viễn sắp phát điên đến nơi. Ôi trời ơi! Thế nghĩa là... mấy câu cô nói với Ôn Trùng anh đều đọc hết rồi?

Đi Đâu Về Đâu: “Úi cha, lão đại lên rồi!”

Ngạo Thị Thương Khung: “Hôm nay cậu ta cũng có thời gian lên đây á, kì quái nha!”

Đi Đâu Về Đâu: “Sao hôm nay lão đại lại không lên được?”

Ngạo Thị Thương Khung: “Không nói cho cậu biết, là lá la...”

Lạc Thủy: “Tiểu Thương, anh càng ngày càng vắn vẹo rồi đó.”

Ôn Như Ngọc: “Chào chị dâu!”

Cục Cung Ngoan: “Í? Chị dâu? Chị dâu ở đâu?”

Lạc Thủy: “Lẽ nào...”

Ngạo Thị Thương Khung: “Đừng nói nữa, thật khiến người ta xấu hổ quá đi mà.”

Lạc Thủy: “Phó bang chủ anh có dám bình thường hơn chút không hả? Dám không hả?”

Diêu Viễn cũng bật cười, đồng thời gửi tin nhắn cho Ôn Như Ngọc: “Để tôi giết anh một lần đi.”

Ôn Như Ngọc: “Khụ, chị dâu à, thấy chị lên bằng acc này để nói chuyện với tôi là tôi biết đỡ không lại rồi. Chị dâu, chị không thể tha cho tôi một lần sao? Tôi đảm bảo về sau sẽ không đưa ra mấy chủ ý xấu xa như vậy nữa!”

Người này bị Lý Cao lây nhiễm rồi à? Diêu Viễn nhin cười, ra vẻ nghiêm túc, nói: “Không được.”

Ôn Như Ngọc: “...”

Ôn Như Ngọc: “Được rồi, vậy chúng ta đến đấu trường đi, tôi cời sạch cho chị dâu chém.”

Diêu Viễn nghĩ ngợi một lát rồi đáp: “Đột nhiên tôi không có hứng nữa, để chị tôi đến chém, chém đến bao giờ chị ấy mãn nguyện thì thôi.”

Ôn Như Ngọc: “...”

Ôn Như Ngọc: “Chị dâu, phiền chị chuyển lời cho Lan thiếu gia, vì cậu ta tôi đã hy sinh những gì!”

Diêu Viễn: “Được, nhớ cời hết đấy.”

Diêu Viễn vui vẻ nói lại chuyện này cho Diêu Hân Nhiên. Diêu Hân Nhiên lập tức hứng thú bưng bưng, xách đao chạy đến đấu trường.

Sự việc giải quyết xong, Diêu Viễn đang định thoát khỏi acc của Giang An Lan để đăng nhập vào acc của mình thì có tin nhắn đến.

Ngạo Thị Thương Khung: “Là chị dâu đúng không? Gì ấy nhỉ, lão đại là lần đầu tiên đây, vì thế, chị nhớ nhẹ nhàng chút nha!”

Đám người bên cạnh Giang An Lan toàn thể loại gì thế này? Cô cũng là lần đầu cơ mà? Ồ, không đúng, hôm nay cô cũng đâu có ý định dưng hiến lần đầu của mình đâu!

Lúc Giang An Lan đi ra, Diêu Viễn đóng sập máy tính xuống.

Giang An Lan: “Sao thế?”

“Em buồn ngủ rồi.”

Giang An Lan hơi nhướng mày, dẫn cô đến một gian phòng. “Hôm nay em ngủ ở đây đi.”

Mặc dù vô cùng buồn bực nhưng cô vẫn phải thốt ra một câu. “Phòng dành cho khách của nhà anh rộng thật đấy!”

“Đây là phòng ngủ chính.”

“...”

Trong lúc Diêu Viễn còn đang choáng váng thì tay Giang An Lan đã đặt lên vai cô, sau đó chậm rãi di chuyển đến căn cổ cô, thỏa mái sờ xong mới nói: “Lát nữa anh ngủ ở phòng dành cho khách.”

Diêu Viễn câm nín. “Em nên ngủ ở phòng dành cho khách thì hơn.”

“Hoặc là cùng ngủ ở phòng ngủ chính, hoặc là để phu nhân chịu thiệt thòi một chút, một mình ngủ ở phòng ngủ chính.”

Diêu Viễn đành thép nói: “Em ngủ ở phòng ngủ chính, cảm ơn.”

Diêu Viễn nhanh chóng tắm rửa rồi nằm lên chiếc giường vẫn vương mùi của Giang An Lan, không khỏi suy nghĩ kỹ hơn về Giang đại thân. Lúc cô mới quen với Quân Lâm Thiên Hạ, cảm thấy người này rất lạnh lùng, tiếc chữ như vàng, dù sao cũng là người đứng đầu một bang mà. Về sau hai người “kết hôn” rồi, anh thường xuyên phát ngôn những câu khiến người khác đứng hình, làm cô cảm nhận được sâu sắc cái gì gọi là “bụng dạ đen tối”. Sau đó nữa, cô lại nghe được từ người khác rằng “tính khí anh ta rất tệ”, thậm chí, đến tận bây giờ, khi ở trước mặt cô, anh cũng hay giở trò lưu manh. Diêu Viễn nghĩ ngợi một hồi, cuối cùng suýt không nhịn được muốn quỳ trước mặt Giang thiếu gia luôn rồi, đây thực sự là dạng đàn ông vừa kiêu lời vừa bụng dạ đen tối, vừa có tính khí tệ lại vừa lưu manh, đa nhân cách mà!

Còn bản thân cô thì đã chọc vào, à nhầm, cứu được vị “Phật Tổ” to đùng này lúc nào vậy? Khiến anh phải đền “đền ơn”, cuối cùng lại khiến trái tim cô rơi vào tay anh.

Trước khi Diêu Viễn mơ màng ngủ mất, dường như có thứ gì đó mơ hồ xuất hiện từ ký ức.

Ngày hôm sau tỉnh lại, Diêu Viễn mở mắt nhìn trần nhà cả nửa ngày mới nhớ ra được là mình đang ở đâu, cầm điện thoại lên xem thì thấy đã gần mười giờ trưa, rồi lại nhớ tới chuyện mình suy nghĩ tối qua, cuối cùng vội vã bò dậy thay quần áo. Xong xuôi đâu đấy đi ra cửa thì nghe thấy vài giọng nói ở ngoài, cô tưởng đại thân mở ti vi nhưng đến khi mở cửa ra thì lại thấy trong phòng có rất nhiều người. Cô đứng hình tại trận.

“Chị dâu, ha ha, bọn tôi lại đến họp mặt rồi.”

Diêu Viễn đứng chờ người trước cửa phòng, tóc tai bù xù, chân xỏ dép lê, bộ dạng của người vừa mới ngủ dậy. Cô nghĩ, nhất định mình còn chưa tỉnh ngủ nên nhìn thấy ảo giác rồi, mà ngay giây sau đã có người đi đến phá vỡ quá trình tự thôi miên của cô. “Vào phòng bếp ăn chút điểm tâm đã, anh mua cho em cháo với sữa đậu rồi, vẫn còn nóng đấy.” Người nói câu này đương nhiên là Giang An Lan.

Diêu Viễn gạt đầu qua loa với mấy người bên ngoài rồi đi vào bếp, định uống chút nước để trấn tĩnh lại thì nghe thấy một giọng nữ nói: “Lão đại với chị dâu đã sống chung rồi sao?” Một giọng nam khác: “Quả nhiên tôi qua chị dâu đã lên acc của lão đại? Tôi đã bảo mà, chỉ một lúc thôi, lẽ nào sau đó... nên mới dậy muộn như thế...”

Sau đó chẳng có chuyện gì xảy ra cả, bọn tôi phân phòng ngủ. Còn vì sao dậy muộn là bởi vì tôi qua suy nghĩ nhiều quá nên ngủ muộn thôi! Lời giải thích này đến bản thân cô còn thấy chẳng đáng tin... Cô không khỏi quay đầu nhìn đối tượng bị bàn tán còn lại. Giang An Lan đang dùng giọng nói bình tĩnh trước nay vẫn thế nói với đám người ngoài phòng khách: “Khi nào đã đông đủ rồi thì để Lý Cao dẫn mọi người đi chơi.” Sau đó quay đầu nhìn cô, mỉm cười tiến lại.

Trái tim Diêu Viễn đập rất nhanh, cô nghiêng đầu đi vào bếp, nghe thấy Lý Cao đang nói ở bên ngoài: “Nào nào nào, tour tham quan thủ đô hai ngày hạng sang, muốn chơi gì thì nói với Cao gia nào!”

Giang An Lan vào trong, lấy chiếc cốc trong tay cô rồi giúp cô rót sữa đậu. “Thôi đi rồi hãy uống. Tối qua ngủ có ngon không?”

Diêu Viễn nhận lấy cốc sữa, nghiêm túc nhìn anh. “Đàn anh, chúng ta nói chuyện đi!”

Giang An Lan từ tốn dựa vào chiếc bàn đá hoa cương đằng sau. “Em nói đi, anh đang nghe đây.”

“Mấy người ngoài kia...”

“Đến tận lúc bọn họ tới rồi anh cũng mới biết, đều là những người ở xung quanh Bắc Kinh, chắc là đến xem chúng ta yêu đương thăm thiết thế nào.” Giọng anh nhẹ nhàng lại tràn trề tình cảm. Diêu Viễn lại thất bại. “Chênh lệch thật đấy, lần đầu tiên anh nói chuyện với em, giọng lạnh lùng kết thành băng được ấy.”

Giang An Lan nheo mắt. “Phu nhân nhớ lại gì rồi sao?”

Diêu Viễn thở dài. “Hóa ra em nộp tiền thuốc cho anh! Còn nữa, tính khí anh quả là chẳng tốt chút nào.”

Giang An Lan nhìn cô một lúc, cuối cùng đưa tay vuốt tóc cô, nhẹ giọng nói: “Dù anh có là người thế nào thì em cũng phải nhận hết.”

Vị anh hùng này... đây có được tính là ép mua ép bán không?

“Thật ngại quá, làm phiền ngài cùng chị dâu nói chuyện yêu đương rồi. Có người hỏi lão đại anh tuần vô địch, hào phóng vô song vừa rồi nói để phó bang chủ đưa đi ăn uống, vui chơi, thế nếu đi mua đồ thì sao? Lão đại có bao luôn không? Đương nhiên bọn này cũng không bắt lão đại mua nhà tại Bắc Kinh cho đâu, ha ha ha! Về vấn đề này, boss đại nhân ngài trả lời thế nào?”

Ánh mắt Giang bang chủ lạnh lùng. “Cút ra ngoài!”

Phó bang chủ cút rồi, Diêu Viễn gượng gạo nói với Giang An Lan: “Thôi, chúng ta cũng ra ngoài đi.”

Cô uống mấy ngụm nước, đặt cốc xuống rồi đi ra ngoài, nhưng lại bị Giang An Lan kéo tay giữ lại. “Diêu Viễn.”

Diêu Viễn quay đầu.

Giang An Lan nói bằng giọng rất nghiêm túc: “Trừ em ra, trước nay anh chưa từng thích người khác.”

Diêu Viễn cúi đầu, “ừ ừ” hai tiếng nhỏ đến độ người khác khó mà nghe thấy. “Em biết, em... em cũng thế.”

Ui, bọn họ đang làm gì vậy? Thồ lộ tình cảm đôi bên sao?

Giang An Lan cười mãn nguyện. “Được rồi, chúng ta ra ngoài đi.”

Hai người đi từ phòng bếp ra, đám người ngoài phòng khách lập tức ồn ào.

“Lão đại, chị dâu, hai người có cùng bọn này ra ngoài chơi không?”

“Đúng thế, đúng thế, nhân vật chính không đi thì mất cả vui!”

Ôn Trùng không biết đã đến từ lúc nào, cũng mở miệng dụ dỗ: “Đi cùng đi, tôi đến đây chủ yếu là để ngắm lão đại với chị dâu, bồi dưỡng mắt, có lợi cho sức khỏe.”

Lý Cao cười lớn: “Chẳng phải cậu bảo mấy hôm nay phải ở Thiên Tân làm gì đó, bạn muốn chết sao, học được thuật phân thân rồi à? Tôi thấy hẳn là vì tôi qua cậu bị Thủy Thượng Tiên hành hạ cả về tinh thần lẫn thể xác, mệt mỏi quá nên mới chạy đến đây giải tỏa đúng không?”

Ôn Trùng mỉm cười: “Sao lại thế được? Tôi chẳng qua...” Anh ta hít một hơi thật sâu, đứng thẳng dậy, đi đến bên cạnh Diêu Viễn rồi ôm lấy tay cô.

“Chị dâu, sức chiến đấu và tính nhẫn nại của chị chị thật sự là mạnh chết đi được, cô ta chém tôi đến hơn nửa đêm mà vẫn không ngại mệt, còn bắt tôi sau này mỗi sáng sớm phải dậy cho cô ta chém, quá là vô nhân đạo! Cầu xin chị dâu đại từ đại bi bảo cô ta tha cho tôi đi mà!”

Lời này khiến cho mọi người cười ha hả.

“Bang chủ Bách Hoa Đường hoành tráng quá!”

“Ôn trưởng lão, mấy chuyện kiểu như nửa đêm cời sạch đồ cho người ta chém gì gì đó, quen rồi là được ấy mà!”

“Yêu nhau lắm, cắn nhau đau, chuyện này đúng là hành hạ con tim nhất luôn nha, ha ha ha ha!”

...

“Khôn kiếp!” Ôn trưởng lão rút cuộc cũng buột miệng chửi thề.

11

Bị lơ rồi

Chuyến đi tham quan thủ đô hôm đó, Diêu Viễn cũng tham gia, nguyên nhân không nói cũng rõ. Giang An Lan ho khan một tiếng rồi cũng đành đi theo. Lần này, số người tham gia không nhiều, Lý Cao sắp xếp ba chiếc xe con là vừa đủ. Chiếc xe Diêu Viễn ngồi có Ôn Trùng ngồi ở ghế trước, bên cạnh cô đương nhiên là Giang An Lan.

Chưa đi được bao lâu thì Ôn Trùng lên tiếng: “Chị dâu, nghe nói chị tốt nghiệp đại học xong là đi Canada học tiếp luôn à?”

“Ừ.”

“Bên đó chắc vui lắm đúng không?”

“Cũng được.”

“Mùa thu năm ngoái tôi cũng định sang đó du lịch nhưng vì lý do công việc nên không đi được. Hay là lần sau tôi đi, chị dâu làm hướng dẫn viên cho tôi nhé? Vì chị quen đường thuộc lối rồi mà.”

“Thật ra tôi cũng không biết nhiều về Canada đâu.” Quen thuộc nhất cũng chỉ có trường học và khu vực xung quanh đó mà thôi.

“Thì vẫn hơn tôi mà, ha ha.”

Giang An Lan chen vào: “Có thể nói chuyện khác được không?”

Ôn Trùng giơ tay xin lỗi. “Thật ngại quá, ngại quá, nhìn tôi xem, vừa gặp chị dâu đã không nhận được mà nói như bắn súng liên thanh rồi. Lão đại, ngài nói đi!”

Giang An Lan chỉ “hừ” một tiếng mà không nói gì. Diêu Viễn có chút lúng túng nhưng lại cảm thấy, dường như từ khi biết cô đã hiểu bản tính của anh rồi thì anh cũng không cố che giấu nữa.

“Đàn anh này, anh mặc ít thế không lạnh sao?” Diêu Viễn vừa là muốn逗逗 tài, cũng vừa là nghĩ đến chuyện hôm qua anh còn mặc áo dạ, hôm nay mặc mỗi chiếc áo len, rõ ràng đây là trang phục trong nhà mà.

Lông mày Giang An Lan dãn ra. “Không sao.”

“Lát nữa cậu ta chẳng tham gia vào mấy hoạt động ngoài trời đâu.”

Giang An Lan nhìn Ôn Trùng vừa mở miệng, đối phương lập tức cười, nói: “Ok, kì đà tôi im miệng đây.”

Sự thật đã chứng minh, quả nhiên suốt hành trình Giang thiếu gia đều trốn vào một góc. Nếu mọi người ra ngoài chơi đùa thì anh sẽ vào chỗ nghỉ hay quán cà phê gần đó uống nước, đương nhiên cũng kéo theo cả Diêu Viễn. Diêu Viễn đáng thương muốn đi theo mọi người để được thư giãn, kết quả là vẫn bị ai đó giữ trong tay. Còn về Ôn Trùng, vì tối qua không được nghỉ ngơi tử tế nên cũng chẳng có tâm tình đâu mà vui chơi, thế là cũng đi theo bang chủ và bang chủ phụ nhân, có điều sau đó bị một câu “biết điều chút” của nam chính đuổi đi mất.

Ôn Trùng vừa tức vừa bực đến tìm Lý Cao. “Sếp cậu thật đúng là càng ngày càng khó động vào. Cậu nói xem, nếu chị dâu không cần cậu ta nữa, liệu cậu ta có biến thành đại ca số một khu này không? Tôi thấy có khả năng lắm đấy.”

Lý Cao buồn cười. “Ai bảo cậu không có mắt đi làm kì đà cản mũi?”

Ôn Trùng trêu: “Tôi nghĩ bọn mình đã giúp cậu ta theo đuổi chị dâu như thế đúng là nói giáo cho giặc.”

Lý Cao lắc đầu. “Lão đại đôi lúc hơi ác một chút nhưng đối với chị dâu thì đúng là... Nói thế nào nhỉ? Giống như câu hát “người yêu em nhất là anh, nếu không, sao anh có thể xông pha khói lửa, em nói gì làm nấy...” ấy.”

Hai người thay phiên trêu chọc Giang thiếu gia, còn Giang thiếu gia đang ngồi trong phòng thì rót trà cho phu nhân mình yêu nhất. “Em uống thử Bích Loan Xuân này đi, có thể hơi nồng đấy.”

Diêu Viễn nhấp một ngụm. “Cũng được mà.” Sau đó cô nhìn ra ngoài mặt hồ sóng biếc lao xao, nơi mà mọi người đang chèo thuyền vui vẻ. “Em có thể ra ngoài chơi một lát không?”

Giang An Lan nhấp một ngụm trà. “Ngồi với anh không được sao?”

“Áp lực lớn quá.”

Giang thiếu gia vỗ vỗ chỗ ngồi bên cạnh mình. “Em ngồi qua đây là không lớn nữa đâu.”

Diêu Viễn bật cười. “Đàn anh, có ai từng nói với anh là anh nói chuyện khiến người khác khó đỡ lắm chưa?” Có lẽ bản thân cô cũng không nhận thấy là cách nói chuyện với anh đã trở nên thoải mái hơn trước rất nhiều.

“Chưa ai nói.” Giang An Lan cũng rất thành thật, có gì nói nấy. “Không ai dám.”

Diêu Viễn lại giơ ngón cái lên lần nữa.

Hôm đó, ăn cơm tối xong, có người đề xuất đi quán bar ở Bắc Kinh xem thử thế nào, thế là cả đám người lại kéo nhau tới quán bar.

Giữa ánh đèn ngũ sắc lấp loáng, một anh chàng có vẻ đã uống khá khá ngồi bên quầy bar huých người anh em đang lắc lư đầu theo nhạc ở bên cạnh. “Nhìn bên kia kia, cô gái đó đó, ngon không?”

Người kia cũng quay đầu nhìn sang, thấy trên chiếc sofa rộng rãi có một cô gái đang quay mặt về phía họ. “Rất có khí chất. Sao, cậu định theo đuổi hả?”

Anh chàng pha chế đứng sau quầy ghé lại gần nhắc nhở: “Khách của Giang thiếu gia. Giang Thiên.”

Hai người kia đồng loạt sững sờ, lại quay đầu nhìn về phía đó, quả nhiên nhìn thấy người ngồi bên tay trái cô gái kia là Giang An Lan. Anh ta ngồi tựa vào lưng ghế, lúc này có người đứng trước mặt anh ta nói chuyện khiến bọn họ không nhìn thấy, còn bây giờ thì đã rõ ràng. Hai người quay lại nhìn nhau, ngậm miệng không dám nhắc đến mấy câu vừa rồi nữa.

Lý Cao xách một thùng bia đến, thấy mọi người chỉ ngồi đó không chơi gì thì hô hào: “Đã đến đây rồi, ngồi hết ở đây làm gì? Mau ra sàn nhảy thả lỏng chút đi.” Dưới sự chủ xị của phó bang chủ, mọi người đẩy nhau đi ra, ghé bên phải Diêu Viễn bỏ trống, Lý Cao liền nhảy vào ngồi phịch xuống. “Chị dâu có ra không?”

Diêu Viễn toát mồ hôi. “Tôi không biết nhảy đâu, mọi người cứ chơi đi.”

Đám bang chủ nghe thấy thế thì nhiệt tình chạy lại kéo cô. “Đi nào, chị dâu, bọn em dạy chị!”

“Tôi thật sự không biết nhảy đâu.” Diêu Viễn gửi ánh mắt cầu cứu đến Giang An Lan nhưng anh chỉ cười nhạt đáp lại, xem ra cô phải tự cứu mình thôi. “Ai muốn chơi đoán số uống rượu với tôi không?”

Mấy người cũng không biết nhảy lập tức phụ họa: “Tôi! Tôi!”

Thế là Diêu Viễn cùng một đám người chơi trò đoán số uống rượu, đành chịu thôi, tề bào văn nghệ của cô gần như không có. Khi cô đã uống đến vài cốc rượu, mặt bắt đầu nóng lên thì Giang An Lan vươn tay qua vuốt ve vành tai cô, nhẹ giọng nói: “Uống ít thôi.”

Diêu Viễn quay đầu, giọng nói đã không còn rõ ràng. “Đàn anh, lát nữa anh nhớ đưa em về nhé...”

Đây là câu nói cuối cùng của ngày hôm đó mà Diêu Viễn còn nhớ được.

Ngày hôm sau, ánh mặt trời luôn qua khe cửa sổ chiếu vào phòng, Diêu Viễn tỉnh dậy, sau đó bị người ta hùng hồn tố cáo là cô say rượu...loạn tính. Diêu Viễn cảm thấy vô cùng chấn động, ôm chần ngồi lâu ơi là lâu vẫn không hoàn hồn được. Người bên cạnh lại từ tốn nói: “Tôi qua em uống nhiều quá, vừa vào nhà đã tận lực lột quần áo anh, anh không cho em liên căn người, anh đành kệ cho em cởi, nhưng cởi xong rồi em vẫn không an phận, còn muốn căn...”

Diêu Viễn vùi mặt vào trong chăn, đến cổ cũng đỏ rực. “Không cần nói nữa.”

“Còn đau không?”

Cả người Diêu Viễn đều đỏ luôn rồi.

Hỏi hận không? Hình như không có, chẳng qua cô cảm thấy mọi việc dường như quá nhanh, hoàn toàn không kịp chuẩn bị tinh thần nên không

khỏi thờ dài che đậy nước mắt.

Ngày hôm sau, cuối cùng vẫn là cùng ngủ trong phòng ngủ chính...

Lúc ra khỏi phòng, Giang An Lan đã ăn mặc gọn gàng, lịch sự, vẻ mặt tươi tỉnh tiến đến quàng vào cổ Diêu Viễn chiếc khăn quàng cashmere kẻ ca rô của mình. “Chúng ta ra ngoài ăn cơm, em muốn ăn gì?”

“Bây giờ đã là buổi trưa rồi á?!”

Giang thiếu gia giơ tay lên cho cô xem giờ, mặt đồng hồ hiển thị rõ ràng mười hai giờ. Diêu Viễn muốn khóc, cô ngủ đến tận giữa trưa luôn. “Những người khác đâu rồi?”

Giang An Lan hoàn toàn chẳng để tâm. “Bọn họ không do anh quản.”

Thế là, người duy nhất được đại thân quản là Diêu Viễn lại bị kéo ra ngoài cho ăn.

Diêu Viễn vốn định về luôn hôm nay, nhưng bây giờ... Cô nghiêng đầu nhìn người bên cạnh, bình ổn tâm tình rồi cẩn thận nói ra suy nghĩ của mình, nhưng lại nhận được câu trả lời: “Người xưa nói, bội tình bạc nghĩa là không thể chấp nhận được, phu nhân thấy sao?”

Diêu Viễn có cảm giác muốn chết sớm.

Ăn xong, Giang An Lan nói ở nhà không có hoa quả và nước uống, thế là Diêu Viễn lại phải cùng anh vào siêu thị gần đó. Diêu Viễn đẩy xe, anh đi trước chọn đồ. Nhìn dáng lưng người phía trước, mặt Diêu Viễn lại đỏ rực, tối qua thật sự đã... với anh ấy rồi à? Sao cô chẳng có chút ấn tượng nào cả, mặc dù cho đến giờ eo vẫn hơi nhức, đầu cũng hơi đau... Nói đến eo, hình như đã đứng ở phòng khách hôn nhau cuồng nhiệt... Chết mất! Diêu Viễn toát mồ hôi hột.

Người phía trước quay đầu nhìn cô, gương mặt tràn ngập ý cười, hỏi: “Đang nghĩ gì thế?”

“Không, không có gì.”

Lúc tính tiền xong lại xảy ra chuyện khiến Diêu Viễn muốn đập đầu vào tường luôn cho đỡ xấu hổ. Nhân viên thu ngân nói hóa đơn từ ba trăm tệ trở lên có thể đến quầy phục vụ rút thăm trúng thưởng, bởi vậy Diêu Viễn trước nay luôn tiết kiệm kéo Giang An Lan đến quầy phục vụ, dù sao lúc ra ngoài cũng phải đi qua đó. Quả nhiên không phí công, Diêu Viễn rút trúng phiếu “có thể chọn một vật phẩm từ năm mươi tới tám mươi tệ”. Chị gái đứng trong quầy chỉ vào một tầng trong giá hàng sau lưng, nói: “Cô có thể chọn bất cứ cái nào ở hàng này.”

Diêu Viễn nhìn qua, thấy có bột giặt, bát sắt gì gì đó, dường như những thứ này anh không dùng, bèn chỉ vào cái hộp bé nhất. “Thế lấy cái này đi.”

Chị gái đã trải qua bao phong ba bão táp bình tĩnh hỏi lại: “Chọn mùi nào?”

Diêu Viễn thầm hỏi, đó là cái gì thế? Lại còn chia theo mùi? Bên cạnh đã có người bật cười, Diêu Viễn chẳng hiểu ra sao thì lại thấy chị gái kia giải thích: “Bao cao su, có ba mùi, táo, dâu và sô cô la, cô chọn loại nào?”

Giọng nam quen thuộc ở phía sau cất lên: “Chúng tôi chọn mùi táo, cảm ơn.”

Tiếng lòng Diêu Viễn: Có cái hồ nào cho tôi chui vào không?

Cuối cùng, vào lúc hoàng hôn, Diêu Viễn vẫn lên máy bay trở về nhà, Giang An Lan tiễn cô ra sân bay. Trước lúc đi, anh giúp cô chỉnh lại cổ áo, vuốt lại khăn quàng, nhưng ngón tay thon dài, trắng muốt cứ lượn qua lượn

lại trước mặt cô thật lâu, sau đó anh chàng tuấn tú động lòng người, đẹp trai đến nín thở kia mới lên tiếng: “Yêu xa rất phiền phức, trước khi kết hôn, ở bên nhau thì ít mà xa nhau thì nhiều, không phải anh đến chỗ em thì phải để em sang chỗ anh, chúng ta tranh thủ giải quyết vấn đề này vào năm sau luôn nhé?”

Tổng kết lại câu này thì là: “Năm sau kết hôn đi”, đúng không!?

“Em nói này...”

“Chuyến bay của em bắt đầu kiểm tra an ninh rồi, qua đó đi.”

“Không phải...”

“Sao thế? Không nhớ xa anh à?”

“Em đi đây...”

Diêu Viễn vác theo gánh nặng ngàn cân bước lên máy bay, đến khi máy bay cất cánh rồi mới hoàn hồn lại. Bấm ngón tay nhắm đếm, cách năm sau còn chưa đến mười ngày, mối quan hệ này có cần phát triển thần tốc như thế không? Cô còn chưa tiêu hóa được vụ “say rượu loạn tính” cơ mà!

Triệu Tử Kiệt lái xe đến sân bay, nhìn thấy anh họ đang đứng trước cửa số sát đất liền chạy đến, định lên tiếng thì lại bị anh họ giơ tay ngăn lại. Anh ta đành ngậm miệng, đứng đó đợi.

Hồi lâu sau, Giang An Lan mới quay người nói: “Đi thôi!”

Triệu Tử Kiệt nhận lấy túi xách màu đen trên tay anh họ, ngoan ngoãn theo sau. “An Lan, bạn gái anh đi rồi à?”

Giang An Lan: “Đi rồi.”

“Sao không ở lại thêm vài ngày?”

Giang An Lan chỉ “ừ” một tiếng.

“Đúng rồi, em nghe Lý Cao bảo cô ấy là người Giang Ninh, vậy thì là đồng hương với em rồi. Thế cô ấy ở khu nào ở Giang Ninh thế?”

Giang An Lan thấy phiền. “Hỏi nhiều thế làm gì?”

Triệu Tử Kiệt bị gọi đến làm lái xe lạng lẽ “kéo khóa miệng”.

Sau khi lên xe, Giang An Lan lập tức nhắm mắt ngủ. Triệu Tử Kiệt liếc gương chiếu hậu, yên phận lái xe. Đến khu nhà của Giang An Lan, Triệu Tử Kiệt thấy anh mình vẫn đang nhắm mắt, cũng không dám gọi dậy, đành ngồi trên xe đợi. Vì không được mở radio nên anh ta lục trong hộc để đồ bên cạnh xem có gì đọc không thì vô tình làm rơi chiếc túi nhỏ từ trên ghế lái phụ xuống. Bên trong có một quyển sổ tay màu xám, Triệu Tử Kiệt nghiêng người nhặt túi và quyển sổ lên, tiện tay lật giờ mấy trang, cuối cùng lại đàn cả người.

Trong cuốn sổ kín đặc những “kế hoạch”, đúng thế, kế hoạch, hay phải nói là “âm mưu”. Trang anh ta đang mở viết nào là “trước tiên phải lừa cô ấy đến đây (tốt nhất là khiến cô ấy tình nguyện đến)”, “ra mắt người nhà, thủ đoạn phải tự nhiên chút”, “tối đầu tiên không cần quá kích động”, “tạo hiện trường giả”... Tất cả đều là chữ viết của Giang An Lan, mà toàn bộ chỗ này đều dùng để theo đuôi cô gái hôm qua cậu thoáng nhìn thấy ở công ty sao? Triệu Tử Kiệt vô cùng tò mò, đang định mở ngược mấy trang trước xem thì nghe thấy giọng nói lạnh lẽo đến thấu xương từ ghế sau: “Muốn chết đúng không?”

Triệu Tử Kiệt run bắn, chậm rãi quay đầu đưa lại quyển sổ trên tay cho người phía sau, cười nịnh. “Anh tỉnh rồi à?”

Giang An Lan nhận lấy cuốn sổ, cười một cái, hỏi: “Đọc được bao nhiêu rồi?”

Lung Triệu Tử Kiệt toát mồ hôi lạnh. “Mới có một trang.”

Trước khi xuống xe, Giang An Lan nói: “Đi đi, mai gọi người đến đón tôi.”

Triệu Tử Kiệt nhìn anh mình đi vào tòa nhà rồi thở phào một hơi. “Còn tưởng sẽ bị mắng chứ! Chắc anh họ ngủ được một giấc nên tâm trạng cũng tốt lên nhiều.”

Diêu Viễn về đến nhà đúng vào giờ ăn tối, liền gọi điện cho chị họ. Chị họ nói đang ở trong game, bảo cô cũng lên đi.

Diêu Viễn chán nản. “Đi ăn trước đã.”

Diêu Hân Nhiên đấu tranh hồi lâu rồi nói: “Được rồi.”

Lúc gặp mặt, Diêu Hân Nhiên nói: “Vừa rồi, mãi chị mới bắt được Ôn Như Ngọc lên mạng, thằng cha đó làm rùa rụt đầu hai ngày liền, đúng lúc em gọi điện làm chị phải tha cho hắn. Lát nữa em phải giúp chị bắt hắn lại, thằng cha đó quá là gian manh, tính toán chu đáo hết cả, mà còn là những tính toán cặn kẽ, không có lấy một sơ hở nào.”

Diêu Viễn câm nín. “Chị vẫn chưa giết đủ sao? Cũng phải tương đối rồi chứ?”

Diêu Hân Nhiên khoát tay. “Không biết tại sao, một ngày không giết hẳn ta là chị thấy không vui.”

Diêu Viễn thăm thương cảm cho Ôn Trùng, sau đó mới dè dặt nói: “Chị, nếu mà... em nói nếu thôi nhé, nam nữ phát sinh quan hệ, liệu ngày hôm sau có thể hoàn toàn không cảm thấy gì không? Con gái ấy, ừm, lại còn say rượu rồi nữa.”

Diêu Hân Nhiên đập bàn. “Em uống rượu say rồi phát sinh quan hệ với Giang An Lan?!”

“...”

Sau khi Diêu Viễn tiến hành “giao lưu rùng rợn, run rẩy” với chị họ, Diêu Hân Nhiên xác định là “hai bên tình nguyện” rồi mới đưa ra câu trả lời rõ ràng cho câu hỏi vừa rồi: “Không thể không có cảm giác gì được, trừ khi em không phải lần đầu. Nhưng theo chị biết thì em sống đến bây giờ chưa yêu ai, nên có thể nói chắc chắn tên Giang An Lan kia đang lừa em!”

Diêu Viễn đưa tay bóp trán. Diêu Hân Nhiên vươn sang vỗ vai cô. “Tối nay lên game giết người xả “xì trét” đi, ví dụ như giết tên Ôn Như Ngọc chẳng hạn.”

“Sao chị không bảo giết Quân Lâm Thiên Hạ?”

“Bọn mình giết nổi anh ta chắc?”

Thực tế luôn rất tàn nhẫn.

Tối hôm đó, vừa lên Thịnh thế, Diêu Viễn đã thấy không ít người bàn luận sôi nổi về buổi offline lần hai, nào là xe hạng sang đưa đi đón về, ăn

uống ở khách sạn năm sao, chơi đến độ điên cuồng mờ mịt... Lão đại và chị dâu lại không ít lần xuất ngôn làm quần chúng chết đứng...

Diêu Viễn nghĩ bụng, tôi mới là người bị “chết đứng” kinh khủng nhất đây này!

Thủy Thượng Tiên: “Ôn Như Ngọc, đừng có lẩn trốn, tránh né nữa, mau ra đây chịu chết đi, chết sớm đầu thai sớm, ok?”

Hùng Ứng Nhất Hiệu: “Như Ngọc, Như Ngọc, có người gọi hồn ông kìa!”

Ôn Như Ngọc: “Cái gì mà trốn? Tôi đang giúp bang chủ nhà chúng tôi làm việc nghiêm túc.”

Thủy Thượng Tiên: “Chuyện nghiêm túc? Nói chuyện yêu đương với bang chủ nhà anh à? Thôi đi, nhanh lẩn ra đây.”

Quần chúng: “...”

Ôn Như Ngọc: “Thủy Thượng Tiên, cô thắng rồi! T_T”

Hùng Ứng Nhất Hiệu: “Lần đầu tiên tôi thấy khuôn mặt khác ngoài cái mặt cười của A Ôn đấy.”

Ngạo Thị Thương Khung: “Ha ha, Thủy bang chủ, chúng tôi đúng là bạn chút chuyện, không phải trong game đâu.”

Thủy Thượng Tiên: “Ồ, còn có anh nữa hả phó bang chủ? Tam giác tình yêu này cũng được ghê chứ!”

A Di: “Tiên Tiên, chị mà nói tiếp nữa, bọn mình sẽ bị truy sát, quần sát, chóp sát, nói không chừng còn bị giữ xác nữa kìa!”

Lạc Thủy: “Tôi có thể sùng bái cô chút không? Thủy Thượng Tiên bang chủ, cô một lần quét hết ba vị đại thần bên tôi còn bình tĩnh được như thế, nữ vương bệ hạ!”

Thủy Thượng Tiên: “Chuyện này thì có là gì, bọn họ dám làm gì tôi, để em gái tôi giải quyết hết là xong.”

Diêu Viễn âm nín. Chị à, không phải em muốn nói đâu, nhưng bọn mình còn chẳng giết nổi một mình Quân Lâm Thiên Hạ nữa là... cũng may lúc này anh ta không có mặt. Đang định nhắc nhở chị họ đừng làm quá thì cô lại nhận được tin nhắn.

Diệt Thế Thần Uy: “Tôi sẽ cho cô năm vạn tiền vàng, bán acc cho tôi.”

Diêu Viễn: “Tôi không bán acc.”

Diệt Thế Thần Uy: “Mười vạn!”

Mười vạn tiền vàng tương đương với một vạn nhân dân tệ.

Diêu Viễn: “Tôi có thể hỏi vì sao anh lại muốn mua acc của tôi không?”

Diệt Thế Thần Uy: “Báo thù, Quân Lâm Thiên Hạ cướp người phụ nữ của tôi.”

Thế nên anh dùng phương pháp này để cướp người phụ nữ của Quân Lâm Thiên Hạ? Ấy, không đúng, để báo thù?

Diêu Viễn: “Có thể nói rõ ngọn ngành được không?”

Diệt Thế Thần Uy: “Cô muốn nghe làm gì? Rốt cuộc có bán không?!”

Hung dữ vậy!

Diêu Viễn: “Không bán!”

Diệt Thế Thân Uy: “Hai mươi vạn!”

Diêu Viễn: “Trừ phi anh đưa tôi hai mươi vạn... nhân dân tệ.”

Diệt Thế Thân Uy: “...”

Diệt Thế Thân Uy: “Cô nhớ kĩ cho tôi!”

Í? Sao phải nhớ? Không bán acc chẳng phải chuyện rất bình thường sao? Kẻ thù của anh là Quân Lâm Thiên Hạ cơ mà, đừng nhầm lẫn nhé, tuyệt đối đừng có đến làm phiền tôi nha...

Điều Diêu Viễn không nghĩ tới là, về sau, giữa cô và người đó còn xảy ra rắc rối ngoài đời thật, nhưng rất nhanh đã bị Giang An Lan “giải quyết”. Mà đối với thể loại “phá hoại” này, trong quyển sổ màu xám kia có một câu nói ngắn gọn, đó chính là: “Dòm ngó người tôi yêu là không thể tha. Nhớ kĩ, thủ đoạn phải kín đáo chút.”

“Tim đập Tỷ Can hơn trăm khiêu, bệnh so Tây Tử trội vài phân(*).” Đây chính xác là dùng để hình dung về Giang thiếu gia Giang An Lan.

*(*) Tỷ Can: chỉ chủ của Trụ Vương đời nhà Thương, tương truyền là người có trái tim “thất khiêu lung linh”, (trời sinh đã có bảy cái động), bởi vậy mà thông minh vô cùng. Tây Tử: chỉ Tây Thi, mỹ nhân nổi tiếng bệnh tật mà vẫn xinh đẹp. Hai câu này trích trong tác phẩm **Hồng lâu mộng** của Tào Tuyết Cần, vốn dùng để tả Lâm Đại Ngọc, ý nói người này còn thông minh hơn so với Tỷ Can, mà vẻ ngoài ốm yếu xinh đẹp còn hơn cả Tây Thi.*

Giang An Lan là hình mẫu tiêu biểu của loại người vừa ra đời đã ngậm thìa vàng, từ nhỏ đã sống trong nhung lụa. Theo lý mà nói, được nuôi dưỡng, dạy dỗ trong môi trường như thế, người đó lớn lên hẳn sẽ trở thành

kiểu “được nuông chiều từ bé”, thế nhưng Giang An Lan lại chẳng hề kiêu căng, ngược lại vô cùng nham hiểm.

Giang thiếu gia nham hiểm dự đoán vở kịch “say rượu loạn tính” chắc đã bị cô nhìn ra chân tướng rồi, thế nên tối đó anh không vào Thịnh thế mà tính toán chính xác thời gian rồi dùng QQ gửi tin nhắn cho Diêu Viễn: “Anh không thoải mái lắm, hôm nay không chơi game được, em ngủ sớm đi, đừng chơi muộn quá.”

Tại một thành phố cách Bắc Kinh hơn một ngàn kilômét, cô nàng đã lên sẵn tinh thần để hỏi anh tại sao lại lừa mình nhìn thấy câu “anh không thoải mái lắm” liền quên luôn mình muốn hỏi gì.

“Không thoải mái? Anh không sao chứ? Vậy anh nghỉ ngơi sớm đi, ngủ ngon.”

“Không sao, em đừng lo lắng.”

Diêu Viễn thở phào một hơi, sau đó mới mơ hồ nhận ra hình như mình quên mất chuyện gì rồi thì phải.

Giang thiếu gia ngủ đến lúc tự tỉnh, ngồi trên giường thất thần một hồi mới đứng dậy khoác áo khoác rồi bước ra phòng khách. Anh chậm rãi đi một vòng, cuối cùng lại nằm ra sô pha, hai chân gác lên thành ghế, một tay che mắt, miệng lầm bầm: “Khôn kiếp, muốn cưới rồi.”

Phía bên kia, mới sáng sớm Diêu Viễn đã cùng chị họ xin nghỉ phép năm để xuất phát về quê thăm bà nội, cũng chính là về nhà bố mẹ đẻ của Diêu Hân Nhiên.

Bây giờ nông thôn đã phát triển hơn nhiều, khi xe ra đến ngoại ô thì thấy hai bên đường phần lớn đều là những căn nhà riêng xây theo kiểu phương

Tây, môi trường cũng tốt. Diêu Viễn thò tay ra ngoài cửa sổ, vừa ngắm cảnh vừa nói với Diêu Hân Nhiên: “Chị, chị nói xem em phải làm bao nhiêu năm nữa mới kiếm đủ tiền dưỡng lão để về quê sống đây?”

Diêu Hân Nhiên chẳng thèm nhìn cô, nói: “Em bảo anh chàng Giang An Lan kia cưới em đi, về cái là hoàn thành ước nguyện luôn, thậm chí chưa đến ba mươi tuổi đã dưỡng lão.”

“Chị không thể không nhắc đến anh ấy à?”

Diêu Hân Nhiên cố ý hỏi: “Làm sao? Cứ nhắc đến cậu ta là em lại mặt đỏ, tim đập rộn chứ gì?”

“Không phải.” Diêu Viễn đáp. “Là hãi hùng khiếp vía.”

Diêu Hân Nhiên cười suýt sặc.

Hôm đó, khi ăn xong bữa trưa, hai chị em ngồi trò chuyện cùng bà nội. Hai người lâu rồi mới về nhà, mà bà thì lần nào cũng hỏi hai vấn đề như nhau, một là công việc thế nào, hai là có đối tượng chưa, tìm đến đâu rồi.

Giọng Diêu Hân Nhiên ngọt như mía lùi: “Bà ơi, công việc của cháu và Tiểu Viễn đều rất tốt ạ. Còn về đối tượng ấy mà, chuyện này phải xem duyên phận thế nào, nếu duyên đến sớm nói không chừng năm sau cháu đã cho bà đưa chắt rồi ấy chứ.”

Mẹ Diêu Hân Nhiên đi từ ngoài vào, nghe thấy cái này lập tức châm chọc đứa con gái sống hai mươi bảy năm vẫn chưa kiếm được anh người yêu nào của mình: “Chắt? Miệng con có nói được câu nào là thật không thế?”

Diêu Hân Nhiên cực kì không vui, đây rõ ràng là nghi ngờ nhân cách của cô, thế là lập tức đứng dậy ôm lấy mẹ. “Cho dù con không làm được thì em gái con nhất định sẽ làm được.”

Diêu Viễn cắn răng. Bà cô nghe thế lập tức nhìn sang. “Viễn Viễn có bạn trai rồi à?”

“Lại còn không à!” Người trả lời là Diêu Hân Nhiên, nói xong còn lấy di động ra tìm ảnh cho mẹ xem. Lần gặp mặt đầu tiên, cô nàng đã chụp không ít hình ảnh. Diêu Viễn đau hết cả đầu, nhưng lại không thể tố cáo hành vi hy sinh em họ để thoát hiểm đáng xấu hổ của chị mình trước mặt người lớn được, mà bà nội thì vỗ vai cô vẻ vui mừng. “Có là tốt, có là tốt.”

Ngay lập tức, bác gái đã nhận điện thoại từ tay Diêu Hân Nhiên, chỉ vào người trên màn hình năm phẩy ba inch, nói: “Viễn Viễn, anh chàng này đẹp trai đấy.” Ảnh chụp vào bữa trưa hôm ấy, anh ngồi bên cạnh cô, nghiêng đầu nói gì đó với cô. Diêu Viễn bất giác buột miệng đáp trả: “Người thật còn đẹp hơn cơ.”

Bác gái dạy dỗ cháu gái nhà mình đầy ân ý: “Con gái con đưa thì phải biết ý tứ một chút.”

Diêu Viễn xấu hổ không nói nên lời.

Buổi tối hôm đó, khi quay trở lại thành phố, Diêu Viễn bị cảm, còn hơi sốt, cả người bồng chốc chẳng còn sức lực, thật đúng là bệnh đến như núi đổ. Có điều trước nay cô đều không thích đến bệnh viện nên nằm nhà uống thuốc nghỉ ngơi, đôi thì bò dậy nấu cháo ăn. Cứ mơ màng như thế hết một ngày rưỡi, đến gần tối ngày thứ hai thì cô bị tiếng chuông điện thoại đánh thức. Cô vươn tay lấy điện thoại trên đầu giường, nhận cuộc gọi rồi đặt lên tai. Đầu máy bên kia vang lên giọng nói chậm rãi, ung dung: “Sao hai ngày

nay nhắn tin mà không thấy em trả lời, tối qua gọi điện em cũng không nghe máy? Có phải phu nhân định qua cầu rút ván không?”

Khi Diêu Viễn nhận ra người đó là ai liền tỉnh táo hẳn, nhìn lên trần nhà, không biết tại sao lại nói: “Đàn anh, em bị cảm rồi, khó chịu quá.”

Giang An Lan im lặng hai giây rồi nói: “Anh qua đó.”

Diêu Viễn còn chưa kịp phản ứng lại thì đối phương đã đập máy. “Có phải vừa rồi mình đã nói câu gì kinh khủng lắm không?” Cô vốn chỉ muốn than thở chút thôi, ai ngờ hiệu quả lại kinh người như thế. Diêu Viễn nhìn cái ổ lung tung, bừa bãi cộng với tình trạng sức khỏe của mình lúc này, bỗng cảm thấy sợ hãi đến run rẩy.

Lúc Giang An Lan đến nơi thì Diêu Viễn cũng vừa dọn dẹp nhà cửa xong. Cô ra mở cửa mà ho khù khụ không ngừng. Giang An Lan nghe thấy tiếng ho từ nãy đã nhú chặt mày. “Nghiêm trọng thế này cơ à? Đã đến bệnh viện chưa? Uống thuốc chưa? Bác sĩ nói thế nào?”

Diêu Viễn nghiêng người cho anh vào, mãi mới dứt được cơn ho, nói: “Chưa đến bệnh viện nhưng em uống thuốc rồi, không sao đâu. Sao anh lại đến thật thế?”

Giang An Lan thở dài. “Chúng ta kết hôn đi.”

Anh hai à, anh đôi đê tài nhanh quá rồi thì phải?

Giang An Lan đôi đê tài nhanh như chớp lại nói: “Đưa em đến bệnh viện khám trước đã.” Diêu Viễn suýt thì đáp lại theo phản xạ: “Rốt cuộc là kết hôn trước hay đến bệnh viện trước”, cũng may lý trí xuất hiện kịp lúc, không lại có họa từ miệng mà ra.

Giang An Lan đặt tay lên trán cô. Da Diêu Viễn rất trắng, đường nét xinh đẹp, đôi mắt lại rất nổi bật, trong suốt khiến người khác không khỏi liếc lại vài lần. Giang An Lan liếc lại chực lần xong mới nói: “Hơi ấm, thôi cứ đến bệnh viện cho chắc.”

“Vừa rồi em bận việc nên mới nóng thôi.” Diêu Viễn nói xong lại ho khù khụ. Giang An Lan không nói tiếng nào, lập tức đến lấy áo khoác để trên sofa mặc vào cho cô rồi kéo cô ra ngoài.

Diêu Viễn bị kéo xuống dưới nhà rồi vẫn không nhin được lên tiếng: “Đàn anh, em thật sự thấy không cần đến bệnh viện đâu.”

“Em nghe lời đi.” Giang An Lan liền ôm lấy eo cô. “Có lạnh không?”

“...Hơi nóng.”

Giang An Lan nghiêng đầu nhìn sang, rớt cuộc khuôn mặt cũng xuất hiện nụ cười. “Có phải trần trường nằm cạnh nhau đâu, nóng gì chứ?”

Bây giờ có phải nên đóng thêm cái dấu “lưu manh” cho anh chàng đa nhân cách này không vậy?

Hai người ra bên ngoài khu nhà, Giang An Lan giơ tay vẫy xe nhưng mãi chẳng có chiếc xe nào dừng lại, một số là do đã có khách, số khác là sắp đến giờ giao ban, dù không có khách cũng không muốn dừng lại đón thêm. Diêu Viễn không nhin được trêu chọc anh: “Đàn anh à, mỹ mạo của anh không có tác dụng gì nữa rồi.”

Giang An Lan lườm cô một cái. Cái lườm ướat át này khiến Diêu Viễn hối hận vì đã đùa quá trớn, cô thảm kê không ổn, cũng may có một chiếc xe trông đi tới, cô vội vàng lên vẫy. Lần này tài xế rất nể mặt, dừng xe, Diêu Viễn vội vàng lên xe, Giang An Lan cũng thu lại nụ cười, mở cửa bên kia lên nốt. Dù chỉ là xe taxi nhưng đại thiếu gia này cũng làm như đang ngồi

trên xe hạng sang, lưng dựa thành ghế, vắt chéo chân, sau đó nhẹ nhàng kéo lại hai ống tay áo của chiếc áo khoác dạ màu lam đậm rồi mới nghiêng người nói nhỏ với Diêu Viễn: “So với việc em mở miệng trêu chọc anh thì anh thích em dùng hành động để “trêu chọc” hơn đấy.”

Diêu Viễn suýt thì phun máu tại trận, đành cố làm ra vẻ bình tĩnh nói cho tài xế biết địa chỉ nơi cần đến.

Trên đường, Diêu Viễn nhận được điện thoại của chị họ, hỏi cô ốm đau thế nào, chị ấy chuẩn bị đến thăm. Diêu Viễn bảo: “Em đang đến bệnh viện.”

“Đến bệnh viện? Bệnh nặng hơn rồi à? Chị đang đi đến chỗ em, bây giờ chị sẽ đi thẳng tới bệnh viện, bệnh viện nào thế?”

Diêu Viễn không muốn chị họ phải chạy tới chạy lui bận rộn, đang chưa tìm ra lý do gì để từ chối thì điện thoại đã bị người bên cạnh cướp mất, sau đó nghe Giang An Lan nói: “Chị họ Tiểu Viễn phải không? Cô không cần qua đâu, tôi sẽ ở bên cô ấy.” Dường như còn lơ mờ nghe thấy chị cô hỏi: “Anh là ai?”

“Giang An Lan.”

Sau đó, người ở đầu máy bên kia nói gì thì Diêu Viễn không nghe được nữa, cuối cùng chỉ thấy Giang An Lan “ừ” một tiếng, kết thúc cuộc gọi.

Diêu Viễn hiếu kì hỏi: “Chị ấy nói gì thế?”

Giang An Lan trả lại di động cho cô. “Cô ấy bảo anh phải chăm sóc tốt cho em.” Vừa dứt lời, di động của Giang thiếu gia lại đổ chuông, anh vừa liếc qua đã ấn từ chối. Diêu Viễn còn nghe thấy người bên cạnh lẩm bẩm: “Khốn kiếp! Thật phiền phức.”

Diêu Viễn lắc đầu, cô đã nghe quen mấy câu chữ thề của vị đại thần bên cạnh, giờ cũng chẳng thấy có gì đáng kinh ngạc nữa.

Lúc xuống xe, Giang An Lan hơi nheo mắt nhìn cổng lớn của bệnh viện, có điều cái nheo mắt đó cũng chỉ thoáng qua nên Diêu Viễn không kịp để ý. Cô nói: “Đàn anh, đi thôi nào.”

Giang An Lan đi làm thủ tục, bệnh viện không đông người nên chẳng bao lâu sau Diêu Viễn đã nằm truyền nước. Có điều, cô y tá lúc lấy ven bị anh chàng đẹp trai bên cạnh hấp dẫn mất bảy phần lý trí khiến Diêu Viễn chịu tội. Sau hai lần lấy ven không thành, mua bàn tay đã bị chảy máu, Diêu Viễn đang không biết có nên nhắc nhở cô nàng này một chút, rằng đợi cô xong việc bên chỗ tôi rồi hãy từ từ thưởng thức anh ta có được không? Nhưng Diêu Viễn còn chưa kịp nói thì Giang An Lan đã lạnh lùng lên tiếng: “Chưa tốt nghiệp nghiệp vụ y tá à? Bệnh viện này tuyển người kiểu gì thế? Không biết làm thì đòi người khác vào đây.”

Lần thứ ba rút cuộc cũng ổn thỏa, mắt cô nàng y tá lúc rời đi còn đỏ hoe. Diêu Viễn thâm nghĩ, tính khí của đàn anh này đúng là không phải tệ bình thường.

Giang An Lan đang dùng khăn y tế lau vết máu trên mu bàn tay Diêu Viễn, đột nhiên cất tiếng: “Anh sẽ không bao giờ cáu giận với em đâu.”

Đại thần, anh là Diêu Học Sâm(*) à?

*(*) Diêu Học Sâm là nhân vật chính trong bộ phim **Thuật đọc tâm** của TVB sản xuất năm 2010. Anh là thanh tra hình sự đã học được cách đoán suy nghĩ của đối tượng qua ngôn ngữ cơ thể, nét mặt và giọng điệu.*

Truyền được một nửa chai nước thì Giang An Lan ra ngoài, chắc là đi gọi điện thoại vì này giờ, điện thoại của anh kêu mấy lần rồi. Nhưng đến lúc anh quay lại thì có thêm mấy người mặc áo bờ lu trắng đi cùng. Diêu Viễn đang ngăn người thì anh lên tiếng giải thích: “Anh đi gặp người quen.”

Vị bác sĩ lớn tuổi đi đầu cười, nói với Diêu Viễn: “Cháu là bạn gái của An Lan à? Chào cháu, bác là bác sĩ chủ trị của khoa Hô hấp bệnh viện này, họ Hạ, cháu cứ gọi là bác sĩ Hạ là được. Vừa rồi trông thấy Giang An Lan ở hành lang, bác lại cứ tưởng mình nhìn nhầm, không ngờ đúng là cậu ấy thật. Cháu bị cảm đúng không? Có bị sốt cao không?”

“Dạ, cũng không cao lắm ạ, vừa rồi đo là ba tám độ một.”

Bác sĩ Hạ gật đầu. “Ừ, sốt nhẹ thôi. Lát nữa truyền nước xong thì uống thêm thuốc hạ sốt là được. Không cần uống nhiều thuốc, về nhà nhớ uống nhiều nước, chú ý nghỉ ngơi là ổn rồi.”

Từ nhỏ Diêu Viễn đã rất sợ bác sĩ, vội vã gật đầu. “Dạ vâng, cảm ơn bác sĩ.”

Bác sĩ Hạ dặn dò Diêu Viễn xong lại quay sang hỏi Giang An Lan: “An Lan, mấy năm nay sức khỏe thế nào? Phó viện trưởng Châu vẫn rất để tâm đến tình trạng của cậu đấy.”

“Vẫn thế thôi ạ.” Giang An Lan không muốn nói nhiều về chuyện này. Đối phương cũng hiểu ý, bèn nói: “Thế thì tốt, có chuyện gì cậu bảo y tá gọi tôi.” Nói xong, bác sĩ Hạ dẫn đám người rời đi, trước khi đi còn dặn dò cô y tá bên cạnh phải chú ý chăm sóc Diêu Viễn.

Bọn họ vừa đi, Diêu Viễn liền hỏi: “Trước đây anh từng khám bệnh ở bệnh viện này à?”

“Lúc nhỏ thôi.”

“Rốt cuộc là bệnh gì thế?” Bệnh viện này hình như rất nổi tiếng về chữa trị các loại bệnh liên quan đến đường hô hấp. Giang An Lan nhìn cô, cô chợt nghĩ ra có phải mình không nên hỏi câu vừa rồi không? Dù sao đó

cũng là chuyện riêng của anh. Nhưng Giang thiếu gia chỉ đưa tay vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, cười bảo: “Phu nhân yên tâm, không ảnh hưởng đến chuyện phòng the và chuyện sinh con đẻ cái trong tương lai đâu.”

Diêu Viễn đàn người, còn mấy người bệnh đang nằm truyền nước ở xung quanh nghe thế đều bật cười.

Rất lâu, rất lâu, rất lâu sau, Diêu Viễn cũng không hỏi anh về vấn đề này nữa, kệ anh mắc bệnh gì luôn!

Hai tiếng đồng hồ sau cũng truyền xong chai nước. Trong thời gian đó, Giang An Lan ra ngoài mua hai suất cháo, coi như bữa tối luôn. Đến lúc cô xuất viện, vị bác sĩ họ Hạ kia còn ra tiễn. Cô không khỏi nhìn Giang An Lan bên cạnh. “Đàn anh à, mối quan hệ của nhà anh rốt cuộc rộng đến mức nào vậy?”

Bác sĩ Hạ làm công tác ngoại giao xong thì rời đi, Diêu Viễn đang định ra ngoài vẫy taxi thì Giang An Lan đã kéo cô lại. “Anh gọi người đến đón chúng ta rồi.” Sau đó, anh chỉ về phía chiếc xe vừa dừng lại phía đối diện. “Anh họ thứ hai của anh, em gặp rồi đấy.”

Là anh chàng cảnh sát lần trước đến đưa ảnh và dây chuyền cho cô ấy hả? Mặc dù anh ta đến hay đi đều vội vàng vàng nhưng ấn tượng để lại cho người khác thì vô cùng sâu sắc.

Đến bên cạnh chiếc xe đó, Giang An Lan mở cửa sau xe cho Diêu Viễn vào trước, sau đó thì ngồi lên ghế lái phụ phía trên.

Diêu Viễn còn chưa biết phải chào hỏi anh chàng cảnh sát kia thế nào thì Giang An Trình đã quay lại hỏi han: “Bị ốm hả? Mấy hôm nay nhiệt độ giảm mạnh, phải chú ý giữ ấm.”

“À, dạ vâng.” Diêu Viễn rất ngại, rốt cuộc vẫn là mình bị ồm nên làm phiền đến người ta.

Giang An Lan nhìn cô qua kính chiếu hậu. “Em đừng ngại, sau này đều là người một nhà cả.”

“...”

Giang An Trình ho khan một tiếng. Em họ của anh “biết ăn nói” thế đấy.

Xe đi vào nội thành, đường đông, đèn giao thông nhiều, hầu như cả đường đều gặp toàn đèn đỏ. Đến một chỗ dừng đèn đỏ, một chiếc xe con lách qua họ chạy lán sang làn xe ngược chiều, chọn đúng thời điểm đèn xanh vừa sáng là phóng thẳng qua vạch dành cho người đi bộ.

Giang An Trình chửi đổng một tiếng. Giang An Lan ngồi ghé bên cạnh còn thản nhiên cười, nói: “Còn là xe của cơ quan nhà nước nữa.”

Giang An Trình sầm mặt. “Chú nhớ biển số xe không?” Giang An Lan đọc một dãy số, Giang An Trình lập tức rút di động gọi cho ai đó: “Tìm thông tin biển số xe này cho tôi...”

Dập máy rồi, Giang An Trình nói: “Địa bàn của anh mà chúng bay dám phạm pháp, muốn chết à!”

Diêu Viễn dám khẳng định anh ta và Giang An Lan quả đúng là anh em họ hàng ruột thịt.

Theo lời Giang An Lan, Giang An Trình đưa hai người về thẳng nhà Diêu Viễn. Trước khi hai người xuống xe còn hỏi: “Thật sự không cần anh đặt khách sạn cho hả?”

“Không cần.”

Dứt khoát đến độ khiến Diêu Viễn đỏ cả mặt, mà sau đó Giang An Trình lại dẫn dò cô: “Có việc tìm cảnh sát.”

“...”

Vừa vào nhà, Diêu Viễn đã nói với Giang An Lan: “Em chơi game một lát, anh thích làm gì thì làm.”

Giang An Lan thấy cô có vẻ tươi tỉnh nên cũng không phản đối, ngược lại còn hào phóng chơi cùng. “Có laptop không? Anh cũng chơi.”

“Có, nhưng mà cũ rồi, đăng nhập vào Thịnh thế sợ sẽ hơi lag đấy.”

“Không sao.”

Thế là hai người sang thư phòng, Diêu Viễn ngự trên vị trí quen thuộc, Giang thiếu gia ngồi trên sofa phía sau, cả hai mở máy lên Thịnh thế.

Hùng Ung Nhất Hiệu: “Ồ? chị dâu lên mạng kìa!”

A Di: “Quân tử, ôm!”

Hùng Ung Nhất Hiệu: “Ồ?! Lão đại cũng lên nữa!”

Lạc Thủy: “Đảm bảo hai người đã sống chung.”

Diêu Viễn: “...”

Hóng hót, tám chuyện như thường lệ xong, Diêu Viễn mới mở lời: “Tôi có một chiếc nhẫn, Thương tổn +50, Vận may +3, Nội lực +20, Khí thể +20, ai lấy không?”

Chiếc nhẫn tên Phù lân này là lúc dẫn Tiểu Kiệt luyện cấp tự nhiên ăn may vớ được, công năng hoàn toàn có thể xếp vào hàng cực phẩm trong đám phụ kiện trang sức.

Thế là trong nháy mắt, cả màn hình toàn là: “Tôi muốn!”

Hùng Ung Nhất Hiệu: “Cho em, quan hệ của em với chị dâu rất tốt!”

A Di: “Biển sang bên kia, lúc tôi với Quân tử quen biết nhau, chẳng biết cậu còn đang ở đâu ấy chứ.”

Đi Đâu Về Đâu: “Tôi gặp chị dâu ngoài đời đến ba lần rồi, quan hệ chắc chắn thân mật hơn mấy người! Chị dâu còn mời tôi ăn cơm đấy!”

Thế là cả đám người lại bắt đầu tranh luận xem ai là người có quan hệ tốt nhất với Nhược Vi Quân Cố.

Quân Lâm Thiên Hạ: “Ờ.”

Hùng Ung Nhất Hiệu: “...”

Lạc Thủy: “...”

Diêu Viễn bật cười quay đầu lại. “Anh nhảy vào so đo với bọn họ làm gì?”

Giang An Lan ngẩng lên, nói: “So sánh vấn đề này, không nhin được.”

Diêu Viễn câm nín một hồi rồi quay lại trò chơi, nói với mọi người trên kênh Liên minh rằng chơi trò đồ súc sắc để quyết định cho đơn giản. Thế là cuối cùng, chiếc nhẫn đó về tay người đồ được số to nhất: Đi Đâu Về Đâu.

Đi Đâu Về Đâu: “Ha ha ha, tôi may mắn ghê chưa! Cảm ơn chị dâu!”

Lạc Thủy: “Tiểu Đi, đừng quá vênh váo mà quên trời quên đất thế, cẩn thận lại bị bang chủ đá khỏi bang đấy! Bang chủ đại nhân, có đi đánh phụ bản không?”

Quân Lâm Thiên Hạ: “Không có hứng.”

Lạc Thủy: “Thế chị dâu, đi đánh phụ bản cùng bọn này không?”

Diêu Viễn: “Được, tập hợp ở đâu? Tôi qua đó.”

Quân Lâm Thiên Hạ: “Tọa độ?”

Cục Cung Ngoan: “Đây lẽ nào chính là phân biệt đối xử trần trụi đẫm máu mà thiên hạ vẫn thường đồn đại?”

Ngạo Thị Thương Khung: “Tôi lên rồi đây! Sao sếp không nghe điện thoại của người ta, trái tim người ta sắp tan nát rồi đây này!”

Lạc Thủy: “Tôi nói này Lão Thương, anh mới trốn trại tâm thần ra đây hả?”

Lúc đám người kia còn đang náo loạn trong game thì Giang An Lan lên tiếng: “Đánh phụ bản xong, em cũng nghỉ ngơi đi.”

Diêu Viễn quay lại, nghiêm túc nói: “Anh muốn ngủ thì đi ngủ trước đi. Cho anh ngủ phòng em đây, em ngủ ở phòng bố mẹ.”

Giang An Lan cười. “Khách sáo vậy sao?”

Nói đến khách sáo với không khách sáo, Diêu Viễn liền nhớ đến một chuyện. “Lần trước, sao anh lại gạt em, nói chúng ta đã làm chuyện đó rồi?”

“Gì cơ?”

Diêu Viễn hơi cúi. “Đừng có làm ra vẻ vô tội với em!”

Giang An Lan ra vẻ nghĩ ngợi, vẻ mặt vẫn tĩnh bơ. “Tôi hôm đó, em ôm anh ép hôn là sự thật, em lột đồ của anh cũng là sự thật, sau đó em kéo anh, bắt anh ngủ cùng em cũng là thật, trừ mỗi bước cuối cùng ra thì việc gì em cũng làm với anh rồi. Có phải em cảm thấy nếu chưa làm đến bước cuối cùng thì có thể không chịu trách nhiệm không?”

Cái anh chàng này, chơi mấy trò gian xảo đã quen lối thuộc đường, muốn gì được nấy ghê vậy đó!

Diêu Viễn kinh hoàng nghe hết, rút ra kinh nghiệm xương máu rồi thề: “Sau này em sẽ không bao giờ uống rượu nữa!”

Giang An Lan lại khẽ cười, lên tiếng khuyên bảo: “Con người ta có làm gì thì cũng kỵ nhất là cắt đứt đường lui của chính mình, thi thoảng uống chút rượu có thể thúc đẩy tuần hoàn máu, kéo dài tuổi thọ.”

“...” Cô như vậy là tự làm giảm tuổi thọ của chính mình sao?

Diêu Viễn như người câm ăn hoàng liên, có khổ cũng chẳng thể nói ra lời đành kiên quyết không thèm để ý đến anh chàng này nữa, quay lại chơi game.

Giang An Lan nhìn bóng lưng thẳng tắp phía trước, ý cười nơi đáy mắt mờ dần.

12

Thiên ý trên người

Tối hôm đó đánh phụ bản xong, hai người lần lượt tắm rửa rồi Diêu Viễn vào phòng bố mẹ ngủ. Phòng này cô vẫn dọn dẹp thường xuyên, giữ nguyên trạng thái sạch sẽ, ngăn nắp nên chỉ cần trải đệm lên là ngủ được ngay.

Giang An Lan thì vào phòng của Diêu Viễn nghỉ ngơi. Phòng không rộng, có giường và bàn sách, chỗ gần cửa sổ đặt một chiếc sofa nhỏ màu vàng nhạt, bên cạnh là giá sách. Giang An Lan đi qua đó, lướt qua những quyển sách cô từng đọc, *Thế thuyết tân ngữ*(*), *Cổ đại*(**), *Tôn sinh bát tiên*(***), *Trăm năm cô đơn* (****), *Tình yêu đầu hạ mùa sen nở*(*****)... Giang An Lan cầm lấy khung ảnh đặt ở ngăn trên cùng của giá sách, bên trong là một bức ảnh đã cũ, một nhà ba người, người cha bế đứa con gái tầm bảy, tám tuổi, người mẹ đứng bên cạnh hôn má con, trông rất hạnh phúc và yên bình.

(*) *Thế thuyết tân ngữ* có nội dung chủ yếu là ghi chép lại những chuyện hiếm người biết đến và những truyền thuyết nổi tiếng về các danh sĩ thời Ngụy – Tấn, cũng có thể nói là một bộ truyện về cuộc sống thời Ngụy - Tấn, là tác phẩm tiêu biểu của Trung Quốc thời kì Ngụy - Tấn – Nam - Bắc triều, đồng thời cũng là bộ “chí nhân tiểu thuyết” sớm nhất của Trung Quốc.

(**) *Cổ đại* là tuyển tập thơ văn xuôi duy nhất của Lỗ Tấn.

(***) *Tôn sinh bát tiên* là một tác phẩm chuyên ngành về dưỡng sinh có nội dung bao quát và thiết thực, cũng là văn kiện có công hiến lớn nhất trong nền dưỡng sinh thuật thời cổ của Trung Quốc, rất có giá trị tham khảo.

(****) *Trăm năm cô đơn* là tác phẩm của nhà văn Colombia, Gabriel Garcia Marquez .

(*****) Tình yêu đầu hạ mùa sen nở là tác phẩm viết hết mọi cái kết cho tình yêu của tất cả các đôi nam nữ trên đời. Nó muốn nói, tất cả tình yêu đến cuối cùng đều chỉ là thế, thấy được sự lạnh lùng, tàn nhẫn của nó rồi mới hiểu phải làm sao để nắm chặt tay nhau. Vốn chỉ là tác phẩm nhỏ viết trong lúc tác giả đầu tư cho một tác phẩm đồ sộ khác, nhưng lại nhờ chủ đề “sự tan biến của tình yêu” mà làm dấy lên một làn sóng lớn, tạo được ảnh hưởng mạnh mẽ trong lòng độc giả.

Anh vốn nghĩ lần đầu tiên gặp cô là vào năm thứ tư đại học, khi anh gục ngã bên chiếc xe, hóa ra lại không phải.

Buổi tối trước khi cô rời Bắc Kinh về Giang Ninh, Giang An Trình gọi điện thoại cho anh: “Anh gửi mấy thứ vào hòm thư của chú rồi đấy. Ông bảo anh tìm hiểu, nhưng anh thấy chuyện này nên cho chú xem trước.”

Ông nội điều tra đối tượng của các con cháu trong nhà, anh hoàn toàn không ngạc nhiên, điều khiến anh ngạc nhiên lại là nội dung bức thư được Giang An Trình gửi đến.

Nội dung đoạn đầu viết về một cặp vợ chồng đã qua đời trong một vụ tai nạn xe cách đây mười bảy năm. Người chồng tên Diêu Quốc Hoa, vợ là Thái Phân. Anh không quen ai là Diêu Quốc Hoa, cũng chẳng biết ai là Thái Phân, nhưng khi đọc đến tên người gây ra vụ tai nạn chết người đó là chú út Giang Văn Hàn của anh, rồi lại nhìn thấy bức ảnh cùng tư liệu về con gái của Diêu Quốc Hoa, thì tay anh không khỏi ướt đẫm mồ hôi.

Năm đó anh mười một tuổi, ở Giang Ninh chữa bệnh. Phần lớn thời gian ông bà nội đều ở thành phố Giang Ninh chăm sóc anh, những trường bồi khác thỉnh thoảng ghé qua thăm nom. Mà chú út năm đó cũng đang công tác tại Giang Ninh, lại còn mới nhậm chức. Nhà anh ở Giang Ninh cũng xem như có quan hệ rộng rãi, bởi thế nếu con cháu trong nhà cần ra ngoài rèn luyện thì phần lớn đều đưa đến thành phố này. Kết quả, chú út mới nhậm chức chưa được bao lâu thì đã gây ra chuyện, mà ông nội anh trước nay luôn cố chấp, trọng sĩ diện, chết đói là chuyện nhỏ, mất mặt mới là chuyện lớn.

Sau đó chú út ngồi tù, khi ra tù thì lập tức ra nước ngoài.

Giang An Lan không thể tin vào mắt mình, lại lần nữa xem lại toàn bộ nội dung tư liệu.

Nhưng trên đời quả đúng là có chuyện trùng hợp như thế, khiến bạn không thể không thốt lên rằng thiên ý trêu người, thế sự khó lường.

Anh còn mơ hồ nhớ được ngày xảy ra tai nạn, bố anh cũng đến Giang Ninh. Ban đầu anh không biết chú út đâm vào người ta, mà đôi vợ chồng bị đâm cũng được đưa tới bệnh viện anh đang điều trị để cấp cứu. Mãi lúc sau, anh vô tình nghe được mấy y tá nói chuyện với nhau mới biết. Vì tò mò, anh cũng lén chạy ra ngoài xem thế nào thì nhìn thấy bác cả và bố anh đều có mặt ngoài phòng bệnh đó, rất nhiều người đang khóc, trong đó có một cô bé đang bị người khác giữ lại, không cho chạy đến gần thi thể. Anh chỉ kịp liếc qua một cái đã bị mấy y tá phía sau kéo đi mất. Trước đó vẫn kịp nghe có người nói ngoài hành lang: “Thật đáng thương, chết cả rồi.”

Giang An Trinh ở đầu máy bên kia lại lên tiếng: “Sắp sang năm mới rồi, chắc mấy ngày nữa chú út cũng về nước.”

“Em biết rồi.” Giang An Lan dập máy, anh nghĩ, tình huống này thật éo le.

Trời cao thật thích trêu người, chú út anh hại chết cha mẹ cô, anh lại được cô cứu. Anh yêu cô, đến bây giờ cũng dần tiến được vào trái tim cô rồi thì đúng thời điểm máu chót này lại xảy ra chuyện.

Ngay lúc này, Giang An Lan nhìn bức ảnh trên tay, thở dài một tiếng. “Nếu em biết được chuyện này thì sẽ đối xử với anh thế nào?”

Sáng sớm hôm sau, Diêu Viễn vừa tỉnh dậy đã nghe thấy chuông cửa kêu. Cô không khỏi ngạc nhiên, ai mà mới sáng ra đã đến thăm nhà cô vậy?

Diêu Viễn choàng áo khoác ra mở cửa, khi nhìn thấy người đứng bên ngoài cô lại càng kinh ngạc. “Trần Đông Dương?”

Trần Đông Dương cười. “Tớ có việc ở gần đây, nhớ ra nhà cậu hình như ở trong khu này nên hỏi người ta rồi tìm tới.”

“Ồ, thế à?” Câu này của Diêu Viễn chỉ là thuận miệng đáp lời, kết quả đối phương cũng thản nhiên ho khan một tiếng: “Không mời tớ vào ngồi một lát sao?”

Thật ra Diêu Viễn luôn cảm thấy mình với Trần Đông Dương cũng chỉ là quen biết xã giao mà thôi, nhưng cứ để cậu ta đứng ở cửa thế này cũng không được. “Mời vào, khụ khụ!” Cô ho thật đấy.

“Cậu bị cảm à?”

Diêu Viễn “ừ” một tiếng.

Trần Đông Dương theo cô vào phòng, nhìn quanh một lượt, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người Diêu Viễn, thấy cô định vào phòng bếp rót nước thì vội ngăn lại: “Không cần lấy nước đâu. Diêu Viễn, tớ chỉ đến thăm cậu chút thôi.”

Lời này rất thẳng thắn, ít nhất thì cũng thẳng thắn hơn mấy câu mở đầu ở lần gặp mặt trước rất nhiều, nhưng đương nhiên, vẫn không thể so được với câu: “Nếu cậu vẫn chưa có bạn trai... cậu thấy tớ thế nào?” Về phương diện tình cảm, Diêu Viễn khá là bị động, trời sinh đã thế nên chẳng có mấy người thực sự thân thiết. Lúc này, thái độ của cô với Trần Đông Dương cũng chỉ thường thường, không thất lễ nhưng cũng tuyệt đối không khiến đối phương nghĩ sai. Diêu Viễn không khỏi nhớ đến Giang An Lan, đối

tượng duy nhất được cô đối xử đặc biệt, nhưng đó cũng là bởi ai kia cũng quá “chủ động” đi. Gặp cô rất hoành tráng, kết hôn trong trò chơi, gặp mặt, yêu đương... trong lúc cô còn chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra thì trái tim đã rung động mất rồi.

Sao cứ phải là anh ấy chứ? Về vấn đề này, Diêu Viễn nghĩ rất lâu mà vẫn chưa nghĩ được nguyên nhân nào, chỉ cảm thấy từ khi tiếp xúc với Giang An Lan đến giờ, cô luôn rất vui vẻ.

Còn về Trần Đông Dương, thật ra cô cũng cảm thấy khó hiểu. Lúc học đại học, hai người chẳng mấy khi nói chuyện, hai năm sau gặp lại, sao đột nhiên lại có hứng thú với cô nhỉ? Cô còn chưa kịp nói gì thì Trần Đông Dương đã lên tiếng: “Diêu Viễn, lần trước cậu bảo tới là cậu kết hôn rồi, nhưng bạn đại học của cậu là Lý Tiểu Nguyệt lại bảo chưa nghe được tin cậu cưới bao giờ. Có phải vì lần đó tớ nhắc đến chuyện thử qua lại với tớ, cậu thấy quá đột ngột nên mới mượn có...”

Lúc này, cửa phòng Diêu Viễn bật mở, một người đàn ông vừa đi ra vừa ngáp dài, ra vẻ rất mất hứng. “Tiểu Viễn, ai mà mới sáng sớm đã đến phá hoại mộng đẹp của người khác thế?”

Diêu Viễn: “...”

Bia đỡ đạn họ Trần: “...”

Cuối cùng Trần Đông Dương cũng lúng túng, mặt xám ngoét ra về.

Nhìn người đàn ông chỉ mặc mỗi quần dài, thân trên để trần, đầu tóc bù xù nhưng ánh mắt lại vô cùng tinh táo, Diêu Viễn hỏi: “Anh không lạnh à?”

Anh chàng đẹp trai, chân dài Giang An Lan bĩu môi, quay người đi vào phòng.

Sau khi đóng cửa, Giang An Lan dựa người vào cửa thở ra một hơi, sau đó lại chửi thề một câu: “Khôn kiếp, thật đúng là trong đã loạn mà ngoài còn chẳng yên.”

Tối qua Giang An Lan gần như suy nghĩ cả đêm không ngủ, anh muốn cưới cô, cưới trong hiện thực hẳn hoi, vậy thì chuyện trước đây nhất định phải thành thật kể cho cô nghe, vì chẳng thể giấu giếm cả đời được. Nhưng trước mắt, anh thật sự không có tự tin để nói ra chuyện đó, thậm chí anh còn cực kì sợ hãi, sợ rằng một khi nói ra rồi thì đến khả năng hai người ở bên nhau cũng chẳng còn. Bởi thế, cuối cùng anh quyết định tính kế dài lâu, về Bắc Kinh trước, suy nghĩ cho kĩ xem phải làm thế nào mới có thể đảm bảo mình không bị bỏ rơi.

Nhưng Giang An Lan không thể ngờ được rằng sự tình lại bại lộ sớm đến như thế.

Đúng lúc anh đang ở trong phòng vừa tính toán cẩn thận, suy nghĩ cận kề vừa mặc quần áo thì Diêu Viễn ở bên ngoài nhận được điện thoại của chị họ. Giọng Diêu Hân Nhiên có vẻ nghiêm trọng và hơi do dự: “Em gái, có phải Giang An Lan đang ở chỗ em không?”

“Vâng.”

Diêu Hân Nhiên trù trù hồi lâu mới lại nói: “Tối qua, lúc em với anh ta thoát khỏi trò chơi rồi, Ngạo Thị Thương Khung, tức là Lý Cao ấy, vô tình nhắc đến gia đình anh ta, nói ông nội anh ta là Giang Nguyên thuộc hàng nhân vật có máu mặt ở Bắc Kinh. Giang Nguyên thì chắc em không còn nhớ nữa, nhưng Giang Văn Hàn thì hẳn chưa quên chứ? Cha hẳn ta cũng tên là Giang Nguyên, cũng làm quan chức ở Bắc Kinh. Ban đầu chị còn nghi ngờ vì thấy khó tin quá, nghĩ chắc là trùng tên thôi nên mới nhờ người bạn bên sở cảnh sát điều tra giúp, vừa rồi mới nhận được tin nhắn của cậu ta... Tiểu Viễn, ông nội của Giang An Lan cũng chính là cha của Giang

Văn Hàn. Giang Văn Hàn chắc là chú của Giang An Lan. Tiểu Viễn, em còn đó không?”

Giang Văn Hàn, Giang Văn Hàn... người đã đâm chết cha mẹ cô.

Cái tên này luôn bị chôn giấu ở nơi có những ký ức đen tối nhất trong lòng cô, chỉ vừa chạm đến là lại như thác lũ tràn về, kèm theo đó là sự đau đớn và tuyệt vọng đến vô tận.

“Người nhà của Diêu Quốc Hoa và Thái Phân, thật xin lỗi, chúng tôi đã cố gắng hết sức rồi.”

“Con trai, con dâu tội nghiệp của tôi, sao ông trời lại không đưa bà già sắp xuống lỗ như tôi đi cơ chứ? Cháu tôi mới có tám tuổi thôi...”

Trong đầu Diêu Viễn vang lên những tiếng ù ù, những lời sau đó cô không nghe thấy được nữa. Giang Nguyên, Giang Văn Hàn, Giang An Lan...

Cửa phòng cô đột nhiên bị mở ra, người đó đi lại, thấy cô ngẩn người thì hỏi: “Sao thế?”

Anh nhìn cô thật lâu, bàn tay cô vì siết chặt điện thoại quá chặt mà hơi đau. “Đàn anh, anh có quen Giang Văn Hàn không?”

Mặt Giang An Lan nhất thời biến sắc. Anh định lại gần cô thì người kia lại lùi một bước khiến anh không dám bước tới nữa. Anh nhắm mắt, nói: “Anh đi nấu cháo, khi nào em ăn xong bữa sáng chúng ta sẽ nói chuyện, được không?”

Diêu Viễn không thể hiện bất cứ biểu cảm gì, chỉ lắc đầu, nói: “Anh đi đi.”

Giang An Lan nhíu mày nhìn cô. “Tiểu Viễn...”

Diêu Viễn mết mõi ngắt lời anh, nhưng cô thật sự không nói được những lời quá tuyệt tình: “Đàn anh, về mối quan hệ của chúng ta, chúng ta nên suy nghĩ kĩ, còn bây giờ, anh đi đi.”

Cuối cùng Giang An Lan gật đầu. “Được.” Nhưng sau đó anh lại bình thản nói thêm một câu: “Anh đợi em.”

Câu “anh đợi em” của anh thể hiện tình cảm vương vấn, nhất quyết không chịu kết thúc mọi chuyện tại đây.

Giang An Lan đi rồi.

Diêu Viễn vào nhà vệ sinh rửa mặt, nhìn thấy mình trong gương, mắt đỏ hoe.

Ngày cha mẹ qua đời là ngày đau khổ nhất cuộc đời cô. Lúc đó cô đã mơ hồ biết cha mẹ mình chẳng thể cứu được nữa rồi. Cô bám dính lấy cửa kính bên ngoài phòng cấp cứu, không rời nửa bước, cầu nguyện Thần Chết đừng đưa cha mẹ cô đi. Nhưng cuối cùng, mẹ cũng đi, chưa đến một tiếng sau, cha cũng mất.

Giang Văn Hàn hại chết cha mẹ cô.

Giang An Lan biết chuyện này từ lúc nào? Tại sao anh lại giấu giếm cô?

Anh tiếp cận cô là có mục đích gì? Lẽ nào anh biết cô trở thành mồ côi vì người nhà anh nên thấy thương xót?

Nhưng người như anh, nếu quả thật chỉ là thương xót cô thì sẽ không tôn công tổn sức như thế.

Nhưng bất kể anh có mục đích gì, bây giờ tất cả đều chẳng còn quan trọng nữa. Cô không thể gào lên chát vắn anh, bài bác anh, nhưng cũng chẳng thể bình yên mà ở bên anh nữa.

Nhưng tại sao trong lòng cô lại đau đớn thế này?

Nghĩ đến một giờ trước còn đang cười, bây giờ lại chỉ muốn khóc, cuộc đời đúng thật nực cười!

Lúc Diêu Hân Nhiên đến, Diêu Viễn đang chuẩn bị đun nước nhưng lại cảm ám đứng bất động trước vòi nước.

Diêu Hân Nhiên đi đến cầm lấy ấm nước, không khỏi thở dài. Năm đó chú thím qua đời, cô bé tám tuổi cũng như thế này, đứng lặng im, cô đọc một mình, chẳng nói tiếng nào. Diêu Hân Nhiên mở vòi nước, lấy đầy ấm rồi để lên đun, sau đó kéo em gái ra ngoài. “Chúng ta ra phòng khách ngồi đi.”

“Chị, chị thử nói xem, vì sao anh ấy lại bắt đầu với em?” Giọng Diêu Viễn khô khan, đong đầy đau khổ.

Nhìn em họ thế này, Diêu Hân Nhiên chẳng biết phải nói thế nào. Cô không muốn chia rẽ em mình và Giang An Lan, chẳng qua khi đã biết chân tướng thì chắc chắn không thể giấu giếm em mình được.

Diêu Hân Nhiên gượng gạo lên tiếng: “Thật ra, người gây ra chuyện là chú của Giang An Lan, anh ta cũng đâu có lỗi gì, chúng ta đâu cần bắt họ “một người phạm tội, cả họ vạ lây” làm chi? Hơn nữa, có khi lúc trước anh ta cũng không biết chuyện này thì sao?”

“Anh ấy biết, anh ấy nhảy bèn thế cơ mà. Anh ấy đã biết cha mẹ em do chú anh ấy đâm chết, sao anh ấy còn có thể... có thể đưa em đến nhà anh ấy, gặp người nhà anh ấy, ra về vui cười nói chuyện với nhau chứ...”

Diêu Hân Nhiên nghe đến đây thì chỉ biết im lặng.

Sau đó, cô rót cho em mình cốc nước ấm, lại nấu nồi cháo. Diêu Viễn chẳng ăn được mấy miếng, Diêu Hân Nhiên thấy tinh thần của em họ thực sự quá tệ nên cũng chẳng ép ăn, chỉ khuyên cô về phòng nghỉ ngơi.

Diêu Viễn vừa vào phòng, nhìn thấy chăn gối được gấp ngăn nắp gọn gàng, lại thất thần một lúc.

Diêu Hân Nhiên ở bên ngoài chẳng có việc gì làm, lại không yên tâm rời đi nên đến thư phòng mở máy tính. Lướt Weibo một hồi, nghĩ đến chuyện đang xảy ra, cô lại thấy phiền não.

Mặc dù việc này do chính cô tìm hiểu được, nhưng ngay cả cô cũng thấy quá hoang đường, không thể tin được Giang An Lan lại là người nhà của Giang Văn Hàn.

Em gái cô kiếp trước đã tạo nghiệp gì mà kiếp này lại đen đui đến thế? Càng nghĩ càng tức. Chuyện này mà là tình tiết trong phim thì chắc chắn phải là đề tài báo thù rửa hận rồi.

Diêu Hân Nhiên nhìn thấy biểu tượng Thịnh thế trên màn hình bèn nhấp chuột vào. Bách Hoa Đường bọn họ cùng với bang Thiên Hạ đang chuyện trò sôi nổi trên kênh Liên minh.

Cục Cưng Ngoan: “A Di ca, nếu em kết hôn với anh, anh có dám đảm bảo hôn lễ của chúng ta còn sang chảnh hơn cả hôn lễ của bang chủ với chị dâu không? Đương nhiên, thời gian không thể thần tốc như bang chủ với chị dâu được!”

A Di: “Tất cả đều được hết!”

Đi Đâu Về Đâu: “Cục Cung Ngoan đừng có cưới cậu ta, anh đây mới nhiều tiền, cưới anh đây này!”

Hùng Ứng Nhất Hiệu: “Đi Đâu, chẳng phải lúc trước cậu nói cậu nghèo đến độ sắp bán cả quần rồi còn gì? Vẫn còn tiền cơ à? Cậu ngồi đó mà chém tiếp đi.”

Huyết Sa: “Muôn kết hôn với người như bang chủ, nói thật lòng thì, chắc đến lúc trò chơi này đóng cửa cũng chẳng còn ai nữa đâu.”

Cục Cung Ngoan: “Khóc lóc, ngưỡng mộ chị dâu quá!”

Hoa Khai: “Sặc, cho tôi ngưỡng mộ với.”

Đi Đâu Về Đâu: “Tôi qua lão đại với chị dâu còn thoát cùng lúc đó...”

Diêu Hân Nhiên không để yên được nữa. “Đủ rồi, chuyện của người khác, mọi người hứng thú thế làm gì?”

Đi Đâu Về Đâu: “Ui chao, Thủy bang chủ đến rồi!”

Cục Cung Ngoan: “Thủy tỷ, chị là người thân của chị dâu, lão đại với chị dâu lúc nào kết hôn thật thế? Bọn này muốn ăn kẹo!”

Diêu Hân Nhiên: “Tôi nói này, mong mọi người phân biệt thực tế và trong game đi.”

Diêu Hân Nhiên nói xong liền thoát khỏi Thịnh thế.

Cô nghĩ một lúc, lại đăng nhập rồi gửi tin nhắn cho Ôn Như Ngọc: “Phiền anh nói với mấy người trong bang một tiếng, về sau ít tám chuyện của người khác thôi. Thật ra có nói cũng chẳng sao, vì chắc em tôi chẳng lên chơi nữa đâu.”

Ôn Trùng nhận ra có điều gì đó không ổn. “Xảy ra chuyện gì rồi?”

“Không có gì, sau này chắc em gái tôi sẽ không chơi trò Thịnh thế này nữa.”

“Liên quan đến Giang thiếu gia à?” Ôn Trùng rất cảnh giác.

“Anh nói xem?” Diêu Hân Nhiên cũng chẳng muốn nói thêm.

Giang An Lan vừa ra khỏi sân bay đã thấy tài xế đỗ xe đợi ở bên ngoài. Anh lên xe, nhắm mắt dưỡng thần, sắc mặt rất khó coi, môi cũng trắng bệch.

Anh vừa xuống máy bay đã nhận được điện thoại của anh họ Giang An Hoàn, nói chú út hôm nay về nhà, nếu anh không có chuyện gì quan trọng thì cố gắng bớt chút thời gian về nhà ăn bữa cơm tối.

Giang An Lan không nhịn được cười, bây giờ, chuyện quan trọng nhất đối với anh xem như đã xôi hỏng bỏng không, những chuyện khác còn có ý nghĩa gì nữa đây?

Anh vừa xoa bóp huyết thái dương vừa nhìn ra ngoài cửa sổ, người qua kẻ lại tấp nập, bao nhiêu người như thế, bao nhiêu khả năng như thế, họ đã gặp nhau rồi nhưng lại hết lần này đến lần khác có “tiền duyên” xen vào. Có tiền duyên cũng được, nhưng tại sao lại bắt anh phải trả giá cho quá khứ tội lỗi trước đây?

Để có tình cảm lưu luyến không quên, để không phải đau khổ, không phải tiếc nuối, không phải bất đắc dĩ, anh đã đợi bao nhiêu năm?

Cô về nước, để không dọa cô sợ, anh đã bỏ bao nhiêu công sức vào trò chơi, thông qua trò chơi để từng bước tiếp cận cô.

Giang thiếu gia đang chìm sâu trong đau khổ và thù hận thì nhận được tin nhắn của Ôn Trùng: “Cậu với chị dâu sao thế? Chị họ của chị dâu nói sau này chị dâu sẽ không chơi Thịnh thế nữa.” Mặt Giang An Lan lập tức sầm xuống, trừ Diêu Viễn ra, anh rất ít khi có đủ kiên nhẫn để nhắn tin cho người khác, nhưng lần này anh lại soạn một tin nhắn gửi đi: “Bọn tôi không sao.”

Bọn họ không sao. Đúng thế, cho dù bây giờ xảy ra chuyện thì sau này cũng sẽ không sao.

Đã tới nước này, dù có bắt anh đi ngược tất cả, lật lọng bội ước, anh cũng tuyệt đối không để xảy ra chuyện.

Vị đại thần này một khi đã rơi vào bế tắc thì đúng là đen tối tới độ “tam quan không chinh(*)” luôn rồi.

(*) Tam quan ở đây chỉ thế giới quan, nhân sinh quan, giá trị quan.

Hoàng hôn ngày hôm đó, Giang Văn Hàn được lái xe đón từ sân bay về. Ông không mang theo bao nhiêu đồ, chỉ có một va li cỡ trung được tài xế xách vào hộ. Ông vào phòng khách trước, ở đó đã có ông bà Giang, còn có Giang Văn Quốc, Giang An Hoàn...

Giang Văn Hàn đã bốn mươi lăm tuổi nhưng gương mặt trẻ hơn tuổi rất nhiều, mặc một chiếc áo khoác dài, trông rất ôn hòa, nho nhã.

Ông chào hỏi cha mẹ ngồi ở giữ sô pha, thấy mắt bà cụ hơi đỏ. Giang Văn Hàn nhìn sang Giang Văn Quốc, chào một tiếng: “Anh cả!” Giang Văn Quốc đã ngoài năm mươi, mặt mũi rất giống ông cụ Giang, đến cả mánh khõe, thủ đoạn cũng vậy. Giang Văn Quốc giờ có địa vị cao, cũng chỉ ôn tồn đáp một tiếng rồi nói: “Chú hai bận việc làm ăn ở nước ngoài, Tết năm nay cũng không về được. Chú thay chú hai ở lại nhà thêm mấy hôm đi.”

Giang Văn Hàn gật đầu, không khỏi thầm cười khở, trong ba anh em ông, chỉ có ông là vô dụng nhất, thậm chí còn làm hoen ố thanh danh nhà họ Giang.

Anh cả Giang Văn Quốc là người có nhiều con cái nhất trong ba anh em, gồm hai nam hai nữ. Con trai cả là Giang An Hoàn đã ba mươi tuổi, thành gia lập nghiệp đều đã ổn thỏa, vợ lại là dòng dõi thế gia. Con trai thứ là Giang An Trình làm trong ngành cảnh sát, chỉ cần chịu khó rèn luyện mấy năm là sẽ được thăng chức. Hai cô con gái là do ông cụ Giang đứng ra thay Giang Văn Quốc nhận hai cô nhi con liệt sĩ về nuôi, đến nay đều đã trở thành rường cột của xã hội. Mà anh hai Giang Văn Hoa cũng có hai cậu con trai, con cả Giang An Lan, từ nhỏ đã thông minh, là cháu trai được ông cụ Giang yêu thương nhất. Con thứ là Giang An Kiệt, ông chưa được gặp. Giang Văn Hàn nhìn qua một lượt, đến khi ánh mắt vòng lại chỗ ông cụ Giang thì thấy cha mình cất tiếng, thái độ rất nghiêm khắc: “Có phải mày đang nhìn mấy đứa cháu nhỏ hơn mày mà giờ cũng đã trưởng thành, ổn định, sự nghiệp thành công, mày làm tiên bối có thấy hối hận không?”

Cụ bà nhú mày. “Ông không thể bớt nói mấy câu à, hiếm khi nó mới về nhà một lần.”

“Bà cũng biết là hiếm à, tôi thấy nó chắc coi nhà họ Giang chúng ta là khách sạn luôn rồi.”

Thấy vẻ mặt ông cụ Giang vẫn rất khó chịu, Giang Văn Quốc vội vàng trấn an mấy câu. Nhưng Giang Văn Hàn dường như đã quen với thái độ

lạnh lùng, khiêu khích của cha mình nên nghe thế mặt cũng chẳng đổi sắc.

Giang An Lan nhìn cảnh tượng trước mắt, đứng dậy, bình thản nói: “Ăn com trước đã, đói rồi”, sau đó đi vào phòng ăn trước.

Giang An Trình cũng theo sau. “Ông bà vào ăn com thôi, com canh sắp nguội hết cả rồi.”

Ông cụ Giang nhìn Giang An Lan đang dặn cô giúp việc hâm nóng lại com canh, cuối cùng lắc đầu, nói: “Ăn com.”

Không khí trên bàn ăn hòa thuận hơn đôi chút, nhưng ông cụ Giang vẫn không nói chuyện với con út. Giang Văn Hàn cũng tự biết thân biết phận, chỉ nói chuyện với mẹ, anh cả và mấy đứa cháu.

“An Lan, dạo này sức khỏe cháu thế nào?”

Giang An Lan là người ít nói nhất trong đám cháu của ông, nhưng lại là đứa thông minh nhất. Ông vẫn nhớ mười mấy năm trước, dạy học cho mấy đứa nhỏ này, chỉ có Tiểu Ngũ là làm ông ít tốn thời gian nhất. Bất luận vấn đề gì, chỉ cần nói một lần thành bé đã hiểu, nếu ngay lúc đó không hiểu thì chỉ cần cho vài phút là sẽ nghĩ thông suốt.

Hôm nay dạ dày Giang An Lan không tốt, ăn cũng không thoải mái, nhưng trước giờ anh chưa bao giờ thất lễ với các bậc tiền bối, cho dù đó là người khiến tình cảm của anh rơi vào bế tắc như hiện nay. “Cũng bình thường ạ.”

“Thế thì tốt.” Giang Văn Hàn nói, “Chú có quen một bác sĩ ở Mỹ, anh ta là chuyên gia về lĩnh vực đường hô hấp, lúc nào cháu sang Mỹ chú sẽ nhờ anh ta...”

Ông cụ Giang chen ngang: “Trung Quốc không có bác sĩ giỏi hay sao mà phải chạy ra nước ngoài chữa bệnh!”

Giang Văn Quốc cũng nói: “Bệnh của An Lan chủ yếu dựa vào nghỉ ngơi tĩnh dưỡng, tây y không hợp lắm.”

Giang An Lan ăn được nửa bát cơm, thật sự không ăn nổi nữa, bèn buông bát đĩa. “Ông, hôm nay con về bên nhà, con xin phép đi trước ạ.” Nói xong liền đứng dậy đi qua chỗ bà nội, cúi người chào. “Bà, con về đây ạ.”

Bà cụ Giang kéo tay cháu nội. “Tiểu Ngũ, con ăn no chưa? Bà thấy con có ăn mấy đâu.”

“Con no rồi ạ.”

Ông cụ Giang cũng nói: “Thế gọi tài xế đưa cháu về.”

Giang An Lan đứng thẳng người, gật đầu. “Vâng ạ.” Anh cũng không có suy nghĩ đôi đầu gì với chú út, rời đi sớm chẳng qua là vì tâm trạng không tốt mà thôi.

Lúc Giang An Lan định lên xe thì Giang An Trình cũng chạy ra, Giang An Lan nhíu mày hỏi: “Còn có chuyện gì sao?”

“Cùng đi uống chút gì nhé?”

Giang An Lan ngồi trên xe của Giang An Trình, đi đến một quán bar. Cả hai mới ngồi chưa được bao lâu thì đã có mấy cô gái đến chào hỏi. Giang An Trình luôn đáp: “Đang đợi người.”

Trong đó có một cô rất to gan. “Vậy trước khi bạn gái anh đến thì uống cùng em một ly nhé?”

Tâm trạng của Giang An Lan vốn không tốt, anh nói thẳng: “Tôi kết hôn rồi.”

“Vậy trước khi vợ anh tới thì uống cùng em một ly?”

Giang An Trình thấy vẻ mặt em mình sầm xuống, liền móc thẻ ngành ra cho cô gái kia xem. “Xin lỗi, chúng tôi đang làm nhiệm vụ.”

Đối phương nhìn thấy tấm thẻ cảnh sát, không dám làm càn nữa, từ tốn rời đi.

Giang An Trình quay lại nhìn em trai. “Chú kết hôn lúc nào thế?”

Giang An Lan cúi đầu uống một ngụm rượu, không đáp mà hỏi lại: “Lúc nào anh về?”

“Về đâu cơ?”

Giang An Lan nhú mày “hừ” một tiếng. Giang An Trình: “Chậc chậc, chú vẫn chẳng có tí nhân nại nào cả. Chắc ngày kia sẽ về, chú định đi cùng anh hả?”

“Ngày mai em qua đó.”

“Chuyện kia bạn gái chú biết rồi à? Hai người cãi nhau?”

Giang An Lan không lên tiếng nữa, nhưng có thể nhận thấy tâm trạng của anh đang rất tệ.

Giang An Trình nói: “Nếu có chuyện gì cần giúp đỡ thì cứ bảo anh, anh em ta cùng một chiến tuyến, anh nhất định sẽ giúp chú hết sức có thể.”

“Không cần.” Giang An Lan lại uống một ngụm rượu. “Đây là chuyện của em, chuyện của em và cô ấy.”

Diêu Viễn ngủ một mạch đến tám giờ tối mới tỉnh, tinh thần cũng tốt hơn ít nhiều. Diêu Hân Nhiên vẫn ở thư phòng xem phim truyền hình, nghe thấy tiếng động bên ngoài mới tắt ti vi chạy ra. Diêu Viễn nhìn thấy vẻ lo lắng và quan tâm của chị họ liền gượng cười. “Đói quá.”

Diêu Hân Nhiên lập tức nói: “Vậy chúng ta ra ngoài ăn đi.”

Diêu Hân Nhiên lái xe đến một quán ăn nhỏ. Trong lúc đợi đồ ăn được dọn lên thì hai chị em nói chuyện phiếm. Diêu Hân Nhiên cũng là người tinh tế, nội dung câu chuyện hoàn toàn không liên quan đến trò chơi và những người chơi trong đó. Nhưng dù có vậy, Diêu Viễn vẫn không cảm thấy tinh thần tốt hơn, từ đầu đến cuối cứ gác cằm lên đũa, bộ dạng thất thần. Cô nói đói bụng là để Diêu Hân Nhiên không hỏi gì thêm nữa, thật ra sau khi ngủ một giấc, mọi thứ vẫn chẳng có gì thay đổi, sao có tinh thần để nói chuyện phiếm chứ?

Các món lần lượt được dọn lên, di động của Diêu Viễn đặt trên bàn báo có tin nhắn đến. Cô mở ra xem, người gửi là Giang An Lan, cô nhất thời hoảng hốt. Anh nói: “Em muốn suy nghĩ đến lúc nào? Anh đợi khó chịu quá.”

Diêu Viễn nhìn chăm chăm vào tin nhắn kia một hồi lâu. Lúc trước cô nói “về mối quan hệ của chúng ta, chúng ta nên suy nghĩ kỹ” chẳng qua là vì cô không muốn nói ra mấy lời trở mặt vô tình mà thôi, nhưng ý muốn thể hiện đã rất rõ ràng, còn phải nói thêm gì nữa đây?

Nhưng nếu anh đau khổ mười phần, thì cô đau khổ vạn phần.

Rốt cuộc cô cũng hiểu được cái gọi là “bị số mệnh đập cho một cú”. “Cú đập” này khiến cô đau đến mức không đứng thẳng người dậy được. Nghĩ

đến đây, cô bất giác bật cười, không ngờ đến lúc này rồi mà cô còn không quên trêu đùa chính mình.

Diêu Hân Nhiên nhìn cô tắt máy, có chút ngạc nhiên. “Sao thế? Sao tự nhiên lại tắt máy?”

Diêu Viễn lắc đầu. “Không sao.”

Diêu Hân Nhiên không nói gì thêm nữa, gấp cho Diêu Viễn ít đồ ăn. “Ăn com đi.”

Ăn được một lát, Diêu Hân Nhiên lại nói: “Nhắc mới nhớ, hai hôm trước có người bạn giới thiệu đôi tượng cho chị, anh chàng kia chị nhìn cũng thuận mắt, nói chuyện qua lại được hai ngày, cuối cùng vẫn thấy không ổn. Mà tiền com hai ngày đó toàn do chị trả.”

Diêu Viễn an ủi: “Loại đàn ông như thế thì cần gì.”

Diêu Hân Nhiên nhú mày. “Là chị cướp hóa hơn.”

Diêu Viễn đang hôn vía trên mây. “Ồ, loại phụ nữ như thế thì cần gì.”

Diêu Hân Nhiên: “...”

Lúc này, Giang An Lan vừa bước vào căn hộ của mình, nhìn căn phòng trống trải trước mắt, trong lòng anh vô cùng khó chịu, không nhận được mới gửi tin nhắn cho Diêu Viễn.

Anh vào bếp đun nước, uống hai viên thuốc dạ dày rồi mà vẫn không thấy cô nhắn lại. Giang An Lan mặt mày vô cảm cứ đứng như thế trong bếp, khoảng mười lăm phút sau mới đi ra, tắm gội xong thì vào phòng ngủ, đặt người xuống gục thẳng.

Trong thời gian ngắn, cô thật sự không thèm để ý đến anh nữa rồi.

Sáng sớm hôm sau, Lý Cao đã mò đến gõ cửa nhà Giang An Lan, nửa ngày sau người bên trong mới ra mở cửa.

Lý Cao cười. “Tôi đưa đồ ăn sáng đến cho ngài đây.” Nói xong còn giơ sữa đậu với quẩy lên.

Phản ứng của Giang An Lan là thẳng tay sập cửa. Lý Cao xoa xoa mũi, lại gõ tiếp. “Sếp, tôi sai rồi, giờ mới nhớ ra cậu không ăn đồ dầu mỡ! Cậu mở cửa đi mà, tôi có việc cần nói. Vì cậu tắt điện thoại nên tôi mới phải đến tận nhà, chuyện liên quan đến chị dâu...” Anh ta còn chưa nói xong thì cửa đã mở ra lần nữa. Giang An Lan kéo thẳng Lý Cao vào nhà. “Cô ấy làm sao?”

Lý Cao kéo tay sếp xuống. “Khụ khụ, là thế này, lúc tám, chín giờ tối qua, bên chỗ chị dâu bắt đầu đổ tuyết lớn. Sau đó Đi Đâu Về Đâu bang chúng ta lên con gọi điện thoại cho cả đám thông báo niềm vui trời cho tuyết lớn, đến lúc gọi điện cho chị dâu...”

Giang An Lan không kiên nhẫn ngắt lời: “Nói thẳng vào vấn đề, cô ấy làm sao?”

Lý Cao: “Nghe nói chị dâu bị tai nạn xe, sáng nay tôi cũng mới biết, có điều cậu yên tâm, chỉ có xe của chị họ cô ấy bị hỏng nhẹ, người đều không sao.”

Giang An Lan lập tức quay người đi vào phòng, lấy áo khoác và ví tiền rồi chạy ra ngoài, đến hơi thở cũng hỗn loạn. Anh thừa nhận mình chưa từng hoảng hốt, rối loạn như thế này.

Lý Cao đi theo sau anh. “Sếp ra sân bay à? Xe tôi để ngay dưới nhà, để tôi đưa cậu đi.” Đây là lần đầu tiên anh ta thấy boss bối rối như thế, ảnh hưởng của chị dâu quả không nhỏ. Lúc anh ta nghĩ thế thì vẫn hoàn toàn chưa biết mấy lời nói đùa vô ý của mình chính là nguyên nhân dẫn đến sự căng thẳng trong mối quan hệ của sếp và chị dâu bây giờ.

Giang An Lan vừa lên xe của Lý Cao đã sạc pin thoại, gọi điện cho Diêu Viễn nhưng đối phương tắt máy.

Lý Cao vừa lái xe vừa cười. “Gọi điện thoại cho chị dâu à? Giờ này chắc chị dâu còn đang nghỉ ngơi.” Giang An Lan liếc anh ta một cái. Lý Cao cũng rất tâm lý, thấy tâm trạng của sếp không tốt bèn ngậm chặt miệng, không nói gì nữa, chỉ tập trung lái xe. Lúc đến sân bay, anh ta giúp đỡ sếp làm thủ tục lên máy bay.

Nhưng trước khi lên máy bay, Giang An Lan lại nói với Lý Cao một câu: “Quay về tôi sẽ xử lý cậu.” Tối qua Ôn Trùng lại gọi điện cho anh, nói bây giờ những thành viên trong trò chơi đều biết anh là cháu nội của Giang Nguyên rồi. Nói hai, ba câu, Giang An Lan đã biết có chuyện gì.

Mặc dù biết căn nguyên mọi chuyện không phải do Lý Cao, anh ta chẳng qua chỉ nhất thời nhiều chuyện, nhưng ít nhiều Giang An Lan vẫn cảm thấy khó chịu vì chuyện này. Vốn anh định làm đến đâu chắc đến đó chứ không phải không nắm chắc được gì như bây giờ.

Lý Cao không biết mình đã đắc tội gì, người ta rõ ràng đã ngoan ngoãn, đảm đang thế rồi cơ mà!

Em không muốn hận anh

Trong ba ngày bay đến ba lần, đối với Giang An Lan, điều này quả thật nuốt không trôi. Sau khi xuống máy bay, anh tìm một góc yên tĩnh ngồi xuống, nghỉ ngơi mười phút rồi mới đứng lên.

Lúc Diêu Viễn tỉnh lại, cảm thấy trán hơi đau, lúc đó mới nhớ ra hôm qua, sau khi ăn tối xong về nhà thì xe của Diêu Hân Nhiên bị một chiếc xe đi bên cạnh trượt bánh đâm phải, sau đó mất lái đâm vào dải phân cách, đầu cô đập vào cửa xe bị rách da, còn chân trái của Diêu Hân Nhiên bị bầm tím một mảng, cũng may là không có gì nguy hiểm. Tối qua, lúc cảnh sát và công ty bảo hiểm xử lý mọi chuyện xong xuôi thì đã gần mười giờ, sau đó cô lại vội vã đến bệnh viện xử lý vết thương, làm xong thì cũng đã hơn mười một giờ. Về đến nhà cô, hai người đánh răng rửa mặt qua loa rồi đi nghỉ.

Lúc này Diêu Viễn nằm trên giường, hồi tưởng lại thời khắc xảy ra tai nạn, cô đột nhiên nhớ đến cha mẹ mình, cũng nhớ đến anh. Rất nhiều suy nghĩ và tình cảm dấy lên rồi bời, nhưng rõ ràng nhất là cảm giác cay đắng.

Cô khẽ ấn vào mảnh băng gạc trên trán, không khỏi thở dài. “Dạo này sao lắm tai nạn quá!”

Diêu Hân Nhiên cũng đã tỉnh. “Chị thấy bọn mình nên lên chùa thắp hương đi thôi.”

Diêu Viễn hỏi: “Bây giờ mấy giờ rồi?”

Diêu Hân Nhiên nhìn điện thoại. “Mới bảy giờ mười lăm, còn sớm...Í? Đi Đâu Về Đâu? Mười hai giờ đêm hôm qua, thằng nhóc này còn gửi tin nhắn hỏi bọn mình thế nào rồi? Thằng nhóc này cũng có nghĩa khí ghê chứ.” Diêu Hân Nhiên liền gọi điện cho Đi Đâu Về Đâu. Đối phương vừa bắt máy cô đã cười, nói: “Chào buổi sáng, em trai Tiểu Đi... Bọn tôi? Bọn tôi đương nhiên không sao rồi... À, di động của em ấy rơi hỏng mất rồi... Thật á? Chuyện tốt mà, được chứ, vinh dự cho bọn này quá.” Diêu Hân Nhiên thuận miệng nói vài câu rồi dập máy.

Diêu Viễn đang thay quần áo. Diêu Hân Nhiên ngồi dậy, bảo: “Đi Đâu Về Đâu nói hôm nay quán của Hoa Khai mở chi nhánh mới, bảo bọn mình đến chúc mừng, nhân tiện cùng mọi người đi ăn bữa cơm.”

Diêu Viễn trầm ngâm nói: “Em không đi đâu, chị đi đi.”

“Sao lại không đi? Đi đi, cứ ở nhà bí bách lắm.”

Diêu Viễn bất đắc dĩ nói: “VẬY em phải đi sửa điện thoại trước đã.”

“Điện thoại của em còn sửa cái gì nữa? Màn hình bị nứt thế rồi, lát nữa đi mua cái mới đi.”

Nhận được tin nhắn báo địa chỉ từ Đi Đâu Về Đâu, hai người cũng xuất phát. Diêu Hân Nhiên cố ý muốn để em mình tiếp xúc với mọi người. Lúc họ đến, trong tiệm hoa vẫn rất yên ắng, Hoa Khai vừa nhìn thấy Diêu Hân Nhiên và Diêu Viễn thì lập tức bỏ dở công việc đang làm. “Hai mỹ nhân đến sớm quá đi. Quân Quân, trán làm sao thế kia?”

“Rách da chút thôi, không sao.”

Hoa Khai xót xa nói: “Khuôn mặt xinh đẹp thế này mà sao không cẩn thận chút chứ? Đợi lát nữa tớ giới thiệu cho cậu một loại thuốc làm mờ sẹo,

dùng tốt lắm.”

Diêu Hân Nhiên nhìn trái nhìn phải. “Hoa Khai, không phải bảo tập hợp ở chỗ cậu à? Mọi người đâu hết rồi?”

“Tôi hẹn lúc mười giờ đúng, giờ đẹp để khai trương cửa hàng là mười giờ ba mươi tám phút, bây giờ mới chín giờ thôi, bang chủ.”

“Ngát, thằng nhóc Đi Đâu Về Đâu không thể nói cho rõ ràng được à?”
Diêu Hân Nhiên nói bằng giọng khinh bỉ.

Diêu Viễn nói: “Đã đến rồi thì xem có việc gì để làm giúp đi.”

Chị hai Hoa Khai vươn tay ôm lấy vai Diêu Viễn. “Tôi hay nói gì ấy nhỉ, Tiểu Quân lúc nào cũng đáng yêu thế này đây.”

Diêu Viễn cười cười, không muốn để người khác phát hiện thật ra cô đang hơi thất thần.

Trong lúc mọi người làm việc thì cũng lục tục có người tới, một phần là bạn thân ngoài đời của Hoa Khai, một phần là bạn trong game như Hùng Ưng Nhất Hiệu, Asia, tất cả đều là người vùng này. Đến mười giờ, Đi Đâu Về Đâu rất cuộc cũng tới.

Đi Đâu Về Đâu vừa nhìn thấy bọn Diêu Viễn liền chạy lại hỏi: “Chị dâu, Thủy bang chủ, hai người có sao không?”

Diêu Hân Nhiên đánh “bộp” vào sau đầu cậu nhóc. “Không phải đã nói là không sao rồi à? Có phải cậu đang hy vọng bọn này phải bó bột, đeo cổ định cổ không hả?”

Đi Đâu Về Đâu vội vàng kêu oan: “Không có, sao có thể thế được, em chỉ quan tâm tới hai người thôi mà. Tối qua em sợ chết đi được, sáng sớm

nay còn gửi tin nhắn cho phó bang chủ báo chị dâu xảy ra tai nạn, chắc bang chủ cũng biết rồi...” Đi Đâu Về Đâu thấy sắc mặt Diêu Hân Nhiên ngày càng khủng bố, nhỏ giọng hỏi: “Em nói gì sai ạ?”

Diêu Hân Nhiên xách cổ áo sau lưng cậu nhóc, kéo ra ngoài. “Đi, cùng chị ra ngoài treo băng rôn.”

Anh ấy biết rồi?

Diêu Viễn nhíu mày, chắc anh ấy sẽ lo lắng lắm nhỉ? Cô thật sự không muốn trong hoàn cảnh này mà anh còn phải để tâm lo lắng cho mình.

Asia bên cạnh đột nhiên đập vào cánh tay cô. “Quân tử, người đang đi từ bên kia đường sang có phải là Quân Lâm Thiên Hạ nhà chị không? Đúng chứ? Người thế này khó nhận nhầm lắm!”

Hùng Ưng Nhất Hiệu tỏ vẻ nghi hoặc: “Không phải bang chủ đến là vì cái tin nhắn tôi gửi nhầm đó chứ?”

Diêu Viễn nhìn về phía cậu ta. Hùng Ưng Nhất Hiệu cười gượng. “Lúc bang chủ mới quen chị trong game thì đã giao nhiệm vụ cho bọn em là nhìn thấy chị ở đâu thì phải báo cho anh ấy, em nhất thời nhầm lẫn trò chơi và hiện thực rồi.”

Cảm giác trong lòng Diêu Viễn lúc này là... ngũ vị tạp trần.

Lúc Giang An Lan bước vào tiệm hoa, hầu như tất cả mọi người đều chăm chú nhìn về phía anh, ngay cả mấy người thân và bạn bè của Hoa Khai cũng không khỏi liếc nhìn anh chàng rất ngẫu này. Chỉ có mình Diêu Viễn vẫn giữ vẻ mặt bình thản.

Hùng Ưng Nhất Hiệu là người đầu tiên lại gần Giang An Lan. “Lão đại thần tốc thật đấy, lão vốn đang ở thành phố này rồi đúng không?”

Giang An Lan gật đầu, sau đó đi thẳng đến trước mặt Diêu Viễn, nhìn băng gạc trên trán cô. “Chỉ bị thương nhẹ ở trán thôi hả?”

Diêu Viễn khẽ “ừ” một tiếng.

Thấy cô thật sự không sao, Giang An Lan thăm thở phào, sau đó nhẹ nhàng hỏi: “Có thể ra ngoài nói chuyện với anh một lát không?”

Diêu Viễn trầm mặc không đáp, bởi vì cô quả thật không biết phải đối mặt với anh thế nào.

Thật ra thì tính từ lúc anh rời đi mới có một ngày một đêm, thế mà cô lại cảm thấy như đã cách một kiếp người.

Tiếng nói chuyện lầm rầm của những người xung quanh vang lên, Diêu Viễn cảm thấy mất tự nhiên, sau đó lại nghe thấy Giang An Lan nói với mấy người khác: “Hay mọi người ra ngoài đi?” Ngữ khí của anh rất bình thường, không đến nỗi ngang ngược lắm, nhưng cũng là... không khách sáo chút nào.

Da mặt Diêu Viễn trước nay vốn mỏng, lúc này chỉ khẽ vút lại một câu: “Chúng ta ra ngoài”, sau đó bước ra khỏi tiệm hoa trước.

Giang An Lan theo sau, bên ngoài lạnh, anh nắm lấy tay cô. “Chúng ta đến quán cà phê phía trước nói chuyện nhé?”

Diêu Viễn nhẹ nhàng rút tay lại. “Nói ở đây luôn đi.”

Sắc mặt Giang An Lan rất tệ, thậm chí còn tái nhợt, anh hỏi: “Có phải em cũng hận cả anh không?”

Diêu Viễn không nói gì.

Giang An Lan nói tiếp: “Có phải em trách anh đã giấu em? Vậy em cứ trách đi, dù sao thì về chuyện này đúng là anh đã sai, anh đã không nói cho em biết ngay khi anh biết được. Nhưng mà Diêu Viễn này, tình cảm của anh đối với em hoàn toàn không có chút giả dối nào cả.”

“...”

“Thật ra, nếu em muốn báo thù nhà họ Giang thì em ở bên anh là phương pháp nhanh nhất, có hiệu quả nhất. Chỉ cần em ở bên anh, sau đó đối xử với anh tệ một chút... Đương nhiên, đầu tiên là em phải ở bên anh đã.”

Diêu Viễn nhìn anh với vẻ không thể tin được, chán nản nói: “Anh đừng nói lung tung nữa.”

Giang An Lan thấy cuối cùng cô cũng mở miệng thì thầm thở phào, từ tốn nói tiếp: “Diêu Viễn, anh thật sự không thể chấp nhận việc chia tay. Em hãy làm như... làm như thương hại anh đi, đừng để anh không còn đường sống nào nữa, được không?” Anh đưa tay hất phần tóc mái trên trán cô. “Đau không?”

Diêu Viễn nhìn Giang An Lan, tâm trạng thoáng chốc lại tuột dốc. Cô không biết tại sao tự nhiên mình lại đau khổ như thế.

Cô không trả lời anh. Bởi vì cô cũng không biết phải làm thế nào vào lúc này.

Hoa Khai đốt dây pháo. Diêu Viễn đứng giữa đám đông, anh đứng bên cạnh cô. Hoa Khai bên cạnh nói: “Đôi tình nhân này đúng là xứng đôi thật đây.”

Dây pháo nổ hết, Giang An Lan giơ tay định lấy mảnh giấy màu đỏ bắn ra từ dây pháo vương trên tóc cô xuống nhưng bị cô nghiêng đầu né tránh.

Đến lúc Diêu Hân Nhiên bước lại, Diêu Viễn ôm lấy tay chị mình. “Nói với Hoa Khai một tiếng rồi chúng ta về trước đi!”

Nhưng bọn họ không thoát được, Hoa Khai đã hô hào mọi người đến quán lẩu, dẫn dò hai cô bé trông tiệm rồi đi tới kéo tay Diêu Viễn. “Tiểu Quân, lát nữa uống chút rượu gạo nhé? Ông chủ tiệm đó tự nấu đấy, hương vị rất đặc biệt!”

“Tôi uống Hoàng tửu(*) được không? Rượu gạo đàn bà quá. Lão đại, lát nữa chúng ta uống Hoàng tửu nhé?” Hùng Ứng Nhất Hiệu vui vẻ chạy ra hỏi bang chủ nhà mình. Giang An Lan nhìn bóng lưng ai đó đã bị người khác kéo đi. “Được, bây giờ tôi đang muốn uống rượu.” Anh hơi bực mình, không phải anh trách cô, mà là trách mình quá hấp tấp, nóng nảy.

(*) Hoàng tửu là một trong những loại rượu cổ nhất trên thế giới, có nguồn gốc từ Trung Quốc.

Giang An Lan đi sau đoàn người, Hùng Ứng Nhất Hiệu đi bên cạnh. “Lão đại, hôm qua bọn này đi Đệ Nhất Phong rồi, khó khăn lắm mới qua được ải thì lại nhận được một đồng đồ vứt đi, quả nhiên không có bang chủ ngài không được, số quá nhỏ luôn.”

Đi Đâu Về Đâu đi trước không xa cũng quay đầu lại, nói: “Bang chủ, anh qua đây công tác à? Công ty anh có tuyển người không? Em tốt nghiệp rồi có thể nhận em không?”

Giang An Lan tùy tiện “ừ” một tiếng, tâm trạng anh không tốt nên chẳng nghe thấy bọn họ nói gì. Cuối cùng anh cũng bắt đầu một mối tình trước nay vẫn không dám chạm đến, nó chậm rãi vươn cao, dần dần phát triển theo hướng anh dự định, thì đột nhiên xuất hiện chuyện cũ năm xưa khiến nó tiêu điều, xơ xác.

Anh quả thật không cam lòng.

Lúc anh đi lên trước thì nghe thấy cô đang nói với người bên cạnh, vẻ mặt khó xử: “Tôi thật sự không thể uống rượu, lát nữa còn có việc phải làm.”

Hoa Khai nói: “Trường cậu chẳng phải đã được nghỉ rồi sao, còn bận việc gì nữa?”

Giang An Lan đi đến bên cạnh Diêu Viễn, nói với Hoa Khai: “Cô ấy bị cảm chưa khỏi, tối qua lại bị sợ hãi, không thể uống rượu được.”

Hoa Khai nhìn thấy Giang An Lan thì cũng rất biết điều, chỉ cười với Diêu Viễn rồi đi lùi ra sau nói chuyện với người khác.

Bọn họ phải đi qua một con phố mới tới quán lẩu kia, mất khoảng mười phút. Trong mười phút này, Giang An Lan đi bên cạnh Diêu Viễn, anh không nói gì, chỉ thỉnh thoảng nhìn cô. Còn Diêu Viễn, cô cũng không biết phải đối xử với anh thế nào mới hợp tình hợp lý, nên cũng chẳng nói gì, cứ im lặng mà đi.

Diêu Hân Nhiên thì vô cùng bối rối. “Đây rốt cuộc là chuyện gì thế?” Nói thật, em gái cô chia tay Giang An Lan, cô cũng thấy đáng tiếc, dù sao đây cũng là lần đầu tiên cô thấy em mình mở lòng với người khác, nhưng bây giờ, vấn đề đặt ra trước mắt hai người rõ ràng không phải chỉ là câu hỏi đơn giản “hai bên có bằng lòng không” nữa rồi.

Vào trong quán lẩu, nhân viên phục vụ dẫn bọn họ lên phòng bao ở tầng hai.

Diêu Viễn định đưa túi cho chị cầm để vào nhà vệ sinh thì Giang An Lan đã cầm lấy. Cô nghĩ chắc cũng chẳng thể cướp lại túi được, đành bất đắc dĩ nói tiếng “cảm ơn”. Lúc đi ra, cô không ngờ lại gặp bạn từ hồi đại học trên hành lang, một nam một nữ. Bọn họ nhìn thấy cô cũng rất bất ngờ, hai bên

chào hỏi lẫn nhau, sau đó bạn nam hỏi: “Tôi nghe nói cậu về trường công tác à?”

“Ừ, hai người thì sao?”

Cô bạn kia đáp: “Bọn tôi đều làm ở công ty ngoài. Cậu vẫn tốt nhất, công việc ở trường nhẹ nhàng, hoàn cảnh cũng tốt, hâm mộ thật đấy.”

Diêu Viễn nhận ra trong giọng điệu của cô bạn này có chút không tốt, cô cũng không thân với cô ta, nhưng lại khá thân với cậu bạn này vì lúc trước cả hai đều là cán bộ lớp, thường xuyên phải nói chuyện. Diêu Viễn cũng đã quen với việc bị phái nữ hiểu lầm là tình địch nên chẳng mấy bận tâm, chỉ nói thật. “Áp lực ở trường cũng lớn lắm, dăm ba bữa lại phải viết báo cáo tổng kết, luận văn gì đấy nữa.”

Cậu bạn kia mỉm cười. “Cậu ấy mà, tìm một anh chàng đẹp trai, nhà giàu rồi kết hôn đi là được rồi, còn phải vất vả làm lụng làm gì?”

Cô gái bên cạnh đánh cậu ta một cái. “Hoa khôi lớp chúng ta còn cần cậu lo à?”

Diêu Viễn bất đắc dĩ cười cười, vừa định chào tạm biệt hai người họ thì chợt thấy Giang An Lan đi ra. Anh nhìn hai người kia một cái, hỏi Diêu Viễn: “Bạn em à?”

Diêu Viễn buột miệng hỏi: “Sao anh lại ra đây?”

Giang An Lan “ừ” một tiếng. “Anh vào nhà vệ sinh, anh đưa túi của em cho chị em cầm rồi.” Nói xong, anh đưa điện thoại cho cô. Diêu Viễn chẳng biết làm thế nào, đành nhận lấy. Giang An Lan vừa đi, cô quay lại nhìn hai người bạn đang ngạc nhiên nhìn mình. Cậu bạn kia chỉ vào cánh cửa nhà vệ sinh nam. “Anh ta là Giang An Lan phải không? Lúc trước cũng học trường chúng ta, học trên chúng ta ba khóa.”

Cô bạn lại có vẻ không tin. “Cậu đang qua lại với Giang An Lan?”

Diêu Viễn trầm nghĩ, bọn họ chắc cũng sắp tan đàn xẻ nghé rồi, nhưng dù có như vậy thì cũng không cần thiết phải nói với người khác. “Tớ vào trước đây, tạm biệt.”

Cô mới đi được mấy bước thì điện thoại của Giang An Lan chợt đổ chuông, là Giang An Trình gọi đến. Cô không nghe máy nhưng anh chàng cảnh sát này rất kiên trì, chuông kêu mãi vẫn không có dấu hiệu dừng lại, cô sợ có việc gấp nên đành bắt máy. “... Hiện giờ anh ấy không có ở đây.”

Người ở đầu máy bên kia rõ ràng rất bất ngờ. “Ồ, là Diêu Viễn đúng không?”

“Vâng.”

Giang An Trình nói: “Vậy phiền cô hỏi chú ấy giúp tôi, căn nhà chú ấy thích lúc trước có chắc chắn muốn mua không? Nếu mua thì để tôi cho người đi đặt cọc trước.” Nói rồi, anh ta dừng một chút, cuối cùng mới nói thêm một câu. “Diêu Viễn, An Lan rất để tâm đến cô.”

Giang An Lan vừa mở cửa phòng đã thấy Diêu Viễn đang ngồi nói chuyện với Diêu Hân Nhiên bên cạnh. Đi Đâu Về Đâu vẫy tay với anh. “Bang chủ, bên này, bên này!”

Giang An Lan không để ý, đi đến chiếc ghế trống bên cạnh Diêu Viễn, thản nhiên ngồi xuống. Đi Đâu Về Đâu vẫn không chịu thua. “Bang chủ, bang chủ, em có chuyện muốn nói với anh, anh qua đây đi mà.” Đương nhiên cậu ta vẫn bị Giang An Lan ngó lơ.

Diêu Viễn trả điện thoại cho anh. “Có người tìm anh đấy. Hỏi anh chuyện mua nhà...”

Giang An Lan nhận lấy, đáp một tiếng cho có lệ rồi tiện tay đặt điện thoại lên bàn. Lúc này Đi Đâu Về Đâu lại chạy qua, nghiêng người hỏi Giang An Lan: “Bang chủ, nói thật đấy, sau Tết em có thể đến công ty anh thực tập không? Em thật sự rất muốn đến Bắc Kinh phấn đấu xem sao, nhưng em chẳng quen biết ai ở đó cả, chỉ quen mỗi bang chủ anh thôi, hê hê.”

“Cậu liên hệ với Lý Cao.”

“Phó bang chủ à? Được ạ!” Đi Đâu Về Đâu đang chen vào giữa Giang An Lan và Diêu Viễn, nói xong liền quay đầu sang phía Diêu Viễn, bảo: “Sau này chị dâu là vợ sếp em rồi!”

Hoa Khai đang gọi món, hỏi bọn họ muốn ăn gì. Đi Đâu Về Đâu hét với lên: “Thịt dê, dạ dày bò” rồi mẫn nguyện chạy mát, để lại Diêu Viễn đang choáng váng vì cách gọi “vợ sếp” kia.

Giang An Lan thì lại đang nghĩ, có thể tập trung bồi dưỡng thẳng nhóc Đi Đâu Về Đâu này.

Mấy người thân và bạn của Hoa Khai bên kia thì thắc mắc tại sao bọn họ lại gọi anh chàng này là bang chủ, có phải anh ta từng đóng phim truyền hình không? Có một bác gái hỏi: “Anh chàng trẻ tuổi kia có phải diễn viên không?”

Hùng Ứng Nhất Hiệu cười lớn. “Không phải đâu ạ, anh ấy là bang chủ trong game của bọn cháu.”

“À, trong game.” Bác gái mắt húng, nhưng vẫn khen Giang An Lan. “Đẹp trai thật đấy, cứ như diễn viên ấy.”

Đi Đâu Về Đâu gõ đũa. “Ha ha ha, đúng thế ạ, cháu thấy bang chủ của chúng cháu còn đẹp trai hơn Nick Carter – thần tượng của cháu nữa cơ!”

Diêu Viễn trầm nghĩ, làm sao có thể so sánh người phương Đông với người phương Tây được chứ!

Sau đó mọi người ăn lẩu rất vui vẻ, đặc biệt là thêm rượu vào, bầu không khí lại càng sôi nổi. Diêu Viễn bị cảm chưa khỏi hẳn nên không uống. Giang An Lan thì uống hơn nửa chai Hoàng tửu. Diêu Viễn biết sức khỏe của anh không tốt, không nhịn được nữa mới bảo anh đừng uống thêm. Giang An Lan chỉ cười thầm nhưng cũng không uống nữa thật.

Từ quán lẩu bước ra, rất nhiều người vẫn hứng thú bưng bưng bảo muốn đi hát karaoke. Hoa Khai cười, mắng: “Thôi đi, ban ngày ban mặt hát gì mà hát, tôi còn phải về tiệm làm việc đây này, giải tán thôi! Cái người nào đó, đã nói buổi chiều cũng đến giúp rồi đấy nhé!”

Diêu Hân Nhiên cười. “Biết rồi, không ăn không của cậu đâu.”

Hùng Ứng Nhất Hiệu khó xử. “Thế có phải bọn tôi cũng không được ăn không rồi không?” Thế là cả đám người đều bày tỏ phải đến giúp người bỏ tiền ra khao là Hoa Khai.

Hoa Khai lại càng vui. “Tôi chân thành cảm ơn ý tốt của mọi người, nhưng bồn tiệm nhỏ bé nhất không vừa từng này người. Được rồi, bang chủ và...” Đang định điểm danh Diêu Viễn thì nhìn thấy Giang An Lan đứng ngay cạnh cô bạn, chủ tiệm hoa mới khai trương lập tức nuốt lại phần sau. Giang An Lan còn khách khí đi lại gần, rút từ trong ví ra hai tờ một trăm tệ đưa cô, nói: “Đây xem như tiền ăn của tôi với Diêu Viễn, tôi đưa cô ấy về đây.”

Quần chúng ngán cả người.

Diêu Viễn cũng ngẩn ra, sau đó bị Giang An Lan cầm tay kéo đi mất. Đợi đến khi mọi người hoàn hồn thì tuấn nam mỹ nữ đã cách xa cả mười mét rồi.

Hùng Ung Nhất Hiệu thán phục. “Lão đại có cần ngang ngược dữ vậy không?”

Đi Đâu Về Đâu: “Sặc, sao tôi cứ thấy đáng yêu thế nhỉ!”

Hùng Ung Nhất Hiệu tiếp lời: “Cậu bị Cục Cung Ngoan dạy hư rồi.”

Hai người đi được một đoạn, Diêu Viễn mới vùng tay ra lần nữa. Cuối cùng cô vẫn phải nói ra câu đó: “Đàn anh, chúng ta thôi đi.”

Nụ cười trên mặt Giang An Lan cứng đờ. Anh đứng đó, từ trên cao nhìn xuống cô, quay lưng về phía mặt trời, bị ngược sáng nên nét mặt cũng trở nên mơ hồ. “Thật sự không thể tha thứ sao?”

Diêu Viễn cuối đầu nhìn tay mình, một ngày một đêm vừa rồi thật sự dài bằng cả năm. Hôm nay nhìn thấy anh, trong lòng cô giống như có cái gì trĩu nặng, đau đớn khôn nguôi. Cô từ tốn hỏi: “Tha thứ? Em sẽ không báo thù nhà anh, em cũng không có năng lực đó, cũng sẽ không đổ tội gì lên người anh. Nhưng em thật sự không biết phải ở bên anh thế nào. Nếu em với anh ở bên nhau, em phải gọi Giang Văn Hàn là gì? Chú à?” Khuôn mặt trước nay vẫn luôn bình thản của Diêu Viễn lúc này lại hiện rõ vẻ ưu thương. “Đàn anh, sau này, chúng ta đừng gặp nhau nữa.”

Giang An Lan hít sâu một hơi rồi bước lên, ôm chặt lấy cô. “Diêu Viễn, tại sao em không thể chỉ nghĩ đến anh thôi? Tình cảm của chúng ta là chuyện giữa anh và em, có liên quan gì đến người khác, kể cả người đó là người thân của chúng ta? Anh biết lời này rất ích kỷ, ích kỷ vô cùng, nhưng

anh không quan tâm. Anh muốn đi cùng em hết phần đời còn lại, không muốn vì chuyện của người khác mà chia tay em. Anh tốn bao nhiêu thời gian như thế mới gặp được em, mới cùng em đi được tới lúc này. Anh nói rồi, em cứ coi như thương hại anh đi, được không? Coi như anh cầu xin em đấy.”

Diêu Viễn nghe anh nói xong lời thô lộ và thấy thái độ kiên định này, không phải không xúc động.

Nhưng anh nói được những lời như thế là bởi vụ tai nạn kia không phải bóng ma trong lòng anh, anh có thể nhẹ nhàng hát sang bên, còn cô thì không thể... Ngày cha mẹ cô gặp tai nạn chính là sinh nhật cô. Buổi sáng cha mẹ còn vui vẻ đưa cô đến trường, hứa là buổi tối sẽ đến đón cô về, sau đó cả nhà cùng đi mua bánh ga tô. Cô háo hức đợi đến giờ tan học để được cùng cha mẹ ăn mừng sinh nhật. Thế nhưng hôm đó lại trở thành ngày dài nhất cuộc đời cô. Cô đang học thì được bác cả đón về, đưa đến bệnh viện, rồi cô trông thấy khắp người cha mẹ đầm đìa máu. Cô sẽ không đi đòi nợ ai, nhưng cũng không thể vượt qua bức tường trong tim này.

“Đàn anh, em không muốn hận anh.” Lúc nói ra câu này, Diêu Viễn lại cảm thấy có chút hận bản thân mình.

Sau hôm đó, Diêu Viễn không có bất cứ liên hệ gì với Giang An Lan nữa.

Có người nói, chúng ta không thể lựa chọn vận mệnh, thứ duy nhất chúng ta có thể lựa chọn là phải đối mặt thế nào khi đứng trước vận mệnh mà thôi.

Nếu cô đã chọn cách đối mặt như thế thì bất luận đúng sai thế nào, cô cũng chỉ có thể bước tiếp mà thôi.

Trong Tết, Diêu Viễn ở dưới quê cùng bà nội. Hết đợt nghỉ, vào học kì mới, Diêu Viễn lại bắt đầu bận rộn. Cô tham gia tất cả những buổi tụ tập của bạn bè, đồng nghiệp, hết giờ làm còn tập thể dục thể thao, ngoài ra còn chuẩn bị thi lên tiến sĩ... Tóm lại là không cho bản thân nghỉ ngơi một giây nào cả.

Cô còn đi cắt tóc, cắt lên rất cao, chỉ vừa che hết tai. Thợ cắt tóc bảo tạo hình thế này rất hợp với cô, trông nhẹ nhàng, thanh thoát. Nhưng cô lại chẳng để ý xấu đẹp gì, thậm chí còn định cắt ngắn hơn nữa để gội đầu cho tiện nhưng bị chị họ ngăn lại, lý do là không thể tiếp tục nhìn cô “hành hạ” bản thân như thế được. Diêu Viễn đành câm nín, chẳng qua cô nhiều việc quá nên không có thời gian chăm sóc bản thân thôi mà.

Lúc này, điện thoại của cô chợt đổ chuông, là chị họ Diêu Hân Nhiên gọi tới. Thi thoảng Diêu Hân Nhiên lại rủ Diêu Viễn ra ngoài chơi, dường như sợ cô ở một mình sẽ xảy ra chuyện gì thì phải.

“Tiểu Viễn, mai là Chủ nhật, em qua đây xem phim với chị không. Chị mới mua bộ đĩa gốc *Chúa tể của những chiếc nhẫn*, quyết định hồi tưởng lại vẻ đẹp của hoàng tử vương quốc tiên(*) nhà mình, em chưa xem đúng không? Qua đây xem cùng đi, chị chuẩn bị sẵn đồ ăn vặt rồi đây.”

(*) Nhân vật Legolas Greenleaf do Orlando Bloom thủ vai.

“Chị, em còn một bản báo cáo chưa viết, thứ Hai tuần sau phải nộp rồi.”

“Không được, ngày mai bất kể thế nào em cũng phải qua đây. Em còn dám xa lánh xã hội như thế nữa thì có thể đi tu luôn được rồi đây!”

“Được rồi, mai em sẽ qua, chị đừng nói mấy lời vô lý như thế nữa.” Diêu Viễn bắt đầu dĩ nhiên.

Hôm sau, Diêu Hân Nhiên vừa mở cửa cho Diêu Viễn là lồi thẳng cô vào phòng khách, ấn cô ngồi xuống sofa. “Hoa quả, đồ ăn vặt, nước trà chị đều chuẩn bị hết cả rồi, em ăn đi đã, chị mở phim đây.”

Diêu Viễn lắc đầu. “Bây giờ người mua đĩa phim chắc không nhiều đâu nhỉ? Xem trên mạng chẳng phải cũng thế sao?”

Diêu Hân Nhiên đáp: “Phong cách, hiểu không? Suu tâm, hiểu không? Siêu nét, hiểu không?”

Diêu Viễn bật cười. “Nếu trong máy chị không có mấy bộ phim người lớn thì em cũng tin chị có “phong cách” thật ấy chứ.”

Diêu Hân Nhiên cũng cười theo, bật đĩa lên rồi quay lại ngồi bên cạnh Diêu Viễn. “Để lại chút thể diện cho chị em đi mà!”

“Được rồi.”

Bộ phim đã bắt đầu, Diêu Viễn vẫn không nói gì thêm, đá dếp, co người ngồi trên sofa, im lặng nhìn màn hình tivi. Bộ phim bắt đầu đi vào nội dung chính, tâm trạng Diêu Hân Nhiên lên xuống thất thường theo tình tiết của bộ phim, nhưng Diêu Viễn lại vẫn bình tĩnh đến độ gần như hờ hững.

Diêu Hân Nhiên liếc thấy vẻ mặt của Diêu Viễn, không khỏi thầm thở dài. Cô biết dạo này tâm trạng của em gái không được tốt, mặc dù ngoài mặt hoàn toàn không thể hiện gì nhưng bọn cô là chị em thân thiết hơn hai mươi năm nay, sao cô không nhìn ra được chứ?

Đến tận lúc trời tối, ba phần của bộ phim *Chúa tể của những chiếc nhẫn* cũng đến hồi kết, mọi người đều hạnh phúc, vui vẻ. Chỉ là khi nhân vật chính Frodo Baggins quay trở lại hang động trông không chẳng có bóng người, viết lại cái kết của quyển sách rồi đứng lên dạo bước vô định, những lời anh lắm bảm lại khiến tất cả trở nên ưu sầu.

Phải làm sao để có thể quay lại cuộc sống khi xưa?

Phải sống tiếp thế nào...

Khi nơi sâu thẳm trong trái tim sớm biết đã chẳng thể quay đầu được nữa.

Có những chuyện chẳng thể bù đắp.

Có những vết thương giấu kín bên trong.

Vĩnh viễn cũng chẳng thể giống như thuở ban đầu...

Diêu Viễn nhìn chăm chăm vào màn hình ti vi, cho đến khi trước mắt dần trở nên mơ hồ không rõ.

Tới tận bây giờ cô mới hiểu, người đó đã để lại dấu ấn sâu đậm trong lòng cô, dù cố gắng thế nào cũng chẳng thể xóa nhòa được, có những lúc, đến cả bản thân cô cũng không biết mình đang nhớ tới anh.

Hai người đã xa nhau đến bốn mươi ngày rồi nhỉ? Đối với Giang An Lan, bốn mươi ngày này, anh dường như đã trở lại thời điểm phải nằm viện mấy năm trước, không có gì để trông ngóng, mất kiểm chế, nhìn ai cũng chướng mắt...

Hôm đó, anh đánh tennis với anh cả Giang An Hoàn xong, trên đường đi đến phòng tắm của câu lạc bộ thì Giang An Hoàn lên tiếng hỏi: “Nếu mấy ngày nay em rỗi thì dành chút thời gian đi ra ngoài chơi với chị ba đi!”

Giang An Lan chinh lại lưới trên vợt tennis. “Không rảnh.” Rõ ràng là anh không muốn nói tới đề tài này. Giang An Hoàn cũng không nói nữa. Chú năm nhà anh đã có đủ bản lĩnh, không cần anh phải chỉ bảo, rất nhiều

chuyện chú ấy đều nắm chắc, nhận rõ tình hình, sắc sảo vô cùng. Ông nội cũng từng nói, nếu sức khỏe Tiểu Ngũ cho phép, tính khí cũng tốt hơn một chút để đi theo đường làm quan thì nhất định sẽ thành công hơn bất cứ người nhà họ Giang nào khác, chỉ tiếc là trời không chiều lòng người. Mà dạo gần đây, nghe Giang An Trình nói chuyện yêu đương của Tiểu Ngũ hình như đã kết thúc, bởi thế anh mới nêu ý kiến đề nghị chú ấy ra ngoài cho khuây khỏa. Có điều nhìn phản ứng của Tiểu Ngũ, hẳn là muốn buông tay hay tiếp tục mối tình đó, trong lòng chú ấy đã có đáp án rồi.

Sau khi hai người tắm rửa xong đi tìm chỗ ăn trưa, nhưng giữa đường Giang An Hoàn nhận được cuộc điện thoại liền đi mất.

Giang An Lan ăn xong bữa trưa cũng trở về nhà. Anh ngồi ghé sau xe, hạ cửa kính xuống, nhìn những gốc hòe hai bên đường đã đâm chồi nảy lộc, dồi dào sức sống, còn người qua kẻ lại thì tấp nập, đông đúc. Hôm nay là cuối tuần nên người ta ra ngoài dạo phố cũng đông hơn, có các đôi yêu nhau, có người lớn đưa trẻ con đi chơi... Anh nhìn thấy mà trong lòng buồn bực, tại sao người khác được vui vẻ thế kia, còn anh thì không? Anh cũng có làm chuyện gì ác độc đâu, mà cho dù có thì cũng là do thương trường như chiến trường, ai làm phạm nấy mà thôi, tại sao lại chỉ có mình anh khổ sở thế này?

Giang An Lan vừa bước vào năm hai mươi chín “cao tuổi”, tâm lý càng lúc càng vụn vẹo. Anh thậm chí còn cảm thấy mình như mắc bệnh nan y, tính mạng như chỉ mảnh treo chuông. Không, anh đúng là người mắc bệnh nan y, chứng tổng hợp phổi tim não(*). Trong suốt hai mươi chín năm cuộc đời, anh vì mắc căn bệnh này mà từ năm mười hai đến mười lăm tuổi, phần lớn thời gian đều sống trong bệnh viện. Hồi tốt nghiệp đại học, bệnh của anh tái phát, anh lại phải nằm trên giường bệnh, người gầy như bộ xương, tâm trạng cực kì nóng nảy, bi quan. Đến bây giờ anh cũng không biết lúc nào bệnh của mình sẽ lại nặng thêm, sẽ hôn mê, thậm chí thần kinh bất bình thường... Anh nhắm mắt hồi tưởng, lần đó cô đưa anh đến bệnh viện, gọi bác sĩ cho anh, trả tiền hộ anh, anh cảm thấy người này thật ngốc...

(*) Tên tiếng Anh là Pulmonary encephalopathy, là bệnh mãn tính do phế quản bị viêm dẫn đến giãn phế quản, bệnh tim do ảnh hưởng của phế quản và việc phổi bị suy giảm chức năng dẫn đến tổn hại não và gây khó khăn trong việc tuần hoàn máu não.

“Bé ngọc, nếu hồi đó em không cứu anh thì đã chẳng có chuyện gì xảy ra rồi.”

Một loại thương nhớ

Hai ngày nay, Diêu Viễn liên lạc với bạn học cũ Triệu Du qua QQ. Triệu Du với cô cùng được trường Đại học Giang Ninh cử sang học ở Canada. Bây giờ Triệu Du vẫn đang ở Canada học tiến sĩ, Diêu Viễn định hỏi thăm mấy vấn đề liên quan đến việc học tiến sĩ nên liên lạc với cô ấy. Triệu Du nói: “Cậu có bằng thạc sĩ ở nước ngoài mà lại học lên tiến sĩ ở trong nước thì hơi phí, hay cậu xin học bổng nhà nước đi học tiếp đi? Với điều kiện của cậu thì tớ nghĩ sẽ không có gì khó đâu.”

Diêu Viễn lại bác bỏ: “Bà tớ lớn tuổi rồi, sức khỏe cũng không tốt lắm, tớ không dám đi xa nữa.”

“Vậy cậu định học tiến sĩ ở trường Đại học Giang Ninh luôn à?”

“Ừ. Tớ nhớ hình như cậu với Giáo sư Tôn Vân rất thân nhau?”

“Ha ha, mỹ nữ, cậu biết rồi mà còn cố hỏi sao? Cậu định làm học trò của bà ngoại tớ à? Mặc dù danh tiếng của bà rất tốt nhưng bà cũng rất nghiêm khắc, yêu cầu với sinh viên rất cao, làm học trò của bà tớ là phải chịu khổ đó. Cậu xem, tớ chịu trăm đắng ngàn cay đến mức chạy cả ra ngoài sống rồi đây này.”

“Hai năm trước, tớ có may mắn được nghe Giáo sư Tôn diễn thuyết một lần, tớ rất khâm phục những nghiên cứu của bà về lĩnh vực văn học Trung Quốc đời Minh, Thanh, cũng rất tôn trọng những cống hiến kiệt xuất của bà cho nền văn hoá Trung Quốc.”

“Tớ nói này Tiểu Viễn, chúng ta mới không gặp nhau có nửa năm chứ mấy, cậu càng ngày càng biết cách nói chuyện rồi đó. Được rồi, tớ sẽ giúp cậu nói chuyện trước với bà ngoại. Nhưng tớ vẫn khuyên cậu như thế, với điều kiện của cậu, bất kể là làm học trò của Giáo sư Tôn ở trường Đại học Giang Ninh hay tìm một suất học bổng nhà nước đều không khó khăn gì. Điều tớ tò mò là, cậu đã về nước, công việc ổn định rồi, sao tự nhiên lại có ý định học lên nữa vậy?”

Bàn tay đang gõ chữ của Diêu Viễn khựng lại, một lúc sau mới gõ tiếp: “Muốn sống đầy đủ hơn.”

Cuối cùng Diêu Viễn vẫn liên hệ với Giáo sư Tôn. Hiện nay, rất nhiều giáo viên hướng dẫn cho học viên học tiến sĩ là hữu danh vô thực, Diêu Viễn muốn cầm một tấm bằng thực sự, nhưng cô còn phải đợi Giáo sư Tôn đưa ra quyết định nữa.

Thời gian này, Diêu Viễn hoàn toàn tập trung vào việc chuẩn bị thi tiến sĩ, đến mức có lần suýt thì ngất trên bục giảng. Cô dạy môn tự chọn, năm nay lại có hai tiết vào buổi tối làm thời gian biểu của cô loạn hẳn, ngày nào cũng phải thức đến khuya. Cô thừa nhận mình hơi quá sức nhưng lại không thể làm khác được, bởi vì chỉ cần rảnh một chút thôi là cô lại nghĩ ngợi lung tung.

Hôm nay hết giờ dạy, cô ra khỏi phòng học thì nghe thấy có người gọi: “Cô ơi, cô đợi đã.” Cô quay đầu nhìn lại, bất ngờ trông thấy Đi Đâu Về Đâu. Đối phương chạy đến trước mặt cô. “Chị dâu, hi hi, em đến dự thính lớp của chị này.”

Diêu Viễn nghe thấy hai chữ “chị dâu” thì hơi nhú mày nhưng cũng không nói gì, chỉ bảo: “Cậu dâu phải sinh viên trường này, sao lại...”

“Buổi tối rảnh quá mà, em nhờ bạn nghe ngóng giờ dạy của chị đó. Chị dâu giảng kĩ thật đấy! Nói ra thì, vừa rồi có anh chàng ngồi sau lưng em còn

bảo chị cắt tóc ngắn nhìn như con trai ấy, ha ha ha ha.” Cậu ta cứ chị dâu ơi chị dâu hỡi mãi nhưng Diêu Viễn cũng không cảm thấy quá khó chịu, chỉ là không muốn để các sinh viên khác đi ngang qua nghe được nên cô bảo cậu ta: “Chúng ta vừa đi vừa nói nhé?”

“Được ạ, được ạ. Chị dâu, lâu lắm rồi chị không lên trò chơi, lão đại cũng thế. Hai người không xuất hiện nên bọn em cũng chẳng có gì vui nữa. Đến cả Ôn trưởng lão cũng mấy ngày mới lên một lần, buồn lắm.” Đi Đâu Về Đâu kể lể tình hình trong Thịnh thế dạo gần đây, nhưng Diêu Viễn lại nghe câu được câu mất. Đi đến cổng sau của trường, thấy cửa hàng trà sữa vẫn mở, cô liền hỏi Đi Đâu Về Đâu: “Cậu muốn uống gì không?”

“Lần nào cũng để chị dâu mời sao được? Lần này để em mời chị, chị muốn uống gì?” Nói rồi cậu ta chạy sang đó trước. Diêu Viễn cũng theo sau. “Tôi uống nước chanh nóng, để tôi trả tiền cho.” Cô không quen để “học sinh” trả tiền cho mình, mặc dù bản thân cũng chỉ hơn Đi Đâu Về Đâu có ba, bốn tuổi.

Diêu Viễn trả tiền xong, Đi Đâu Về Đâu cảm ơn rồi rít. Cô không nhận được bật cười. “Được rồi, chắc cậu cũng phải về trường rồi chứ?”

“Chị dâu phải về à?”

“Ừ.”

Đi Đâu Về Đâu miễn cưỡng chào tạm biệt Diêu Viễn, trước khi chia tay còn hỏi Diêu Viễn lúc nào thì có thể lên Thịnh thế.

“Cũng chưa biết, dạo này tôi hơi bận.”

Đi Đâu Về Đâu đi rồi, Diêu Viễn cũng ra ngoài bắt xe. Khi xe đi tới một đoạn đường mờ sáng, cô không khỏi thất thần. Cô đã nhiều lần hỏi tường lại chuyện xảy ra tại chính chỗ này, cũng không nhớ được bộ dạng của anh

trong lần đầu gặp mặt, chỉ nhớ rõ cách nói năng khó chịu của anh. Trước đây, mỗi lần nhớ lại đều thấy người này có tính khí tệ như thế, vậy mà trước mặt cô lúc nào cũng ra vẻ lịch sự, ga lăng khiến cô thấy buồn cười, nhưng cũng rất cảm động. Vậy mà bây giờ, nhớ đến anh, lòng cô lại như bị một mũi gai sắc nhọn đâm vào, tuy không quá đau đớn nhưng lại chẳng thể coi như không có gì được.

Thật ra, ngay bản thân cô cũng không biết mình thích anh ở điểm nào. Khi cô còn chưa hiểu rõ bản thân thì đã rơi vào vòng vây của anh rồi, sau đó tất cả đều diễn ra rất tự nhiên: thân phục anh, tin tưởng anh, dựa vào anh...

Nhưng có nghĩ thế nào thì cô cũng không đoán được kết quả cuối cùng lại như thế này.

Tình cảm là con dao hai lưỡi, lúc nó tốt thì có thể khiến người ta như rơi vào hồ mật, nhưng nếu đã tan vỡ rồi, chẳng tâm đầu ý hợp nữa thì nó lại như đâm vào trái tim của người ta.

Diêu Viễn cũng hiểu rõ, cô không thể để mình chìm sâu vào những suy nghĩ tiêu cực này được, cô phải thoát ra khỏi tình cảnh này, nửa năm qua cứ coi như một giấc mộng, tỉnh dậy rồi thì quay trở lại hiện thực đi thôi.

Bởi vậy, cô không ngừng nhắc nhở chính mình rằng phải phấn đấu, phải nỗ lực, không thể để cha mẹ ở trên trời mắt mặt được.

Trong lúc Diêu Viễn đang chuẩn bị thi tiến sĩ thì Giang An Lan bay đến Mỹ. Anh đến Mỹ, một mặt là để đưa cậu em cùng cha khác mẹ Giang An Kiệt tới chỗ cha, vì trường học của cậu đã khai giảng, một mặt là anh có lời muốn nói với cha mình.

Cha anh – Giang Văn Hoa sống cùng vợ hai ở Washington. Ông đã qua tuổi ngũ tuần, dáng người cao to, đường nét trên khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, về diện mạo thì rõ ràng Giang An Lan di truyền từ mẹ nhiều hơn, nhưng về mặt tình cảm và tính cách thì anh lại tương đối giống cha mình, đều là kiểu người kiệm lời nhưng làm việc dứt khoát, rõ ràng. Bởi thế hai người gặp nhau là nói thẳng vào việc chính, hơn nữa, quan hệ giữa Giang An Lan và cha anh cũng không quá thân thiết, bởi từ nhỏ Giang An Lan đã sống với ông bà nội, còn Giang Văn Hoa thì cũng không giỏi thể hiện tình cảm.

Giang Văn Hoa nghe con trai nói xong liền nhú mày. “Con muốn đổi sang họ mẹ à?”

“Vâng.”

“Là bởi cô gái đó sao?”

Giang An Lan hoàn toàn không ngạc nhiên về chuyện cha mình biết việc này. “Cứ coi như thế đi.”

Giang Văn Hoa thở dài một hơi. “Cha không đồng ý. Thứ nhất, con làm thế, đừng nói cha, mà ông bà nội chắc chắn sẽ không đồng ý. Thứ hai, cô gái đó vì nhà họ Giang chúng ta mà mất song thân, cho dù con có đổi họ thì cũng không thể chối bỏ được sự thật rằng Văn Hàn là chú út của con.”

Giang An Lan bình tĩnh đáp: “Con biết, nhưng con chẳng còn cách nào nữa rồi.”

“Nói bậy.” Giang Văn Hoa rất ít khi tức giận với đứa con trai cả mà lần này cũng không kiềm chế được, đứng bật dậy, vợ ông nghe thấy vậy thì vội bước từ thư phòng ra, lại bị ông xua tay đuổi đi: “Không có chuyện gì, em vào phòng đi.”

Mẹ của Giang An Kiệt nhẹ giọng nói: Có chuyện gì thì anh từ từ nói với An Lan,” nói rồi quay người về lại thư phòng.

Giang An Lan cũng đứng lên. “Cha, con đến đây không phải để hỏi ý kiến cha, con chỉ đến thông báo chuyện này thôi. Còn về phần họ tên, con đã nói với ông nội rồi. Những người họ Giang đèm An nhiều như thế, thiếu con cũng không sao, nhưng bên mẹ lại chỉ có mình con thôi.”

“Cái gì mà nhà họ Giang thiếu con cũng không sao? Những thứ Giang Văn Hoa này có được, sau này đều là của con hết, con mà đổi họ thì còn ra thể thống gì nữa!”

“Sản nghiệp của cha có thể để cho Giang An Kiệt.”

“Phần của Tiểu Kiệt cha sẽ lo liệu, nhưng con mới là người thừa kế của Giang Văn Hoa này. Được rồi, chuyện này đến đây thôi. Cha không phản đối con với cô gái kia ở bên nhau, nhưng việc đổi họ thì cha không chấp nhận, ít nhất là trước khi cha chết thì con đừng có nghĩ đến!”

Tâm trạng của Giang An Lan vốn không tốt, vẻ mặt vẫn lạnh lùng: “Con đã quyết phải đổi họ rồi.”

“Con trở nên mất trí từ bao giờ thế hả? Phải đổi họ thì mới theo đuổi được con gái nhà người ta à?” Giang Văn Hoa tức đến độ mặt đỏ bừng. Người đàn ông trước nay luôn kiệm lời, nghiêm túc, cho dù trên thương trường bị người ta đâm lén cũng không tức giận đến như thế. Ông đã sống trên đất Mỹ gần chục năm nhưng những tư tưởng truyền thống của Trung Quốc thì chưa hề bị phai mờ, con trai mình muốn đổi họ là chuyện tuyệt đối không thể chấp nhận được. Nếu ngay từ đầu theo họ mẹ thì đã đành, đằng này tự nhiên lại đòi đổi họ, Giang Văn Hoa ông còn chưa dân chủ thế đâu!

Giang An Lan cũng không ngờ phản ứng của cha mình lại dữ dội đến thế. Anh biết sẽ rất khó khăn nhưng vẫn nghĩ có thể cha anh sẽ châm chước

đôi chút, bây giờ ông lại nói rõ ràng chuyện này không thể chấp nhận được. Anh có thể tự quyết định chuyện này nhưng lại không muốn làm ảnh hưởng đến bầu không khí chung của gia đình, vì chuyện này không giúp được gì cho việc anh muốn làm thực sự, nói không chừng còn có thể chữa lợn lành thành lợn què. Bây giờ anh không dám đi nhằm dù chỉ một bước, anh sợ, nếu sai lầm nữa thì chẳng còn cơ hội cứu vãn nữa rồi.

Giang An Lan ở lại Mỹ một thời gian vì có chút chuyện liên quan đến chi nhánh công ty riêng. Đến khi anh về nước thì đã là cuối tháng Tư. Khoảng thời gian này, tâm trạng của anh đã bình ổn hơn một chút, bởi vì anh biết rõ mục tiêu của mình là gì, chỉ cần kết quả cuối cùng đúng như anh muốn thì anh không để ý quá trình có bao nhiêu gian khổ, dù sự gian khổ đó khiến huyết thái dương của anh cứ nhói lên từng cơn đau đớn.

Giang An Lan ôm trán, ấn lên huyết thái dương. Lần này Lý Cao đến sân bay đón, vì cũng nhận ra trong lòng sắp có tâm sự trùng trùng nên anh ta chẳng dám mở miệng. Đến tận khi người ngồi ghế sau lấy chai thuốc từ trong túi ra, anh ta mới đưa chai nước khoáng còn nguyên, nói: “Nếu mệt thì cậu về nhà nghỉ ngơi đi đã, đừng đến công ty nữa!”

Giang An Lan nhận lấy chai nước, uống thuốc. “Tôi còn chưa chết được.”

Mỗi khi Giang An Lan nói những lời này thì chứng tỏ tâm trạng của anh ta đã rất tệ rồi. Lý Cao vừa phải nhận thêm một đồng việc nữa, lúc này không dám mở miệng thật.

Về đến công ty, Triệu Tử Kiệt tới nghe anh họ “phản hồi” tình hình ở chi nhánh bên Mỹ, sau đó lập tức nói: “Vậy em sẽ chỉnh lại tài liệu, rồi gửi email cho bọn họ kiểm tra lại xem đúng không?” Triệu Tử Kiệt định ra ngoài thì lại nhớ ra điều gì đó, mở ipad đang cầm trên tay ra rồi đưa cho Giang An Lan. “Năm ngoái anh bảo muốn mua một chiếc ô tô con đúng không? Anh thấy hai chiếc này thế nào? Lexus IS 250c, em thấy hình dáng

và thiết kế nội thất đều rất ok, chỉ có điều hơi hao xăng. Còn một chiếc là BMW 1 Series M (Coupe). Dù sao cũng đúng theo ý anh nói là không quá nổi bật nhưng tính năng đều ổn cả.”

Giang An Lan nghe Triệu Tử Kiệt nói mới nhớ ra đúng là có chuyện này thật. Lần anh đưa Diêu Viễn đến bệnh viện truyền nước, Triệu Tử Kiệt gọi mấy cuộc điện thoại tới, anh dặn dò công việc xong còn nhờ cậu ta tìm giúp một chiếc xe thích hợp cho nữ đi. Anh lại bóp trán. “Cậu ra ngoài trước đi, để tôi xem đã.”

Triệu Tử Kiệt đi ra ngoài.

Giang An Lan nhìn chiếc xe trên ipad, cuối cùng tức giận tắt màn hình đi.

Tối hôm đó anh nằm mơ, thấy Diêu Viễn lúc mười tám, mười chín tuổi, cô ngồi bên hồ nước trong trường Đại học Giang Ninh, cười vô cùng vui vẻ. Câu nói ngày nghĩ gì đêm mơ này quả không sai. Giấc mơ làm anh tỉnh lại, sau đó không ngủ tiếp được nữa, cầm điện thoại lên xem giờ. Mới hai giờ đêm, xung quanh vô cùng yên tĩnh nhưng trong đầu anh lại xuất hiện một ý nghĩ khiến tim anh đập càng lúc càng nhanh. Nếu lúc này gọi điện thoại cho cô, không, chỉ nhắn tin thôi, giả vờ như nửa đêm tỉnh mộng, hành động trong lúc đầu óc không tỉnh táo, hờ, chẳng phải bây giờ anh đang nửa đêm tỉnh mộng đây sao...

Giang An Lan cười khổ, cuối cùng cũng không gửi tin.

Hai ngày sau, Ôn Trùng đến Bắc Kinh, hẹn Giang An Lan nhưng bị từ chối, đành hẹn Lý Cao ra ngoài ăn trưa. Trong bữa ăn nhắc đến Giang An Lan, Ôn Trùng bảo: “Cậu ta và chị dâu chắc xảy ra chuyện gì rồi, thế nên tốt nhất cậu đừng lại gần cậu ta.”

Còn về nguyên nhân xảy ra chuyện, Ôn Trùng cũng không rõ.

“Hả? Có chuyện gì? Đạo gần đây tôi bận gần chết, còn không có thời gian vào game... Thảo nào đạo gần đây boss khủng bố lắm.” Lý Cao đến bây giờ vẫn chẳng biết gì. “Chị dâu chắc không phải loại người đứng núi này trông núi nọ đâu, mà sếp thì lại càng không.”

Ôn Trùng cười. “Đúng thế, loại người như An Lan, nếu đã xác định được đối tượng rồi thì nhất định sẽ không thay lòng đổi dạ.”

Chẳng mấy chốc đã đến tiết Thanh Minh, như mọi năm, Diêu Viễn cùng gia đình chị họ và bà nội đi tảo mộ. Diêu Viễn thấp nén hương trước mộ cha mẹ mình, khấu đầu lạy.

Hôm đó, Diêu Viễn và Diêu Hân Nhiên ăn xong bữa tối thì quay trở lại thành phố, vì Diêu Hân Nhiên không chịu nổi mẹ mình đến nghỉ lễ Thanh Minh còn lên lịch xem mắt cho cô. Trong lúc Diêu Hân Nhiên khởi động xe, mẹ cô vẫn còn đang nói: “Con nhóc này sao cứ thế mãi vậy? Mẹ bảo mày đi xem mắt là muốn tốt cho mày. Mày xem mày đã bao nhiêu tuổi rồi mà cứ điên điên khùng khùng chẳng giống ai! Vẫn là Viễn Viễn ngoan nhất, tìm được người yêu rồi. Viễn Viễn, lúc nào bảo thằng bé kia đến nhà mình ăn cơm nhé, bà cháu đã hỏi mấy lần rồi đấy...”

Diêu Hân Nhiên vội vàng ngắt lời mẹ: “Được rồi, được rồi, mẹ, bọn con đi đây, mẹ chào bà với cha hộ con một tiếng, lần sau nghỉ lễ bọn con lại về.”

Trên đường đi, Diêu Hân Nhiên cảm khái: “Tuổi tác mới hơi lớn tí mà không kết hôn là thành phạm tội rồi à? Bây giờ là thời đại nào rồi? Thật đúng là...” Thấy người bên cạnh vẫn im lặng, cô lại hỏi: “Đang nghĩ gì thế? Ê, người đẹp, hỏi cung đó.”

Diêu Viễn giật mình. “À, không có gì...”

Cô đang nghĩ, liệu có phải... là tội không thể tha thứ không?

Một tuần sau, Diêu Viễn bước vào vòng sơ khảo thi tiến sĩ, sau đó hai ngày là thi vòng hai và kiểm tra sức khỏe. Đại học Giang Ninh tổ chức vòng thi sơ khảo và vòng hai liền nhau, không cho người ta chút thời gian nghỉ ngơi, điều chỉnh tâm lý. Có điều như thế cũng tốt, giải quyết một lần cho xong. Kết quả phải đến nửa cuối tháng Năm mới công bố, tức là từ giữa tháng Tư đến giữa tháng Năm lại có chút thời gian rảnh. Mấy tháng vừa rồi cô luôn bận rộn, giờ đột nhiên được thả lỏng khiến cô cảm thấy hơi hoang mang. Thi vòng hai xong cũng là đến cuối tuần, cô ngồi ở nhà mà chẳng biết làm gì, vô tình lại kích vào biểu tượng Thịnh thể trên màn hình.

Acc Nhược Vi Quân Cố vừa đăng nhập, Diêu Viễn vẫn cảm thấy có chút xa lạ thì lập tức có rất nhiều tin nhắn riêng được gửi tới. Diêu Viễn chẳng đọc cái nào, tắt hết đi, vừa định thoát ra thì lại có tin nhắn mới.

Ngạo Thị Thương Khung: “Chị dâu?! Rót cuộc chị cũng lên mạng rồi!!”

Sau đó lại có liên tiếp hai, ba người nữa nhắn tin đến.

Asia: “Quân tử?! Thật sự là chị đấy à?! Em còn tưởng mình nhìn nhầm chứ!”

A Di: “Quân tử! Khóc lóc! Em tưởng chị không chơi nữa rồi chứ!”

Hoa Khai: “Tiểu Quân, đến rồi à!”

Doraemon: “Kênh Bang phải báo chị hiện thân rồi! Quả nhiên là đúng, oa oa oa oa!”

Diêu Viễn nhìn những dòng tin nhắn, mắt hơi ửng đỏ, những người này mặc dù không tiếp xúc nhiều với cô ở ngoài đời nhưng lại khiến cô cảm

thấy rất ấm áp. Cô nói trên kênh Bang phái: “Cảm ơn.”

Sau đó cả một đám người cùng lên tiếng.

A Di: “Tiểu Quân, ôm!”

Diêu Viễn gõ hai chữ “ôm lại” rồi gửi đi.

Hoa Khai: “Tiểu Quân, có rảnh thì qua tiệm hoa của tớ chơi đi, cậu thật chẳng có lương tâm gì cả, tiệm hoa của tớ khai trương xong mà chẳng thấy cậu đến thăm gì hết. Nếu không phải dạo này bận quá thì tớ đã đến trường tìm cậu rồi.”

A Di: “Quân tử, sau này chị đừng vô duyên vô cớ mất tích nữa, trái tim bé nhỏ của người ta không chịu nổi đá kích đâu! Tóm lại, bất kể thế nào, bọn này đều đứng về phía chị hết.”

Diêu Viễn cảm thấy khó hiểu. “Gì cơ?”

Asia: “Chúng ta giải tán liên minh với bang Thiên Hạ rồi.”

Doreamon: “Bang chủ nhà chúng ta làm đó, oai không?”

Diêu Viễn cũng có chút rung động trong lòng: “Ừ.” Sau đó, cô lại nhắn: “Tôi thoát đây, lúc nào rảnh lại lên.”

Asia: “Hả? Nhanh vậy?”

A Di: “Ừ, đi đi đi đi, có điều nhớ quay lại đây.”

Diêu Viễn lại lần nữa định thoát khỏi trò chơi, nhưng tin nhắn cuối cùng trong ngày hôm đó đột nhiên xuất hiện.

Quân Lâm Thiên Hạ: “Lên rồi?”

Diêu Viễn ngẩn người nhìn màn hình máy tính, cuối cùng vẫn thoát ra.

Thời khắc đó, cô gần như sắp khóc luôn rồi.

Trong game có không ít người biết Diêu Viễn làm việc ở trường Đại học Giang Ninh, nhưng ngoài Đi Đâu Về Đâu và Quân Lâm Thiên Hạ ra thì chẳng có ai đến tìm cô. Thế nhưng ngày hôm đó, Diêu Viễn lại gặp được một người cũng chơi game, người đó giữa trưa đứng ở cổng chính trường cô, giáo viên và học sinh đi ngang qua đều nhìn anh ta.

Người đó trông to cao, tuấn tú, cằm hơi vênh lên, toàn thân toát ra vẻ mạnh mẽ, kiêu căng, nhưng thứ thu hút ánh mắt mọi người nhất lại là dòng chữ viết bằng phẩm đỏ trên áo phong trắng của anh ta: Tôi tìm Nhược Vi Quân Cố.

Chữ viết cũng rất đẹp.

Nhiều sinh viên nữ cười hi hi, cố ý bước ngang qua trước mặt anh ta, vừa nhỏ giọng bình luận vừa không quên đánh giá anh chàng đẹp trai này.

Lúc Diêu Viễn nhìn thấy anh chàng mặc áo phong trắng đó, nhất thời sững người, đồng nghiệp đi bên cạnh lại rất vui vẻ. “Đây là ai thế? Nhược Vi Quân Cố là ai? Thanh niên bây giờ đúng là chẳng biết ngại ngùng là gì nữa, chuyện gì cũng làm được.”

Không cần biết anh ta là ai, Diêu Viễn chỉ cảm thấy mình không thể bị mất mặt ở chỗ này được, đang định cùng đồng nghiệp rời đi thì anh chàng kia nhìn về phía cô, sau đó nheo mắt, cuối cùng hùng hổ chạy về phía cô. Gần đến nơi, “bộp” một tiếng, anh ta đột nhiên quỳ xuống trước mặt cô.

Tất cả mọi người, trong đó có cả Diêu Viễn đều tròn mắt há miệng, sau đó cô nghe thấy anh chàng mặc áo phong trắng kia khẽ than: “Sao mặt đất tròn thế chứ?!”

Diêu Viễn câm nín, tối qua trời mưa, hai bên công trường lại là đường dốc thoải thoải, anh ta chạy như có lửa cháy sau mông thì bị ngã cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên. À, quan trọng là, anh này, anh có thể đứng lên rồi nói chuyện tiếp không? Tình cảnh bây giờ rất dễ khiến người khác hiểu lầm đấy.

Quả nhiên, Diêu Viễn đã nghe thấy những người xung quanh đang bàn tán.

“Đó là giảng viên trường mình à?”

“Người kia đang cầu hôn cô ấy à?”

“Cô ấy không đồng ý à?”

Thấy những người xung quanh bắt đầu tự biên ra tiết mục cô gái bạc tình và chàng trai si tình, Diêu Viễn không đợi được nữa, kéo người vẫn đang quỳ trước mặt mình dậy.

Đúng lúc này, trong chiếc xe đang đỗ phía đối diện cổng trường, Giang An Lan nhìn thấy toàn bộ câu chuyện, vẻ mặt bị ánh sáng mờ ảo che khuất lại càng trở nên thâm trầm khó đoán.

Bên này, Diêu Viễn kéo người kia đứng dậy, sau đó định rời đi thì anh chàng đang nghiêng rãnh nghiêng lợi phải đầu gối mình lại vươn tay giữ chặt lấy cô. “Cô là Nhược Vi Quân Cố à?”

Diêu Viễn ngẩn người, sau đó kiên định lắc đầu. “Không phải.”

“Vậy cô có chơi game online không?”

Diêu Viễn lại bình tĩnh lắc đầu. “Tôi rất ít khi chơi.” Nhất là khoảng thời gian này cô không chơi.

“Cô đừng lừa tôi, tôi biết chính là cô!”

Đồng nghiệp đi cùng Diêu Viễn nghi hoặc nhìn cô. Cô đành cười gượng. “Bạn tôi, anh ta đùa với tôi chút thôi.” Sau đó cô bảo mấy người họ đi ăn trước, rồi hỏi anh chàng mặc áo phong trắng kia: “Xin hỏi anh là ai?”

Người kia xoa đầu gồi nửa ngày, mãi mới đứng thẳng người dậy, nói: “Diệt Thế Thần Uy.”

Diệt Thế Thần Uy? Là người lần trước muốn mua acc Nhược Vi Quân Cố của cô nhưng bị cô từ chối ấy hả?

Không phải người này không mua được acc của cô nên đến tìm cô gây phiền phức đó chứ? Chắc không có người rảnh rỗi đến thế chứ?

Nhưng Diêu Viễn vẫn thận trọng nhìn anh ta.

Đối phương cũng nhìn cô một lúc, cười ha ha. “Cô đừng căng thẳng, người đẹp, tôi mời cô ăn cơm nhé.”

Diêu Viễn đang định từ chối thì đối phương lại nói: “Nếu cô không đi cùng tôi thì tôi sẽ nói tôi đến cầu hôn cô đấy.”

Đê tiện thật đấy!

Diêu Viễn thấy vẫn có nhiều người đang nhìn mình, đành nhắm mắt gật đầu. “Đi thôi!” Cô chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi chỗ này.

Diêu Viễn dẫn Diệt Thế Thần Uy tới một quán ăn khá đắt đỏ nhưng vắng vẻ ở gần trường. Đối phương cũng không ngại để cô quyết định, sau khi ngồi xuống mới nói: “Thằng cha Quân Lâm Thiên Hạ nham hiểm đó giờ đang ở đâu?”

Diêu Viễn ngẩn người, một lúc sau mới hiểu ra, có lẽ người này đến tìm cô để khai thác thông tin. “Tôi cũng không biết Quân Lâm Thiên Hạ đang ở đâu, đã rất lâu rồi không liên lạc với anh ta.”

“Thế à? Tôi thấy hấn ta dính chặt lấy cô ấy chứ, lẽ nào cũng chia tay rồi?” Nói xong, Diệt Thế Thần Uy rất vui vẻ. “Có điều, nếu cô đã chia tay với hấn ta rồi thì tôi phải chúc mừng cô, như thế cô sẽ không bị hấn làm hại nữa. Cô không biết bản tính của thằng cha đó đâu, hấn ta nham hiểm vô cùng, rõ ràng cướp bạn gái của tôi mà còn nói mình không cướp, tôi đòi đấu một chọi một với hấn, hấn lại gọi bọn thuộc hạ đến tìm tôi, còn chơi trò ý đồng hiếp ít! Xấu hổ cho cái danh đại thần của hấn, thật đúng là vô liêm sỉ!”

Diêu Viễn uống một ngụm trà. “Anh và anh ta có mâu thuẫn, anh nên đi tìm anh ta mới phải.” Bất kể là trong game hay ngoài đời.

Diệt Thế Thần Uy vừa nghe thấy vậy liền tức giận bưng bưng. “Ông đây không tìm được hấn ấy chứ! Cô có biết tôi tìm cô mất bao nhiêu tiền không? Còn phải bay từ tỉnh khác đến đây nữa đây! Chậc, không ngờ cô với thằng cha kia lại giải tán rồi, tôi vốn định lợi dụng cô, làm chiêu dụ rấn ra khỏi hang...”

Diêu Viễn nghe xong, khoé miệng giật giật, lại thấy anh ta nói tiếp: “Cô có số điện thoại của hấn không? Tôi thấy cô cũng bị hấn đá rồi, trong lòng hấn rất khinh bỉ hấn phải không? Cô cho tôi số điện thoại của hấn, nếu biết nhà hấn ở đâu luôn thì càng tốt, tôi đi tìm hấn trả thù, yên tâm, tôi sẽ báo thù hộ cả phần của cô.”

Mặc dù hai người đã “chia tay” nhưng bảo vệ anh đã trở thành bản năng của cô. “Tôi không rõ.”

Diệt Thế Thần Uy nghe thấy vậy thì tức điên lên. “Cũng đúng. Không trách cô được, mấy cô nàng mà hấn tiếp xúc trong trò chơi đều không biết hấn làm gì, đừng nói đến số điện thoại. Tôi chỉ định hành hạ hấn một lần cho đỡ tức thôi, sao mà khó thế không biết!”

Không ngờ người chơi game đến tẩu hoả nhập ma cũng nhiều thật. Mà thật ra, ở một khía cạnh nào đó, cô cũng giống như bị tẩu hoả nhập ma rồi thì phải?

Bữa ăn này, Diêu Viễn chỉ uống mỗi cốc trà rồi rời đi.

Diệt Thế Thần Uy thấy cô quả thật không muốn ăn cơm cùng mình thì cũng không ép, nhưng trước khi cô rời đi, anh ta xin số điện thoại của cô bằng được, sau đó còn đưa cô danh thiếp. “Tôi thấy con người cô cũng rất được, sau này nếu có ai bắt nạt cô trong game thì cứ gọi điện cho tôi.”

Trang Tiểu Uy, tổng giám đốc của một công ty khai thác và sản xuất than đá. Lúc ra khỏi quán ăn, Diêu Viễn nhìn tấm danh thiếp vừa bị ép phải nhận, không khỏi bật cười, lắc đầu.

Cô đang định về nhà ăn của trường ăn cơm thì một nhân viên phục vụ từ trong nhà hàng chạy ra. “Đây là đồ ăn bạn cô bảo đóng hộp để cô đem đi.”

Trang Tiểu Uy?

Nhưng ngay giây sau, Diêu Viễn đã nhìn thấy trong túi có một hộp hoa quả cắt sẵn, đều là những loại quả cô thích, mơ hồ nghĩ đến điều gì đó, cô liền nhíu mày.

Diêu Viễn xách túi đồ ăn, từ tốn bước về phía trường Đại học Giang Ninh.

Cuối cùng cô vẫn nhìn thấy Giang An Lan. Tối hôm đó, cô đi ra phòng khách lấy nước uống, lúc đi ngang qua cửa sổ thì thấy dưới lầu có người đang đứng. Anh mặc một chiếc áo len mỏng, mắt nhìn về phía trước, trên tay kẹp một điếu thuốc. Đây là lần đầu tiên Diêu Viễn thấy anh hút thuốc, làn khói thuốc như ẩn như hiện, giữa đêm tối lạnh lẽo càng hiện rõ vẻ tiêu điều.

Diêu Viễn nhìn một lúc rồi quay trở vào phòng, cũng quên luôn việc lấy nước uống. Cuối cùng, cô nhắn tin cho anh: “Anh về đi.”

Rất lâu sau, anh mới đáp: “Được.”

Diêu Viễn cũng không ra xem anh có đi thật không. Cô rúc trong chăn, lặng lẽ đêm cừ.

Hôm sau, cô nhận được cuộc gọi từ số máy lạ, có điều người gọi thì không lạ, chính là Trang Tiểu Uy, Diệt Thế Thần Uy mà cô mới gặp hôm qua. Điện thoại vừa kết nối, anh ta đã mắng chửi ầm ĩ: “Quân Lâm Thiên Hạ quá là đen tối, hần còn dám đánh lén! Tôi lên mạng hẹn hần đấu một chọi một, không ngờ hần lại đồng ý. Hần nói hần đang ở thành phố Giang Ninh, tốt, thật là quá tốt! Hẹn địa điểm, thời gian xong, cuối cùng thằng cha đó lại để anh họ hần tiếp tôi, còn hần thì ngồi trong xe xem. Tôi chưa từng gặp ai đê tiện như hần! Anh họ hần là cảnh sát mà, tôi mà ra tay thì chẳng phải mắc tội đánh người thi hành công vụ à? Ông đây lớn thế này rồi nhưng chưa bị uất ức như thế bao giờ, cái tên Quân Lâm Thiên Hạ kia thật không phải là người!”

“...”

“Cô còn đó không thế? A lô! A lô?”

“Còn...”

“Tôi mới mắ̃ng Quân Lâm Thiên Hạ hai câu đã suýt bị dắ̃t đến đồn cảnh sát rồi...” Chử̃i rửa một hồi, cuối cùng anh ta chốt lại một câu: “Tôi chưa từng thấy ai vô liêm sỉ hơn cái tên Quân Lâm Thiên Hạ ấy cả!”

“...”

15

Anh không lương thiện, nhưng anh tuyệt đối không phụ lòng em

Nhân dịp nghỉ ngày Quốc tế Lao động, Diêu Viễn đưa bà nội đi bệnh viện khám bệnh. Mấy hôm nay bà hay bị tức ngực, may mà kết quả khám không có gì nghiêm trọng. Từ bệnh viện về nhà, giữa đường bà bảo tài xế dừng xe lại. “Con à, đi bộ với bà một lát.”

“Dạ.” Ngã rẽ trước mặt chính là nơi cha mẹ cô gặp tai nạn.

Diêu Viễn đỡ bà đi qua đó, lúc sắp đến ngã rẽ thì có một người đàn ông đi lướt qua.

Diêu Viễn vốn đang cúi đầu, lúc này bất giác ngẩng lên, giây phút đó, cô gần như không dám tin vào mắt mình, bởi vì cô biết gương mặt đó, dù rất mơ hồ nhưng cô vẫn nhận ra. Người đàn ông kia cũng dừng bước, ánh mắt nhìn cô cũng có vẻ kinh ngạc nhưng rất nhanh, vẻ mặt ông ta đã trở lại bình thường, sau đó gật đầu với cô rồi rời đi.

Diêu Viễn trừng mắt nhìn ông ta, không thốt lên được tiếng nào, mãi đến khi nghe thấy bà nội hiền từ hỏi: “Sao thế?”

“Không, không sao ạ.”

Giang Văn Hàn, sao ông ta lại tới đây? Là trùng hợp, hay là...

Giang An Trình đón được chú út bèn hỏi: “Chú muốn đến khách sạn luôn hay muốn tới chỗ nào khác?”

“Đến khách sạn đi, chỗ muốn đi chú đã đi rồi.” Giang Văn Hàn cười, lại hỏi: “An Lan đâu?”

“Ở chỗ dựng của chú ấy rồi.”

“Thế à? Chú cũng phải đến thăm hỏi thầy giáo Triệu. Bây giờ thư pháp của công ấy cũng thuộc dạng ngàn vàng khó kiếm rồi nhỉ?”

“Vâng.”

“Dòng dõi thư hương, con trai Triệu Tử Kiệt của ông ấy lại chẳng thừa hưởng được chút hương nào, ngược lại An Lan còn có vẻ giống con nhà giáo hơn.” Giang Văn Hàn từ tốn nói. “Hôm nay chú nhìn thấy cô gái đó rồi. Nghe nói An Lan thích cô ta hả?”

Giang An Trình sững người, sau đó mới đáp lại một tiếng.

“Đúng là quá trùng hợp.” Giang Văn Hàn đưa tay day day trán, sau đó không nói gì thêm.

Đến khách sạn, Giang An Trình giúp chú làm thủ tục nhận phòng, còn Giang Văn Hàn thì ngồi trên sofa ngoài sảnh đợi. Trên gương mặt người đàn ông nho nhã đó luôn phẳng phất một sự u buồn, sầu muộn. “Không ngờ chuyện mình gây ra từ mười mấy năm trước, đến bây giờ vẫn có thể làm tổn thương đến người khác.” Giang Văn Hàn đưa tay bóp trán, lầm nhảm một mình. Ông không ngờ cô bé khi đó mới có tám, chín tuổi mà giờ vẫn còn nhận ra mình, trong khi cụ bà năm đó chửi rủa, mắng nhiếc bảo ông sẽ gặp báo ứng, sẽ bị sét đánh chết... thì lại chẳng nhớ ra ông.

Khi Giang An Lan nghe anh họ nói chú út cũng đang ở Giang Ninh thì chỉ “ừ” một tiếng coi như đã biết.

Giang An Trình ngồi xuống sofa bên cạnh anh. “Chú có muốn tìm chú út nói chuyện không? Khách sạn hai người ở cách nhau không xa lắm.” Anh vốn định đặt phòng cho chú út ở đây nhưng nghĩ đi nghĩ lại lại thôi. Nói cho cùng anh vẫn nghiêng về phía người em họ của mình, còn với chú út, bao nhiêu năm mới gặp một lần, tình cảm đương nhiên chẳng mặn mà.

Giang An Lan lật giở bản thiết kế nội thất trên tay. “Nói chuyện gì? Dù thế nào chú ấy cũng là người thân của em. Mà em đã xác định người phụ nữ của em chỉ có thể là cô ấy rồi, em nhất định sẽ làm mọi cách để mối tình này có thể đi được đến cuối cùng.”

Giang An Trình nghe xong thì chẳng biết phải nói gì, cậu em của anh một khi đã nghiêm túc làm việc thì luôn quyết đoán, mạnh mẽ vô cùng.

“Anh, anh để ý giúp em căn hộ ở đây, em định tranh thủ trước tháng Mười hai năm nay sẽ hoàn thiện nội thất.”

“Vội thế à?”

Giang An Lan sắp xếp lại bản thiết kế, bình thản nói: “Làm xong sớm để còn lấy vợ, đẻ con.”

Buổi chiều, sau khi bác gái đến đón bà về quê, Diêu Viễn chỉ còn lại một mình. Cô xem ti vi một lúc, cuối cùng vào thư phòng, bật máy tính.

Lên QQ xem tin nhắn, trong đó có một tin do Tiểu Kiệt gửi từ nửa tiếng trước. “Sur nương, lúc nào chị đăng nhập vào game vậy? Em bị người ta truy sát, đáng thương lắm.”

Diêu Viễn vốn không muốn trả lời nhưng lại không nhịn được gửi tin nhắn hỏi: “Ai giết em?”

Tiểu Kiệt trả lời rất nhanh: “Sư nương, chị lên mạng rồi à? Em cũng không biết bọn họ là ai nữa, đã giết em mấy lần rồi, nói là vì em là đồ đệ của anh em với chị, thế nên...”

“Anh em đâu?” Diêu Viễn hỏi câu này hoàn toàn chỉ là phản xạ có điều kiện.

Nhưng câu hỏi này lại khiến ngón tay của anh chàng đang dùng tài khoản của em trai dùng khựng lại. “Đang bận.”

“Ồ, chị vào Thịnh thế đây.”

“Đợi đã, bây giờ em không muốn chơi game, sư nương, chị nói chuyện với em được không, em buồn chán quá.”

“Được rồi...”

“Chị đang làm gì thế?”

“Đang nói chuyện với em chứ làm gì.”

Giang An Lan mím môi, trên gương mặt xuất hiện nét cười nhàn nhạt. “Có thể chat video với chị không?”

“A...”

“Không được ạ?”

“Cũng không phải.”

Giang An Lan nhắc camera gắn ngoài đặt trên màn hình xuống, để vào ngăn kéo. “Nhưng em không có camera đâu.”

Cuộc trò chuyện trở thành chat video đơn phương. Giang An Lan nhìn cửa sổ trên màn hình máy tính, nhìn rất lâu. Cô đã cắt tóc ngắn, lần trước anh nhìn cô từ trong xe đã nhận ra điều này, còn gương mặt cô hình như lại gầy hơn rồi. “Su nường đang giảm cân à?”

“Đâu có đâu.”

Cô nghe thấy tiếng chuông điện thoại. “Tiểu Kiệt, chị nghe điện thoại cái đã, em đợi chút nhé.”

Giang An Lan nhìn cô đi ra phía sau nghe điện thoại, liền tăng âm lượng lên, bập bồm nghe được tiếng cô nói chuyện.

Anh thật sự nhớ cô vô cùng.

Người gọi điện đến là Diêu Hân Nhiên, hẹn cô ngày mai đi du lịch cùng mình, nhưng Diêu Viễn lắc đầu. “Không đi đâu, ngày nghỉ ở đâu cũng toàn người là người.”

“Cơ quan chị tổ chức, chị muốn dẫn theo người nhà là em đây. Đi Cửa Trại Câu năm ngày, không hứng thú thật hả?”

Diêu Viễn thật sự không có tâm trạng để đi chơi nhưng lại không muốn nghe Diêu Hân Nhiên nài nỉ mãi, bèn nói đùa: “Nếu ra nước ngoài thì em đi, chắc là ít người hơn.”

“Yêu cầu cũng cao ghê đó.” Diêu Hân Nhiên bật cười, mắng cô, sau đó nói tiếp: “Chị sẽ giới thiệu cho em một anh chàng đẹp trai là đồng nghiệp của chị, thế nào?”

Diêu Viễn toát mồ hôi. “Không cần đâu.”

“Đẹp trai lắm ấy, mày rậm mắt to, dáng người cũng rất ok...”

Diêu Viễn ngắt lời chị: “Chị, em không định làm quen với anh chàng đẹp trai nào đâu.”

Diêu Hân Nhiên thâm than trong lòng, chỉ có thể trách điếm khởi đầu đã quá cao rồi đúng không? Cái tên Giang An Lan kia...

Diêu Viễn kết thúc cuộc gọi, quay lại hỏi “Tiểu Kiệt”: “Em còn đó không?”

“Còn.” Giang An Lan gõ chữ. “Chị không cần anh em nữa à?”

Diêu Viễn nhất thời không biết trả lời thế nào, thằng nhóc này... “Ừm, chuyện người lớn, trẻ con đừng xen vào.”

“Em không còn nhỏ nữa.”

“Ít ra thì em vẫn chưa đến tuổi thành niên, đúng không?”

Giang An Lan cúi đầu mỉm cười, thâm nghĩ, nếu anh quen em từ lúc còn chưa thành niên, lại để ý em từ đó thì bây giờ em nhất định đang ở chỗ mà anh chỉ cần đưa tay ra là với tới rồi.

Tình yêu vốn là thứ khó tìm nhất, nhưng một khi đã dính vào nó rồi thì lại khó có thể dứt bỏ nhất.

Hai người nói chuyện thêm một lát, cuối cùng Diêu Viễn bảo muốn ra bờ biển đi dạo nên tạm biệt “Tiểu Kiệt”. Đến khi cô thoát khỏi cuộc trò chuyện, Giang An Lan cũng đứng dậy bước đến trước ô cửa sổ sát đất, nhìn ra phía biển. Khách sạn này, căn phòng này, cô đã từng đến, còn ngủ cùng anh một giấc trưa.

Mọi chuyện thật là kì diệu, vừa nãy nhìn thấy cô trên màn hình, trong đầu anh đã không ngừng nghĩ muốn được gặp cô, không phải chỉ ở trên mạng, nhìn được mà không chạm vào được như thế này, thế là ngay một khắc sau cô đã chuẩn bị đi đến gần chỗ anh rồi.

Anh có thể gặp cô sớm hơn không? Anh thực sự không thể kiên nhẫn chờ đợi nữa.

Diêu Viễn rời khỏi nhà dưới ráng chiều rực rỡ, bắt xe bus đi ra bờ biển. Trên bãi biển có rất nhiều người, phần lớn là du khách. Gió biển thổi vào mang theo cái lạnh se se rất dễ chịu. Cô chậm rãi đi dọc theo bờ biển, trong đầu lan man bao nhiêu chuyện. Khoảng hai mươi phút sau thì trời cũng dần tối, bờ biển vắng vẻ hơn, đi thêm một đoạn nữa là đến khách sạn cao cấp nhất thành phố Giang Ninh.

Diêu Viễn dừng bước, đang định quay đầu đi về lối cũ thì có người chợt nắm lấy tay cô. Cô giật nảy mình, quay đầu định giằng tay ra nhưng khi nhìn rõ người trước mắt thì lập tức quên mất phải làm gì.

Anh dịu giọng gọi: “Tiêu Viễn.”

Trong lòng Diêu Viễn rối loạn, không thể nói được đó là nỗi niềm gì.

“Anh...”

“Anh nói là trùng hợp, em có tin không?” Từ nhỏ đến lớn, Giang An Lan luôn khinh thường những lời nói dối, vậy mà cả ngày hôm nay anh toàn nói những lời lừa đảo, trong lòng không khỏi thâm tị giễu.

Diêu Viễn đương nhiên không tin, mà Giang An Lan cũng chẳng để cô có thời gian suy nghĩ, vươn tay ôm lấy cô từ phía sau. Diêu Viễn cố gắng vùng thoát nhưng anh vốn cao ráo, tay chân lại dài, cứ giữ chặt lấy cô nên

cô chẳng thể nào thoát được. “Chẳng phải chúng ta đã nói rõ ràng rồi sao?” Chia tay rồi, đừng gặp nhau nữa.

Người đàn ông luôn lạnh nhạt cũng chẳng nghĩ ngợi gì, xoay người đang ở trong lòng lại để cô đối diện với anh, sau đó nghiêng người hôn lên đôi môi hồng trơn bóng. Họ đã hôn nhau hai lần, lần đầu mịn mơn như sương khói, lần thứ hai nóng bỏng quán quýt, còn lần này, cô chỉ cảm thấy dịu dàng như nước. Khi nhắm mắt lại, cô đau khổ nghĩ, đúng là cô rất thích anh.

Trời đã tối hẳn, chỉ có những ánh đèn thừa thớt điểm xuyết nơi này. Giang An Lan đặt nụ hôn lên mắt cô. “Anh yêu em, Diêu Viễn.”

Diêu Viễn vẫn không mở mắt, để mặc anh ôm trong lòng.

Cuối cùng, anh giúp cô gọi taxi, đưa cho tài xế một trăm tệ, nói địa chỉ nhà cô rồi tiễn cô lên xe.

Xe đi rồi, cô nhìn gương chiếu hậu phản chiếu bóng hình anh vẫn đứng yên trong màn đêm.

Hôm sau cô về quê với bà. Buổi tối, sau khi bác trai, bác gái vừa có việc ra ngoài thì có người đi vào sân nhà họ. Giang Văn Hàn đi đến trước cửa phòng khách, lúc này Diêu Viễn và bà nội ở trong phòng, cô đang chăm bài cho học sinh, còn bà thì nằm trên ghế mây lằn tràng hạt niệm kinh Phật. Cô nghe thấy tiếng bước chân liền ngẩng lên nhìn ra cửa, ngay sau đó đứng bật dậy khiến bà nội cũng phải mở bừng mắt, quay đầu nhìn người đang đứng ngoài cửa, rồi lại quay sang nhìn cháu gái. “Là bạn của Viễn Viễn sao?”

Diêu Viễn nhìn trùng trùng người đó. Ông ta hơi cúi người, nói: “Chào bà”, sau đó nói với Diêu Viễn: “Tôi nghĩ, cháu sẽ muốn ra ngoài nói chuyện với tôi hơn.”

Cô không muốn người này bước vào nhà mình nên nói với bà nội: “Bà, cháu ra ngoài một lát, bên ngoài lạnh lắm, bà đừng ra.”

Giang Văn Hàn đi theo Diêu Viễn đến đứng dưới gốc lê đã nở hoa ngoài sân. “Cô bé, tôi đến đây chỉ vì muốn nói với cháu, dù cháu có hận tôi thế nào thì tôi cũng chẳng còn gì để bù đắp cho cháu nữa.”

Diêu Viễn trừng mắt nhìn Giang Văn Hàn. “Tôi cũng chẳng còn gì để ông phá hoại nữa, mời ông đi luôn cho.”

Giang Văn Hàn sững người, thấp giọng cười khò. “Không, ý tôi là, tôi đã chẳng còn gì nữa rồi, bởi vậy chẳng có gì để bù đắp cho gia đình cháu nữa...” Giang Văn Hàn hơi nhếch khoé miệng. “Cháu tưởng tôi đang nói dối sao? Tôi cũng hy vọng đây chỉ là lời nói dối, là cơn ác mộng... Đáng tiếc, cơn ác mộng này tôi đã mơ mười bảy năm, có thể sau này còn tiếp tục, cả cuộc đời này chẳng thể tỉnh lại nữa.”

Diêu Viễn không nói tiếng nào.

Giang Văn Hàn lại nói tiếp: “Tôi đến đây không phải để cầu xin cháu tha thứ. Cuộc đời tôi đã bị huỷ hoại trong vụ tai nạn xe ngày đó rồi, cháu có tha thứ hay không cũng chẳng thể thay đổi được gì. Cô bé, năm nay tôi đã bốn mươi lăm tuổi, năm hai mươi chín tuổi ngồi tù, người yêu tôi đợi tôi ba năm, cô ấy nói khi nào tôi ra tù, chúng tôi sẽ kết hôn, nhưng đến năm cuối cùng, cô ấy đã đi mất. Tôi ra tù, dùng đủ mọi cách để tìm cô ấy, những nơi cô ấy có thể đến, tôi đều đến tìm, sau đó mới biết, thì ra cô ấy đã qua đời. Cô ấy là phóng viên, chết ở San Francisco. Đến bây giờ, tôi chẳng có thứ gì, cũng chẳng mong đợi điều gì. Tôi đến đây chỉ vì muốn nói với cháu mấy lời này. Tôi không muốn có ai đó phải chịu tổn thương vì lỗi lầm của tôi.”

Một làn gió thổi tới làm những cánh hoa lê rụng lả tả, người đàn ông nho nhã, lịch sự kia ngẩng lên nhìn, mỉm cười rất khẽ. “Cô bé, tôi đã nói hết rồi.”

Giang Văn Hàn rời đi, Diêu Viễn nhìn bóng dáng ông dần tan biến vào màn đêm, chợt cảm thấy có một cảm giác cô độc, lẻ loi không nói nên lời.

Đến khi cô quay người lại, chợt nhìn thấy bà đã đứng phía sau tự bao giờ. “Bà, sao bà lại đứng ở cửa thế?”

“Trời tối rồi, bên ngoài nhiều muỗi, bà định ra gọi khách vào nhà nói chuyện...” Bà cụ chậm rãi bước đến bên gốc lê.

Diêu Viễn vội tiến lại đỡ bà. “Dạ, ông ấy đi rồi, chúng ta vào nhà thôi.”

Bà lão cười, vỗ vỗ lên tay cháu gái, sau đó nhìn cây lê kia. “Cây lê này là cha cháu trồng năm cháu chào đời, đến giờ đã cao thế này rồi, cháu cũng đã lớn. Bà còn nhớ lúc cháu ba, bốn tuổi, cây lê này lần đầu tiên ra hoa, cháu đã chạy đến bên gốc cây, nói còn chưa sôi nhưng đã đứng đó đọc thơ cổ rồi: *Gió xuân hây hây đêm rồi, Ngàn cây lê điểm trắng ngời nở hoa*(*).”

(*) Trích trong bài Bạch Tuyết ca tống Vũ phán quan quy kinh của Sầm Than. Theo bản dịch của Hải Đà.

Sống mũi Diêu Viễn cay cay, vươn tay ôm lấy cánh tay bà, thấp giọng gọi: “Bà nội.”

Bà cụ lại nói: “Viễn Viễn là đứa bé ngoan, không đáng phải chịu khổ nhiều như thế. Bà sớm chiều niệm kinh Phật, chỉ cầu Đức Bồ Tát một chuyện, ấy là hy vọng cháu và Hân Nhiên lúc nào cũng vui vẻ, hạnh phúc, sức khỏe dồi dào.”

Diêu Viễn cố kìm nỗi xót xa nơi đáy mắt, cúi đầu, khẽ đáp: “Dạ.”

Ngay tối hôm đó, bác trai đưa Diêu Viễn về nội thành. Khi bác trai vừa đi khỏi, cô định lên nhà thì chợt có người chạy về phía cô. “Su nương!” Không ngờ người đó lại là Giang An Kiệt.

Diêu Viễn vô cùng kinh ngạc. “Sao em lại tới đây?”

“Em đến chơi, mẹ em cũng đến nữa.” Cậu nhóc quay đầu nhìn ra sau. Cách nơi họ đứng không xa có một bác gái đang tươi cười bước tới, nói với Diêu Viễn: “Cô bé, cháu có thể nói chuyện với cô một lát không?” Giọng bà dịu dàng khiến người nghe có cảm giác vô cùng dễ chịu.

Diêu Viễn bất giác nghĩ, hai ngày nay cô gặp nhiều người nhà họ Giang thật đấy.

Họ vào một quán trà bên ngoài khu nhà của Diêu Viễn. Giang An Kiệt cứ nắm lấy tay Diêu Viễn, gọi chị mãi không thôi. Mẹ cậu nhóc cũng chẳng nói gì, chỉ nhìn con mình bằng ánh mắt bao dung rồi nói với Diêu Viễn: “Thằng bé nhà cô nghịch ngợm, cháu đừng để tâm.”

“Không đâu ạ.” Diêu Viễn rất thích trẻ con, hơn nữa Giang An Kiệt cũng rất đáng yêu.

Sau đó, mẹ của Giang An Kiệt mới nghiêm túc nói: “Thật ra lần này, cha của An Lan bảo chúng tôi tới. Diêu Viễn, cháu từng nghe nói chuyện An Lan muốn đổi họ chưa?”

Diêu Viễn nhú mày, lắc đầu.

Mẹ Giang An Kiệt thở dài. “An Lan vì chuyện của cháu mà muốn đổi sang họ mẹ. Cha nó đương nhiên không đồng ý nhưng thằng bé An Lan đó từ nhỏ đã luôn tự quyết định mọi việc, dù cha nó không đồng ý thì nó vẫn sẽ làm thôi. Còn ông nội thì từ nhỏ đã yêu thương nó, những chuyện có thể châm chước đều thuận theo ý nó cả, đến chuyện này ông cụ cũng đã đồng ý với nó rồi. mấy hôm nay cha nó ăn không ngon, ngủ không yên, suy nghĩ rất lâu mới quyết định để cô nói chuyện với cháu, hy vọng sẽ thay đổi được gì. Cha An Lan là người trọng sĩ diện, cũng vì người kế tục sự nghiệp của

cả đời mình nên bất luận thế nào cũng không chấp nhận việc An Lan đổi sang họ mẹ. Cháu à, cô biết gia đình cô đưa ra yêu cầu này là rất ích kỷ, An Lan yêu cháu, nó vì cháu mà có thể làm bất cứ chuyện gì, nhưng có những chuyện, dù lý do có hợp lý đến thế nào thì cũng không nên làm.”

Diêu Viễn nghe mà sững sờ, nhất thời không biết phải trả lời ra sao.

Đôi phương lại nói tiếp: “Cháu có thể nói chuyện với nó không? Chỉ cần nó không đổi họ thì chuyện gì cũng có thể giải quyết được.”

Cuối cùng Diêu Viễn cũng có thể cười gượng. “Chắc cô cũng biết cháu là ai đúng không? Ý cháu là, cô biết bố mẹ cháu là ai. Nếu cháu và anh ấy ở bên nhau, lẽ nào gia đình cô không lo lắng chuyện cháu có ý đồ xấu?”

Trên gương mặt hoà nhã, đằm đằm của người phụ nữ hiện rõ vẻ thương xót. “Về chuyện của bố mẹ cháu, gia đình cô rất xin lỗi, nhưng cô biết, cháu là một cô gái tốt. An Lan yêu cháu, Tiểu Kiệt thích cháu, An Trình cũng đã nói cháu rất thích hợp với An Lan, bởi vì cháu kiên cường, độc lập và biết nghĩ hơn rất nhiều cô gái khác.”

“Cháu không tốt như cô nói đâu.” Diêu Viễn thật sự thấy mình không tốt đến như thế, ít ra cô không tốt đến mức khiến anh phải trả giá nhiều như vậy.

“Cháu sẽ nói chuyện với anh ấy.” Lúc Diêu Viễn nói ra câu này, khuôn mặt nặng nề tâm sự của người phụ nữ phía đối diện rốt cuộc cũng nhẹ nhõm hơn hẳn, bà kéo tay Diêu Viễn, khẽ vỗ. “Cảm ơn cháu nhiều lắm, cảm ơn cháu!”

Trước khi rời đi, bà còn nói: “Nếu cô có thể sinh con gái, lại dốc lòng dạy dỗ, e là nó cũng không tốt được như cháu.”

Diêu Viễn chỉ khẽ cười, cô nghĩ đến lời mẹ mình từng nói: “Làm người rất khó, cũng rất đơn giản, chỉ cần nghe theo trái tim mình thì dù làm chuyện gì, cay đắng mặn ngọt ra sao cũng đều xứng đáng.”

Anh làm những chuyện này là nghe theo trái tim mình sao? Nhưng, liệu có đáng không?

Về đến nhà, Diêu Viễn ngồi thật lâu trên sofa, cuối cùng lấy điện thoại ra gọi cho anh. “Anh còn ở thành phố Giang Ninh không?”

“Không, anh qua đó nhé?”

“Cũng không nhất thiết phải là hôm nay...”

“Không sao, anh qua.” Giọng anh trầm thấp, dịu dàng, là giọng điệu của những người đang yêu.

Cách hai ngày, họ lại gặp nhau.

Lúc anh xuất hiện trước cửa nhà cô, rõ ràng là dáng vẻ vội vàng chạy đến. Diêu Viễn nhìn mà thấy xót xa những vẫn không nói gì, nghiêng người cho anh vào. Giang An Lan cởi áo vest, lưng áo sơ mi trắng bên trong còn vệt mồ hôi, nhưng nét mặt anh lại bình thản, lạnh lùng như vốn có.

“Anh muốn uống gì không?”

“Nước lọc đi?” Anh nói rồi lại cười. “Sao đột nhiên lại muốn gặp anh?”

Diêu Viễn rót cho anh cốc nước. “Mẹ của Tiểu Kiệt đến tìm em.” Diêu Viễn không nói chuyện Giang Văn Hàn cũng đã đến tìm cô, không phải cô cố ý giấu giếm mà chỉ cảm thấy không cần thiết phải nói ra.

“Ừ.” Giang An Lan đáp, phản ứng vẫn rất bình thản. “Họ nói gì, em không cần quan tâm.”

Diêu Viễn không để ý anh nói là “họ”, chỉ nói: “Anh không cần thiết phải làm thế.”

Hai người vốn ngồi cách nhau một khoảng, Giang An Lan nhìn cô một hồi rồi sang ngồi bên cạnh cô. Diêu Viễn vẫn không nhìn anh, sợ sẽ phải nhìn thấy bộ dạng nhụt chí của anh.

Bầu không khí ít nhiều có chút gượng gạo, chí ít là đối với Diêu Viễn. Trước nay cô chưa từng do dự như lúc này, sự không kiên định này khiến cả cô và anh đều khó xử. Nếu sớm biết giữa hai người có những khúc mắc như thế này thì ngay từ đầu đã không nên ở bên nhau.

Giang An Lan vốn là người thông minh, nhanh nhạy. “Anh đôi họ không phải vì em mà là vì chính bản thân anh. Diêu Viễn, anh là người rất ích kỷ, anh muốn em hoàn toàn không có chút vướng mắc tâm lý nào khi ở bên anh, như vậy thì cuộc sống của anh mới viên mãn được.”

Rất lâu sau đó, hai người đều không lên tiếng, cuối cùng Giang An Lan khẽ cười, nói: “Hay chúng ta bỏ trốn đi?”

“...”

“Tiểu Viễn, thật ra em đã giúp anh hai lần, lần thứ hai em đã nhớ ra chưa?” Nếu không thực sự cần thiết thì lần thứ hai này, anh không muốn nói ra.

“Hả?”

“Không bao lâu sau khi tốt nghiệp đại học, anh phải năm viện, ban đầu là ở Bắc Kinh, sau đó chuyển về bệnh viện ở Giang Ninh. Anh năm viện hơn

nửa năm, phiền...” Giang An Lan vốn muốn nói “phiền muốn chết” nhưng lại thôi. “Anh cảm thấy rất vô vị, ăn uống cũng chẳng có cảm giác gì, em biết đấy, đồ ăn trong viện không ngon. Có một ngày, anh một mình ra ngoài ăn cơm. Bàn bên cạnh rất ồn ào, những ngày đó anh... tâm trạng của anh rất tệ nên mới kêu bọn họ câm miệng...”

Học kì đầu tiên của năm thứ hai, Diêu Viễn đã đi làm thêm, việc đầu tiên là làm phục vụ trong một nhà hàng sang trọng, lương khá cao, yêu cầu có ngoại hình, giỏi tiếng Anh, bởi vì khách của nhà hàng đó chủ yếu là người nước ngoài. Cô làm ở đó chưa được một tuần thì có người gây sự, ba người nước ngoài ăn hiếp một người Trung Quốc trông rất thư sinh ngồi bàn bên cạnh. Ngày hôm đó, quản lý của cô lại đi vắng, mấy đồng nghiệp thì không biết phải làm sao, cô cũng chẳng nghĩ ngợi gì, dùng tiếng Anh nói với mấy vị khách người nước ngoài kia: “Anh ấy không cố ý, thật xin lỗi, để tôi thanh toán hoá đơn bàn quý khách.” Nói xong Diêu Viễn mới thấy hối hận, bản thân cô còn đang thiếu tiền đây này, ra về anh hùng làm gì chứ? Nhưng đã nói như vậy rồi còn biết làm thế nào nữa chứ, cũng may mà cuối cùng không xảy ra xô xát.

“Em trả tiền hộ anh hai lần, mặc dù lần đầu anh thấy hoàn toàn không cần thiết.” Trông anh yếu ớt đến thế cơ à?

Còn về phần Diêu Viễn, đương nhiên cô không phải người làm việc tốt ở khắp nơi, cuộc sống của cô từ trước đến giờ chẳng phải dư giả gì, vậy mà hai lần rút ví nhiều nhất đều là vì anh, cô thực sự chẳng biết phải nói sao.

“Có phải anh vì đền ơn...”

Giang An Lan chán nản ngắt lời cô: “Anh nghĩ quan hệ giữa chúng ta giống Romeo và Juliet hơn chứ!” Hơn nữa, xưa nay anh cũng chẳng phải thiện nam tín nữ gì cho cam, lại còn đền ơn? Chẳng qua vì cô là cô nên anh mới đối xử khác, mới cố ý để mối ân tình đó nở hoa.

“Điều Viễn, chúng ta bắt đầu lại từ đầu được không?”

Nếu trái tim cô có thể lạnh lùng hơn một chút, cô sẽ đáp “không”, nhưng rốt cuộc cô chẳng đủ quyết đoán.

Cô thở dài, cuối cùng cũng nhìn thẳng vào con người mà suốt thời gian qua cô không dám đối diện. “Gần đây em thường nghĩ đến chuyện của anh.”

“Ừ.”

“Em vốn không muốn nghĩ, nhưng vẫn không tự chủ được mà nhớ đến, sau đó lại mất ngủ.”

Giang An Lan nhìn cô chăm chú, hơi thở rất nhẹ, chỉ sợ không cẩn thận sẽ cắt ngang lời cô nói.

“Có lẽ em vẫn không thể coi như chưa từng có chuyện gì xảy ra để giao tiếp với người nhà anh.”

“Anh biết.”

“Chỉ là em... thích anh...” Lúc nói ra câu này, giọng nói của cô vẫn có chút bi thương.

“Anh biết.” Giang An Lan vươn tay ôm cô vào lòng, nhắm mắt lại. Anh như trút được gánh nặng. Người đàn ông trước nay không bao giờ để lộ suy nghĩ của mình, giờ phút này cũng lười che giấu tâm trạng, anh vốn đã để tình cảm của mình trần trụi trước cô nên lúc này chẳng ngần ngại thừa nhận sự sợ hãi và bất an trong lòng. “Nếu em kiên quyết không chấp nhận anh, anh thật sự không biết phải làm sao, cũng may...”

Họ giáng hoà rồi, đúng không? Thời gian vừa qua, cả hai đều không vui vẻ, giờ phút này tựa vào nhau, cảm thấy bình yên vô tận. Trong phòng thoang thoang mùi oải hương dịu nhẹ.

“Đang nghĩ gì thế?” Giang An Lan cúi đầu hôn lên trán cô.

“Đang nghĩ đến hoa oải hương trong phòng ă.”

Họ cứ ngồi trên sofa như thế, câu đợc câu mất trò chuyện với nhau.

“Hôm Thanh Minh đi viếng mộ mẹ, anh đã nói ít lâu nữa sẽ đưa em đến gặp bà.

Mẹ qua đời khi anh còn nhỏ. Những chuyện liên quan đến bà chủ yếu là do người khác kể lại cho anh nghe hoặc anh đọc những ghi chép của bà mà biết đợc. Tên anh cũng do mẹ đặt. “Con trai, mẹ hy vọng con có thể cả đời bình an, không gặp sóng to gió lớn, nên gọi là An Lan.” Mặc dù cuộc sống của anh không thể đợc coi là bình an, không gặp sóng to gió lớn nhưng cũng coi như không chết sớm...

Cha mẹ anh gặp nhau từ những năm đại học, tự do yêu đợng. Mẹ đã hy sinh vì cha rất nhiều, từ bỏ mơ ước của mình rồi lặn lội từ Giang Ninh đến Bắc Kinh làm dâu. Sức khoẻ của mẹ không tốt, không quen với đồ ăn của người miền Bắc, cũng không thích ứng đợc với thời tiết, môi trường ở đó, nhưng vì cha anh, bà vẫn chịu đợng. Về chuyện này chắc anh giống bà, nhưng anh cực đoan hơn. Anh biết nhiều thủ đoạn hơn bà, còn dám bắt chấp tất cả vì thứ mình muốn có đợc.

Tiểu Viễn... anh không lương thiện, nhưng anh tuyệt đối không phụ lòng em.”

16

Trời cao biển rộng

Mặc dù không phải chung chăn chung gối lần đầu tiên nhưng đây là lần đầu có cảm giác chân thực sau khoảng thời gian xa cách.

Phòng Diêu Viễn nằm ở phía đông nên mỗi sáng sớm, mặt trời vừa lên, những tia sáng đầu tiên luôn qua khe cửa chiếu vào phòng. Thật tốt! Giang An Lan nhàn hạ nhìn tia nắng kia nhẹ nhàng nhảy nhót dưới chân giường.

Lúc Diêu Viễn tỉnh lại, trong phòng đã chẳng còn ai, quần áo trên người vẫn là bộ đồ mặc nhà tối hôm qua, sau đó chợt nghe thấy âm thanh vọng ra từ phòng tắm, lại nhìn thấy chiếc iPhone màu đen và đồng hồ đeo tay của phái nam đặt trên tủ đầu giường, cuối cùng cũng khẳng định, hoá ra chuyện họ “giải hoà” hôm qua không phải là mơ.

Trong đầu đang trống rỗng nhưng cô lại không tìm được nở nụ cười.

Cuối cùng vẫn trở về bên nhau.

Hồi lâu sau, Diêu Viễn xuống giường, đi đến bên cửa sổ kéo rèm nhìn ánh dương rực rỡ.

Giang An Lan bước ra, chỉ chải đầu qua loa nhưng đã khiến người khác cảm thấy thoải mái, nhẹ nhõm hẳn. Anh đến bên cô, rất tự nhiên nói: “Chào buổi sáng!”

Lúc hai người ăn bữa sáng, Giang An Lan gấp đồ ăn cho cô, cô mới nhìn thấy trên cánh tay phải của anh có hai vết thương mờ mờ, không khỏi nhíu

mày, hỏi: “Tay anh làm sao thế?”

Giang An Lan cũng nhìn cánh tay mình, tỏ vẻ không quan tâm. “Không sao, anh bị cha dùng bút máy đánh phải.”

Diêu Viễn chợt nhớ tới việc anh đã đổi họ, lại nhớ đến những lời mẹ Giang An Kiệt đã nói. “Sau này anh thật sự không mang họ Giang nữa à?”

“Ừ, tên trên chứng minh thư sẽ đổi sang họ mẹ, con cái chúng ta sau này có thể dùng họ Tàn hoặc họ Diêu, không cần dùng họ Giang.”

Cuối cùng Diêu Viễn cũng chịu thua.

Giang An Lan nhìn cô cúi đầu ăn lại nghĩ đến việc cha anh dứt khoát phản đối, bác cả tỏ thái độ không đồng ý, bà thì khó xử, cuối cùng ông nói: “Tiểu Ngũ, bố cháu không đồng ý, cháu cũng không chịu nhượng bộ, vậy thì để ông quyết định đi. Với bên ngoài, cháu vẫn tên là Giang Thiên, còn cái tên Giang An Lan trên chứng minh thư, cháu muốn đổi thì cứ đổi đi vậy.” Sự tình đã đến nước này, đó thực sự là cách giải quyết tốt nhất.

Sáng sớm, Diêu Hân Nhiên đã tới nhà em gái. Cô có chìa khoá nên cứ thế mở cửa vào, không ngờ lại nhìn thấy Giang An Lan đang dọn dẹp chén bát, lập tức đứng hình. Còn Giang An Lan nghe thấy tiếng động thì quay lại nhìn, gật đầu một cái coi như chào hỏi rồi mang bát đĩa vào phòng bếp. Anh chưa từng rửa bát nhưng lúc này cũng xắn tay áo lên, mò mẫm xem rửa như thế nào.

Diêu Viễn vào phòng nghe điện thoại của bà nội, lúc đi ra thì thấy Diêu Hân Nhiên đứng như trời trồng ngoài cửa, còn trong bếp thì có bóng lưng ai kia đang rửa bát, cũng nhất thời không biết phải làm sao.

“Chị.” Diêu Viễn gọi một tiếng.

Diêu Hân Nhiên chạy về tới, nắm lấy tay em mình, nhỏ giọng hỏi: “Sao anh ta lại ở đây? Hai đứa...”

Diêu Viễn nghĩ, nếu đã quyết định ở bên nhau rồi thì không nên giấu giếm, bèn gật đầu. Diêu Hân Nhiên lập tức chọc ngón trỏ vào trán cô. “Làm cái gì thế? Chẳng phải bảo... Anh ta không phải người nhà đó nữa à? Có phải anh ta uy hiếp em không?”

Bỗng có một tiếng “choang” từ trong bếp vọng ra, cắt ngang cuộc trò chuyện của hai chị em. Diêu Viễn vội vàng quay lại nhìn, dưới sàn nhà là chiếc bát vỡ tan, Giang An Lan đang cúi xuống nhặt, cô lập tức chạy vào kéo anh đứng dậy. “Để em lấy chổi quét.”

Giang An Lan cười. “Ngại quá, lần sau anh sẽ đền cho em bộ mới.”

Diêu Viễn chẳng biết phải nói gì, đi đến góc bếp lấy chổi và hót rác thu dọn sạch sẽ những mảnh vỡ. Giang An Lan rửa tay xong liền ra ngoài phòng khách, thấy Diêu Hân Nhiên vẫn đứng đó, anh nhỏ giọng nói: “Chuyện của tôi và Tiểu Viễn, cô không nên xen vào thì hơn.”

Diêu Hân Nhiên vốn là người tùy tiện, biết phân biệt tốt xấu, cũng chưa bao giờ e sợ cường quyền, lúc này lại không biết phải trả lời câu nói nhẹ nhàng của Giang An Lan thế nào. Lúc trước, thái độ của anh còn khách sáo, đó là bởi chưa xúc phạm đến anh mà thôi.

“Nó là em gái tôi, chúng tôi cùng nhau lớn lên từ nhỏ, anh có biết nó phải trải qua bao nhiêu vất vả mới đến được ngày hôm nay không?”

“Tôi không biết nhưng tôi có thể đảm bảo sau này cô ấy sẽ có cuộc sống tốt hơn.”

Diêu Hân Nhiên biết, câu nói này không phải nói cho cô nghe, thậm chí, anh cũng sẽ không nói cho Diêu Viễn nghe.

Lúc Diêu Viễn ra ngoài thì thấy Diêu Hân Nhiên đang ngồi trên sô pha xem ti vi.

Giang An Lan quay lại nhìn cô, cười hỏi: “Dọn xong rồi à?”

Nhìn cảnh tượng này, Diêu Viễn thực sự chẳng biết phải làm thế nào. “Hai người cứ xem ti vi đi nhé? Em đi giặt đồ cái đã.”

Diêu Hân Nhiên lập tức nhảy dựng lên. “Thôi được rồi, chị về đây, có thời gian rảnh thì gọi chị.”

“Chị.”

Diêu Hân Nhiên nhìn Giang An Lan. “Nhớ kỹ lời anh nói đây”, sau đó vẫy tay chào Diêu Viễn. “Đi đây.”

Diêu Hân Nhiên đến rồi đi như một cơn gió.

Căn phòng chợt chìm trong yên tĩnh, hồi lâu sau Giang An Lan mới lên tiếng: “Tiếp theo chúng ta làm gì đây?”

Buổi trưa, Giang An Trình mang cho em họ mấy bộ quần áo. Lúc Giang An Lan xuống nhận đồ, Giang An Trình hỏi: “Xem còn thiếu gì nữa không?”

“Đủ rồi, cảm ơn.”

Giang An Trình nhếch mép cười. “Anh em với nhau, chú khách sáo làm gì!”

Giang An Lan gật đầu. “Em lên đây, có gì thì gọi điện cho em.”

“Được rồi, anh cũng phải đi bây giờ đây.”

Giang An Trình vừa lên xe thì nhận được điện thoại của mẹ, hỏi có phải Tiểu Ngũ đang ở chỗ anh không. Giang An Trình nhìn gương chiếu hậu, chỉnh lại mái tóc của mình. “Mẹ, chuyện nhà chú hai, mẹ đừng xen vào.”

“Nó mua nhà ở Giang Ninh rồi hả?”

“Chuyện này mẹ cũng biết à?” Giang An Trình khởi động xe. “Thật ra con cũng chẳng định giấu giếm chuyện này với mọi người. Mẹ, An Lan muốn kết hôn thì đối tượng là ai đâu có quan trọng gì?”

Mẹ Giang An Trình thở dài. “Thì cũng phải xem có môn đăng hộ đối không chứ?”

Giang An Trình cười, nói: “An Lan không cần quyền hành, cũng không thiếu tiền, công ty của chú ấy thừa sức nuôi được cả nhà, chẳng phải đến Triệu Tử Kiệt còn mua được hai căn nhà, vài cái xe đẩy thôi?”

Người ở đầu máy bên kia cũng cười, mắng: “Cái công ty đó làm sao có thể so với sản nghiệp của chú hai mà được?”

Giang An Trình nói chuyện với mẹ xong, tắt điện thoại rồi bắt đầu mở loa, ngón tay gõ lên vô lăng theo điệu nhạc, lái xe đi thẳng.

Trong đám con cháu nhà họ Giang, chỉ có mình anh ta thích quyền lực. “Mình vẫn thích nhất cảm giác được nắm quyền hành trong tay.”

Lúc Giang An Trình còn ở cái tuổi lông bông thì phá như giặc, nhưng đầu óc lại rất lanh lợi, đám công tử nhà giàu như Triệu Tử Kiệt đứng trước mặt anh ta là như chuột thấy mèo. Còn bây giờ, anh ta lại có cái vẻ ngoài hoàn hảo nhưng... giả dối. Nhìn bề ngoài thì anh ta rất phong độ, chín chắn,

đáng tin cậy, nhưng thực ra anh ta chẳng để ai vào mắt. Dù thế nào cũng là công tử thế gia, cốt cách thanh cao trong người anh ta khó mà xóa đi được.

Lúc này, con người thanh cao nhất nhà họ Giang, Giang An Lan đang xách túi đi lên lầu thì va phải một cô gái chạy từ trên xuống. Cô gái kia sau khi nhìn rõ anh thì đỏ mặt, nói: “Xin lỗi anh.”

Hôm nay, tâm trạng của anh rất tốt nên khi nghe lời xin lỗi của cô gái thì mỉm cười, đáp: “Không sao.” Nhưng vừa nhắc chân đi tiếp thì cô ta lại hỏi: “Tôi sống ở tầng hai, anh mới chuyển đến đây à?”

Giang An Lan không muốn lãng phí thời gian nhưng vẫn đáp: “Bạn gái tôi sống ở đây.”

Một câu, chết đứng.

Sau này, Giang An Lan có hỏi Diêu Viễn: “Ngoại hình của anh xuất sắc thế này, rất dễ thu hút người khác, em nhìn nhận vấn đề này thế nào?”

Lúc đó Diêu Viễn đang bận viết một bài tiểu luận nên khoát tay. “Anh viết phần mở đầu gửi vào hòm thư của em đi, lát nữa em xem xong sẽ trả lời.”

Giang An Lan nheo mắt, nửa ngày sau mới nói: “Phu nhân, chúng ta vẫn nên đi ngủ sớm thì hơn. Đương nhiên, không cần biết em có đồng ý hay không, anh cũng sẽ bỏ cái “bài tập về nhà” kia ở đấy thôi.” Phần tính khí tệ hại hoàn toàn bộc lộ ra ngoài, tiểu luận, báo cáo gì chứ, cút sang bên đi!

Còn hiện tại, Giang An Lan đang bước từng bước lên lầu, thầm nghĩ: Lúc nào mới có thể dâng hiến bản thân được đây?

Đương nhiên, hai người mới quay về bên nhau, anh không dám thúc giục điều gì quá đáng.

Bởi vậy, ngày đầu tiên sau cơn phong ba bão táp, hai người tựa vào nhau xem ti vi cả nửa ngày, cũng chẳng ai nói chuyện gì nhưng bầu không khí rất thoải mái, tự tại. Họ đi được đến bước đường này cũng chẳng dễ dàng gì. Với Diêu Viễn, những trở ngại trong lòng không thể nói hết là hết, nhưng cuối cùng vẫn làm theo lời trái tim mách bảo. Còn Giang An Lan, nhiều chuyện anh làm khiến người ta cho rằng đó là đại nghịch bất đạo, nhưng anh lại nghĩ chỉ cần không thẹn với lương tâm thì có gì đáng nói đâu.

Trưa hôm sau, hai người ra ngoài ăn vì tủ lạnh chẳng còn gì để nấu. Diêu Viễn hỏi: “Ăn xong chúng ta đi siêu thị nhé?”

“Được.” Giọng điệu “ý vợ là ý trời”.

Giang An Lan đi trước, anh mặc áo phông trắng và quần kẻ ca rô màu nâu, tóc vẫn còn hơi ẩm. Diêu Viễn đưa tay lên vò tóc anh nhưng lại bị anh túm lấy. “Nếu điểm tuyệt đối là mười thì em cho anh mấy điểm?”

Diêu Viễn không hiểu. “Gì cơ?”

“Tất cả các mặt của con người anh ấy.”

Diêu Viễn bật cười. “Đạo đức, trí tuệ, thể lực, ngoại hình, lao động ấy hả? Tính riêng từng điểm hay gộp hết vào luôn?” Làm giáo viên quả nhiên rất chuyên nghiệp.

“Gộp hết lại đi.”

“Sáu điểm.”

Giang An Lan liền kéo Diêu Viễn vào sát bên mình. “Vừa đủ điếm qua thôi à?”

“Chẳng phải tính khí anh rất tệ còn gì?”

“Tệ chỗ nào?”

“ Chính anh đã tự nhận là tính khí của mình không tốt đấy thôi.”

Một đôi trai tài gái sắc vừa đi vừa trêu ghẹo lẫn nhau khiến những người đi qua khu nhà đều phải quay lại nhìn. Diêu Viễn mặc váy liền màu lam nhạt, bị Giang An Lan kéo đi khiến tà váy phát phơ, trông như sóng nước nhẹ nhàng dao động.

“An Lan, anh buông tay ra đi, có người nhìn kia.”

“Thì cứ để họ nhìn.” Dưới ánh mặt trời, khuôn mặt người đàn ông hiện rõ nét cười.

Trên đường đến quán ăn, Diêu Viễn nhận được một cuộc điện thoại của Hoa Khai, kêu hôm nay cửa hàng vắng rồi, muốn hẹn cô ra ngoài ăn cơm trưa.

Diêu Viễn nghiêng đầu nhìn Giang An Lan đang nhìn ra ngoài cửa sổ xe, nói: “Tớ có hẹn ăn cơm với người khác rồi.”

“Ai thế? Bạn của Tiểu Quân hẳn toàn người giỏi giang cả, hay đi cùng nhau đi? Chị đây mời hết luôn.”

Diêu Viễn nhắc điện thoại ra xa một chút, nhỏ giọng hỏi người bên cạnh: “Hoa Khai bảo muốn ăn cơm cùng chúng ta.”

Giang An Lan quay đầu, nói: “Em nói anh cũng ở đây.”

Diêu Viễn cũng chẳng nghĩ ngợi gì, lại nói với người ở đầu máy bên kia: “Quân Lâm Thiên Hạ cũng đi nữa...” Cô còn chưa nói hết, Hoa Khai đã “ui chao” một tiếng. “Quân Lâm Thiên Hạ á? Thế thì thôi, ngày khác chúng ta hẹn nhau vậy. Ha ha ha, hai người ăn vui vẻ, chơi vui vẻ, tớ không làm phiền nữa đâu, bye bye Tiểu Quân!” Nói một lèo xong thì dập máy luôn.

Diêu Viễn ngẩn ra nhìn điện thoại, sau đó quay lại hỏi Giang An Lan: “Hình như bọn họ rất ngạc nhiên về chuyện chúng ta quay lại bên nhau thì phải”

Giang An Lan thản nhiên nói: “Có gì mà ngạc nhiên.”

“Còn nữa, tại sao cứ nghe đến tên anh, mọi người đều có vẻ sợ hãi vậy?”

“Ờ.” Giang An Lan rất nể mặt cô cười một tiếng, nhưng trong lòng lại vô cùng bất mãn. “Làm người thì phải biết điều một chút, người xưa đã nói rồi, “thà phá mười căn miếu cũng không huỷ một cuộc hôn nhân”, hẹn hò cũng không được phá.” Có lúc, suy nghĩ của đại thần cứ y như trẻ con vậy đấy.

Cũng có những lúc, ghét của nào trời trao của nấy. Chẳng phải sao, hai người vừa đến nhà hàng mà Diêu Viễn và chị họ hay đến ăn thì đã gặp người quen, lại còn là một đám người.

Khoảng mười người bạn hồi đại học của Giang An Lan cũng tổ chức họp mặt tại nhà hàng đó, rất náo nhiệt. Một anh chàng ngồi đối diện cửa ra vào nhìn thấy Giang An Lan đi vào, vội đứng dậy, gọi: “Hi, Giang An Lan! Người anh em!”

Có thể nói gia tộc họ Giang có phương pháp giáo dục con cháu thực tế nhất trên đời, đi học cũng phải ở ký túc xá như những sinh viên bình thường, phải làm gì thì làm nấy, lại không được phép đi du học. Chỉ có

Giang An Kiệt là ngoại lệ, ấy là bởi trong mắt ông cụ Giang, con thứ do bà hai sinh ra không quan trọng.

Giang An Lan là đứa cháu được coi trọng nhất, bởi sức khoẻ trời sinh yếu ớt, lúc học đại học cũng chọn trường ở gần bệnh viện anh điều trị. Gia đình muốn mua cho anh một căn hộ ở gần trường, còn thuê người dọn dẹp, vệ sinh, lo cơm nước, giặt giũ nhưng anh lại nói không cần thiết. Thật ra anh cảm thấy bị đối xử như một người yếu ớt, vô dụng rất phiền. Những năm học đại học, sức khoẻ của anh khá hơn một chút, quan hệ với bạn bè trong lớp cũng không tồi nên anh cảm thấy rất hài lòng về quãng thời gian ấy.

“Tôi nói này Giang thiếu gia, hôm nay gặp được nhau ở đây đúng là rất trùng hợp. Phải đến sáu, bảy năm nay chúng ta không gặp nhau rồi ấy nhỉ? Người đẹp này là ai thế? Bạn gái cậu à?”

Giang An Lan gật đầu với anh chàng khéo ăn khéo nói này, sau đó đi ngang qua chỗ nhân viên phục vụ, nói: “Cho tôi một phòng riêng.” Bình thường gặp bạn học cũ, nói chuyện dăm ba câu cũng không sao, nhưng hôm nay anh quả thật không muốn nói chuyện, chỉ muốn ở trong thế giới của hai người

Một bạn học nữ lên tiếng: “Giang An Lan, hôm nay là ngày họp mặt của những người sống ở thành phố Giang Ninh trong lớp mình, không ngờ cậu cũng ở đây, hay là cậu cùng ăn với chúng tôi đi?”

Giang An Lan lạnh nhạt nói: “Thôi, mọi người cứ ăn đi.”

Đến khi Giang An Lan và Diêu Viễn theo chân nhân viên phục vụ vào trong, đám người ở ngoài bắt đầu bàn luận.

“Từ lúc tốt nghiệp đến giờ, tớ chưa nhìn thấy cậu ta lần nào cả.”

“Tớ cũng thế. Tốt nghiệp xong, không phải cậu ta vào Đại học Bắc Kinh hay Thanh Hoa gì đó học tiến sĩ à?”

“Không phải đâu, nghe nói là đi chữa bệnh.”

“Không phải cậu ta mở công ty riêng ở Bắc Kinh sao?”

“Cậu ta là người có năng lực thực sự, ngay cả Ôn Trùng lúc nào cũng coi mình là nhất còn phải bái phục cậu ta đấy thôi.”

“Giang An Lan đôi nhân xử thế cũng rất tốt, chẳng qua là không thích để ý tới người khác thôi. Nhìn bề ngoài, cậu ta lạnh lùng thế nhưng hồi còn học đại học, có không ít người thích cậu ta. Đã thấy bạn gái của cậu ta rồi đấy, đại mỹ nhân chứ gì nữa?”

Cô nàng lúc này mời Giang An Lan cùng ăn cơm lờm một cái. “Trên đời này thiếu gì mỹ nữ? Trên ti vi, sao nữ nào không phải đại mỹ nhân? Thật đúng là ếch ngồi đáy giếng! Đừng bàn chuyện của người khác nữa, ăn thôi.”

Trong phòng, Giang An Lan cũng đã gọi đồ ăn xong, giờ vừa uống trà vừa đợi. Diêu Viễn đột nhiên nói: “Em thấy trong đám người vừa rồi có hai cô nàng đề ý anh đấy.”

“Khụ!” Giang đại thiếu gia sặc trà. “Cái gì cơ?”

“Trực giác của phụ nữ rất chuẩn đấy.”

Giang An Lan bình tĩnh nói: “Em nghĩ nhiều quá rồi. Hơn nữa yêu cầu của anh cũng cao lắm, ví dụ như ngoại hình phải bằng em, tính cách cũng phải giống em, nhiều hơn một chút là anh thấy thừa, ít hơn một chút là anh chê thiếu.”

Diêu Viễn được khen thì ngại ngừng, vo tờ giấy ăn ném vào người anh. Anh cười, bắt lấy. “Anh nói thật đấy, phu nhân không tin thì thôi.”

Cách xưng hô lâu rồi không nghe thấy là Diêu Viễn đỏ mặt. “Anh đúng là “người no chẳng hiểu người khác đói”.”

“Phu nhân là người no à?”

“Em có nói em đâu.” Diêu Viễn phản bác.

Giang An Lan lạnh lùng, cao ngạo lại khiêu khích cô: “Em đã có anh rồi mà vẫn còn đói khát sao? Thật chẳng biết thế nào là đủ.”

Người này lúc trước tao nhã, lễ độ lắm cơ mà, sao giờ lại giở hết thủ đoạn ra thế này? Vừa về lại bên nhau, chẳng phải anh nên đối xử với cô tốt hơn một chút sao? Sao anh toàn làm ngược vậy?

Cùng lúc đó, Hoa Khai nhanh mồm nhanh miệng nói một câu: “Hình như Tiểu Quân nhà chúng ta với Quân Lâm Thiên Hạ lại về bên nhau rồi”, đám người trong game liền... dậy sóng.

A Di: “Thật hay đùa thế?”

Hoa Khai: “Họ còn đi ăn cùng nhau nữa, cậu bảo thật hay đùa?”

A Di: “Ồ, khi bang chủ nhà chúng ta huỷ bỏ liên minh với bang Thiên Hạ, chẳng phải Quân Lâm Thiên Hạ đã nói: “Tuỳ cô, nhưng đừng có đụng đến acc của cô ấy” sao? Câu đó có phải để cảnh cáo lão đại nhà chúng ta không được huỷ bỏ hôn ước của anh ta và Quân tử không?”

Asia: “Đột nhiên tôi cảm thấy, có khi Tiểu Quân và Quân Lâm Thiên Hạ chưa từng bất hoà đâu, cả trong trò chơi lẫn ngoài đời. Thật ra là do bang

chủ nhà chúng ta thấy Ôn Như Ngọc của bang Thiên Hạ chướng mắt quá nên mới làm thế, chẳng phải từ lần đầu tiên gặp mặt, hai người họ đã có kiểu “yêu nhau lắm, cắn nhau đau” rồi sao?”

Hoa Khai: “Sặc, Tiểu A chỉ ra chân tướng rồi! Có điều, dù thế nào, Tiểu Quân không có chuyện gì là được.”

Asia: “Người có chuyện là bang chủ ấy chứ, tôi còn muốn nương nhờ danh tiếng của bang Thiên Hạ thêm ít lâu, thế mà bang chủ lại cắt đứt tình hữu nghị mất rồi.”

Thủy Thượng Tiên: “Tôi muốn mắng người!”

Asia: “Ha ha ha, bang chủ đại nhân lên rồi.”

Thủy Thượng Tiên: “Tôi không thèm nói với mấy người nữa, thôi, đi đánh phụ bản với tôi nào.”

A Di: “Em muốn biết, em với Quân tử còn cơ hội không vậy, khóc.”

Doraemon: “Hay là A Di này, em hy sinh một chút, chúng ta ở bên nhau đi? Hi hi!”

Asia: “Công thần kinh với thụ dở hơi hả?”

Hoa Khai: “Ui chao, tự nhiên thấy đáng yêu ghê vậy đó, cái kiểu “khẩu vị nặng” này chưa từng thấy luôn nha. Thế là bang chúng ta cũng có một cặp đôi nam nam cho chị em hủ nữ tiêu khiển giải sầu rồi hả?”

Diêu Hân Nhiên nhìn màn hình, lẩy bẩy gõ chữ: “Đúng là một đám nhóc không hiểu nổi khổ của nhân gian.”

Trong lúc đợi mọi người tập trung đầy đủ thì Ôn Như Ngọc gửi tin nhắn tới, vẫn vẻ mặt tươi cười đi trước mào đầu: “Nghe nói lão đại nhà chúng tôi và em gái cô đã “bình thường hoá quan hệ” rồi?”

“Anh được lắm, cài mật thám trong bang chúng tôi.”

“Ha ha, như nhau thôi mà.”

“Tôi không thèm để ý đến anh nữa.”

“Tôi nói này, lúc bàn chuyện hợp tác trước đây, chẳng phải cô dễ nói chuyện lắm sao? Cô còn vui vẻ ra giá bán bức ảnh của em gái cô, sao giờ cứ như ăn phải thuốc nổ thế? Cô bạn à, bình tĩnh, hoà nhã mới sống tới trăm tuổi được chứ!”

“Đó là lúc trước, bây giờ tôi đây nhìn anh không thuận mắt, biến đi cho khuất mắt tôi.”

“Chẳng phải vì vụ vô tình lần trước thôi mà, đằng nào tôi cũng nhìn rồi, cô đâu thể bắt tôi tự móc mắt mình ra được, đúng không?”

“Anh tự móc mắt đi.”

Giang An Lan và Diêu Viễn ăn xong thì đi siêu thị, cuối cùng là về nhà Diêu Viễn. Vừa vào cửa đã nghe thấy tiếng chuông điện thoại, Giang An Lan xách hai túi đồ đi vào, ngó qua chiếc điện thoại của mình đang đặt trên bàn ăn, nhưng cũng chỉ nhìn một cái rồi đi vào phòng bếp. Diêu Viễn đi theo sau anh, hỏi: “Anh không nghe điện thoại à?”

“Không gấp.”

Diêu Viễn không nói gì nữa, có điều di động của anh ngừng đổ chuông thì lại đến lượt di động của cô, là một số máy lạ, cô vừa bắt máy thì đối phương đã lên tiếng: “Hello chị dâu, em là Tử Kiệt.”

Trí nhớ của cô rất tốt nên vẫn nhớ được Triệu Tử Kiệt đã từng gọi cho cô một cú điện thoại, có điều cách xưng hô của anh ta khiến cô trầm mặc mất hai giây. “Chào anh, anh tìm anh họ anh à?”

“Đúng thế, em gọi điện nhưng anh ấy không nghe máy nên mới gọi cho chị.” Triệu Tử Kiệt ra vẻ nghiêm túc, nói. “Hai người đều đang ở Giang Ninh đúng không? Em vừa từ LA(*) về, đang ở nhà, địa chỉ nhà chị dâu ở đâu thế? Em mang biếu chị chút quà, mang qua cho chị luôn, vừa hay em cũng có việc cần tìm anh họ bàn bạc, business...”

(*) LA: thành phố Los Angeles của Mỹ.

Lúc này, Giang An Lan từ phòng bếp đi ra, hỏi: “Ai thế?”

“Em họ anh.”

Giang thiếu gia nheo mắt. “Không ngại anh nghe chứ?”

Diêu Viễn cười, đưa điện thoại cho anh, chỉ nghe thấy anh hỏi: “Triệu Tử Kiệt, cậu rảnh lắm hả?”

“An Lan, em qua gặp hai người nhé, em đang ở nhà bố mẹ.”

Mặt Giang An Lan không chút biểu cảm. “Cậu đang ở nhà thì bầu bạn thêm với bố mình đi.”

“Em mua nước hoa cho chị dâu, Dior đó, vừa ra năm nay, số lượng có hạn.”

“Cô ấy không dùng nước hoa. Cảm ơn ý tốt của cậu.”

Triệu Tử Kiệt bị câu cảm ơn của Giang An Lan làm cho choáng đến độ mắt tròn tròn, miệng há hốc, câu này cũng có nghĩa là: “Đừng có nhiều chuyện nữa, biến ra chỗ khác!” Chắc hẳn còn nể mặt chị dâu đang đứng gần đó nên mới nói bằng giọng đầy ẩn ý như thế, nếu không thì đã chửi như tát nữa vào mặt anh ta rồi, tội danh là vượt quyền quá phận. Mặc dù Triệu Tử Kiệt nói tiếng Trung chẳng tốt lắm nhưng đầu óc cũng nhanh nhạy. “Ồ, biết rồi, vậy em tặng nước hoa cho người khác.”

“Dập máy đây.”

“Đợi đã, An Lan, để em báo cáo tình hình công tác ở bên kia đã.”

“Để sau.”

Triệu Tử Kiệt biết không còn hy vọng gì nữa. “Ok, vậy anh chào chị dâu giúp em.” Vừa nói xong, Giang An Lan đã dập máy. Triệu Tử Kiệt lẩm bẩm: “Sao lại có thể như thế được chứ?”

Bà Tần Nguyệt - mẹ của Triệu Tử Kiệt đi ra ngoài tưới cây, nghe thấy con trai đứng lảm bảm gì đó ngoài hành lang, liền hỏi: “Con đang lảm nhảm gì ngoài đó thế?”

“Mẹ, con thấy An Lan kết hôn xong chắc chắn còn lạnh lùng, vô tình hơn cả bây giờ, mẹ có tin không?”

“Nói lung tung gì thế?”

“Mẹ đã nghe nói về bạn gái anh ấy chưa? Vì cô ấy mà anh An Lan đổi họ Giang thành họ mẹ luôn rồi đấy.”

Tần Nguyệt nghe xong thì nhú mày, thở dài, người chị gái duy nhất của bà qua đời sớm, An Lan lúc đó vẫn còn nhỏ. Tần Nguyệt nghĩ vậy thì không khỏi rung rung. Triệu Tử Kiệt thấy mẹ mình lại bắt đầu đa sầu đa cảm, vội vàng an ủi: “Mẹ, trái tim mẹ cũng mong manh quá đấy.”

Tần Nguyệt đánh vào đầu con trai một cái. “Bác gái con là người thân thiết với mẹ nhất. Năm ông con qua đời trên chiến trường, bà ngoại đau khổ quá nên cũng qua đời. Khi đó bác gái con mới mười lăm tuổi, còn mẹ mười hai, hai chị em đột nhiên trở thành trẻ mồ côi. Bọn mẹ cứ ở nhờ hết nhà người thân này đến nhà người thân khác, không biết phải chịu bao nhiêu sự khinh miệt, ghẻ lạnh. Hồi đó, nếu có gì tốt, có gì ngon, bác gái con đều dành cho mẹ hết. Sau đó, tổ quốc biểu dương những liệt sĩ có công với cách mạng, ông con được xếp vào hạng cao nhất, rất nhiều người đến tặng quà, hỏi thăm bọn mẹ. Bác gái con đã nói: “Phục vụ tổ quốc là tâm nguyện cả đời của cha con, nhưng ông lại quên mất rằng nếu người thân của ông không có ông thì sẽ ra sao.” Bác gái con tuy nhỏ bé, gầy gò nhưng lại rất kiên cường, tự lập, đó là lần đầu tiên bà ấy khóc trước mặt nhiều người như thế. Rồi bác gái con đỗ đại học, gặp được cha của An Lan. Lúc bà kết hôn còn nói với mẹ, bà là con cả, mà nhà họ Tần nhất định phải có người nối dõi, sau khi sinh An Lan, bà còn muốn đưa thứ hai sẽ mang họ Tần, không ngờ...” Tần Nguyệt vừa kể vừa đưa tay áo lên chấm nước mắt. “Ôi chao, tất cả đều là số phận.”

Triệu Tử Kiệt ôm vai mẹ. “Lần nào mẹ nhắc đến bác cả cũng khóc, được rồi được rồi, nói thật thì con đã nghe câu chuyện này từ nhỏ đến lớn, đến mức thuộc luôn rồi.”

Tần Nguyệt nhìn con trai, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, xong lại thở dài: “An Lan đổi sang họ Tần, cũng coi như hoàn thành tâm nguyện của bác gái con rồi. Con đã gặp bạn gái An Lan chưa?”

“Con đã gặp rồi, rất xinh đẹp, vóc dáng cũng rất được, nghe đồng nghiệp trong công ty thì tính cách cũng rất tốt. Mẹ biết anh họ kén chọn thế nào rồi

đây, đồ ăn đồ mặc còn phải thuộc hàng tốt nhất, nói gì đến người?”

“VẬY cô bé đó cũng là người Giang Ninh à?”

“ĐÚNG thế.” Điện thoại của Triệu Tử Kiệt rung lên. “Mẹ, buổi tối mẹ gọi An Lan qua ăn cơm đi! Anh ấy cũng đang ở Giang Ninh đây, bảo anh ấy đưa cả chị dâu đến.”

Thế là chẳng bao lâu sau, Giang An Lan nhận được điện thoại của Tần Nguyệt. Nói chuyện xong, anh nhìn Diêu Viễn đang khoanh chân ngồi trên chiếc ghế mây cạnh bàn trà để pha trà. Anh đi tới, ngồi lên tay vịn của sofa phía sau cô, cúi đầu nhìn cô rồi nói: “Dì bảo tối nay mình tới nhà dì ăn cơm, em đi không?”

“Dì anh?”

“Ừ, em gái mẹ anh.”

“Ừm.” Diêu Viễn rót trà vào hai chiếc chén tử sa, đưa cho anh một chén. “Đi thôi, dù sao ở nhà cũng chẳng làm gì.”

Giang An Lan cười. “Ừ. Trà này ngon thật đấy!”

Diêu Viễn mỉm cười. “Đồng nghiệp của em tặng đây, cô ấy nói không đắt lắm nên chắc không thể so sánh với mấy loại trà cao cấp mà anh hay uống được.”

“Chủ yếu là xem ai pha thôi.”

“Khụ...”

Anh chàng này đúng là ngày càng dẻo mồm.

Đại thần mặt dày

Buổi tối trước khi tới nhà dì của Giang An Lan, Diêu Viễn bối rối không biết nên mặc gì. Giang An Lan ngồi trên giường, mở máy tính ra xem gì đó, người này thực sự không coi mình là người ngoài nữa, sau đó còn không thèm ngẩng đầu, nói: “Thật ra em mặc gì cũng đẹp cả.”

Diêu Viễn cười. “Cảm ơn anh đã coi trọng em.” Cô cầm một chiếc áo sơ mi kẻ caro ngắn tay và quần bò định vào phòng tắm thay thì Giang An Lan ngẩng lên, nói: “Em thay ở đây luôn đi, anh không nhìn đâu.”

“Em không tin anh.”

Giang An Lan nhìn màn hình máy tính, bật cười nhưng không nói gì.

Diêu Viễn thay đồ xong đi ra, Giang An Lan gập máy tính lại, nhìn cô, nói: “Vi phu cảm thấy thật vinh hạnh.”

Diêu Viễn không nhin được mới trêu anh: “Thật ra, so sắc đẹp, anh còn cao hơn một bậc...”

Giang An Lan vẫy tay gọi cô. “Em lại đây.”

“Làm gì?”

“Anh đâu có định ăn em.”

Rốt cuộc da mặt vẫn không đủ dày, Diêu Viễn ngại ngùng nói: “Có người ở bên cạnh anh đừng có ăn nói bừa bãi như thế đấy.” Tâm lý cô không vững

vàng như anh đậu.

“Chuyện này phu nhân yên tâm.” Núi không tìm tôi, vậy tôi đi tìm núi. Giang An Lan xuống giường, đi đến trước mặt cô. “Phí biểu diễn của anh rất cao, chỉ mình em mua được thôi.”

Giang An Lan bình thường không thân thiết với ai, chẳng nề mặt ai, nhưng xét theo một khía cạnh khác thì anh lại là người rất si tình, dâng tất cả tình cảm của mình cho một người duy nhất, trọn vẹn.

Buổi tối, tại nhà Triệu Tử Kiệt, Diêu Viễn nhìn thấy giáo viên tiếng Anh của cô hồi cấp ba, đúng vậy, chính là mẹ của Triệu Tử Kiệt, cô giáo Tần Nguyệt.

Người sống trên đời đúng là chuyện gì cũng có thể gặp được. Diêu Viễn xúc động mãi không thôi.

Tần Nguyệt cũng vô cùng bất ngờ, đứng ở hành lang nhìn Diêu Viễn. “Cháu là Diêu Viễn phải không?”

“Dạ, chào cô Tần!” Tần Nguyệt vẫn chưa đến năm mươi tuổi, da dẻ mượt mà, ăn mặc lại phóng khoáng, hồi còn học cấp ba, Diêu Viễn đã cảm thấy cô Tần Nguyệt rất có khí khái của bậc “mẫu nghi thiên hạ”.

Tần Nguyệt tươi cười đưa dép đi trong nhà cho họ thay. “Thật là có duyên. An Lan, Tiểu Viễn là học trò mà cô thích nhất đấy, không ngờ cháu còn theo đuổi được con bé nữa.”

Giang An Lan cũng rất bất ngờ nhưng cuối cùng chỉ nói: “Yêu cầu của cháu cao, chọn đi chọn lại cũng chỉ có mình cô ấy lọt được vào mắt xanh của cháu.”

Tần Nguyệt cười lớn. Triệu Tử Kiệt đứng bên cạnh mẹ lại càng hiếu kì, chăm chú nhìn Diêu Viễn. Lần đầu tiên nhìn thấy người yêu của anh họ ở khoảng cách gần như thế, anh giơ tay ra “hi” một tiếng, sau đó giơ ngón cái với anh họ mình.

Giang An Lan liếc em họ một cái. Triệu Tử Kiệt cười cười, bỏ tay xuống. Tất cả cùng đi vào phòng khách. Trên bàn có trà, hạt dưa, Tần Nguyệt hô hào: “Đều là người một nhà cả, cứ tự nhiên đi, Diêu Viễn, đừng khách sáo.”

“Dạ, vâng ạ.”

Giang An Lan nhìn cô, đôi mắt ngập tràn ý cười. Tần Nguyệt lại bật cười thành tiếng. “Dì đã nói cháu là học trò mà dì thích nhất rồi đúng không? Tiểu Viễn, sau này cháu cứ theo An Lan gọi dì bằng dì là được rồi.”

Tiến triển thế này hình như nhanh quá thì phải? Diêu Viễn bất đắc dĩ đáp: “Dạ vâng.”

Tần Nguyệt nghe nói Diêu Viễn bây giờ đang làm giảng viên ở trường đại học thì luôn miệng khen ngợi, còn nhắc lại chuyện trước đây: “Ngày còn đi học, Diêu Viễn thông minh lại chăm chỉ. Trong ấn tượng của dì, chữ viết của cháu rất đẹp.”

“Cháu cảm ơn ạ.” Diêu Viễn vẫn chưa thể thốt được chữ “dì” ra khỏi miệng.

Triệu Tử Kiệt hỏi: “Mẹ, có phải lúc đó có nhiều người theo đuổi chị ấy lắm không?”

“Ồ, chuyện này thì mẹ không biết.”

Triệu Tử Kiệt còn định hỏi tiếp thì Giang An Lan đã đặt chén trà xuống, lạnh lùng nói: “Cậu muốn tôi “cho lên đĩa” hả?”

Triệu Tử Kiệt rụt cổ. Diêu Viễn không hiểu. “Cho lên đĩa là sao?”

Tần Nguyệt cười thành tiếng. “Hai cái thằng này! “Cho lên đĩa” là tiếng địa phương của Bắc Kinh ngày trước, ý là phát hoả, lên con ấy.”

“Ồ.” Diêu Viễn toát mồ hôi, lại nghe thấy Giang An Lan hỏi: “Dì, ăn tối xong có đánh mặt chược không?”

“Úi chà, được đó, vừa đủ một bàn. Hôm nay chú cháu được mời đi Thượng Hải diễn thuyết rồi, bớt được một người đứng ngoài hoa chân múa tay.” Có thể thấy Tần Nguyệt rất thích trò mặt chược. “Mấy đĩa đợi chút, dì đi nấu cơm đã, ăn xong đánh mấy ván cho tiêu hoá là vừa.”

Tần Nguyệt vừa đi, Triệu Tử Kiệt đã hỏi anh họ: “An Lan, anh định ở đây mấy ngày?”

Ánh mắt Giang An Lan như có như không lướt qua Diêu Viễn, vẻ mặt dịu dàng: “Xem tình hình thế nào đã.”

Diêu Viễn cũng nhận ra nhưng cô lựa chọn trầm mặc, coi như không nghe ra ẩn ý trong lời anh nói.

Trong suy nghĩ của Triệu Tử Kiệt, anh họ là người lúc nào cũng lạnh lùng, cao ngạo, thế mà bây giờ trung ra bộ dạng nhu tình, dịu dàng đến thế này. Anh ấy thích cô gái này đến mức chẳng còn giống anh ấy chút nào nữa.

“Chưa nhìn đủ à?” Giang An Lan hỏi.

Triệu Tử Kiệt vội vàng lấp liếm: “Đủ rồi, đủ rồi, em đi giúp mẹ đây.”

Trong phòng khách chỉ còn lại hai người, Diêu Viễn không nhin được nữa, hỏi: “Đại thần, ngài đây cứ như đang dọn quái ấy.” Lại còn là dọn

nguyên một đoạn đường nữa.

“Có sao? Lúc nào?” Giang An Lan bình tĩnh hỏi lại.

“Lúc trước ra ngoài ăn cơm trưa, với cả vừa rồi nữa.”

“Ồ!”

Rồi sao nữa? Diêu Viễn trừng mắt nhìn anh, cuối cùng anh cũng cười. “Chúng ta xa nhau lâu như thế, bây giờ anh phải tranh thủ từng giây từng phút để được ở bên em chẳng phải là chuyện rất bình thường sao? Nói ra thì, đây phải tính là nhiệm vụ phu thê.”

Lời này có ý trách cô không “dọn quái” sao?

Ngoài cười gượng ra thì Diêu Viễn chẳng biết làm thế nào để biểu đạt sự bất đắc dĩ trong lòng nữa... Cảm động?

“Em chơi mạt chược giỏi không?” Đại thần lại hỏi.

“Cũng tạm được.” Lúc trước cô thường chơi cùng gia đình chị họ, trình độ của cô cũng không tồi.

“Thế thì được, lát nữa nhớ thể hiện cho tốt.”

Diêu Viễn đang định đáp “ừ” thì đột nhiên nghĩ ra một chuyện, “nhớ thể hiện cho tốt” là nên chơi tốt hay nên nhường nhịn một chút đây? Sau đó cô hỏi, anh chỉ đáp: “Lúc trước anh đã thua rồi, phu nhân tranh thủ thắng lại cho anh đi.”

Câu này chứa đựng nhiều thông tin quá. Chắc hẳn đại thần không quá giỏi trò mạt chược này, thua suốt nên nhớ mãi không quên, có điều với Giang An Lan, “không quá giỏi” hẳn cũng chẳng kém mấy đâu nhỉ?

Ăn xong, Diêu Viễn giúp Tần Nguyệt rửa bát, dọn dẹp phòng bếp rồi bốn người ngồi vào bàn mặt chược. Lúc này Diêu Viễn mới biết Giang An Lan quả thật không giỏi mặt chược, hoặc phải nói là tay anh bốc bài cực đen.

Triệu Tử Kiệt nói phải cá cược gì đó sẽ vui hơn nên mọi người cá chút tiền. Giang An Lan thua nhiều nhất, sau đó là Triệu Tử Kiệt, còn Tần Nguyệt và Diêu Viễn thì toàn thắng. Tần Nguyệt có kỹ thuật tốt, Diêu Viễn lại có bàn tay vàng. Cuối cùng, Tần Nguyệt cảm thán một câu: “An Lan có Tiểu Viễn làm bạn gái, sau này không thắng được tiền của nó nữa rồi.”

Giang An Lan thản nhiên nói: ”Dì à, phong thủy đương nhiên phải thay đổi lần lượt chứ ạ!”

Trong lúc đánh mặt chược, Diêu Viễn nói chuyện với Tần Nguyệt và Triệu Tử Kiệt. Triệu Tử Kiệt rất nhanh mồm nhanh miệng, nói mấy câu lại thêm vài từ tiếng Anh, kể những chuyện mình gặp ở nước ngoài rất rõ ràng, mạch lạc. Diêu Viễn nói chuyện rất tự nhiên. Giang An Lan ngồi bên tay trái cô, rất hiếm khi xen vào, chỉ lúc nào họ nhắc đến thì anh mới đáp lại mấy câu. Triệu Tử Kiệt thấy hôm nay, tâm trạng của anh họ rất tốt, liền to gan hỏi một câu: “An Lan, hai người định lúc nào thì kết hôn?”

Câu này rất hợp ý của Giang An Lan, trên mặt anh lập tức nở nụ cười thân thiết: “Chỉ cần cô ấy gặt đầu là tiến hành.”

Diêu Viễn chỉ biết cúi đầu thờ dài.

Từ nhà Triệu Tử Kiệt về, Giang An Lan ở nhà Diêu Viễn thêm một lát rồi ra sân bay về Bắc Kinh. Mấy ngày nay điện thoại kêu không ngừng khiến anh không thể không quay về Bắc Kinh xử lý công việc. Trước khi đi anh còn nói với Diêu Viễn: “Em nhớ anh thì gọi điện cho anh, điện thoại của anh không tắt máy đâu. Nếu không nhớ thì cũng phải gọi cho anh một ngày hai, ba cuộc điện thoại, bởi vì anh nhớ em.”

Diêu Viễn hỏi: “Tại sao không phải là anh gọi cho em?”

Giang đại thiếu gia cao ngạo trả lời: “Không tại sao cả, chỉ là anh muốn em gọi cho anh thế thôi.”

Được rồi, đại thần hay ngượng à, anh thắng rồi.

Ngày đầu tiên sau khi Giang An Lan trở về Bắc Kinh, buổi trưa Diêu Viễn gọi cho anh. Anh hỏi: “Sao buổi sáng em không gọi?”

Diêu Viễn đáp: “Ngủ nướng.” Nghỉ hè mà, điều tốt nhất chẳng phải là thích ngủ đến bao giờ thì ngủ sao?

“Thế em gửi ảnh cho anh đi.”

“Tại sao?”

“Đền bù buổi sáng anh bị tổn thương tâm lý.”

“Đàn anh à, tâm hồn anh yếu đuối đến mức nào thế?” Diêu Viễn suýt phì cười.

Bữa trưa hôm đó, Diêu Viễn hẹn chị họ đi ăn lẩu. Trong lúc đợi đồ ăn, Diêu Viễn hỏi: “Chị, chị còn giận không?”

Diêu Hân Nhiên đáp: “Trước giờ chưa từng giận, sau này nếu anh ta đối xử không tốt với em, chị mới giận.”

Diêu Viễn xúc động. “Em biết mà, từ nhỏ đến giờ, ngoài bà nội ra thì chỉ có chị thương em nhất.”

“Đương nhiên.” Diêu Hân Nhiên cười. “Tóm lại, em với anh ta ở bên nhau hạnh phúc là quan trọng nhất, những cái khác chỉ là thứ yếu mà thôi.”

Diêu Viễn cười khẽ. “Ừ, em biết rồi.”

Trưa hôm sau, Giang An Lan hẹn Diêu Viễn lên trò chơi. Quả nhiên việc họ cùng lúc xuất hiện đã gây nên một làn sóng hỗn loạn.

Ôn Như Ngọc lập tức gửi cho mỗi thành viên đang online của bang Thiên Hạ một trăm đồng vàng, bảo bọn họ lên kênh Thế giới gửi lời chúc.

[Thế giới] Ôn Như Ngọc: “Chúc mừng bang chủ Quân Lâm Thiên Hạ cùng phu nhân trở lại Thịnh thế, bôn bang vì vậy đại xá thiên hạ, những người lúc trước đắc tội với bang Thiên Hạ, hôm nay đi trên đường nhìn thấy có thể tha cho một mạng.”

[Thế giới] Ngạo Thị Thương Khung: “La la la, tất cả thành viên của bang Thiên Hạ đang đánh quái, cướp boss, phá đám, tập trung hết tại đại sảnh của bang để ăn mừng!”

Tin nhắn trên kênh Thế giới đến rào rào khiến người ta đọc không kịp, nhưng nam chính vẫn rất bình tĩnh, nữ chính cũng chẳng có áp lực gì. Diêu Viễn thấy kênh bang chính của mình cũng đang rào rào náo động, nhìn thấy đám bạn luôn đứng sau lưng ủng hộ mình thì cũng thấy vui mừng và cảm kích. Cô nói: “Cảm ơn mọi người, đã khiến mọi người lo lắng rồi.”

A Di: “*mặt khóc to* Em có thể hỏi lần cuối...”

Diêu Viễn: “Đã từng yêu.”

Đám người trong bang Bách Hoa Đường cười như điên. “Tiểu Quân ra vẻ dễ thương cũng có mức độ thôi nhé!”

Bên này, Giang An Lan đã đưa cô đến địa bàn của bang Thiên Hạ. Đến lúc Diêu Viễn nhìn một hàng người thẳng tắp cúi người hét lớn: “Chào chị dâu” thì mặt mày lập tức đen sì, cô vào xã hội đen rồi sao?

Trăm ngàn cảm xúc đan xen, Diêu Viễn gõ một hàng chữ: “Các đồng chí, vất vả rồi.”

Sau đó, đối diện với đám “đồng chí đã vất vả” này, Diêu Viễn cảm thấy không thể thích ứng nổi, bởi vì bọn họ nói chuyện trên kênh Phụ cận nhiều đến nỗi khiến người ta muốn tắt luôn màn hình.

Ôn Như Ngọc: “Bang chủ đại nhân bây giờ có phải là như cá gặp nước, phiêu dạt như tiên rồi không?”

Ngạo Thị Thương Khung: “Chị dâu hoàng ân cuồn cuộn, cứu vớt bọn này khỏi lửa nóng, giúp bọn này trăm nhà yên vui!”

Lạc Thủy: “Khoảng thời gian trước, thi thoảng bang chủ cũng lên một lần, nhưng mà... oa oa, tóm lại là cực kì bạo lực! Bây giờ bang chủ đáng yêu quá đi, tất cả chỉ vì yêu thôi đó.”

Hùng Ưng Nhất Hiệu: “Lạc Thủy, trước giờ bang chủ chưa từng ngại ra tay với acc nữ đâu đó.”

Lạc Thủy: “Có chị dâu ở đây, tôi còn lâu mới sợ, chị dâu, xin hãy bảo vệ tôi!”

Ngạo Thị Thương Khung: “Nhược Vi Quân Cố chỉ có thể bảo vệ Quân Lâm Thiên Hạ. Lão Ôn, chép điều này lên bảng quy định gia nhập bang đi.”

Ôn Như Ngọc: “Why?”

Ngạo Thị Thương Khung: “Bang chủ ngồi cạnh tôi bảo thế.”

Cục Cung Ngoan: “Tôi vừa lên mà trái tim đã bị đè bẹp dí rồi! Chào bang chủ! Chào chị dâu! Lâu rồi chị dâu mới lên, bọn tôi nhớ chị quá, chị dâu có nhớ bọn này không?”

Ngạo Thị Thương Khung: “Nhược Vi Quân Cố chỉ có thể nhớ Quân Lâm Thiên Hạ, cái này cũng phải ghi vào bang quy.”

Cục Cung Ngoan: “Lão đại mặt dày nhưng cũng đáng yêu ghê! Không được rồi! Chị dâu, có phải ngày nào chị cũng bị lão đại “chiếm giữ” thế này không?”

Cô không biết “mặt dày” chỉ là một góc của tảng băng Giang An Lan mà thôi, những ngày sau đó, cô còn bị trêu đùa đến mức thương tích đầy mình nữa kìa.

Ngày thứ ba sau khi Giang An Lan rời khỏi Giang Ninh, Trang Tiểu Uy lại đến tìm Diêu Viễn. Anh ta gọi điện cho cô trước, nói thẳng vào vấn đề: “Nghe nói cô với Quân Lâm Thiên Hạ quay lại với nhau rồi?”

Đây là chuyện cá nhân, Diêu Viễn quả thật không muốn nói với người ngoài. Trang Tiểu Uy cũng chẳng đợi cô trả lời, nói tiếp: “Tôi vừa xuống máy bay, khốn kiếp, chuyến bay muộn hai tiếng đồng hồ! Cô nói địa điểm đi, chúng ta gặp nhau một lát.”

Diêu Viễn kinh ngạc. “Không cần đâu.”

“Làm sao? Tôi không thể gặp cô uống trà được à? Cũng có định làm gì cô đâu.”

Diêu Viễn vẫn từ chối: “Vây cũng không cần.”

“Yên tâm đi, tôi thấy cô là người tốt, nếu đã quyết định làm bạn với cô rồi thì dù tôi có ghét Quân Lâm Thiên Hạ cũng sẽ không ra tay với cô đâu.”

“Sao anh lại đến đây vậy?” Vì chút ân oán trong trò chơi mà đi tới đi lui như thế, anh không thấy mình thái quá rồi sao? Lại còn “bạn bè” nữa chứ, có phải là dễ dãi quá không vậy, mới gặp nhau có một lần chứ mấy?

Không ngờ đối phương lại rất “thân thiết” nói: “Tôi đến công tác mà. Ông già nhà tôi định đầu tư bất động sản, bây giờ tôi đang đi khảo sát các nơi, chẳng qua là chọn thành phố của cô trước thôi, đủ nghĩa khí rồi chứ?”

Khoé miệng Diêu Viễn giật giật. “Nếu anh đã đến công tác thì hẳn phải bận rộn lắm, chúng ta đừng gặp nhau thì hơn.”

“Sao cô lảng nhảng thế nhỉ? Còn dằng dai nữa thì tôi sẽ đến tận nhà tìm cô. Tôi sẽ đến trường hỏi địa chỉ nhà cô, chắc chắn sẽ tìm được thôi.”

Anh ra đã uy hiếp tới mức này rồi, Diêu Viễn không thể không ra ngoài gặp “người bạn” đặc biệt này.

Nhưng đúng là đen đủi, cô vừa lên taxi thì Giang An Lan nhắn tin tới: “Anh gọi vào máy bàn sao không có ai nghe máy?”

Diêu Viễn chỉ trả lời qua loa: “Chẳng phải anh bảo sẽ không gọi điện cho em sao?”

“Xin đừng đánh trống lảng!”

Cuối cùng Diêu Viễn vẫn thừa nhận mình đang ra ngoài gặp Trang Tiểu Uy. Tin nhắn gửi đi rồi, hồi lâu sau không thấy anh nhắn lại, Diêu Viễn có chút lo lắng vì dù sao anh và Trang Tiểu Uy cũng là đối thủ, có điều cô nghĩ

Giang An Lan cũng không đến nỗi so đo từng li từng tí, mà cô cũng đã giải thích rõ ràng rồi còn gì.

Đối phương nhấn lại: “Em đi rồi thì đừng về nữa.”

Diêu Viễn cứng người, ngay sau đó lại nhận được tin nhắn: “Vừa nãy anh đùa thôi, em đi đi, cứ chơi vui vẻ nhé!”

Trong hai câu này, câu nào là đùa, câu nào là thật, quá rõ ràng rồi...

Cuối cùng Diêu Viễn vẫn đi, dù sao cô cũng đã đồng ý với người ta rồi. Có điều cô lại không gặp được Trang Tiểu Uy, bởi anh ta nhận được một cuộc điện thoại đột ngột. “Ông già tôi gọi tôi lặn về nhà! Thôi, lần sau tôi lại đến gặp cô vậy.”

Thế là màn kịch không đầu không cuối hạ màn, Diêu Viễn dờ khóc dờ cười bảo tài xế quay xe đi về. Tối hôm đó, lúc chat video với Giang An Lan, Diêu Viễn không kìm được hỏi: “Anh quen bố của Trang Tiểu Uy à?”

Giang An Lan đáp: “Không quen.”

“Ồ.” Quả nhiên là do cô suy nghĩ nhiều quá, cũng phải thôi, chắc anh không quen biết rộng thế đâu.

Diêu Viễn quả thật không nghĩ sau về chuyện này nhưng cô lại đánh giá quá thấp cách hành xử của Giang An Lan.

Lúc đó Giang An Lan nhìn điện thoại, trong lòng vô cùng bức bối, mà lúc anh bức thì người khác cũng đừng hòng sung sướng. Bởi thế, anh bảo Lý Cao đi điều tra số điện thoại của cha Trang Tiểu Uy, sau đó lại nói: “Cậu giả làm người yêu của hắn ta rồi gọi điện cho cha hắn đi.”

Lý Cao đứng hình. “Cái gì cơ? Người yêu?”

Giang An Lan nói bằng giọng ôn hoà: “Để hăn ta cút về nhà sớm, cách này hiệu quả nhất.”

Lý Cao gọi điện thoại xong, trong lòng không thể bình tĩnh được. “Càng độc càng đẹp, câu nói này quả không sai chút nào.”

Đêm hôm khuya khoắt bỗng có người gõ cửa, Diêu Viễn mơ màng bò dậy, đi ra ngoài xem là ai mà lại đến tìm cô vào giờ này. Đến lúc nhìn thấy người ngoài cửa qua mắt mèo, cô lập tức tỉnh hăn, vội vàng mở cửa rồi hỏi: “Sao anh đến mà không báo trước cho em?” Nói xong, cô quay đầu nhìn đồng hồ, thấy kim giờ đang chỉ số một. “Lại còn đến vào giờ này nữa.”

Giang An Lan vào phòng rồi mới nhẹ nhàng đáp: “Anh xem xem liệu có bất gian được không?”

“Anh...” Diêu Viễn thật sự bái phục anh luôn, nhưng nghe giọng anh khàn hơn bình thường, lại hỏi: “Anh không sao chứ?”

Giang An Lan ngồi lên sô pha, vươn một cánh tay ra. “Không sao, chỉ hơi mệt thôi. Lại đây, ngồi với anh một lúc.”

Diêu Viễn lo lắng nói: “Thế anh mau vào tắm rửa qua rồi đi ngủ đi.”

Giang An Lan mỉm cười nhìn cô, cô liền nghiêm túc nói: “Ngủ vẫn mình.”

Mới sáng sớm lại có người đến đập cửa âm âm làm Diêu Viễn tỉnh giấc, rồi chỉ biết câm nín nhìn trời. Cô đang định bò dậy thì người phía sau đã ôm chặt lấy cô. “Đừng đi. Quấy nhiễu giấc ngủ của người khác thì dù là ai cũng không cần quan tâm.”

Diêu Viễn suyt nữa thì quên tối qua mình đã phải chia nửa giường cho ai kia ngủ. “Em nói này, tối qua là ai đến gõ cửa lúc nửa đêm vậy?”

Giang An Lan làu bàu: “Chỉ có quan trên nỏ lửa, không cho bách tính đốt đèn, phu nhân đã nghe thấy câu này bao giờ chưa?”

Diêu Viễn bật cười. “Nghe rồi, nhưng rất hiếm gặp.”

Đầu ngón tay của Giang An Lan nhẹ nhàng lướt qua vai Diêu Viễn, đôi mắt đã hoàn toàn tỉnh táo. “Ít gặp quá nên thấy lạ sao? Sau này em sẽ dần dần quen thôi.”

Diêu Viễn thấy mình như gặp phải thổ phi. “Thôi, để em ra ngoài xem là ai...”

Giang An Lan “ừ” một tiếng. “Để anh đi.” Nói xong liền xuống giường, mặc áo sơ mi với quần dài rồi sải bước ra ngoài cửa.

Diêu Viễn nghĩ bụng, vì vấn đề an toàn, mình vẫn nên ra ngoài xem thế nào thì hơn.

Người đến không phải ai xa lạ, là Lý Cao.

Lúc này Diêu Viễn chỉ mặc bộ đồ ngủ màu lam nhạt, khoác áo khoác màu gạo, đầu tóc rối bù, nhưng Lý Cao vẫn phải cảm thán từ tận đáy lòng rằng người đẹp thì dù có ăn mặc lôi thôi lếch thếch cũng vẫn đẹp. “Chào chị dâu, thật ngại quá, mới sáng sớm đã đến làm phiền hai người rồi.”

“Ồ, chào anh!” Diêu Viễn không ngờ người đến lại là Lý Cao nên ít nhiều cũng có chút xấu hổ, cô vốn tưởng là chị họ mình cơ. Giang An Lan đi tới, đóng từng cúc áo khoác của cô. “Em đi đánh răng rửa mặt trước đi.”

“Ừ.”

Diêu Viễn vào phòng tắm rồi, Lý Cao quay ra ngoài kéo hai cái va li vào. “Lão đại, tôi mang hai va li hành lý tới rồi đây. Còn nữa, lúc ở tổ trạch, tôi có gặp bà nội của cậu, bà nói nếu chị dâu thích thì có thể thường xuyên đến uống trà với bà.”

Giang An Lan gật đầu.

Lý Cao nhìn trái ngó phải, anh ta chưa bao giờ tới đây nên không khỏi tò mò ngẫm nghĩ thêm một lúc. “Nhà chị dâu bài trí cũng đặc biệt ghê, ồ, ban công còn có chậu cây nữa này...”

Giang An Lan đi vào phòng bếp. Lý Cao kéo va li vào phòng khách, đặt bên cạnh sofa, nhìn sếp xách ấm đi đun nước, sau đó nghe thấy tiếng giạt nước trong phòng tắm, còn có cả tiếng chuông gió lạnh canh không biết từ phòng nào vọng ra.

Lý Cao đưa tay vuốt mày. “Đúng là có cảm giác không ai chen vào nỗi thật.”

Lúc Diêu Viễn đi ra đã không thấy Lý Cao đâu cả. “Bạn anh đâu rồi?”

Giang An Lan đưa cô một cốc nước mật ong ấm. “Có việc nên đi trước rồi.”

“Ồ!”

“Sao?”

“Không, không sao.”

Lý Cao không hề bị thái độ không coi ai ra gì của Giang An Lan đuổi đi, là do anh ta tự hiểu ra rồi chuồn mất. Có điều anh ta lại gặp được Diêu Hân

Nhiên ở tầng dưới, Diêu Hân Nhiên lên tiếng trước. “Ông chủ nhà anh đang ở chỗ em họ tôi hả?”

“Lại còn không à, sao mới sáng ra mà cô cũng...”

“Giống anh thôi, số vất vả.” Cô đã quen dậy sớm nên cuối tuần cũng chẳng thể ngủ nướng được. Vốn định đến rủ em họ đi uống trà sáng, nhưng nghe nói Giang An Lan cũng ở đó thì cô lập tức tụt hứng, hất cằm về phía Lý Cao, hỏi: “Có thời gian không? Đi uống trà đi?”

“Được đây!” Thế là hai người cùng nhau đi ăn sáng.

Trong lúc ăn, Diêu Hân Nhiên không kìm được mới lên tiếng than thở: “Hoá ra anh ta chơi game là vì... Tôi nói chứ, sếp anh cũng đúng thật là... yêu đương cứ như đánh nhau ấy, lại còn bày mưu tính kế, lên kế hoạch đầy đủ, chiến tuyến còn kéo dài xa như thế nữa, anh ta không mệt à? Ôi chao, nếu không phải em gái tôi thích anh ta thì tôi còn cảm thấy người bị sếp nhà anh ngắm trúng cũng chẳng sung sướng gì.”

“Cô nói vậy là sai rồi, sếp tôi ngoài việc không hiền hoà lắm, không dễ sống chung lắm thì các mặt khác đều rất ok đây.”

“Cái tên Ôn Như Ngọc kia cũng thế, anh cũng thế, thật không biết làm sao mà mấy người cứ như Thiên Lôỉ chỉ đâu đánh đó vậy? Chẳng phải anh ta chỉ có tiền thôi sao? Có tiền thì ngon lắm à?”

“Ha ha, đúng là ngon lắm! Cũng nhờ có nhà họ Giang bỏ tiền ra mà đưa trẻ trong núi là tôi được học hành và có ngày hôm nay đây.”

“Úi chao, anh là “đứa trẻ trong núi” á, đúng là nhìn không ra đây.”

“Đương nhiên rồi, tôi đã lăn lộn trong xã hội bao nhiêu năm còn gì?” Nói đến đây thì điện thoại của Lý Cao đổ chuông ầm ĩ, anh ta vừa nhìn thấy số

quen liền xin lỗi Diêu Hân Nhiên, nhận điện thoại.

Điện thoại vừa kết nối, đối phương đã gào lên: “Mày là đứa chó chết nào thế hả?”

“Đại ca, anh gọi điện thoại cho tôi mà còn hỏi tôi là ai à?”

Đối phương “hừ” một tiếng. “Đóng giả làm người yêu của tao? Hừ? Chơi vui lắm hả? Số Bắc Kinh chứ gì? Tao sẽ điều tra xem mày là đứa nào mà không sợ chết như thế, đờn đây, xem tao hành chết mày bằng cách nào.” Nói xong, đối phương lập tức dập máy.

Lý Cao chậm rãi thở ra một hơi, sau đó nói với Diêu Hân Nhiên: “Tôi thu lại lời nói lúc nãy bảo sếp tôi “các mặt khác đều rất ok”.”

18

Sau này anh do em quản lý

Thời gian tươi đẹp thường trôi qua rất nhanh, trước khi bắt đầu học kì mới, Diêu Viễn và Giang An Lan trải qua những tháng ngày âm áp ngán ngủi.

Ngày đầu tiên của năm học mới, Giang An Lan cầm bằng lái xe đã bao nhiêu năm không đụng đến, đưa Diêu Viễn đến trường. Trong trường học, người qua kẻ lại đông đúc, Giang An Lan lái chiếc xe thể thao của Triệu Tử Kiệt đi thật chậm khiến cho bao người phải dõi mắt nhìn theo. Diêu Viễn ngồi trong xe cũng cảm thấy rất mất tự nhiên, nếu bị sinh viên của mình nhìn thấy thì thật xấu hổ. Cô bất giác trượt vào trong, lại cố cúi người thấp hơn một chút.

Trai đẹp Giang An Lan đeo kính râm quay sang nhìn cô. “Ồ bên anh em mắt mắt lắm à?”

Cô nàng Diêu Viễn thành thật đáp: “Không dám.”

“Thế thì ngồi thẳng người lên.”

“Đàn anh, anh đưa kính râm cho em mượn đi.” Tóc Diêu Viễn đã dài đến ngang vai, cô túm lại buộc thành đuôi ngựa, để lộ ngũ quan đẹp mắt. Lúc nói chuyện cô còn cười, giọng nói lay động lòng người nhưng Giang An Lan lại chẳng có phản ứng gì, bắt lấy bàn tay cô đang vươn sang lấy kính. “Kính của đàn ông, em đeo không hợp.”

Che mặt được là tốt rồi. “Keo kiệt thật đấy.”

Giang An Lan như cười như không, nói: “Ngày đầu tiên em quen anh đấy chắc? Anh vốn đã rất keo kiệt rồi.”

Đối với người thân nhiên thừa nhận khuyết điểm của mình như thế, Diêu Viễn cũng đành chịu thua. Cũng may lúc xe đỗ dưới tòa nhà văn phòng thì xung quanh không có mấy người. Diêu Viễn xuống xe, Giang An Lan cũng xuống theo, đi về phía người đang tỏ vẻ thắc mắc, giải thích: “Anh đưa em lên trên nhé?”

“Đừng khách sáo thế chứ?”

“Xa lạ vậy sau?”

“Đâu dám đâu.”

“Thế thì đi thôi.”

Hôm đó, đám bạn bè, đồng nghiệp của Diêu Viễn đều nhìn thấy vị hôn phu đẹp trai, cool ngầu trong lời đồn của cô giáo Diêu, sau khi kinh ngạc đến thất thần, cả đám liền nói lời chúc phúc. Giang An Lan mỉm cười cảm ơn.

Lúc tiễn Giang An Lan ra khỏi văn phòng, Diêu Viễn không kìm được cảm thán: “Không ngờ thái độ của anh hôm nay tốt thế.”

“Trước nay anh vẫn rất tôn sư trọng đạo.”

“Anh á?”

Anh chàng vẫn tỏ vẻ bình tĩnh. “Cô giáo Diêu, em còn cười nữa thì đừng trách anh “khi sư” nhé!”. “Khi sư” ở đây là “khi dễ cô giáo Diêu” chứ không phải “khi sư diệt tổ”, Diêu Viễn hiểu ra, lập tức ngậm miệng.

Giang An Lan mím môi tỏ vẻ tiếc nuối. “Đi cùng anh đến gặp một vị giáo sư được không?”

Người Giang An Lan đưa cô đến gặp là người đứng đầu khoa Kinh tế. Mặc dù cùng làm việc tại trường nhưng cấp bậc của Diêu Viễn so với họ còn kém hơn rất nhiều nên cô cũng không thân thiết, chắc hẳn đối phương cũng không biết một cô giáo dạy môn tự chọn nhỏ bé như cô đâu.

Quả nhiên thầy giáo già vừa nhìn thấy Giang An Lan đã vui mừng gọi một tiếng “Tiểu Ngũ”, mà lúc nhìn thấy Diêu Viễn thì chỉ nói: “Cuối cùng cũng đưa bạn gái đến rồi, xinh đẹp thật đấy, ha ha ha.”

Giang An Lan đáp: “Một năm nữa sẽ đưa con đến ạ.”

Thầy giáo già gật đầu mãn nguyện, còn Diêu Viễn thì muốn khóc mà không có nước mắt. Lúc rời khỏi đó, Diêu Viễn liền hỏi: “Giáo sư Hạ không phải là họ hàng của anh đấy chứ?” Còn gọi là “Tiểu Ngũ” nữa...

“Không phải.” Giang An Lan nói. “Ông và cha mẹ Tử Kiệt là bạn thân, từng muốn giới thiệu con gái cho anh nhưng bị anh từ chối.”

Câu nói này chứa đựng quá nhiều thông tin. Diêu Viễn nghe xong liền chột dạ, nhỏ giọng bảo: “Cảm ơn ngài đã nâng đỡ.”

Giang An Lan: “Không cần khách sáo.”

Người này, miệng lưỡi đúng là chẳng chịu thua ai bao giờ.

Nhưng những việc anh làm lúc nào cũng nhân nhượng chiều theo ý cô. Vì cô, anh chuyển phần lớn công việc về Giang Ninh, còn mua nhà ở đây rồi tự trang trí, thiết kế... Anh không nói nhiều nhưng Diêu Viễn hiểu rõ, và cũng rất cảm động trước những việc anh đã làm.

Diêu Viên nhìn gương mặt nghiêng nghiêng của Giang An Lan, khuôn mặt vốn luôn lạnh lùng lúc này được ánh mặt trời chiếu rọi lại trở nên dịu dàng quá đỗi. Cô đưa tay nắm lấy tay anh, nhưng anh không quay lại, chỉ khẽ cười.

Thời gian chảy qua kẽ những ngón tay đan chặt vào nhau, chẳng gì có thể sưởi ấm hai con người bằng thứ tình cảm ý hợp tâm đầu. Mà tình yêu phát triển lên chính là hôn nhân. Mọi người đều nói hôn nhân là nắm mỏ của tình yêu, câu nói này khiến Giang An Lan vô cùng khinh bỉ, ai không muốn kết hôn, người đó cô đơn cả đời.

Anh chẳng muốn cô đơn chút nào.

Lại lần nữa phải xa cách mỗi người một nơi, Giang An Lan ngồi tại công ty ở Bắc Kinh ngắm tiết trời vào đông, nhíu chặt đôi mày.

“Khốn kiếp!”

Triệu Tử Kiệt vừa đẩy cửa vào, nghe thấy câu này liền lặng lẽ đi ra, túm lấy đồng nghiệp A đi ngang qua. “Anh đưa chỗ giấy tờ này vào trong hộ tôi, thanks!”

Đồng nghiệp A nhăn nhó mặt mày. “Phó giám đốc, mấy ngày nay tâm trạng của boss chẳng lấy gì làm vui vẻ, anh đừng có hại tôi. Tôi trên có cha mẹ già, dưới có con nhỏ, trong nhà còn có cô vợ ham ăn, nếu mất việc ở đây thì...”

Triệu Tử Kiệt chửi thề một tiếng rồi nắm lấy tập giấy tờ, dờ khóc dờ cười. “Anh cũng thành thật quá đấy, thôi đi đi, đi đi.”

Đồng nghiệp A chuồn nhanh như chớp. Triệu Tử Kiệt đành lấy hết dũng cảm bước vào phòng giám đốc, trên mặt cố tỏ vẻ bình tĩnh. “Anh Lan, anh

xem qua cái này đi... Em đặt trên bàn làm việc của anh rồi nhé!”

Giang An Lan quay đầu nhìn một cái. “Lý Cao đâu?”

“Phòng Tài vụ có người đang nằm viện, anh ta thay mặt công ty đến thăm.”

Giang An Lan “ừ” một tiếng, đến ngồi trước bàn làm việc, lật giở số giấy tờ Triệu Tử Kiệt đưa vào, mới nhìn hai giây đã vút ra trước mặt Triệu Tử Kiệt, nhìn thẳng vào anh ta, nói: “Cậu uống mực tây nhiều quá nên đầu óc cũng đơ luôn rồi hả? Việc thế này mà cũng không tự quyết định được?”

Triệu Tử Kiệt thâm kêu khổ, quả nhiên lại đụng trúng họng súng rồi.

“Cái loại boss trùm nguy hiểm, tàn độc như anh họ phải đặt cổ định bên cạnh chị dâu cả đời mới được. Xuất hiện một mình thật quá khủng khiếp, chẳng làm gì cũng tàn sát người vô tội.” Đạo gần đây Triệu Tử Kiệt được Lý Cao dẫn dắt cũng bắt đầu gia nhập Thịnh thế, lúc này đang cố tìm niềm vui trong bể khổ.

Diêu Viễn tắm rửa xong thì đi vào thư phòng bật máy tính. Mỗi khi trời lạnh cô lại có thói quen bọc chăn ngồi xếp bằng. Nếu Giang An Lan ở đây, anh sẽ nói tư thế ngồi này sẽ khiến máu không lưu thông được, cô n lần đáp lại: “Lúc tê chân em sẽ thả chân xuống” nhưng đều bị anh bác bỏ không chút khách khí, cuối cùng đành ngoan ngoãn ngồi thẳng người theo tư thế tiêu chuẩn. Lúc này quản gia không có mặt, cô lại chứng nào tất nấy.

Cô vừa lên QQ liền thấy Giang An Lan cũng đang online, nói chính xác hơn thì là đang ở trạng thái “Q tôi đi(*)”.

(*) Q tôi đi: Là một trạng thái tương tự như trạng thái bận, ẩn thân... trên QQ. Nếu sử dụng trạng thái này thì tên bạn sẽ nằm lên đầu danh sách của người khác, đồng thời khi người khác nhắn tin cũng không phải tự mở ra xem mà tin nhắn sẽ hiện trực tiếp lên màn hình. Bình thường, nếu muốn

nói chuyện thì mới sử dụng trạng thái này, nếu không người khác cũng không rõ bạn có ở bên máy tính hay không.

Diêu Viễn cảm thấy buồn cười, nhắn tin cho anh: “Đàn anh, không phải anh đang đợi em đây chứ?”

Quân Lâm Thiên Hạ: “[Trả lời tự động] Đúng thế.”

Chẳng phải chỉ có trạng thái tạm rời đi, bận và đừng làm phiền mới có trả lời tự động sao? Vị anh hùng này không phải lại treo máy đó chứ? “Đại thần, anh đang đùa em cho vui đây hả?”

Quân Lâm Thiên Hạ: “[Trả lời tự động] Đúng thế.”

Diêu Viễn suy nghĩ một lát rồi quyết chơi đến cùng luôn. “Anh là heo.”

Quân Lâm Thiên Hạ: “Ờ, vu khống, phỉ báng, tội danh đã thành lập, mau đến chỗ anh làm lao dịch đi.”

Diêu Viễn bật cười: “Lần trước anh cũng đùa như thế này à?” Chơi [Trả lời tự động] bằng tay luôn.

Quân Lâm Thiên Hạ: “Không phải, lần trước là anh block hết những người khác.”

Diêu Viễn: “...”

Quân Lâm Thiên Hạ: “Hôm nay là ngày gì em biết không?”

Diêu Viễn cố gắng nghĩ ngợi một hồi, lần trước cô vô tình nhìn thấy chứng minh thư của anh, sinh nhật của anh là ngày Mười lăm tháng Năm cơ, hơn nữa hôm nay cũng không phải là ngày lễ gì theo quy định của pháp luật.

Diêu Viễn: “Ngày gì?”

Quân Lâm Thiên Hạ: “Thôi bỏ đi, lên chơi game nào.”

Sau đó hai người đồng loạt lên Thịnh thế.

Hôm đó, hai người vừa lên đã bị đám người bang Thiên Hạ và Bách Hoa Đường vây chặt lấy, lần lượt cầu xin họ tiết lộ thông tin cá nhân. Quân Lâm lão đại bình thường thích làm gì? Nhược tử tử lúc nào thì sinh con?

Sinh con? Diêu Viễn đứng hình, chẳng phải mới có một thời gian ngắn không lên thôi sao, sao cô lại cảm thấy mình... không theo kịp thời đại thế này?

Sau đó Diêu Viễn được Cục Cung Ngoan của bang Thiên Hạ cho biết: “Chị dâu, hôm nay là ngày kỷ niệm một năm chị với bang chủ đại nhân kết hôn đây.”

Hóa ra bọn họ đã kết hôn trong game được một năm rồi.

Mà vừa khéo hôm nay Thịnh thế nâng cấp thêm một công năng mới, những nhân vật đã kết hôn có thể “sinh thành” con cái.

Nhắc đến con cái, đó thật ra chỉ là sủng vật mang hình dạng con người mà thôi.

Diêu Viễn và Giang An Lan đổi sang dùng YY để trò chuyện, anh uống một ngụm trà, hỏi: “Muốn sinh con không?”

“Là “sinh thành”.”

“Như nhau cả thôi.”

Như nhau chỗ nào? Rõ ràng một cái là hiện thực, một cái là trong game, khác nhau một trời một vực. Diêu Viễn trầm ngâm nói: “Thôi đừng “sinh thành” làm gì, anh cũng đâu có thích trẻ con.” Mỗi lần ra ngoài cùng anh, dù là đi dạo hay ăn cơm mà có trẻ con bên cạnh nhao nhao nói chuyện là anh lại nhíu mày.

“Sinh con với em thì anh sẽ thích.”

“Là “sinh thành”.”

“Như nhau cả thôi.”

Được rồi, Diêu Viễn đi vào ngõ cụt, đành sống theo phương châm “im lặng là vàng”.

Ngay giây sau đó, trong ô tâm trạng trước nay luôn trắng xóa của Giang An Lan xuất hiện một câu: “Chúng ta kết hôn rồi sinh con đi!”

Chẳng phải mới kỷ niệm một năm ngày kết hôn đó sao?

Về việc “sinh thành” con cái, cuối cùng Giang An Lan nói: “Thôi bỏ đi, không có hứng” nên cũng chẳng làm, nhưng câu nói trong ô tâm trạng kia thì mãi vẫn không đổi. Diêu Viễn cảm thấy khó hiểu, đến tận khi vào mùa rét đậm năm đó, khi tiếng chuông mừng năm mới ngân vang thì cô mới hiểu hàm ý thật sự của câu nói đó.

Đêm Giao thừa, Giang An Lan ăn xong bữa cơm tất niên ở Bắc Kinh thì lập tức bay đến Giang Ninh. Lúc đó trời đang có tuyết, anh mặc áo len cao cổ màu nâu sậm, bên ngoài là áo khoác dạ màu lam sẫm, tay cầm chiếc ô màu đen đứng dưới khu nhà của Diêu Viễn rồi gọi điện kêu cô xuống.

Diêu Viễn cũng vừa ăn tất niên ở quê lên, lúc rạng sáng nhận được điện thoại của anh liền chạy xuống, vừa tới trước mặt anh liền nghe thấy anh nói:

“Chúng ta kết hôn đi, sau đó sinh con, không phải “sinh thành”.”

Diêu Viễn há hốc miệng, lưỡi cứng đờ nhìn anh, nhưng khuôn mặt của anh hoàn toàn không có vẻ gì là đang đùa.

“Hôm nay không phải ngày Cá tháng Tư đúng không?”

“Không phải, là đêm Giao thừa, là ngày tốt để chia tay cái cũ và đón chào cái mới.”

“Ha ha, đàn anh, anh thật biết đùa đó.”

Giang An Lan nheo mắt. “Đùa?” Sau đó anh rút một chiếc hộp nhưng màu đỏ từ trong túi quần ra, mở nắp, đưa đến trước mặt cô. “Có cần anh quỳ xuống không?”

“Em... Anh...”

Sau đó, vị thiếu gia nào đó quỳ một chân xuống thật. Diêu Viễn ngây người, đến lúc hoàn hồn lại mới vội đỡ anh đứng lên, mặt đất bây giờ lạnh lắm. “Anh đừng đùa nữa.”

Giang An Lan đứng dậy, mặt vẫn không đổi sắc. “Vậy em đeo nhẫn vào đi!”

Khẩu khí này sao cứ như đang ép buộc người khác vậy? Trông dáng vẻ của anh thì rất cao quý, chẳng khác nào một công tử nho nhã, thế mà vẻ mặt anh lúc này, cách nói chuyện lúc này lại cứ như thô phi cường hào vậy.

Có thể nói là nửa năm nay hai người đã sống chung, mặc dù nhiều lúc phải chia cách mỗi người một nơi. Nhưng hễ nhắc đến chuyện cưới hỏi, kết hôn là Diêu Viễn lại bất giác tháo lui.

“Chuyện này thì... Lúc chúng ta kết hôn trong Thịnh thế, chẳng phải anh đã bảo, cả đời kết hôn một lần là được rồi sao?”

Giang An Lan gặp chiêu nào đỡ chiêu ấy, mặt không đỏ, hơi không loạn, chém gió hùng hồn: “Đúng thế, chỉ một lần. Phu nhân quả nhiên suy nghĩ giống vi phu, hôn lễ trong trò chơi là diễn tập, ngoài đời mới là thực chiến. Vi phu sẽ đưa buổi hôn lễ giả trong trò chơi đó ra ngoài đời, tuyệt đối sẽ không làm phu nhân thất vọng đâu.”

“Không, ý em không phải là...”

“Em không cần nói nhiều nữa, anh hiểu cả rồi.”

Trong lúc Diêu Viễn còn chưa hiểu chuyện gì thì Giang An Lan đã đeo nhẫn lên ngón áp út của cô. Chiếc nhẫn không lớn nhưng rất tinh tế, vừa vặn với ngón tay cô.

Thời khắc này, hoa tuyết nhẹ nhàng thả mình xuống mái đầu đen mượt của anh, ánh mắt anh vương vấn ý cười mà cũng tràn đầy yêu thương. “Sau này anh do em quản lý.”

Tim Diêu Viễn bỗng đập như trống trận.

Hôm sau, Giang An Lan bảo Diêu Viễn đưa mình về giới thiệu với gia đình cô.

Bà nội Diêu Viễn nhìn thấy Giang An Lan thì câu đầu tiên bà nói là: “Thằng bé này đẹp trai thật đấy, đứng cùng Diêu Viễn quả là có tướng phu thê.”

Cha mẹ Diêu Hân Nhiên cũng đã biết thân phận của Giang An Lan nhưng vẫn đối xử với anh rất hòa nhã, thân thiện. Anh giới thiệu mình là Tàn An Lan, họ cũng thuận theo mà gọi anh là Tàn An Lan.

Bác gái thấp giọng nói với Diêu Viễn: “Dù thế nào đi chăng nữa, đối xử tốt với cháu mới là quan trọng, tiền tài, danh lợi chỉ là thứ yếu mà thôi. Tiểu Viễn, cậu ta đối xử với cháu có tốt không?”

Vì sự thông cảm và độ lượng vô hạn của người thân, mắt Diêu Viễn chợt đỏ hoe. “Anh ấy đối xử với cháu tốt lắm ạ.”

“Thế thì tốt. Bà bảo bác nói với cháu, nếu có thể chia ly thì không phải là yêu nhất, rời đi không được mới là số trời đã định. Người sống trên đời, có rất nhiều chuyện đều đã được an bài. Tiểu Viễn, nếu bố mẹ cháu còn sống, thấy cháu đã tìm được chốn đi về, hẳn sẽ vui mừng thay cho cháu nữa đấy.”

Diêu Viễn nghẹn ngào gật đầu. Cô biết, lý do duy nhất khiến cô do dự về mối tình này là thái độ của người thân, đến tận bây giờ mới biết, hóa ra cô hoàn toàn không cần phải suy nghĩ, người thân của cô luôn đứng về phía cô.

Có điều rất nhanh sau đó, Diêu Viễn đã phủ định ngay câu nói: “Anh ấy đối xử với cháu tốt lắm ạ.”

Dạo gần đây, có trêu trọc chọc đất thì trêu chứ tuyệt đối không được trêu chọc Giang An Lan. Bởi vì anh luôn có thể khiến bạn hồi hận chỉ mong quay lại lúc ban đầu.

Giống như là, “yêu cầu” đối với hôn lễ.

Lý Cao nghe sếp nói muốn tổ chức hôn lễ giống như lúc kết hôn trong trò chơi, anh ta chết đứng tại chỗ. “Trong trò chơi, chúng ta bao trọn Thiên Hi cung để tổ chức hôn lễ, mà Thiên Hi cung là thiết kế dựa trên cung điện nguyên gốc thời Minh, Thanh...” Nói cách khác, địa điểm tổ chức hôn lễ của boss lần này phải là đẳng cấp của Cố Cung!

“Thôi, tổ chức ở Cố Cung đi.”

“...” Nếu là người khác, Lý Cao chắc chắn sẽ đá lại một câu, nhưng đối diện với Giang An Lan, Lý Cao không dám nói gì, chỉ có thể cố gắng nêu đề xuất khác mang tính khả thi hơn: “Sếp, hay là đến phim trường Hoàn Diễm đi? *Hoàn Châu cách cách* gì gì đó đều được quay ở đây, mặc dù chỉ là xây dựng dựa theo thiết kế của Cố Cung nhưng cũng rất giống đấy...” Giọng của anh ta ngày càng nhỏ dưới ánh mắt lạnh lùng của sếp.

Ngay cả ông cụ Giang khi nghe thấy yêu cầu này của Giang An Lan cũng không khỏi nhú mày, nói với Giang An Trình: “Ông già rồi, không theo kịp tư duy của thanh niên bọn cháu. Chuyện này mà Tiểu Ngũ cũng nghĩ ra được, thế cô bé kia nói thế nào?”

Giang An Trình cười, nói: “Về chuyện này, thật ra là An Lan sốt ruột muốn kết hôn, còn người trong lòng chú ấy thì chắc là không muốn cưới sớm như thế, bởi vậy cậu ấy mới nghĩ ra kế sách này.”

“Chuyện này hẳn phải có nguyên nhân chứ? Đang yên đang lành sao lại muốn tổ chức hôn lễ ở Cố Cung?”

“Làm sao có thể nói được là do “di chứng” của việc chơi game đây?” Giang An Trình trầm nghĩ.

Cuối cùng, cụ già hơn nửa đời người đã cố gắng hiến cho đất nước nghĩ một hồi rồi nói: “Mặc dù nhà chúng ta cũng chẳng làm gì để người khác chỉ trích, nhưng dù sao cũng không phải gia đình bình thường, làm quá như thế rất dễ khiến người ngoài bàn tán. Hơn nữa, có phải chỉ cần muốn tổ chức hôn lễ ở Cố Cung là tổ chức được đâu!”

Hai ông cháu đang đau đầu suy nghĩ thì Giang Văn Quốc trở về, thấy mặt mày cha mình sầm sì như bị mây đen bao phủ liền hỏi xem có chuyện gì. Khi nghe Giang An Trình nói ra tiền căn hậu quả, ông cười, nói: “Thực

ra bên cạnh Cố Cung có một địa điểm có phong thủy rất tốt, muốn mượn chỗ đó cũng không phải là không thể.”

Tìm được chỗ như thế để tổ chức lễ cưới thật sao? Diêu Viễn khóc không ra nước mắt, chuyện này đúng là không thể tượng tượng được, không thể nào ngạo mạn hơn, không thể nào hiểu nổi!

Cô muốn đào hôn, chứ cứ tổ chức lễ cưới như thế này, có lẽ cô sẽ bị người ta “nhìn bằng cặp mắt khác” mắt. Thế là cô đành đi cầu cứu Giang An Lan: “Đại thần, anh thắng rồi, chúng ta có thể tổ chức một lễ cưới bình thường thôi được không?”

Giang An Lan vỗ vai Diêu Viễn, an ủi: “Không được. Nguyện vọng của phu nhân, vi phu nhất định sẽ nghĩ cách hoàn thành.”

“...”

Thế là, vào ngày đầu tiên của tháng Ba năm nay, Giang An Lan và Diêu Viễn tổ chức lễ đính hôn, còn hôn lễ chính thức tổ chức vào tháng Sáu, địa điểm là tại một... cung điện nào đó.

Lúc chuyện này lan truyền trên Thịnh thế, đám người trên đó cứ phải gọi là phát điên.

Lạc Thủy: “Nếu tôi là con gái thì tôi cũng muốn kết hôn với bang chủ! Vụ này đỉnh như hái sao trên trời luôn!”

Cục Cung Ngoan: “Bang chủ đại nhân muốn hại tôi không lấy được vợ đây mà!”

Tử Kiệt Huynh: “Điều này chứng tỏ mấy người vẫn chưa hiểu anh họ tôi, tôi nói cho mọi người biết, đây vẫn còn nằm trong ranh giới bình thường thôi đấy. Nói thật thì, nếu ở vào thời phong kiến, nếu chị dâu không vui vẻ

đi theo anh ấy thì anh ấy chắc chắn chẳng ngại dẫn người đến cướp con gái nhà lành đâu.”

Ôn Như Ngọc: “Tử Kiệt Huynh, cậu đang muốn tìm cái chết đấy hử?”

Tử Kiệt Huynh: “Ha ha, chỉ nói mấy câu chuyện phiếm thì không sao. Hơn nữa anh họ tôi bây giờ đang lên máy bay đến Giang Ninh rồi, không đọc được đâu.”

Diêu Viễn: “Tôi có mặt đấy.”

Tử Kiệt Huynh: “Chị dâu, chụt chụt, hôm tổ chức lễ đính hôn, chị đẹp chết người! Trông đợi hôn lễ của chị với anh họ.”

“...” Anh chàng Triệu Tử Kiệt bị Lý Cao kéo vào game, sao mà cách nói chuyện cũng y chang luôn vậy trời?

Sau khi đính hôn, về cơ bản, cuộc sống của Giang An Lan và Diêu Viễn vẫn giống như trước, điểm khác biệt nhất chính là, trước đây, khi ngủ chung giường thì anh ôm cô ngủ, bây giờ lại quay lưng về phía cô mà ngủ. Có lần Diêu Viễn gom hết dũng khí hỏi tại sao, Giang An Lan nhìn cô một cái, đáp: “Trước mắt quan hệ của chúng ta nằm trong giai đoạn đen tối giữa hợp pháp và phi pháp, có một chuyện anh muốn đợi đến khi hợp pháp rồi mới làm, nhưng có lúc lại nghĩ, bây giờ có làm cũng không bị coi là phi pháp, thế nên anh rất khó xử, đành phải coi như mắt không thấy, lòng không phiền vậy.”

Từ đó, Diêu Viễn không còn dám tùy tiện hỏi tại sao nữa, có câu hỏi tại sao nào thì cứ giữ trong lòng thôi.

Giang An Lan còn dành ra chút thời gian để đưa Diêu Viễn đến chỗ căn hộ mới mua. Căn hộ đã được hoàn thiện, nội thất cũng đầy đủ, giường gỗ

lớn, sô pha vải bố, bàn ăn bằng đá hoa cương màu đen, trên tường có treo tranh sơn dầu... Diêu Viễn không am hiểu về tranh cho lắm nhưng lúc chọn tranh, Giang An Lan vẫn hỏi ý cô, anh nói: “Em chỉ cần nhìn xem có đẹp hay không thôi, bởi vì cái anh để ý không phải là bức tranh mà là lúc nhìn tranh sẽ nhớ đến người chọn nó.”

Diêu Viễn muốn khóc mà không có nước mắt. “Đại thân, em xin anh đấy, anh đừng nói mấy câu kiêu đó nữa, cứ làm em nghĩ rằng “nếu em mà không cười anh ngay lập tức thì đó chính là một tội ác tà trời” ấy.”

Mặc dù căn hộ đã hoàn thiện nhưng vì mới làm xong, không thể vào ở ngay được, vậy nên trong thời gian này, nếu Giang An Lan đến thành phố Giang Ninh sẽ ở tạm trong nhà Diêu Viễn. Tối hôm đó Diêu Viễn lại nói với anh: “Về địa điểm tổ chức hôn lễ, chúng ta có thể thương lượng lại không?”

Giang An Lan dành chút thời gian lắng nghe.

“Anh không thấy tổ chức hôn lễ ở chỗ đó là hơi quá đáng sao?” Giống như cảm giác không thể tin nổi khi nhìn thấy đội đối thủ đưa ra một người chơi với trang bị bình thường nhưng lại có thể nhẹ nhàng đánh bại năm mươi tinh anh trong đội của bọn họ vậy.

Giang An Lan cười. “Yên tâm, anh sẽ tận lực tổ chức khiêm tốn một chút.”

Tổ chức hôn lễ trong cung điện với hai chữ “khiêm tốn” hình như chẳng liên quan gì đến nhau thì phải?

Diêu Viễn không ngừng cố gắng, nói hết nước hết cái: “Hành động như thế chắc chắn sẽ khiến nhiều người thù hận đúng không? Em không muốn trở thành mục tiêu công kích của người ta đâu.”

Giang An Lan: “Không thông báo với bên ngoài, không có người ngoài tham gia hôn lễ, chỉ có vài người bạn, người thân và mấy người bạn chiến đấu của ông nội anh đến dự thôi. Chúng ta chỉ dùng một phần đất bỏ trống ở đó, anh cũng đã hứa sau này sẽ bỏ tiền tu sửa chỗ đó rồi, mà tiền này là do anh tự kiếm được, sạch sẽ, thuần khiết, giống như anh với em, hay như hôn lễ của chúng ta vậy.”

Sạch sẽ, thuần khiết, giống như anh với em, câu này anh nói rất chậm, nói như ném đá giấu tay, nói đến độ khiến Diêu Viễn nhất thời câm nín.

Cuối cùng Diêu Viễn đành cam chịu. “Đàn anh, rốt cuộc phải làm sao thì anh mới chịu hạ thủ lưu tình đây?”

Giang An Lan nghe thấy câu này, đáy mắt chợt lóe lên điều gì đó, anh liền thì thầm vào tai Diêu Viễn vài câu. Những lời này khiến tai Diêu Viễn đỏ bừng như sắp nhỏ máu đến nơi.

Lúc này hai người đang nằm trên giường, mặc dù đã ôm nhau ngủ rất nhiều lần nhưng đều chỉ là ngủ đơn thuần mà thôi. Diêu Viễn bị đất muốn ngồi dậy nhưng một bàn tay đã vươn ra giữ lấy cánh tay cô, kéo cô vào lòng ai đó. Giang An Lan khẽ cười bên tai cô. “Đến tận bây giờ anh đã đụng đến em đâu. Có điều, khi hôn lễ kết thúc, anh muốn gì trong lần đầu tiên của chúng ta lại khiến em sợ đến thế sao?”

“Anh thật sự là... quá lưu manh rồi.”

Giang An Lan tựa vào trán cô. “Bởi vì anh muốn em chủ động với anh, cầu xin anh từ lâu lắm rồi.”

Vì khoảng cách giữa hai người quá gần, hơi thở của đôi bên giao hòa, nhiệt độ đột nhiên tăng cao khiến Diêu Viễn cảm thấy trời đất quay cuồng...

“Cân nhắc kĩ chưa? Rốt cuộc có muốn anh hạ thủ lưu tình không?”

Cô nàng Diêu Viễn sống hơn hai mươi năm trên đời, lần đầu tiên được trải nghiệm một cách sâu sắc cái gọi là “bụng một bò dao găm”.

Trên đời này sao lại có người... quá đáng thế không biết?

Nhưng cuối cùng Diêu Viễn không thể không cúi đầu trước thế lực hung ác. Mắt mặt trước mình anh còn hơn mắt mặt trước bao nhiêu người.

Sáng sớm hôm sau, Giang An Lan ôm Diêu Viễn vừa mới tỉnh ngủ. “Hôm qua em nửa tỉnh nửa mê nói anh quý kẻ đa đoan, âm ưu đen tối, miệng nam mô bụng một bò dao găm hử?”

“Anh đừng có mới sáng ra đã vu oan cho em, nhất định là trong mơ anh tự kiểm điểm rồi rút ra kết luận thì có.” Diêu Viễn còn chưa tỉnh ngủ hẳn, chẳng sợ gì nên cứ “phạm thượng”. Giang An Lan dờ khóc dờ cười.

Trong lúc Diêu Viễn bò dậy đi đánh răng rửa mặt thì điện thoại của cô đổ chuông, Giang An Lan thuận tay cầm lên nhìn, là số điện thoại của tỉnh khác. Anh suy nghĩ một giây rồi nhận cuộc gọi, nghe thấy giọng đối phương có phần kích động: “Tôi là Trang Tiểu Uy, tôi nói này, cô định kết hôn với Quân Lâm Thiên Hạ thật đấy à? Cô đã suy nghĩ kĩ chưa thế? Với tư cách bạn bè, tôi thành thật khuyên cô một câu, chắc chắn anh ta không chung thủy với cô được mấy năm đâu. Cô xem, trong trò chơi anh ta thay người tình như thay áo. Chẳng qua là tôi muốn tốt cho cô thôi, tôi nói cho cô biết, đùa cợt trong trò chơi thì không sao nhưng ngoài đời đừng ngốc nghếch như thế, cô không thắng nổi anh ta đâu! A lô? Sao không có tiếng gì thế? A lô?”

“Tôi là Quân Lâm Thiên Hạ, tôi không mời anh tới dự hôn lễ của chúng tôi, nhưng tôi cho phép anh đến tham gia lễ kỷ niệm năm mươi năm ngày

cưới của chúng tôi.” Nói xong anh liền dập máy, sau đó cho luôn số điện thoại này vào danh sách chặn số.

Về sau, phàm là người có ý đồ phá hoại “tình yêu của Lan – Viễn” thì đều bị Giang An Lan đưa thẻ đỏ cảnh cáo ở trên mạng hoặc ngoài đời thực. Nghe nói nặng nhất là có hai người bị dọa cho sợ đến mức phải đi gặp bác sĩ tâm lý. Đương nhiên, tin đồn có thật hay không thì không ai rõ, có điều, với tính khí của Giang An Lan thì quả thật có thể làm ra những chuyện người bình thường không làm nổi.

Chẳng hạn như hôn lễ.

Diêu Viễn hy sinh bản thân vì đại nghĩa, cuối cùng hôn lễ cũng nói lời tạm biệt với Cố Cung, đổi sang một vương phủ nào đó ở thành phố Bắc Kinh, một nơi có văn bản quy định rõ ràng là có thể sử dụng được.

Đại thần quả nhiên vẫn quyết tâm tìm một nơi có phong cách truyền thống để tổ chức hôn lễ.

Một thời gian trước hôn lễ, Diêu Viễn thực sự phải “lao tâm khổ tứ”, không những về tinh thần mà còn về thể xác. Hai tuần trước hôn lễ, cô đã bị lôi đi đo váy cưới, nghe nói người thiết kế váy cưới cho cô là con gái của một nhà thiết kế đã thiết kế trang phục cho rất nhiều nhân vật nổi tiếng. Bà đã hơn bốn mươi tuổi, thừa kế tay nghề của mẹ, nhận đơn hàng không nhìn gia thế và tiền bạc mà chỉ dựa vào việc bà nhìn người đó có thuận mắt hay không. Nhà thiết kế danh giá này vừa nhìn thấy Diêu Viễn liền nói: “Trẻ trung, xinh đẹp, đầy sức sống, không đẹp rực rỡ, chói lóa nhưng lại có chiều sâu, giống như tùng bách trên Hương Sơn, cao ngạo đứng đó, xanh tươi bao đời.”

Diêu Viễn vượt mô hôi, nói lời cảm ơn.

Giang An Lan đứng một bên lại chẳng nói gì, đến tận lúc đi ra khỏi con ngõ khúc khuỷu trong khu nhà cổ đặc trưng của Bắc Kinh, anh mới nói: “Bà ấy mà là đàn ông thì anh còn tưởng bà ấy thích em rồi ấy chứ.”

“Anh đánh giá em cao quá rồi đây.”

“Không phải.” Giang An Lan bình tĩnh nói. “Là anh đánh giá cao mắt nhìn người của mình.”

Đại thân, một ngày anh không vênh váo thì sẽ chết à?

“Ngài nói có lý quá.”

“Ừ.”

Diêu Viễn cười, lắc đầu.

Sau khi đặt may trang phục xong, họ lại phải chuẩn bị những đồ dùng sẽ dùng trong hôn lễ. Theo kế hoạch của Giang An Lan thì ngày đầu tiên sẽ tổ chức ở Bắc Kinh, mời người thân và những bạn bè thân thiết của nhà họ Giang, ngày thứ hai sẽ tổ chức ở thành phố Giang Ninh, mời bạn bè, người thân của cô dâu và đám bạn trên mạng.

Mọi thứ đã được chuẩn bị đâu ra đấy, chỉ còn có Diêu Viễn, không hiểu tại sao càng đến gần ngày kết hôn cô lại càng thấy hoảng loạn. Có lần cô gọi điện cho Diêu Hân Nhiên nói về cảm giác này, đối phương trả lời: “Chắc là em đang mắc chứng khủng hoảng tiền hôn nhân đấy.”

Bác gái đang ở cạnh Diêu Hân Nhiên cướp lấy điện thoại, nói: “Tiểu Viễn, không có gì phải lo lắng hết, bác sẽ cố vũ cho cháu. Đừng lo lắng, hôn lễ chỉ là một cánh cửa, đẩy cửa ra bước vào là được rồi.”

Diêu Viễn bật cười. “Cảm ơn bác. Bà nội dạo này có khỏe không ạ?”

“Bà còn khỏe lắm, cháu yên tâm đi, bà cụ bây giờ đang vui vẻ đợi đến ngày được uống rượu mừng của Tiểu Viễn nhà mình đây.”

Diêu Viễn nhẹ nhàng đáp: “Vâng.”

Hôn lễ, cánh cửa mở ra cuộc sống mới

Ba ngày trước lễ cưới, phù dâu Diêu Hân Nhiên bay đến Bắc Kinh.

Hôm đó là ngày thử lễ phục, Diêu Viễn đứng trên bục thắp, nhà thiết kế đi vòng quanh xem xét và điều chỉnh những chi tiết cuối cùng.

Váy dài bằng gấm Tô Châu màu son đỏ, tay áo viền chỉ vàng óng, từng đường tơ quấn vào nhau tạo thành hàng ngàn những hoa văn hình cánh hoa hải đường, quần yên la kiểu cổ đồng màu, bên ngoài, tà áo phía sau dài quét đất, trên tà áo là hình phượng hoàng sống động được thêu bằng kim tuyến. Nhà thiết kế còn dựa theo trào lưu, đổi tám vải che đầu màu đỏ thành mạng che mặt màu đỏ lựu, cùng với kẹp cổ định trên đầu tinh xảo, vừa xinh đẹp lại tao nhã... Thời gian dường như quay trở lại thời Đường hưng thịnh ngàn năm về trước.

Giang An Lan cũng thử trang phục chú rể kiểu Trung, kiểu dáng không quá phức tạp, áo tay dài, rộng màu đen đỏ thêu hoa văn, trên eo còn thắt một chiếc đai ngọc màu đen tuyền, trên đó còn đeo một miếng ngọc bội trông rất nho nhã, chẳng khác nào hình tượng con cháu hoàng tộc, cả người tỏa ra quý khí.

Diêu Hân Nhiên ngấm nghĩa, đúng là chói mù cả mắt cô rồi. “Chị đã nói mà, người Trung Quốc thì phải mặc lễ phục kiểu Trung. Bộ váy cưới này đúng là được may rất tỉ mỉ, cẩn thận từng li từng tí.”

Nhưng một bộ lễ phục sao đủ dùng, bởi vậy Giang An Lan còn đặt thêm một bộ váy cưới nữa, lễ phục mặc buổi tối và hai bộ vest của anh đều đã gửi

đến cửa hàng của nhà thiết kế từ hôm trước, hôm nay họ sẽ đến thử. Lúc Diêu Viễn thay váy cưới đã than thở: “Kết hôn phiền phức quá, một ngày phải thay đến mấy bộ đồ, sao không mặc luôn một bộ cho tiện?”

Quý công tử đang đứng đợi cạnh màn che nói: “Ba bộ lễ phục, số ba là số cát lợi, tam tinh tại thiên, có thể cưới gả.”

“Sao em cảm thấy anh như đang dỗ ngọt em vậy?” Diêu Viễn không tin lắm.

Nhà thiết kế cười. “Hai bộ, ba bộ, bốn bộ đều có người mặc rồi, cậu Năm hẳn là thích số “ba” phải không? Thôi thì cô dâu chịu khó phối hợp cùng đi vậy.”

“Đúng thế.” Ánh mắt Giang An Lan dao động. “Tam sinh hữu hạnh, gặp được giai nhân.”

Diêu Hân Nhiên kêu gào thảm thiết: “Anh đang đả kích người không có đối tượng đúng không?!”

Diêu Viễn sau màn che cũng ho khan mấy tiếng.

Diêu Viễn thay váy cưới xong đi ra ngoài, bộ váy cưới theo phong cách phương Tây này đơn giản hơn hẳn bộ lễ phục kiểu Trung ban nãy, váy màu trắng xếp tầng hình cánh hoa lan, mạng che màu trắng, găng tay ren, phóng khoáng nhưng thanh lịch.

Diêu Hân Nhiên nói: “Được rồi, đúng là vẻ đẹp trời sinh có khác, mặc gì cũng đẹp.”

Nhà thiết kế gật đầu. “Cô dâu nổi bật, mắt thẩm mỹ của chú rể cũng không tệ, váy cưới của Vương Vi Vi đúng là rất đẹp.”

Sau đó đến bộ lễ phục màu tím mặc buổi tối, Diêu Viễn vừa mặc lên đã được nhà thiết kế khen: “Thanh nhã.”

Chú rể thân nhiên nói: “Đương nhiên rồi, người tôi chọn mà.”

“...”

Diêu Hân Nhiên đột nhiên nhớ ra điều gì đó. “Quên mất, hai người đã chụp ảnh cưới chưa? Chụp lúc nào thế?”

Giang An Lan nhìn cô dâu, nói: “Lúc hưởng tuần trăng mật, tôi chụp.”

“Khụ khụ!” Cô dâu lại sặc.

Đến lúc Diêu Viễn thay y phục ra, nhà thiết kế kéo Diêu Hân Nhiên ra ngoài uống trà.

Giang An Lan đi vào sau tấm màn che nơi Diêu Viễn đang thay đồ, bảo hai trợ lý đi ra ngoài, anh sẽ giúp cô. Hai cô bé xấu hổ đi ra, Diêu Viễn quay lại nhìn thấy anh thì hơi bất ngờ. Giang An Lan đi đến sau lưng cô, hỏi: “Mệt không?”

“Ừm, cũng bình thường.”

Hai tay anh đặt lên eo cô, cúi đầu hôn lên cằm cổ trắng ngần. “Tiểu Viễn.”

“Dạ?”

“Cảm ơn em đã đồng ý kết hôn với anh.”

Tự nhiên anh lại thổ lộ tình cảm như thế, Diêu Viễn có phần không thích ứng kịp. “Sao thế?”

“Anh rất vui.”

“Nếu đã vậy... anh đừng cần... cở em nữa được không?”

Ánh mắt Giang An Lan mang vẻ thương xót nhìn Diêu Viễn, sau đó cúi đầu than thở. “Anh muốn ăn em.”

Diêu Viễn run rẩy, thấp giọng mắng: “Câm thú!”

Dù Diêu Viễn có sợ hãi thế nào, kháng cự ra sao, ngày tổ chức lễ cưới vẫn đến như thường.

Ngày Hai mươi tư tháng Sáu, hợp cưới gả, hợp sinh hoạt vợ chồng. Sau này, hễ nghĩ đến hai ngày Hai mươi tư, Hai mươi lăm, Diêu Viễn lại có cảm giác kinh hồn bạt vía.

Ngày Hai mươi tư, chính điện của một vương phủ nào đó, khách mời ngồi ở hai bên, tươi cười nhìn cô dâu chủ rể bước vào. Ánh mặt trời bên ngoài chiếu vào đại điện, những hạt bụi li ti nhảy nhót giữa không trung khiến chính điện đã nhiều năm tuổi này thêm phần hư ảo. Một luồng sáng bùng mình trên bộ lễ phục kiêu truyền thống của cô dâu khiến hình phượng hoàng thêu trên vạt áo rực rỡ như ánh lửa, như muốn tung cánh bay ra ngoài. Họ đứng ở nơi trang trọng nhất của đại điện, bái thiên địa, bái cao đường, cuối cùng là phu thê giao bái...

Làm lễ xong, mọi người đều vỗ tay, có mấy vị khách lớn tuổi còn bảo, hôn lễ này được tổ chức rất tốt khiến họ nhớ lại những tháng ngày từ nửa thế kỷ trước.

Nghi lễ kéo dài gần hai tiếng đồng hồ, sau đó mọi người lên xe di chuyển đến khách sạn năm sao gần nhất.

Lễ cười chỉ toàn là chúc rượu, chúc rượu, chúc rượu, và chú rể đẹp trai quá. Bộ lễ phục được thiết kế vừa vặn càng làm nổi bật thân hình cao gầy của anh.

Cuối cùng Diêu Viễn cũng như được ân trên chỉ bảo mà nhận ra rằng, mình đã kết hôn với Giang An Lan rồi, à không, phải nói là kết hôn với Tân An Lan mới đúng.

Là gì An Lan cũng được, tóm lại, cô thực sự đã kết hôn với anh rồi.

“Cười gì thế?” Chú rể hỏi.

“Không, không có gì.” Diêu Viễn nâng cốc, nói với anh: “Đàn anh, tiểu nữ tam sinh hữu hạnh được cùng huynh kết tóc xe duyên.”

Chú rể đưa tay che miệng, cũng ho khan một tiếng.

Phù rể Giang An Trình cầm một bình rượu trắng và một chai rượu đi qua, đúng lúc nhìn thấy cảnh này liền bật cười. “Hình như cô dâu hơi say rồi đấy.” Anh ta rút đầy chiếc cốc trống không trên tay hai người.

Diêu Viễn uống một ngụm. “Nước đường?”

“Nhân tiện bỏ sung năng lượng.” Giang An Trình nói rồi đưa chai rượu vang cho phù dâu Diêu Hân Nhiên ở bên cạnh.

“Coca?” Diêu Hân Nhiên hỏi.

“Coca không tốt cho sức khỏe, thế nên bình này là rượu vang thật.” Giang An Trình đáp.

“Ngất, tôi thà làm ảnh hưởng đến sức khỏe chứ cũng không muốn uống rượu đâu.”

Bốn người tiếp tục đi đến từng bàn kính rượu, đến bàn cuối cùng là của người nhà họ Giang, Giang An Trình không thể không đỡ Diêu Hân Nhiên ngồi xuống chiếc ghế trống bên cạnh để nghỉ ngơi.

Ông cụ Giang cũng nâng cốc uống cạn, vui mừng nhìn cô dâu chú rể. Cuối cùng thì thành cháu mà ông lo lắng nhất cũng đã kết hôn, còn kết hôn với cô gái có chút quan hệ với nhà họ Giang nữa, chắc đây chính là “nhân quả luân hồi”, chỗ u minh đã có ý trời sắp đặt, như vậy cũng tốt.

“Ông nội già rồi, trước giờ vẫn chẳng mong mấy đứa chúng mày làm nên sự nghiệp gì to tát, được danh vọng gì cao sang, chỉ mong mấy đứa sống cho tốt. Cưới rồi thì cũng nhớ năng về thăm nhà, thăm ông bà. Tốt nhất năm sau cho ông bà ôm chắt là ông bà mãn nguyện lắm rồi.”

Giang An Lan cười. “Dạ.”

Diêu Viễn đã hơi say cũng phụ họa theo, gật gù nói: “Cháu vẫn muốn sinh một trai một gái, việc tốt thành đôi, đúng không ạ?”

“Ha ha ha, tốt, việc tốt thành đôi, tốt lắm!” Ông cụ Giang vui vẻ cười ha hả.

Giang An Lan ôm cô dâu mới đang dựa vào vai anh, say đến độ sắp ngủ gật, kính rượu từng người trong nhà, sau đó nói với ông nội: “Cháu đưa cô ấy lên trên nghỉ nửa tiếng rồi lại xuống.”

“Được, được.” Cụ ông gật đầu lia lịa.

Lúc Giang An Lan đưa Diêu Viễn rời đi, Giang Văn Hoa nhìn bóng lưng con trai, thở dài. Tàn Ngọc, con trai chúng ta giỏi giang hơn chúng ta nhiều.

Vừa chạm lưng xuống chiếc giường to trong phòng khách sạn, Diêu Viên liền lăn ra ngủ.

Ngay sau đó lại thấy có người gõ cửa, Giang An Lan chỉnh lại tư thế ngủ cho vợ mình, vừa tháo cà vạt vừa đi ra mở cửa. Khi nhìn thấy người đứng trước cửa là Giang Văn Hàn, bàn tay anh dừng khựng lại. “Chú út.”

Giang Văn Hàn cười dịu dàng. “Chúc mừng cháu, Tiểu Ngũ.”

“Cảm ơn chú!”

“Chú vừa về đến nơi, không kịp giờ lành của hai đứa, nhưng món quà nhỏ này chú vẫn muốn đưa hai đứa, chúc hai đứa hạnh phúc đến già.” Giang Văn Hàn đưa món quà cho Giang An Lan. Anh biết lần trước chú út rời khỏi Bắc Kinh là cố ý, hôm nay “đến muộn” chắc cũng thế.

“Không còn việc gì nữa, chú xuống nói chuyện với ông đây.”

“Vâng,” Trước khi đóng cửa, Giang An Lan còn nói: “Chú út, sau này, chuyện nhà họ Diêu chú không cần giữ trong lòng nữa. Những gì nhà họ Giang chúng ta nợ cô ấy, cháu sẽ trả, nhưng chuyện này không liên quan gì đến việc cháu thích cô ấy hay cưới cô ấy cả.”

Giang Văn Hàn quay người rời đi, nghe thấy câu này thì dừng bước, một lúc sau mới nói: “Ừ.”

Giang An Lan đóng cửa trở về giường, nhìn người đang say rượu ngủ khi ở đó. Nhiều năm trước anh đã biết, ngày này sớm muộn gì cũng tới, từ lúc nhận ra tình cảm của mình, anh đã xác định, nếu cô có thể chấp nhận anh thì anh nhất định sẽ cưới cô. Nói thật thì, ngay từ lần đầu gặp nhau, cô đưa anh vào viện, anh còn có một suy nghĩ rất độc ác là, nếu hôm nay anh có đi đời thì cũng sẽ kéo theo cái người thích lo chuyện bao đồng này đi cùng.

Lúc đó anh ngồi xiêu vẹo ở hàng ghế sau nhìn cô, thầm nghĩ dù thế nào cũng đã có cô chôn cùng, tâm trạng đột nhiên thấy vui hơn ít nhiều. Mà đến tận bây giờ anh vẫn nghĩ như thế, trăm năm sau muốn được cùng cô dưới một mồ.

Trong lòng Giang An Lan anh có quá nhiều góc khuất.

Giống như trước khi chú út đến tìm cô, anh đã nói với chủ: “Vì chuyện ngày trước, bất kể là ai sống khổ hơn ai, nhưng ít nhất thì chú cũng nợ cô ấy một lời xin lỗi, mặt đối mặt.”

Giống như khi anh nói với cha mình: “Con đổi họ, không quan tâm cha có chấp nhận hay không, con chỉ quan tâm mẹ con có muốn thế không, và con có thể ở bên cô ấy hay không mà thôi.”

Trái tim này đã vụn vẹo không còn ra hình thù gì nữa rồi.

“Đàn anh...” Cô gái trên giường lật người, vùi mặt vào chăn, tay níu lấy góc áo của người bên cạnh. “Anh giúp em giết quái đi... Em uống hết thuốc rồi... không thờ nổi...”

Giang An Lan lật cô lại, cười nhạt: “Em định tự làm mình ngộ chết đấy à?” Sau đó cúi đầu dựa vào gần cô, nhẹ giọng hỏi: “Diêu Viễn, anh có tốt không?”

Cô nàng còn đang nhắm mắt, đầu óc chẳng mấy tỉnh táo lắm lắm: “Tốt... Một bông hoa cao ngạo tốt...”

Giang An Lan câm nín, trầm mặc hai giây mới nói: “Sau hôn lễ, em nhớ phải “hái” bông hoa cao ngạo này đấy.”

Tiệc tối ở Bắc Kinh kết thúc, một hàng người lên máy bay đến thành phố Giang Ninh. Đêm đó, trừ cô dâu và phù dâu ra, mọi người đều được sắp xếp

ngủ tại khách sạn.

Lễ cưới ngày hôm sau đơn giản hơn rất nhiều. Không phô trương, khoe khoang nhưng vẫn tỉ mỉ, chín chu như thế.

Hôm đó Giang An Lan khoác bộ lễ phục màu đen, Diêu Viễn lại mặc áo cưới màu trắng. Lúc tiễn cháu gái lên xe hoa, bà nội lau nước mắt, Diêu Viễn cũng khóc. Giang An Lan đứng một bên nắm tay Diêu Viễn, kính cẩn nói với bà: “Bà nội, bà yên tâm, nhất định cháu sẽ đối xử tốt với cô ấy giống như bà vậy.”

Bà cụ mỉm cười, gật đầu. “Được, bà nội chúc hai cháu mãi mãi bên nhau, con cháu đầy đàn.”

Hôm đó, tại hôn lễ được tổ chức ở khách sạn của thành phố Giang Ninh, hội ồn ào nhất chính là đám người trong game.

Hoa Khai: “Tiểu Quân đẹp chết ngất luôn! Tôi phải chụp hình đăng lên diễn đàn của Thịnh thế, thiên hạ đệ nhất mỹ nhân cái gì gì đó làm sao mà thoát khỏi tay cô ấy được! Bảo cô nàng Thủy Diệu Ca Dao ngày đó dám vớt cái ảnh photoshop một cách lộ liễu đó biến sang bên đi!”

Ôn Trùng: “Tôi nói này, kính có mấy cốc rượu là quá dễ dãi cho người nào đó cưới được chị dâu rồi. Mọi người xem có nên để bang chủ đại nhân lên nhảy một điệu hay làm gì đó không?”

Mọi người đồng thanh hét: “Nên!”

Cô dâu liếc mắt nhìn người bên cạnh, vị thiếu gia nào đó lạnh lùng hỏi: “Muốn tôi khiêu vũ?”

Mọi người đồng thanh hét: “Không dám!”

Ôn Trùng tức giận nhìn bọn họ: “Một ngày như hôm nay mà mấy người còn không dám, sau này đừng hy vọng thấy bang chủ đại nhân nhà mấy người làm trò cười cho thiên hạ nhé.”

Diêu Hân Nhiên xen vào: “Đề Tiểu Quân yêu cầu đi, hát cũng được, nhảy cũng được, hôm nay, tôi muốn xem bang chủ nhà mấy người có dám không nghe lời phu nhân không...”

Lời còn chưa dứt, vị bang chủ nào đó đã lên tiếng: “Nếu là phu nhân đề nghị thì đương nhiên.”

Cục Cung Ngoan: “Chị dâu, chị bảo bang chủ khiêu vũ đi! Cầu xin chị đấy!”

Diêu Viễn nhìn người nào đó, cười tít mắt. “Nghe thấy rồi chứ?”

Quần chúng nghển cổ mong đợi. Giang An Lan cởi bỏ áo vest ngoài, nói với Giang An Trình đứng bên: “Phiền anh tìm hộ em bốn cái laptop.”

Thế là ngày hôm đó, tân khách được thưởng thức một cuộc PK một chọi ba vô cùng xuất sắc. Laptop của Giang An Lan kết nối với máy chiếu, chiếu lại rõ ràng toàn bộ quá trình thi đấu. Quân Lâm Thiên Hạ một thân áo đỏ, chính là bộ trang phục mặc lúc kết hôn trong game ngày trước, khí thế bức người đứng giữa màn hình di chuyển, mỗi lần ra tay đều thể hiện tốc độ kinh người, thao tác hoàn toàn chính xác tạo nên một điệu vũ thập thoán như mây bay, cuối cùng đánh bại Ôn Như Ngọc của Ôn Trùng, Ngạo Thị Thương Khung của Lý Cao và Thủy Thượng Tiên của Diêu Hân Nhiên.

Giang An Lan đóng máy, đứng lên liếc nhìn quần chúng một lượt, cười lạnh lùng. “Chẳng phải muốn xem bản bang chủ khiêu vũ sao?”

“Đại thần đúng là đại thần, dù có mặt dày cũng là cấp đại thần luôn.” Có người đang âm thầm nói ra sự thật.

Cuối cùng, lễ cưới kéo dài hai ngày cũng kết thúc vào chiều ngày Hai mươi lăm.

Diêu Viễn tắm rửa xong nằm trong căn nhà mới của Giang An Lan ở thành phố Giang Ninh, thở phào nhẹ nhõm. “Rốt cuộc cũng kết thúc! Rốt cuộc cũng có thể ngủ một giấc rồi!”

Giang An Lan từ phòng tắm đi ra, khoác áo choàng tắm, nằm xuống bên cạnh cô, bàn tay trái đeo nhẫn cưới luồn vào tóc cô. “Đêm mới bắt đầu thôi, phu nhân.”

“Khụ, anh không mệt sao? Hay là chúng ta... đổi ngày khác nhé?”

“Không được. Chuyện em khơi ra, em phải chịu trách nhiệm với anh.”

“Em khơi ra chuyện lúc nào?”

“Mấy năm trước.”

Diêu Viễn bật cười thành tiếng. “Vậy thì khả năng chịu đựng của anh tốt thật đấy.”

Giang An Lan cũng mỉm cười. “Anh sẽ cho em biết cái gọi là “khả năng chịu đựng tốt” và cả “khả năng chiến đấu lâu” là như thế nào”. Anh chỉ mất một giây để từ cao quý biến thành hạ lưu, cúi người hôn lên môi cô. Trước khi hôn, anh còn nói: “Nhớ lời em hứa lúc trước, anh muốn làm thế nào em cũng phải “tích cực phối hợp” đấy.”

Nụ hôn của Giang An Lan không còn tuần tự, không để lại đường lui cho cô mà vừa mới bắt đầu đã công thành chiếm đất. Trước đây Diêu Viễn chưa

từng cảm thấy Giang An Lan có khí thế bức người, nhưng bây giờ cô đã cảm nhận được rồi.

Diêu Viễn căng thẳng đến mức hơi run rẩy, vào thời khắc hai người hòa làm một, anh hôn lên vầng trán cô, nhẹ giọng bày tỏ mối tình si: “Anh yêu em, Tiểu Viễn. Em thì sao?”

Diêu Viễn yếu ớt nói: “Em... em cũng thế.”

Giang An Lan thấp giọng cười. “Vậy anh không khách sáo nữa đâu.”

“...”

Tín điều của Diêu Viễn trước khi kết hôn: Không màng danh lợi, tâm tư yên tĩnh mới bay xa(*).

*(*) Trích ý trong **Giới tử thư** của Gia Cát Lượng, ý là người không theo đuổi danh lợi, tài lộc thì mới có hứng thú thanh cao, tâm tình bình tĩnh, chín chắn, chuyên tâm thực hiện chí lớn, mới có thể đạt được thành tựu.*

Tín điều của Diêu Viễn sau khi kết hôn: Không được tùy tiện chọc giận đại thần trong nhà.

Diêu Hân Nhiên hỏi: “Chọc vào thì sao?”

Diêu Viễn đáp: “... Sẽ bị bắt “nói chuyện”.”

Ví như một ngày nào đó sau khi kết hôn, Diêu Viễn tan làm từ trường về nhà, vừa vào cửa nhìn thấy người đang đứng bên bàn ăn uống nước thì vui mừng hỏi: “Anh đi công tác về rồi à?”

Vì hôm qua đại thần đã nhắc cô: “Mai anh bay chuyên buổi chiều, chắc gần tối về đến nhà”, mà hôm nay cô nàng nào đó đã quên tiết, vừa nhìn thấy

anh đã trưng ra bộ mặt vô cùng bất ngờ làm đại thần rất không vui, nheo mắt nói: “Vào trong phòng nói chuyện.”

Diêu Viễn câm nín.

Mặc dù có lúc Diêu Viễn sẽ than thở tại sao lại vội vã lấy chồng như thế, bởi vì lấy chồng rồi thì không thể đảm bảo quyền “tự do thân thể” nữa, nhưng cũng có những lúc lại thấy vô cùng may mắn vì mình đã kết hôn, bởi vì có người chống lưng thích ghê được!

Ví như có lần cô với đồng nghiệp đi ăn sau giờ làm, còn đi hát karaoke nữa.

Cả đời này, Diêu Viễn hận nhất chính là không biết hát, nên mỗi lần đi hát karaoke cô đều chỉ ngồi một bên lắng nghe, rất biết thân biết phận không tự bôi xấu mình.

Hôm đó, đồng nghiệp cứ bắt cô phải lên hát cho bằng được. “Hát *Tình thâm thâm, vũ mộng mộng*(*) đi, bài này đều đều từ đầu đến cuối, dễ hát dễ thuộc, chắc chắn không sai nhạc được đâu.”

(*) Nhạc phim Tân dòng sông ly biệt.

Diêu Viễn không nói lại được, đành cố gắng gượng gật đầu, kết quả mới câu đầu tiên đã lạc điệu.

Đồng nghiệp nghiêng răng nói: “Tớ mở quốc ca cho cậu.”

Diêu Viễn cảm thấy xấu hổ chết đi được, đúng lúc đó Giang An Lan gọi điện tới, cô chạy ra ngoài nghe, không kịp được kể lể với anh. Không ngờ anh nghe xong chỉ nói: “Được, anh biết rồi.” Sau đó anh hỏi bọn cô đang ở đâu, nói thêm được hai câu thì ngắt máy, cô cũng chẳng biết anh gọi đến làm gì.

Nửa tiếng sau, đại thần xuất hiện, lên hát bài *Because I love you*, chèn ép hết đám người tự phong là ông vua bà hoàng ca nhạc gì đó ở trong phòng, sau đó thản nhiên dắt vợ yêu đi mất.

Trên đường về, Diêu Viễn thật lòng khen ngợi đại thần một hồi. Đại thần hỏi: “Có thưởng không?”

“Hả?”

“VẬY ĐỂ ANH ĐỀ XUẤT, TUẦN SAU CHÚNG TA ĐI HƯỞNG TUẦN TRĂNG MẬT, EM NGOAN CHÚT.”

Cái gọi là “ngoan chút” chỉ có thể ngầm hiểu, không nói ra thành lời được.

Diêu Hân Nhiên cảm thấy đầu mình chắc bị ngập nước nên mới đi cùng Ôn Trùng đến làm kì đà trong nhà mới của vợ chồng em họ khi họ mới đi hưởng tuần trăng mật về.

Trong bữa sáng, tâm trạng của cô còn rất tốt, đến tận khi nhận được điện thoại của người họ Ôn kia gọi tới: “Chị hai, tôi đang đi công tác ở chỗ chị, buổi trưa chúng ta đi ăn cơm với vợ chồng An Lan nhé!”

“Thần kinh, anh muốn thì tự đi, sao tôi phải đi với anh?”

“Thật sự không đi à?”

“Cút!”

“Diêu Hân Nhiên, với danh nghĩa độc thân, cô đúng là thất bại quá.”

“Cút!”

“Nhìn vợ chồng người ta yêu đương thắm thiết, cô không muốn đi phá hoại à?”

“Tâm lý của anh biến thái thật đấy.”

“Ha ha ha.” Ôn Trùng cười rất vui vẻ. “Tôi cũng muốn gặp cô mà.”

“Anh có thấy tởm không?”

“Dù sao người thấy tởm cũng không phải tôi.”

Tóm lại, cuối cùng Diêu Hân Nhiên không biết vì sao lại bị ghê tởm đến độ đồng ý tham gia bữa cơm “ăn no căng bụng” này.

Hai người hẹn gặp nhau ở trước cửa khu nhà của Giang An Lan. Diêu Hân Nhiên đến trước, đây là lần thứ hai cô đến khu này, lần trước là vào ngày cưới của em họ, đến vội quá nên không để ý kỹ, lần này mới thấy đúng là cao cấp, bên trong nào là có cầu nhỏ suối luôn, cây xanh rợp bóng. Cách khu này chưa đến một trăm mét còn có ga tàu điện ngầm, trung tâm mua sắm, đằng sau có công viên sinh thái lớn nhất thành phố Giang Ninh. Bởi thế Diêu Hân Nhiên quyết phải chụp vài tấm ảnh đăng lên Weibo: “Đi cùng tên họ Ôn nào đó đến nhà em rể, đúng thế, đây chính là cổng lớn nhà đại thần của mấy người, trông cứ như đến Pantheon ở Roma ấy.” Lúc đăng lên cô lại không chú ý hệ thống tự động định vị nên một lúc sau, hai nhân vật cũng ở thành phố này xuất hiện trước cửa nhà đại thần.

Giang An Lan mở cửa, nhìn thấy Ôn Trùng và Diêu Hân Nhiên thì đã thấy không vui, sau đó lại nhìn thấy cả Đi Đâu Về Đâu với Hoa Khai thì mặt lập tức lạnh như băng. Ôn Trùng vỗ vai bang chủ an ủi: “Anh bạn à, người đến nhà đều là khách mà, trưa nay gọi đồ ăn đi!”

Giang An Lan “hừ” lạnh. “Tôi không có ý định nấu cơm.”

Đi Đâu Về Đâu tỏ vẻ trông đợi. “Thật ra em muốn ăn đồ chị dâu nấu.”

“Nói thật thì đồ tôi nấu không ngon bằng anh ấy nấu đâu.” Tay nghề nấu nướng của cô cũng chỉ thuộc dạng thường thôi, lúc trước đại thần cũng thế, nhưng từ lúc cô vô tình nói một câu: “Sao em cứ cảm thấy sau khi kết hôn lại gầy đi thế nhỉ”, tay nghề bếp núc của đại thần lập tức tăng tiến từng ngày.

Hôm đó, đại thần gọi đồ ăn ngoài, pizza và đồ ăn Nhật.

Ôn Trùng cầm một hộp sushi ra ban công, nói với Diêu Hân Nhiên đang dõi mắt nhìn núi rừng trùng điệp phía xa xa: “Em rể cô đúng là, gọi toàn đồ ăn nhanh. Tháng Tám công ty tôi tổ chức đi châu Úc mười hai ngày, có thể đưa thêm người đi, cô rảnh rồi thế có muốn đi cùng tôi không?”

“Tháng Tám tôi với bạn đi Hạ Môn, anh có muốn đi cùng không, giúp tôi xách hành lý?”

“Chị hai à, câu này dễ chọn quá rồi còn gì, rõ ràng là chênh lệch như tôm hùm với rong biển.”

“Thật ngại quá, chị đây dị ứng đồ hải sản.”

Vô tình nghe được đoạn đối thoại trên, Đi Đâu Về Đâu vừa bất ngờ vừa nghi hoặc: “Hai người đang tán tỉnh nhau đấy hả?”

Ôn Trùng và Diêu Hân Nhiên đồng thời quay đầu lại, cùng lúc lên tiếng: “Vớ người này? Tôi thà độc thân cả đời!”

Người xưa đã nói, nói gì thì cũng không thể mạnh miệng quá được.

Tựa như định luật Murphy, những điều bạn càng không muốn xảy ra thì lại càng có khả năng xảy ra, bởi vậy tương lai có khi lại là “nếu không phải là người ấy, tôi thà độc thân cả đời” cũng nên.

Buổi chiều, Giang An Lan tiễn khách về còn nói: “Tôi không biết hôm nay mọi người đến làm gì, nhưng lần sau đừng đến nữa.”

Hoa Khai cười, lén kể tội với Diêu Viễn: “Chồng cậu có vẻ “phản xã hội(*)” ghê.”

(*) Phản xã hội, tên đầy đủ là Chứng rối loạn nhân cách và phản xã hội, thuộc dạng bệnh về nhân cách con người và là một trong những bệnh tâm lý mà những kẻ giết người hàng loạt thường hay mắc phải.

“...”

Buổi tối, cô giáo Diêu hỏi bạn học Giang An Lan: “Anh có hơi “phản xã hội” à?”

Giang An Lan lạnh lùng đáp: “Có sao? Anh không “phản xã hội”, anh là “phản nhân loại”, trừ em ra.”

Hạnh phúc rất giản đơn

Sau kì nghỉ lễ Quốc khánh, Giang An Lan chuyển cả công ty về thành phố Giang Ninh, ba tầng lầu ở Bắc Kinh thì cho thuê hai tầng, chỉ để lại một tầng làm công ty con. Triệu Tử Kiệt hết sức tán đồng việc này, sau này anh ta không cần chạy qua chạy lại giữa Bắc Kinh và nhà nữa, càng không phải đau đầu lo lắng chuyện cứ hai, ba bữa lại không thấy sếp mình đâu.

Chuyện xong xuôi, cả đám người đi ăn mừng. Lý Cao gọi món xong liền hỏi sếp: “Chị dâu còn chưa đến à?”

Giang An Lan đang lướt web trên điện thoại chỉ “ừ” một tiếng.

Một nhân viên nữ ngồi bên cạnh là sinh viên đi du học về, mới gia nhập công ty nói với Triệu Tử Kiệt: “Phó giám đốc này, để nhờ được cậu tôi đã phải chạy từ Thượng Hải đến Bắc Kinh, bây giờ lại chạy từ Bắc Kinh đến Giang Ninh, sau này ăn ở chỗ này, cậu có bao luôn không?”

“Đương nhiên.” Triệu Tử Kiệt rất hào phóng, nhân tiện khen ngợi cô bạn mà mình đã quen biết mấy năm ở nước ngoài, quan trọng nhất là để anh họ biết anh ta tuyển người không phải là... lấy việc công làm việc tư.

Nhân viên nữ kia cười tươi, nói: “Sau này tôi làm gì không tốt, mong mọi người chỉ bảo thêm, biết sai mà sửa mới có thể tiến bộ được.” Sau đó lại quay sang phía sếp, hỏi: “Nghe nói sếp kết hôn rồi? Không biết bà chủ làm gì?”

Giang An Lan ngẩng lên, lạnh lùng nói: “Vào công ty của tôi, việc đầu tiên phải nhớ kỹ là: nói ít, làm nhiều.”

Lúc Diêu Viễn đến thì món khai vị đã được đặt sẵn trên bàn. Cô mở cửa bước vào, mỉm cười nhận lỗi: “Thật ngại quá, tôi phải họp đến tận bây giờ nên đến muộn.” Hôm đó Diêu Viễn mặc áo dệt màu trắng, váy cạp cao màu đỏ, mái tóc được tết đơn giản sau lưng, trông cô vô cùng thanh tú, đoan trang.

Giang An Lan vẫy tay với cô. Cô ngoan ngoãn đi đến ngồi xuống chiếc ghế trống bên cạnh anh, nhỏ giọng hỏi: “Nhiều người thế à?” Ở đây ít nhất cũng tầm mười ba, mười bốn người, lúc hai người nhắn tin cho nhau, anh còn bảo không có mấy người.

“Ừ, đã đói chưa?” Giang An Lan rót cho cô cốc trà ấm.

Diêu Viễn uống một hơi cạn sạch, lại nói nhỏ: “Vừa đói vừa khát, hôm nay đại hội phê bình, chủ nhiệm khoa lên nói, bên dưới không ai dám mở miệng, em uống hết trà rồi cũng không dám đi rót thêm.” Nói xong, cô lén lè lưỡi.

Giang An Lan liếc nhìn cô một cái, nói: “Chẳng có tiền đồ gì cả!”

Diêu Viễn cười khẽ. “Anh tưởng ai cũng vênh váo như anh chắc?”

Hai người “mặn nồng” không bao lâu thì có người đến chào hỏi Diêu Viễn: “Chào bà chủ!”

Diêu Viễn toát mồ hôi. “Chào mọi người, đừng gọi tôi là “bà chủ” nữa, tôi nghe không quen.”

Nhân viên nữ lúc trước khách sáo nói: “Vợ sếp đẹp thật đấy.”

Diêu Viễn cười, gật đầu. “Đẹp thì đúng là có!”

Chắc không ai nghĩ cô lại “thẳng thắn” như thế, không chỉ nhân viên nữ kia, mà cả những người khác cũng không khỏi trầm mặc một giây.

Chuyện này không thể trách Diêu Viễn được, cô luôn tôn trọng quan điểm mỹ đức truyền thống của người Trung Quốc xưa nay, nhưng cô thường xuyên được khen là xinh đẹp, dáng người đẹp nên mặc gì cũng đẹp, cô khiêm tốn đến phát mệt. Cuối cùng Diêu Hân Nhiên không nhịn nổi nữa, nói: “Sau này có ai khen em, em cứ gật đầu nhận hết đi.”

Bởi thế...

Diêu Viễn đưa tay sờ tai, lại nghe thấy Giang An Lan bên cạnh bổ sung: “Sự thật ai ai cũng biết, có cần phải nói nhiều thế không?”

Đám nhân viên lần lượt bày tỏ, rốt cuộc cũng biết được mặt “nhân tính” của sếp rồi, sếp đúng là thương vợ mà.

Chỉ có Diêu Viễn mới biết, con người này rất ghét người khác khen ngợi vẻ ngoài của cô, dùng lời của anh mà nói thì là “nông cạn”. Nhưng cô lại thấy khó hiểu, lúc trước cô hỏi anh rốt cuộc vì sao thích cô, chẳng phải anh cũng trả lời là ngoại hình sao? Nhiều năm sau, vấn đề này được cậu nhóc hai tuổi đẹp trai, tuấn tú, nói còn chưa sôi nhà cô nhắc đến: “Bố ơi, mẹ bảo bố cưới mẹ là vì mẹ xinh xinh à?”

Giang An Lan giáo dục con trai: “Mẹ con ngốc, con không thể ngốc giống mẹ được, bố con đây là thông qua bản chất mà nhìn hiện tượng(*), hiểu không?”

(*) Ý là vì nhìn rõ bản chất tốt đẹp bên trong mới cảm thấy vẻ ngoài xinh đẹp.

Con trai ngốc không hiểu, mẹ ngốc ngồi bên cạnh lại hiểu, buồn bực nói: “Hai vị cao nhân... bây giờ chúng ta đang ăn cơm ở ngoài, làm ơn giữ thể diện cho tôi một tí, cảm ơn.”

Nhưng đây cũng là chuyện về sau.

Về đề tài “mỹ sắc” này, diễn cố giữa hai người cũng rất nhiều.

Ví như tối hôm đó ăn xong, hai người về nhà, Diêu Viễn thuận miệng nói với người lái xe: “An Lan, tuần nam mỹ nữ của công ty anh nhiều ghê ấy.”

“Có đẹp trai mài ra ăn được như anh không?”

“...”

Về đến nhà, anh liền cho cô “ăn no” một bữa. Trước mặt anh, quả nhiên nói nhiều tất thất... thân.

Lại ví như, có một buổi tối, sau khi thực hiện tiết mục “tập thể dục trên giường”, Diêu Viễn đột nhiên thấy khát nhưng lại không muốn dậy, cứ lẩn qua lẩn lại, người bên cạnh liền nói: “Còn cử động nữa là ăn em đấy.”

Diêu Viễn lập tức ngừng cử động. “Không phải anh đã ăn rồi sao?”

“Hương vị rất ngon, muốn ăn thêm không được à?”

Lần này thì Diêu Viễn đến hít thở cũng phải vô cùng cẩn thận, chủ yếu là bởi vừa rồi bị ăn triệt để quá, quả thật không còn đủ sức làm thêm lần nữa.

Người ở bên cạnh xuống giường, không bao lâu sau một cốc nước được đưa đến trước mặt cô. Diêu Viễn vô cùng cảm động. “Anh tốt quá.”

“Ừ, cho dù mua bán không thành thì nhân nghĩa vẫn phải có.”

“...”

Anh yêu à, có cần câu nào câu nấy đều bắt chẹt người khác vậy không?

Thời gian thấm thoát thoi đưa, thu qua đông tới, Diêu Viễn chính thức kết hôn đã được hơn nửa năm, cảm giác chính của cô là: “Hóa ra yêu đúng người thì tình yêu trở thành môn học đơn giản nhất thế giới, hạnh phúc cũng trở thành chuyện đơn giản nhất trên đời.”

Sau đó, cô nghĩ đến đề tài làm luận văn tiến sĩ, đầu đau như búa bổ, khó quá đi mất!

Giáo sư Tôn luôn khiến bạn biết kiến thức của bạn hạn hẹp đến độ nào.

“Phải viết đề tài “Nghiên cứu tranh minh họa tiểu thuyết trên ván gỗ của đời Minh, Thanh” thế nào đây? Đến tiểu thuyết đời Minh, Thanh em còn ít đọc chứ đừng nói đến xem tranh minh họa.”

Trong lúc đi siêu thị mua đồ cuối năm, Giang An Lan nói: “Anh đọc *Kim Bình Mai* rồi.”

“Khẩu vị của anh nặng quá đây.”

“Thế mà gọi là khẩu vị nặng? Cùng lắm chỉ được coi là khẩu vị của số đông thôi chứ!”

“Đại thân, tam quan của anh rốt cuộc như thế nào thế?”

Kì nghỉ Tết, Diêu Viễn được nghỉ hai mươi ngày, mười ngày ở Bắc Kinh, mười ngày ở Giang Ninh.

Buổi tối cuối cùng trước khi kì nghỉ kết thúc, Diêu Viễn với Giang An Lan rúc trong nhà chơi game.

Giang An Lan lên mạng trước, Diêu Viễn sắp xếp đồ ngày mai phải mang đến trường xong mới khoan thai đăng nhập.

Cô vừa lên đã thấy Quân Lâm Thiên Hạ đang đánh nhau với người khác, người báo với cô là chị họ Diêu Hân Nhiên.

Diêu Viễn: “Sao lại đánh nhau?”

Thủy Thượng Tiên: “À, có người gây hấn với trai nhà em, có điều, mới mở màn đã bị giết luôn rồi.”

Diêu Viễn: “Gây hấn vì lẽ gì?”

Thủy Thượng Tiên: “Đầu óc của tên đó có vấn đề, hấn nói với Quân Lâm Thiên Hạ, đừng tưởng có tiền là... là bị giết luôn. Thực ra lúc trước chị cũng từng nói anh đừng cậy có nhiều tiền... may mà chị không ngốc đến nỗi nói thẳng trước mặt chồng em. Đúng rồi, em được bình chọn là thiên hạ tệ nhất mỹ nhân của năm nay đấy!”

Diêu Viễn: “Hả?!”

Ngay giây sau, Diêu Hân Nhiên gửi cho cô có một đường link trên diễn đàn Thịnh thế.

Diêu Viễn vào xem thì thấy tám ảnh chụp tại hôn lễ của cô và người nào đó, bên dưới còn có vài câu bình luận.

“Đây chính là Quân Lâm Thiên Hạ trong lời đồn đó hả?”

“Còn có vợ anh ta nữa? Chính là Nhược Vi Quân Cố trong game đó hả?!”

“Á, lúc trước tôi còn cướp quái của Nhược Vi Quân Cố, nếu biết trước là như thế này thì đã nhường cô ấy rồi, không, thì đã đánh quái giúp cô ấy luôn rồi, chưa biết chừng... Cắt cổ tay! Cô nàng xinh đẹp thế này, chỉ vì một con quái mà để lỡ mất!”

“Lâu trên, tỉnh lại đi, cậu thấy cậu PK nổi Quân Lâm Thiên Hạ sao, trên tất cả các phương diện?”

“Quân Lâm bang chủ đẹp trai quá! Tôi muốn gia nhập bang Thiên Hạ!”

“Nghe nói thao tác của Nhược Vi Quân Cố cũng rất tốt.”

“Nhược Vi Quân Cố, cô có cần tài mạo song toàn vậy không?”

“Thật ra tôi với Nhược Vi Quân Cố từng lập đội cùng nhau, con người cô ấy tốt lắm, nói chuyện cũng lịch sự. Có điều vị Quân Lâm đại thần kia thì tôi không dám khen, chí ít thì tôi thấy anh ta kiêu căng, ngạo mạn quá.”
Diêu Viễn quả thật rất muốn ấn “thích” cho câu này.

Lúc này, người bên cạnh quay sang nhìn màn hình của cô, nói: “Anh cũng có trả lời về chủ đề này.”

“Hả?”

Quân Lâm Thiên Hạ: “Đúng thời điểm, gặp đúng người là hạnh phúc.”

Câu này là sao? Đến một ngày, người ấy bước vào cuộc đời bạn, bạn mới hiểu tại sao bạn và người khác không có kết quả, thậm chí còn không thể bắt đầu, bởi những người ấy đều không phải người bạn đang chờ đợi.

Người bạn đang đợi là ai, thật ra bạn luôn hiểu rõ...

-----HẾT-----

HẬU KÝ

Đôi bên có lòng, tất sẽ thiên trường địa cửu

Yêu đúng lúc, gặp đúng người là cuốn tiểu thuyết đầu tiên tôi viết liên quan đến đề tài game online, nhưng thật ra, nội dung về game online trong cuốn tiểu thuyết này không nhiều, chủ yếu vẫn là một câu chuyện nhẹ nhàng, ngây thơ với đại thần mặt dày, mỹ nhân tố khổ, đại thần và mỹ nhân tán tỉnh, cưa cẩm nhau khiến quần chúng phải đỏ mắt ghen tị mà thôi.

Lại nói về cảm hứng ban đầu khi viết cuốn tiểu thuyết *Yêu đúng lúc, gặp đúng người*.

Một ngày, tôi thấy em trai mình là Cố tiểu đệ đang chơi game, tôi đứng cạnh nó nhìn một hồi, hỏi: “Em chơi trò này có giỏi không?”

Nó nói: “Chị, chị không hiểu gì về game đâu, chị đi xem ti vi đi.”

Tôi nói: “Em khinh thường chị phải không? Nếu chị mà tập trung chơi thì chắc chắn sẽ giỏi hơn em.”

Cố tiểu đệ không thèm chấp. “Sao có thể chứ? Chị mà chơi thì trình chỉ như gà thôi, đừng hòng đạt được chức đại thần.”

Sau đó, tôi bắt đầu chơi game, và đúng là bị hành hạ đến thâm thối.

Thế là, tôi quyết định sẽ... viết một cuốn tiểu thuyết đại thần hành hạ quần chúng để tìm lại chút cảm giác cân bằng.

Nhưng đáng buồn là, tôi chẳng thấy cảm giác cân bằng đâu, bởi vì Giang An Lan đại thần còn hành hạ tôi khủng khiếp hơn tất cả đám cao thủ tôi gặp trong trò chơi. Chủ yếu là bởi con người Giang An Lan ấy mà, nói theo cách trong

truyện thì là “dạng đàn ông vừa kiệm lời, vừa bụng dạ đen tối vừa tính khí tệ lại vừa gian manh đa nhân cách”, rất hay giày vò người khác. Chính vì vị đại thân khó chiều này mà tôi đã phải tạm dừng viết cuốn tiểu thuyết này vài lần.

May mà cuối cùng tôi cũng hoàn thành *Yêu đúng lúc, gặp đúng người*, mặc dù phải kéo dài gần hai năm rưỡi, thật đáng xấu hổ!

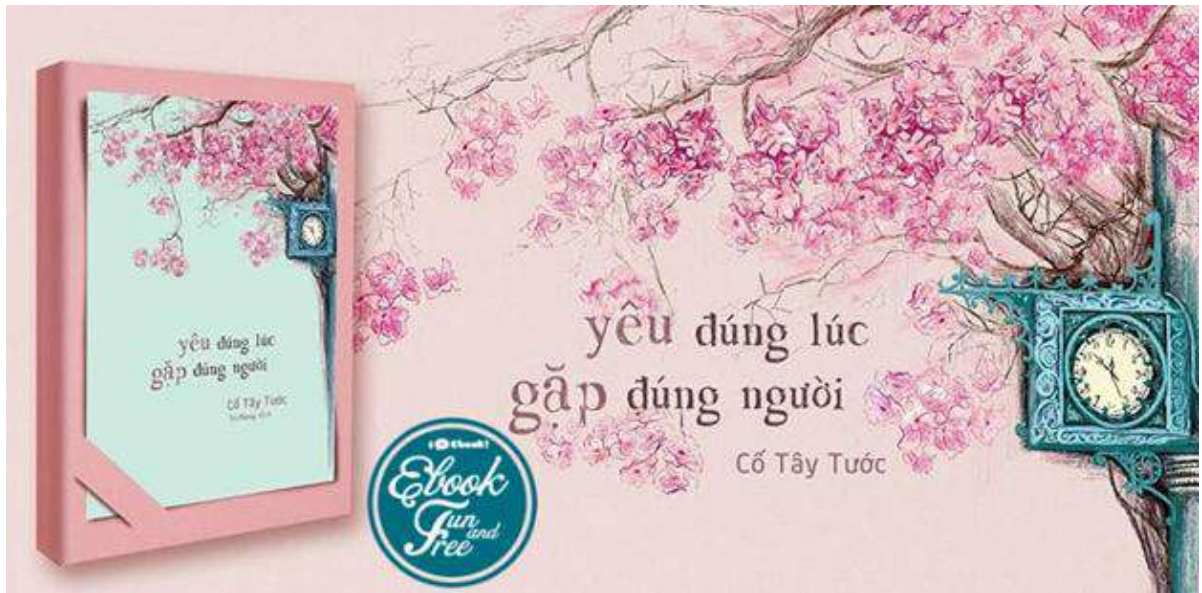
Tóm lại, câu chuyện này giống như *Bức thư bị lãng quên*, không có nhiều trắc trở, là một cuốn tiểu thuyết rất vui vẻ và tích cực. Có lẽ khi tuổi tác càng cao, nhìn thấy càng nhiều những buồn bã, bất hạnh của cuộc sống, tôi lại càng muốn viết về những tình cảm đơn giản, thuần khiết. Câu chuyện của An Lan và Diêu Viễn mặc dù có chút sóng gió nhưng cũng chỉ là để chứng minh rằng, luôn có những người yêu nhau dù trước mắt còn bao nhiêu khó khăn, chỉ cần đôi bên thật sự có lòng thì nhất định có thể bước tiếp, tất sẽ thiên trường địa cửu.

Tôi đã từng nói trên Weibo, mỗi lần hoàn thành một cuốn sách, cũng giống như kết thúc một mối tình.

Tình cảm của tôi với *Yêu đúng lúc, gặp đúng người* tạm dừng tại đây, nhưng tình cảm giữa An Lan và Diêu Viễn, Ôn Trùng và Diêu Hân Nhiên (maybe), thì vẫn còn tiếp tục trong thế giới của họ.

Ngày 30 tháng 4 năm 2014

Cố Tây Tước

Table of Contents

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
HẬU KÝ